

LEE CHILD

BİR JACK REACHER GERİLİMİ

eclips_e

sezinn

Maceranest

LEE CHILD

1954'de İngiltere'de Coventry'de doğdu. Sheffield'de hukuk okudu. Kısa bir dönem tiyatro çalışmalarından sonra Manchester'de Granada Televizyon Şirketi'ne girdi. İngiliz televizyonunun "altın çağı" nı yaşadığı yıllarda, Brideshead Revisited, The Jewel in the Crown ve Prime Suspect gibi prodüksiyonların çeşitli bölümlerinde çalıştı. Kırk yaşında, on sekiz yıl çalıştığı şirketten, personel kısıtlaması nedeniyle çıkarılınca yazdığı, Öldüren Kumpas'la çok satanlar listelerinden inmeyecek olan Jack Reacher dizisine başlamış oldu. 1998'den beri New York'da yaşamaktadır.

Öldüren Kumpas / Polisiye

Lee Child

Öldüren Kumpas

Hazırlanan:

Düşman

Öldüren Kumpas

~"İ

L

i»-

UE.CHIID öIR JfICK Rrnrı»-n

K BEHCHE" GERİLİMİ

ta

İngilizce aslından çeviren: Mehmet Harmancı

MACERAPEREST KİTAPLAR

Polisiye

Öldüren Kumpas-kj//ing Floor / Lee Child

İngilizce aslından çeviren: Mehmet Harmancı

© Lee Child, 1997

© Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti., 2005

Bu yapıtın bütün hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılarının dışında yayımcının yazılı izni

olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kurumsal kimlik danışmanı: Serdar Benli

Kapak tasarımı: M. Deniz Çorbacıoğlu

Dizgi düzeni: Melior 9,75 / 14 pt.

Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları

Baskı: Oğlak Baskı Hizmetleri

Tel: (0-212) 612 73 05

Birinci baskı: 2006

İSBN 975 - 329 - 533 - 2

"Maceraperest Kitaplar" bir Oğlak Yayıncılık ve

Reklamcılık Ltd. Şti. ürünüdür.

Oğlak Yayınları

Genel yayın yönetmeni: Senay Haznedaroğlu

Zambak Sokak 29, Oğlak Binası, 34435 Beyoğlu/İstanbul

Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50

e-posta: oglak@oglak.com

Londra'daki temsilcim Darley Anderson,

New York'taki editörüm David Highfill ve Londra'daki editörüm Marianne Velmans için.

Üçü de bu yazara bir fırsat verilmesi için görev bilincinin gerektirdiğinin çok ötesinde çalıştılar.

E110'nun lokantasında tutuklandım. Öğleyin saat on ikide. Omlet yiyip kahve içiyordum. Öğle yemeği değil de, geç kahvaltı. Yağmur altında uzun yürüyüşten sonra ıslanmış ve yorgundum. Ta otoyoldan kasabanın kıyısına kadar yürümüşüm.

Lokanta küçük ama aydınlık ve temizdi. Bir vagona benzetilmişti ve daha yeniydi. Dar ve uzun, bir yanda uzun bir tezgâh ve arkada mutfak. Karşı duvarda bölmeler. Orta bölmenin olması gereken yerde de kapı.

Ben bir bölmede, pencerenin yanında oturmuş birinin bıraktığı gazetede geçen sefer oy vermediğim ve bu seçimde de vermeyeceğim bir başkanın kampanyasını okumaktaydım. Dışarıda yağmur

kesilmişti ama camlarda hâlâ parlak damlalar vardı. Polis arabalarının otoparka girdiklerini gördüm. Döner ışıkları yanıyor, penceremdeki damlalar mavi ve kırmızı ışık toplarına dönüşüyordu. Kapılar kırılır gibi açıldı, polisler dışarı fırladı. Her arabadan iki tane, silahları elde. iki tabanca, iki tüfek. Epey büyük iş olmalıydı. Bir tabanca ile tüfek arka tarafa koşarken öteki çift de kapıya yöneldi.

Ben arkama yaslanıp seyre başladım. Lokantada kimin olduğunu biliyordum. Arkada bir aşçı, iki garson kız. iki yaşlı adam. Ve ben. Bu operasyon benim içindi. Geleli daha yarım saat olmuştu. Diğer beşi herhalde bütün yaşamlarım burada geçirmişlerdi. Onlardan biriyle bir sorun olsaydı bir tek memur sıkıntılı bir tavırla yaklaşırdı. Özür dilerdi. Alçak sesle konuşurdu. Karakola kadar gelmelerini isterdi. Bu ağır silahlar ve acele onlar için olamazdı. Benim için gelmişlerdi. Yumurtayı ağzıma tıktım, tabağın altına bir beşlik sıkıştırdım. Gazeteyi katlayıp cebime koydum. Ellerimi masanın üzerinde tutmaya dikkat ederek kahvemi bitirdim.

Tabancalı herif kapıda durdu. Çömeli tabancayı iki elinde tutarak uzattı. Başıma. Tüfekli yaklaştı. Sporcu yapıydılar. Temiz ve tertipli.

Kitabına göre hareket ediyorlardı. Kapıdaki tabanca odanın tümünü tehdit altında tutabilirdi. Tüfek ise beni cama yapıştırırdı. Aksi yanlış olurdu. Yakın mücadelede tabanca ıskalayabilirdi ve uzun menzilli tüfek benimle birlikte kapıdaki polisi ve arkada oturan moruğu öldürebilirdi. Şimdiye kadar kurallara uymuşlardı. Hiç kuşkusuz. Avantaj onlardaydı. Onda da bir kuşku yoktu. Dar bölmede sıkışıp kalmıştım. Yapacağım fazla bir şey yoktu. Ellerimi masanın üzerine koydum. Tüfekli memur yaklaştı.

“Kıpırdama! Polis!” diye bağırdı.

Olanca sesiyle bağıırıyordu. Hem kendisi gerilimden kurtulmak hem de beni korkutmak istiyordu. Yine kitabına uygun. Hedefi yumuşatmak için gürültü ve öfke. Ellerimi kaldırdım. Tabancalı kapıdan içeri girdi. Tüfekli biraz daha yaklaştı. Çok fazla. İlk hataları. İsteseydim tüfeğin namlusuna atılıp havaya çevirirdim. Belki de tavana bir el ateş ve dirseğimin polisin suratını bulmasıyla tüfek benim olurdu. Tabancalı herif açısını daraltmıştı ve arkadaşını vurma riskine giremezdi. Olay polisler için gayet kötü olabilirdi. Ama ben oturduğum yerden kıpırdamadım. Ellerim havadaydı. Tüfekli hâlâ bağıırıyordu.

“Yere yat!”

Yavaşça bölmeden çıkararak bileklerimi tabancalıya uzattım. Yere yatmaya niyetim yoktu. Hele bu köylüler için. Bütün karakolu toplarıyla bile getirseler yatmazdım.

Tabancalı çavuştu. Epey sakindi. Tabancasını kılıfına sokup belinden kelepçeleri çıkardı, ellerime taktı. Öteki ekip mutfaktan çıkıp tezgâhın arkasından yanımıza geldiler. Üstümü yokladılar. Çavuşun onların baş sallamalarına başını eğerek karşılık verdiğini gördüm. Silah yok.

Mutfaktan gelenler iki yanıma geçip dirseklerimi tuttular. Tüfek hâlâ üzerime çevriliydi. Çavuş öne çıktı. Atlet yapılı bir beyazdı. Güneşten yanmış, zayıf. Benim yaşımda. Gömlek cebinin üstündeki asetat plakada adı yazılıydı: Baker. Bana baktı.

“Cinayetten tutuklusun” dedi. “Konuşmama hakkın var. Söyleyeceğin her şey aleyhine delil olarak kullanılabilir. Avukat tutma hakkın var. Avukat tutamayacak durumdaysan Georgia Eyaleti sana parasız bir avukat verecektir. Bu haklarını anladın mı?”

Gayet açık seçik konuşuyor, kâğıttan okumuyordu. Bütün bunların ne anlama geldiğini ve neden önemli olduğunu bilirmiş gibi. Hem onun hem de benim için. Cevap vermedim.

“Haklarını anladın mı?” diye bir daha sordu.

Yine cevap vermedim. Uzun deneyimlerim bana en iyisinin mutlak sessizlik olduğunu öğretmişti. Söyleyeceğin bir şey yanlış işitilir, yanlış anlaşılırdı. Yanlış yorumlanırdı. Hüküm giydirtirdi. Hatta insanı öldürebilirdi. Suskunluk tutuklayan memurun keyfini kaçırdı. Konuşmamaya hakkın olduğunu söylemek zorundaydı ama bu hakkını kullanmandan nefret ederdi. Ama ben ağzımı açmadım.

Baker bir daha sordu. “Haklarını anladın mı? İngilizce biliyor musun?”

Sakindi. Ben yine sustum. O sakinliğini korudu. Tehlike anını atlatmış bir insanın sakinliği vardı. Beni karakola götürecekti ve ondan sonra başkasının sorunu olacaktım. Diğer üç arkadaşına baktı.

“Not alın, hiç konuşmadı. Gidelim.”

Beni kapıya yönlendirdiler. Kapıda tek sıra olduk. Önce Baker. Sonra geri geri yürüyen ve kara namlusu üzerime çevrili tüfekli. Onun adı Ste-venson’dı. O da gayet formda bir beyazdı. Arkamdan da diğer ikisi geliyorlardı. Bir el beni sırtımdan iteledi.

Dışarı çok sıcaktı. Bütün gece ve sabah yağmur yağmış olmalıydı. Şimdi güneş çıkmış, yerden buharlar yükseliyordu. Normalde burası tozlu sıcak bir yerdi herhalde. Şimdi sıcak öğle güneşi altındaki ıslak asfaltın o baş döndürücü kokusuyla buharlaşmıştı. Durup yüzümü güneşe çevirdim polisler yerlerini alırken. Ekip arabasına giderken yine iki yanıma geçtiler. Stevenson hâlâ pompalı tüfeğini tutuyordu. Baker arka kapıyı açarken bir adım geriledi. Başımı eğdiler, solumdan bir kalça darbesiyle beni içeri itti. Gayet yerinde hareketler. Her yerden uzak bu kasabada fazla deneyimden değil de, fazla eğitimden geliyor olmalıydı.

Arabanın arkasında yalnızdım. Arada kalın camdan bir bölme vardı. Ön kapılar hâlâ açıktı. Baker ve Stevenson bindiler. Baker direksiyona geçti. Stevenson oturduğu yerde dönmüş bana bakıyordu. Kimse konuşmadı. Öteki araba arkamıza takıldı. Arabalar epey yeniydi. İçerisi temiz ve serin. Gittiğim yere götürülen umutsuz ve zavallı insanların izleri yoktu.

Camdan dışarı baktım. Georgia. Verimli topraklar. Nemli, ıslak, kırıncı topraklar. Tarlalarda düzgün sıralar halinde bodur bitki öbekleri. Işıklık belki. Yetiştiren için kârlı. Ya da sahibi için. Burada halk mı arazi sahibiydi, dev şirketler mi? Bilmiyordum.

Kasaba fazla uzak değildi. Araba dümdüz ıslak asfalt yolda hışırtılar çıkarıyordu. Bir kilometre kadar sonra her ikisi de yeni ve bakımlı balıciili iki ininiz biıııı ı<ir>liıı» a.....r..1 sf-----•

bir çimenliğin ardında yan yanaydılar. Cömert bütçeli güzel kırsal mimari. Yollar düz asfalt,

kaldırımlar kırmızı taşı. Üç yüz metre güneyde göz kamaştırıcı beyazlıkta bir kilise kulesi ve bitişik binalar gördüm. Bayrak direkleri, tenteler, yemyeşil bakımlı çimler. Yağmurdan hepsi tazelenmişler. Varlıklı bir kasaba. Büyük çiftlik gelirleri ve Atlanta’da çalışanların yüksek vergileriyle yapılmış herhalde.

Araba karakolun önünde yavaşlarken Stevenson hâlâ bana bakıyordu. Margrave Polis Merkezi. Kaygılanmak mıyım diye düşündüm. Tutuklanmışım. Daha önce hiç ayak basmadığım bir kasabada. Anlaşıldığı kadarıyla cinayetten. Ama iki şeyi iyi biliyordum. Eğer bir şey olmamışsa onun olduğunu kanıtlayamazlardı. İkincisi, ben kimseyi öldürmüş değildim.

En azından onların kasabasında ve çok uzun zamandan beri öldürmemiştim.

Uzun alçak damlı binanın kapıları önünde durduk. Baker arabadan çıkıp sağına soluna baktı. Öteki arabadan iki polis de yakında bekliyordu. Stevenson bizim arabanın arkasına, Baker’in karşısına geçti. Tüfeği üzerime çevirdi. Bu esaslı bir ekipti. Baker kapımı açtı.

“Haydi, yürü” dedi. Âdeta fısıldayarak konuşuyordu.

Topukları üzerinde sallanarak çevreyi kontrol ediyordu. Ben eğilip arabadan çıktım. Kelepçeler hareket etmemi güçleştiriyordu. Hava daha da sıcaktı. Bir adım çıkıp bekledim. İki memur arkama geçti. Önümde karakolun kapısı vardı. Üzerindeki mermere Margrave Kasabası Polis Merkezi yazısı kazınmıştı. Altında cam kapılar. Baker birini açtı. Arkamdaki polis beni iteledi. Kapı bir emme sesiyle arkamdan kapandı.

İçerisi serindi. Her şey beyaz ve krom. Işıklar floresan. Bir bankaya ya da sigorta şirketine benziyordu. Yer halı kaplıydı. Uzun bir kayıt tezgâhı ardında bir çavuş vardı. Ortama bakılırsa, “size nasıl yardım edebilirim, efendim” demesi gerekirdi. Ama hiçbir şey söylemedi. Bana öylece baktı. Arkasında geniş bir açık alan vardı. Kara saçlı, üniformalı bir kadın geniş ve alçak bir masanın ardında oturuyordu. Bilgisayarda bir şeyler yazmaktaydı. Şimdi bana bakıyordu. Ben dirseklerimi tutan iki memurun arasındaydım. Tezgâha dayanan Stevenson tüfeğini yine bana çevirmişti. Baker de durmuş bana bakıyordu. Kayıt memuruyla üniformalı kadın da. Ben de onlara baktım.

Sonra beni sola doğru yürütüp bir kapı önünde durdurdular. Baker’ın açtığı kapıdan bir odaya itildim. Sorgu odası. Penceresiz. Beyaz bir masa, üç iskemle. Yerde halı. Köşede tavanda bir kamera. Oda çok soğuktu. Ben yağmurdan hâlâ ıslaktım.

Baker ceplerimi boşalttı masanın üstüne. Bir tomar banknot. Biraz bozukluk. Makbuzlar, biletler, öteberi, Baker gazeteyi kontrol ettikten sonra cebimde bıraktı. Saati baktı, onu da bileğimde bıraktı. Bu gibi

şeylerle ilgilenmiyordu. Geri kalan her şey bir torbaya konuldu. Ceplerinde benimkilerden daha çok şey taşıyanlar için yapılmış bir torbaya. Torbanın üzerindeki beyaz yere Stevenson bir numara yazdı.

Baker oturmamı söyledi. Sonra hepsi odadan çıktılar. Stevenson torbayı da almıştı. Kapının dışardan kilitlendiğini duydum. Ağır ve iyi yağlanmış bir ses. Titizlik sesi. Büyük çelik kilidin sesi. Beni içeride tutacak gibi ses çıkaran bir kilit.

Beni bir süre yalnız bırakacaklarını tahmin ettim. Genelde öyle olurdu. Yalnızlık insanı konuşmaya zorlardı. Konuşma ihtiyacı da itirafa götürebilirdi. Sert bir tutuklamanın ardından bir saatlik tecrit gayet iyi bir stratejiydi.

Ama yanıliyordum. Bir saatlik tecrit planlamamışlardı. Belki de bu ikinci küçük taktik hatalarıydı. Baker kapıyı açıp içeri girdi. Elinde plastik bir bardakta kahve vardı. Sonra üniformalı kadının girmesini işaret etti. Masa başında gördüğüm kadını. Kapı kadının ardından kilitlendi. Elindeki metal kutuyu masanın üzerine koydu, açtı ve uzun siyah bir numara çerçevesi çıkardı. İçinde beyaz plastik numaralar vardı.

Bana diş hekimlerinin hastabakıcılarının kullandığı o sert özür dileyen bir gülümsemeyle çerçeveyi uzattı. Kelepçeli ellerimle aldım. Doğru tuttuğuma emin olmak için baktıktan sonra çenemin altında tuttum. Kadın kutudan çirkin bir fotoğraf makinesi çıkarıp karşıma oturdu. Makineyi desteklemek için dirseklerini masaya dayadı. Öne eğildi. Memeleri masanın kenarına yerleşmişti. Güzel bir kadındı. Kara saçlar, şahane gözler. Yüzüme bakıp gülümsedi. Bir flaş yandı, resmim çekildi. Kadın söylemeden profilden de çekmesi için yana döndüm. Flaş bir daha yanıp söndü. Dönüp çerçeveyi uzattım. Kelepçeler olduğu için iki elle. Kadın elimden, hoş değil ama gerekli diyen bir gülümsemeyle aldı.

Sonra parmak izi takımını çıkardı. Numaralanmış sert bir karton. Başparmak alanları hep çok dar olur. Bunun arkasında avuçları için de iki yer vardı. Kelepçeler işi güçleştiriyordu. Baker çıkartmak için bir hareket yapmadı. Kadın ellerimi mürekkepletti. Parmakları düzgün ve serindi. Yüzük yoktu. Daha sonra elimi silmem için kâğıt mendil verdi. Mürekkep hemen çıktı. Daha önce görmediğim yeni bir şey olmalıydı.

Kadın fotoğraf makinesini açtı, filmi çıkartıp masanın üstündeki kartların yanına koydu, sonra yine kapatıp çantasına yerleştirdi. Baker kapıyı tıklattı. Anahtar yine kilitte döndü. Kadın eşyalarını topladı. Kimse konuşmuyordu. Kadın odadan çıktı. Baker içerde kaldı. Kapıyı kapatıp yine o yağlı klik sesiyle kilitledi. Sonra kapıya yaslanıp bana baktı.

“Amirim geliyor” dedi. “Onunla konuşmak zorundasın. Burada halledilmesi gereken bir durum var. ”

Ağzımı açmadım. Benimle konuşmak kimsenin sorununu çözmezdi. Ama herif doğrusu uygar davranıyordu. Saygılı. Onu sınamaya karar verdim. Ellerimi uzattım. Kelepçeleri çözmesi için dile getirilmemiş bir istek. Bir an durakladı, sonra anahtar çıkarıp kelepçeleri çözdü. Alıp yine kemerine taktı. Bana baktı. Ben de ona bakıp kollarımı iki yanıma indirdim. Öyle minnettar bir derin soluk alma yok. Bileklerimi ovuşturmak yok. Bu adamla bir ilişkim olsun istemiyordum. Ama konuştum.

“Pekâlâ” dedim. “Amirinle tanışalım bakalım. ”

Kahvaltımı ısmarladığımdan bu yana ilk kez ağzımı açıyordum. Şimdi minnettar görünen Baker’dı. Kapıyı iki kere tıklattı, dışarıdan anahtar sesi geldi. Açıp geçmemi işaret etti. Stevenson arkası açık alana dönük bekliyordu. Tüfek yoktu şimdi. Destek ekibi de yoktu. Durum yatışmaya başlamıştı. İki yanıma geçtiler. Baker hafifçe dirseğimden tuttu. Açık alandan geçip arkada bir kapının önüne geldik.

Stevenson kapıyı açtı, geniş bir odaya girdi. Gülağacmdan mobilyalar çoğunlukta idi.

Gülağacmdan masanın başında şişman bir herif oturuyordu. Arkasında iki bayrak vardı. Solda altın yıldız kenarlı Amerikan bayrağı, sağda da herhalde Georgia bayrağı. Bayrakların arasındaki duvarda bir saat. Büyük, eski, maun çerçeveli. On yıllarca parlatılmış gibi. Bu yeni yeri yapmak için yıktıkları eski karakoldan kalma diye düşündüm. Mimar yeni binaya bir tarih duygusu vermek istemiş olmalıydı. Saat yarımaya geliyordu.

Kendisine doğru itilirken şişman adam bana baktı. Bir yerden hatırlamaya çalışıyor gibiydi. Sonra bir daha dikkatli baktı. Sonra da hastalıklı ciğerleri tarafından boğulmamış olsaydı bağırma olacak bir sesle, “Şu iskemleye otur ve pis ağzını sakın açma” dedi.

Şişman herif sürprizdi doğrusu. Bokun teki gibi görünüyordu. Şimdiye kadar gördüklerimin tam aksi. Baker ile ekibi işbilir insanlardı. Profesyonel. Ama bu şişko polis şefi yalnızca yer kaybıydı. Seyrelmiş kirli saçlar. Serin havaya rağmen terlemiş. Formsuz, aşırı kilolu bir insanın kırmızı suratı. Tavana vurmuş tansiyon. Kaya kadar sert damarlar. Hiç de becerikli biri görünmüyordu.

“Adım Momson” diye vızıldadı. Sanki umurumdaymış gibi. “Marg-rave emniyet amiriyim. Sen de katil bir yabancısın. Benim kasabama geldin ve Bay Kliner’ın özel mülkünde ortalığı pislettin. Şimdi detektiflerimin şefine her şeyi itiraf edeceksin.”

Susup yüzüme baktı. Hâlâ beni nereden tanıdığını düşünüyormuş gibi. Ya da bir cevap beklermiş gibi. Ama beklediği cevabı almadı. Bunun üzerine tombul parmağını yüzüme doğru salladı.

“Sonra da hapse gireceksin. Ardından da elektrikli sandalye. Sonra da o pis mezarının üstüne sığacağım.”

Koltuğundan kalkıp benden uzağa baktı.

“Bu işi ben hallederdim ama işim çok.”

Maşasının ardından çıktı. Ben masayla kapı arasındaydım. Yengeç gibi yanımdan geçerken durdu. Şişko burnu ceketimin orta düğmesi hi-zasındaydı. Hâlâ şaşıtığı bir şey varmış gibi yüzüme bakıyordu.

“Seni daha önce gördüm” dedi. “Nerede ama?”

Baker’a, ardından Stevenson’a baktı.

“Ben bu herifi daha önce gördüm” dedi.

Kapıyı ardından çarparak kapatıp çıkınca detektif şefi gelene kadar ben iki polisle bekledim. Uzun boylu bir siyah, yaşlı değil ama saçları kırışmış ve dökülmeye başlamış. Kendisine soylu bir hava verecek kadar. Kendinden emin, canlı. Eski moda tüvit ceket, iyi giyimli. Boyanmış ayakkabılar. İşte bu herif tam emniyet amirine benziyordu. Baker ile Stevenson’a odadan çıkmalarım işaret etti. Masanın başına geçip bana da karşısındaki iskemleyi gösterdi.

Bir çekmeceden ses alma cihazını çıkardı. Kordonlarını açmak için havaya kaldırdı. Fişi prize taktı. İçine bir kaset sokup kayıt düğmesine bastı, parmağıyla mikrofonu kontrol etti. Kaseti durdurup başa aldı. Başlat düğmesine bastı. Tırnağının sesini duydu. Tekrar başa sardı. Ben seyrediyordum.

Bir an odada sessizlik oldu. Yalnızca hafif bir vızıltı, havalandırma, ışıklar ya da bilgisayar. Ya da ağır ağır dönen kaset. Eski saatin tıkırtılarını duyuyordum. Sanki ben ne yaparsam yapayım o sonsuza kadar çalışmaya hazırmış gibi sabırlı bir ses. Herif sonra arkasına yaslandı, dikkatle yüzüme baktı. Uzun boylu zarif insanların yaptığı gibi parmak uçlarını birleştirdi.

“Pekâlâ” dedi. “Birkaç sorumuz olacak, değil mi?”

Sesi gürdü. Güneyli aksam yoktu. Siyahlığını saymazsak Boston’lu bir avukata benziyordu.

“Adım Finlay” dedi. “Yüzbaşıyım. Bu bölümün detektif bürosunun şefiyim. Haklarının bildirildiğini biliyorum. Onları anladığımı henüz belirtmiş değilsin. Daha ileri gitmeden o ön konuyu halletmemiz gerek.”

Boston’lu bankacı gibi değil. Daha çok Harvard’lı gibi.

“Haklarımı anladım” dedim.

Başımı salladı.

“Güzel. Buna memnun oldum. Avukatın nerede?”

“Avukata ihtiyacım yok” dedim.

“Cinayetle suçlanıyorsun” dedi. “Avukata ihtiyacın olacak. Sana bir tane sağlayabiliriz. Bedava. Bedava bir avukat sağlamamızı ister misin?”

“Hayır, avukata ihtiyacım yok” dedim.

Finlay adındaki adam uzun bir an parmaklarının üzerinden bana baktı.

“Peki” dedi. “Ama bir belge imzalayacaksın. Avukatın olması tavsiye edildi, biz sana hiç masraf olmadan bir tane önerdik ama sen kesinlikle reddettin.”

“Tamam” dedim.

Başka bir çekmeceden bir kâğıt çıkardı, tarih ve zamanı girmek için saatine baktı. Kâğıdı bana uzattı. İmzalanacak yer kalın bir çizgiyle belirtilmişti. Bana bir kalem uzattı, imzalayıp kâğıdı geri ittim, inceledi. Sonra kahverengi bir dosyaya yerleştirdi.

“O imzayı okuyamadım” dedi. “Tutanağa geçmesi için adın, adresin ve doğum tarihinle başlayalım.”

Yine sessizlik oldu. Adama baktım, inatçının biriydi herif. Eğer inatçı değilsen ve heııı siyah hem de kırk beşindeysen Georgia’da detektif şefi olamazdın. Herifi kızdırmanın anlamı yoktu. Derin bir soluk

aldım.

“Adım Jack Reacher. Adresim yok.”

Yazdı. Yazacak fazla bir şey yoktu. Doğum tarihimi söyledim.

“Pekâlâ, Bay Reacher” dedi. “Dediğim gibi soracak pek çok sorumuz var. Özel eşyanıza göz attım. Kimliğiniz yok. Ne sürücü belgesi ne kredi kartı. Adresiniz de yok diyorsunuz. O zaman ben kendi kendime, kim bu adam, diye sorarım.”

Buna benden bir cevap beklemiyordu.

“Kafası tıraşlı adam kimdi?” diye sordu.

Cevap vermedim. Saatin yelkovanının ilerlemesini bekledim.

“Bana olanları anlat” dedi.

Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hiç. Birine bir şey olmuştu ama o ben değildim. Orada oturdum ve sustum.

18

“Pluribus nedir?” diye sordu Finlay.

Yüzüne bakıp omuzlarımı silktim.

“Amerika Birleşik Devletlerinin düsturu mu?” dedim. “E Pluribus Unum ? 1776’da ikinci Kıta Kongresinde kabul edilmişti, değil mi?”

Finlay homurdandı. Ben yüzüne bakmaya devam ettim. Kendisinin bir soruya karşılık verecek bir tipe benzediğini düşündüm.

“Neler oluyor?” diye sordum.

Yine sessizlik. Bu kere onun benim yüzüme bakma sırası gelmişti. Cevap verip vermemeyi, verecekse ne söyleyeceğini düşündüğünü görebiliyordum.

“Neler oluyor?” diye bir daha sordum.

Arkasına yaslanıp parmaklarını birleştirdi.

“Ne olduğunu biliyorsun” dedi. “Cinayet. Çok rahatsız edici unsurları olan bir olay. Kurban bu sabah Kliner’ın deposunda bulundu. İlçe yolunun kuzey ucunda, otoyol yonca yaprağının bitişiğinde. Tanık, bir adamı oradan uzaklaşırken görmüş. Bu sabah sekizden az önce. Tarifine göre beyaz, çok uzun boylu, üzerinde uzun siyah bir pardesü varmış, açık renk saçlı, elinde bir şey yokmuş.”

Yine sessizlik. Ben beyazım. Çok uzun boyluyum. Saçlarım açık renklidir. Orada üzerimde uzun siyah pardesümlle oturuyordum. Şapkam yoktu. Çantam da. Bu sabah dört saate yakın ilçe yollarında yürümüştüm. Saat sekizden on bir kırk beşe kadar.

“İlçe yolu ne kadardır?” diye sordum. “Otoyoldan ta buraya kadar?” Finlay düşündü.

“Yirmi kilometre falan sanırım” dedi.

“Tamam” dedim. “Ben otoyoldan kasabaya kadar yürüdüm. Yirmi kilometre falan. O sırada beni çok kişi görmüştür. Bu kimseye bir şey yaptığım anlamına gelmez.”

Cevap vermedi. Bu durum ilgimi çekmeye başlamıştı.

“Ta otoyola kadar sizin yetki alanınız mı?” diye sordum.

“Evet” dedi. “Yetki alanı konusu kesin. Oradan kurtuluş umudunuz yok, Bay Reacher. Kasaba sınırı ta otoyola kadardır. Oradaki depolar da yetki alanım içinde, bundan hiç kuşkunuz olmasın.”

Bekledi. Başımı salladım. Devam etti.

“Kliner o depoyu beş yıl önce yaptırttı. Adını duymuş muydunuz?” Başımı salladım.

“Nasıl duyabilirdim ki? Daha önce buraya hiç gelmedim.”

“Buraların önemli insanlarından” dedi Finlay. “Oradaki işi nede-

niyle çok vergi öder. Kasabaya çok yardımı olur, uzak olduğu için işimizi de güçleştirmez.. Biz de oradaki deposuna gözkulak oluruz. Ama şimdi orası bir cinayet mahalli ve sizin de açıklayacağınız çok şey var.”

Herif işini yapıyordu ama benim de zamanımı boşa harcıyordu.

“Bak, Finlay” dedim. “Bu boktan kasabanızın sınırlarından içeri girip kahvaltımın ortasında tutuklanana kadar yaptığım her şeyi anlatıp imzalamaya hazırım. Eğer bütün bunlardan bir şey çıkarırsan benden sana bir madalya. Çünkü burada yaptığım tek şey sağanak yağmur altında dört saate yakın yol yürümek olmuştur.”

Bu altı aydır yaptığım en uzun konuşmaydı. Finlay durmuş bana bakarken her detektifin en basit ikilemi ile mücadele ettiğini görebiliyordum. Duyguları benim aradığı kişi olmayabileceğimi söylüyordu. Ama orada karşısında oturuyordum. Bir detektif ne yapmalıydı? Bıraktım düşünsün. Doğru yönde düşünmesi için iyi bir zamanlama yapmaya çalışıyordum. Benimle boş yere vakit harcarken gerçek katilin hâlâ başıboş dolaştığı hakkında bir şeyler söyleyecektim. Bu da onun içindeki güvensizliği besleyecekti. Ama ilk davranan o oldu. Hem de yanlış yöne.

“ifade istemem” dedi. “Ben soru sorarım, sen de cevaplarsın. Adın Jack Reacher. Adresin yok. Kimliğin yok. Nenin sen, serseri mi?”

içimi çektim. Bugün Cuma'ydı. Büyük saat daha şimdiden yarım saatin geçtiğini gösteriyordu. Bu Finlay her şeyi deneyecekti. Hafta sonunu bir hücrede geçirecektim. Ancak Pazartesi'ye çıkardım.

“Serseri değilim, Finlay” dedim. “Aylakım. Arada büyük fark vardır.”

Ağır ağır başımı salladı.

Bana ukalalık yapma, Reacher” dedi, “iyice boka batmış durumdasın. Orada kötü şeyler oldu. Tanığım seni oradan ayrılırken görmüş. Kimliği ve mazereti olmayan bir yabancısın. Ukalılığı kes, tamam mı?”

Hâlâ işini yapıyordu ama hâlâ da benim zamanımı boşa harcıyordu.

“Cinayet mahallinden ayrılmıyordum” dedim. “Kahrolası bir yolda yürüyordum. Arada bir fark var, değil mi? Cinayet mahallini terk eden insanlar kaçıp saklanır. Herkesin göreceği bir yolda yürümezler. Yürümenin yanlış tarafı ne? insanlar hep yürümez mi?”

Finlay öne eğilip başımı salladı.

“Hayır” dedi. “Otomobilin icadından beri o yolda kimse o kadar yürümemiştir. Neden adresin yok sonra? Nerelisin? Soruları cevapla da bu işi bitirelim.”

“Pekâlâ, Finlay, bitirelim” dedim. “Adresim yok çünkü belirli bir yerde oturmuyorum. Belki günün birinde bir yerde yaşarım, o zaman adresim olur, sana da bir kart atarım o kahrolası adres defterine koyman için.”

Finlay yüzüme bakıp seçeneklerini gözden geçirdi. Sabırlı yolu seçti. Sabırlı ama inatçı.

“Nerelisin?” diye sordu. “En son adresin neresiydi?”

“Nerelisin derken ne demek istiyorsun?” diye sordum.

Dudakları sımsıkı kapandı. Onu da öfkeliendiriyordum. Ama sabrı elden bırakmadı. Sabrı buz gibi bir alayla süsledi.

“Pekâlâ. Sorumu anlamadığına göre değişik bir biçimde sorayım. Demek istediğim şu: Nerede doğdun ya da güdüsel olarak hayatının toplumsal ve kültürel bağlamda hâkim dönemi olarak gördüğün zaman dilimini nerede yaşadın?”

Yalnızca yüzüne bakabildim.

“Sana bir örnek vereyim” dedi. “Ben Boston'da doğdum, Boston'da okudum ve yirmi yıl Boston'da çalıştım. Böylece benim Boston'lu olduğum söylenebilir, değil mi?”

Haklıydım. Harvard'lıydı. Sabrının sonuna gelmek üzere olan bir Harvard'lı.

“Tamam” dedim. “Soruları sordun, ben de cevaplayayım. Ama önce bir şey söyleyeyim. Ben aradığın

kişi değilim. Pazartesi günü bunu anlayacaksın. Onun için kendine bir iyilik yap da, adamı aramaya devam et. ”

Finlay gülmemeye çalışıyordu. Ciddi bir tavırla başını salladı.

“Tavsiyene teşekkür ederim. Mesleğime duyduğun kaygıya da.” “Bir şey değil” dedim.

“Devam et.”

“Ben hiçbir yerden değilim. Askeri denilen bir yerden geliyorum. Batı Berlin’de bir ABD askeri üssünde doğdum. Babam deniz piyadesiy-di, annem de onun Hollanda’da karşılaştığı bir Fransız. Kore’de evlendiler.”

Finlay başını salladı. Bir not aldı.

“Asker çocuğuydum. Dünyanın her yerinde, bütün Amerikan üslerinde yaşamışım. Liseyi yirmi farklı ülkede tamamladım, dört yıl West Point’te okudum.”

“Devam et” dedi.

“Orduda kaldım. Askeri Polis. Bütün o üslerde tekrar yaşadım. Sonra da Finlay, önce bir asker çocuğu olarak, sonra da kendim bir subay olarak geçirdiğim otuz altı yılın ardından Sovyetler battığı için o kadar bü-

yiik bir orduya ihtiyaç kalmadı. Barışa kavuştuk. Bu da sizin için vergilerinizin başka yerlere harcanması demek ama benim için, benim yaşadığım dünyada beş dakika sağ kalamayacak ukala sivillerin aylak diye nitelendirdiği, otuz altı yaşında işsiz bir eski askeri polis demektir.”

Bir an düşündü. Etkilenmemiş görünüyordu.

“Devam et” dedi. Omuzlarımı silktim.

“Şimdi keyfime bakıyorum. Belki günün birinde yapacak bir şey bulurum, belki de bulmam. Belki bir yere yerleşirim belki de yerleşmem. Ama şu anda böyle bir şey arıyor değilim. ”

Başını salladı. Bir iki not daha aldı.

“Askerden ne zaman ayrıldın?”

“Altı ay önce. Nisan’da.”

“O zamandan beri hiçbir işte çalıştın mı?”

“Şaka ediyorsun” dedim. “Sen en son ne zaman iş aradın?” “Nisan’da” diye alay etti. “Altı ay önce. Bu işe girdim.” “Aferin sana, Finlay” dedim.

Söyleyecek başka bir şey bulamamıştım. Finlay bir an yüzüme baktı. “Neyle geçiniyorsun?” diye sordu. “Rütben neydi?”

“Binbaşı. Askerden çıkardıklarına kıdem tazminatı ödüyorlar. Paranın çoğu hâlâ duruyor. İdare etmeye çalışıyorum.”

Uzun bir sessizlik. Finlay kaleminin yanlış ucuyla masada bir tempo tuttu.

"Son yirmi dört saatten söz edelim" dedi.

Derin bir soluk aldım. Şimdi başım belaya girecekti.

“Greyhound otobüsüyle geldim. İlçe yolu kavşağında indim. Sabah sokizde. Kasabaya kadar yürüdüm, o lokantaya girip kahvaltı ısmarladım v<1 daha yeni yemeye başlamışken adamların gelip beni tutukladı.”

“Burada bir işin mi var?” Başımı salladım.

“İşsizim. Hiçbir yerde bir işim yok.”

Onu da yazdı. Bir başka çekmece açtı. Bir Greyhound otobüs tarifesi çıkardı, sayfaları karıştırıp uzun kahverengi parmağını bir sayfa üzerinde kaydırды. Herif çok titizdi. Sonra bana baktı.

“O ekspres otobüs” dedi. “Kuzeyden gelip doğru Atlanta’ya gidiyor. Sırbılı dokuzda orada oluyor. Sekizde burada durmuyor.”

Başımı salladım.

“Sürücüden durmasını istedim” dedim. “Durmaması gerektiğini söyledi ama durdu. Yalnızca beni bırakmak için durdu.”

“Daha önce buraya gelmiş miydin?”

Yine başımı salladım.

“Burada ailen var mı?”

“Buralarda yok” dedim.

“Herhangi bir yerde bir ailen var mı?”

“Washington’da bir kardeşim var. Maliye Bakanlığı’nda çalışıyor.”

“Georgia’da arkadaşların var mı?”

“Hayır.”

Finlay hepsini yazdı. Uzun bir sessizlik oldu. Bir sonraki sorusunun ne olacağını biliyordum.

“Neden öyleyse?” dedi. “Neden durak olmayan yerde otobüsten indin ve gitmek için bir nedenin olmadığı bir yere ulaşmak için yağmur altında yirmi kilometre yürüdün?”

Can alıcı soru buydu işte. Finlay hemen bulup patlatmıştı. Bir savcı da aynı şeyi yapardı. Benim de gerçek bir nedenim yoktu.

“Ne diyebilirim ki?” dedim. “Ani bir karardı. Huzursuzdum. Bir yerde olmam gerekir, değil mi?”

“Ama neden burası?”

“Bilemiyorum” dedim. “Yanımda oturan herifin bir haritası vardı, ben de burayı seçtim. Büyük yerlerden uzak durmak istiyordum. Belki buradan daha batıya, Körfez’e giderim diye düşündüm.”

“Burayı öylece seçtin demek? Bana palavra sıkma. Burasını nasıl seçebilirsin ki? Yalnızca bir ad. Haritada bir nokta. Bir nedenin olmalı.”

Başımı öne salladım.

“Kör Blake’i ararım diye düşündüm.”

“Kör Blake de kimin nesi?”

Bir bilgisayarın satranç hamlelerini planladığı gibi kafasındaki senaryoları değerlendirmesini izledim. Kör Blake arkadaşım mıydı, düşmanım mı, suç ortağım mı, alacaklım mı, borçlum mu, bir sonraki kurbanım mıydı?

“Kör Blake gitar çalardı” dedim. “Altmış yıl önce öldü, belki de öldürüldü. Kardeşim bir plak almış, kapağının arkasında olayın Margra-ve’de geçtiği yazıyormuş. Bunu bana yazdı. Baharda iş için bir iki kere buraya geldiğini söyledi. Ben de bir uğrayıp hikâyeyi bir araştırayım dedim.”

Hikâyem Finlay’e pek zayıf gelmiş olmalıydı. Yerinde olsam bana da öyle gelirdi.

“Buraya bir gitarist aramaya geldin demek?” dedi. “Altmış yıl önce ölmüş bir gitarist. Neden? Sen de gitar mı çalarsın?”

“Hayır.”

“Adresin yoksa kardeşin sana nasıl yazdı?”

“Eski birliğime yazdı. Onlar da mektuplarımı kıdem tazminatımı koyduğum bankaya gönderirler. Bankadan para çekmek istediğimde parayla birlikte mektupları da gönderirler.”

Başımı salladı. Bir not aldı.

“Tampa’dan geceyarısı kalkan Greyhound, öyle mi?”

Başımı salladım.

“Otobüs biletin var mı?”

“Torbadadır herhalde” dedim. Baker’ın cebimdekilerin hepsini topladığını hatırlamıştım.

“Otobüs sürücüsü hatırlar mı?”

“Herhalde” dedim. “Özel olarak durdu. Kendisine rica ettim.”

Seyirciye dönüşmüştüm. Durum giderek soyutlaşıyordu. Benim işim de zamanında Finlay’inkinden pek farklı değildi. Sanki onunla başkasının olayı hakkında konuşuyorduk. Sanki biz meslektaşık da, güç bir sorunu çözmeye çalışıyorduk.

“Neden çalışmıyorsun?” diye sordu.

Omuzlarımı silktim. Anlatmaya çalıştım.

“Çünkü çalışmak istemiyorum. On üç yıl çalıştım ve bir yere varamadım. Onların yolunu denemişim gibi geliyor ve onların canı cehenneme artık. Bundan sonra kendi yolumu deneyeceğim.”

Finlay arkasına yaslanıp yüzüme baktı.

“Askerde başın belaya mı girdi?” diye sordu.

“Boston’da senin başının girdiği beladan fazla değil.”

Şaşırmıştı.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Boston’da yirmi yıl çalıştığını söyledin, Finlay. Öyleyse bu küçük yerde ne işin var? Emekli olup Cape Cod’a balık avlamaya gitmeliydin. Senin hikâyen nedir?”

“O benim işim, Bay Reacher. Soruma cevap ver.”

Omuzlarımı silktim.

“Orduya sor.”

“Soracağımın emin olabilirsiniz. Kovuldun mu yoksa?”

“Kovulsaydım kıdem tazminatı verirler miydi?”

“Sana para verdiklerine neden inanayım? Tam bir serseri gibi yaşıyorsun. Şerefle mi ayrıldın askerden? Evet mi, hayır mı?”

“Evet.”

Bir not daha yazdı. Bir süre düşündü.

“Askerden çıkarıldığında ne hissettin?”

Düşündüm. Omuzlarımı silktim.

“Hiçbir şey hissetmedim. O zaman askerdim, şimdi değilim.”

“Kırgınlık hissettin mi? Hayal kırıklığı?”

“Hayır” dedim. “Etmeli miydin?”

“Hiçbir sorunun olmadı mı?” Sanki bir şey olması gerekirmiş gibi.

Ona bir cevap vermem gerektiğini hissettim. Ama aklıma bir şey gelmedi. Doğduğum günden beri askerliğin içindeydim. Şimdi de oradan çıkmıştım. Çıkmak çok keyifli geliyordu. Özgür olmak gibi. Sanki bütün ömrümce başağnsı çekmişim gibi. Ağrı geçene kadar fark etmemişim gibi. Özgürlükten vazgeçmeden geçimini sağlamak kolay iş değildi. Altı ayda tek sent bile kazanmamıştım. Tek sorunum buydu. Ama bunu Fin-lay’e söyleyecek değildim. Aylak hayat biçimimi sürdürmek için insanları soymaya karar verdiğimi düşünürdü. Depolarda. Sonra da onları öldürerek.

“Geçiş kolay değil sanırım” dedim. “Hele çocukken de aynı hayatı yaşadığım için.”

Finlay düşündü, başını salladı.

“Neden sen?” diye sordu sonra. “Ayrılmayı sen mi istedin?”

“Ben hiçbir şeye gönüllü olmam” dedim. “Askerliğin temel kuralı.” Yeni bir sessizlik.

“Askerde bir uzmanlığın var mıydı?”

“İlk başta genel işler. Sistem öyledir. Sonra beş yıl gizlilik güvenliği. Son altı yıl başka bir iş.”

Sorsun bakalım.

“Ne işi?”

“Cinayet soruşturması” dedim.

Finlay arkasına yaslandı. Homurdandı. Parmaklarını birleştirdi yine. Öne eğildi. Parmağım yüzüme uzattı.

“Tamam, seni araştıracağım. Parmak izlerin var. Ordunun dosyalarında da vardır. Bütün askerlik sicilim alacağız. Otobüs şirketiyle de konuşacağız. Biletini kontrol edeceğiz. Sürücüyü, yolcuları bulacağız. Dediklerin doğruysa kısa zamanda öğreniriz. Doğru çıkarsa yakanı sıyrabi-

belirsiz.”

Durakladı, derin bir soluk koyuverdi, gözlerini yüzüme dikti.

“Bu arada ben tedbirli bir insanım. Durumun pek parlak görünmüyor. Başiboşun birisin. Boştagezer. Adresi yok, geçmişi yok. Anlattıkların palavra olabilir. Kaçak olabilirsin. Sekiz on eyalette adam öldürmüş olabilirsin. Bilemem. Kesin bilgi gelene kadar kilit altında tutulacaksın, tamam mı?”

Beklediğim şeydi. Yerinde olsam ben de aynı şeyleri söyleyecektim. A111n yalnızca yüzüne bakıp başımı salladım.

“Gerçekten tedbirlisin, orası kesin” dedim.

O da bana baktı.

“Yanılmışsam Pazartesi sana bir yemek ısmarlarım. Bugünün acısını çıkarmak için. Eno’nun yerinde.”

Yine başımı salladım.

“Ben burada arkadaş aramıyorum” dedim.

l’inlay yalnızca omuz silkti sözlerime. Ses kayıt cihazını kapadı. Başa sardı. Kaseti çıkartıp üstüne bir şeyler yazdı. Geniş gülağacı masanın üstündeki dahili telefon düğmesine basıp Baker’ın gelmesini söyledi. Ben bekledim. İçerisi hâlâ soğuktu ama ben artık kurumuştum. Georgia yağmuru iliklerime işlemiş, büronun kuru havasıyla yine içimden çekilip alınmıştı. Nem alıcı, bütün ıslaklığı alıp götürmüştü.

Baker kapıyı tıklatıp içeri girdi. Finlay beni hücrelere götürmesini söyledi. Sonra bana başını salladı. Katil sen değilsen, unutma yalnızca işimi yapıyordum, diyordu. Ben de ona başımı salladım. Benimki de, sen kışını kurtarmaya çalışırken dışarıda bir katil başiboş dolaşıyor, demişti.

Hı1c1e bloku açık alanın berisinde geniş bir girintiydi. Dikey demir çubuklu üç ayrı hücre vardı. Ön duvar yalnızca parmaklıktı. Her hücreye açılan madeni kapıların mat Tbir parıltısı vardı. Titanyum olmalıydı. Yerler lıal1 kaplıydı. Ama içerisi bomboştu. Ne bir yatak çıkıntısı ne de başka bir şey.

Baker’a, “Burada geceleme için bir şey yok mu?” diye sordum.

“Yık” dedi. “Daha sonra eyalet cezaevine götürüleceksin. Otobüs altıda gelir. Pazartesi de yine buraya getirir.”

Kapıyı kapayıp kilitledi. Kapının dört yanındaki sürgülerin yuvala-i ına girdiğini duydum. Cebimden gazeteyi çıkardım. Padesümü çıkarıp dürdüm. Yere uzanıp başımın altına yerleştirdim.

Şimdi iyice kızmıştım artık. Hafta sonunu cezaevinde geçirecektim. Karakoldaki hücrede kalmayacaktım. Başka bir planım yoktu ama sivil cezaevlerini de iyi bilirdim. Askerden kaçanların çoğu soluğu sivil cezaevlerinde alırlardı. Şu ya da bu nedenle. Sistem orduya haber verirdi. Askeri

polisler onları almaya giderdi. Yani sivil cezaevlerini görmüştüm. Öyle pek hevesle beklenecek yerler değildi. Bir yandan da ekip odasından gelen sesleri dinliyordum. Telefonlar çalıyordu. Bilgisayarların tuşlarına vuruluyor, tempo yükselip alçalıyordu. Memurlar alçak sesle konuşarak oradan oraya gidiyorlardı.

Sonra gazeteyi tamamlamaya çalıştım. Baştanbaşa başkan ve ikinci bir dönem seçilme kampanyası palavralarıyla doluydu. Moruk Gulf Co-ast'ta Pensacola'daydı. Torunlarının saçları ağarmadan bütçeyi dengelemeye çalışıyordu. Cangılda elinde palayla yol açan birinden farksızdı. Pensacola'da Sahil Güvenlik'i hedef almıştı. Sahil Güvenlik son bir yıldır büyük işler yapıyordu. Bir yıl boyunca her gün Florida kıyılarını dolaşmışlar, hoşlanmadıkları bütün deniz araçlarını durdurup aramışlardı. En çılgın hayallerinin bile ötesinde başarılı olmuşlardı. Uyuşturucu, silah, Haiti ve Küba'dan yasadışı mülteciler yakalamışlardı. Bunun sonucunda Amerika'da suç oranı büyük ölçüde azalmaya başlamıştı. Müthiş bir başarıydı bu.

Şimdi iş yarıda kesiliyordu. Çok pahalı bir operasyonmuş. Sahil Güvenlik'in bütçesi çok açık veriyormuş. Başkan daha fazla para ayırma-yacağına söylüyordu. Hatta şimdiki bütçesini bile kesmek zorundaydı. Ekonomi berbattı. Yapabileceği başka bir şey yoktu. Başkan devlet adamı gibi görünmeye çalışıyordu. Emniyet yetkilileri, önlem almanın tedaviden daha iyi olduğuna inandıkları için öfkeliydiler. Washington'da siyasetçiler sokaklarda devriye gezen polislerle harcanacak elli sentin seçmenlerden üç bin kilometre ötede okyanuslarda dolaşanlara harcanacak iki dolardan daha çok göz önünde olacağı için mutluydular. Lekeli fotoğraflarda başkan yapabileceği bir şey olmadığını söyleyen bir devlet adamı gibi sırıtıyordu. Öfkemi artırdığı için okumayı bıraktım.

Sakinleşmek için aklımdan müzik parçaları geçirmeye başladım. 'Smokestack Lightning'de koro. Howling Wolf versiyonunda ilk dizinin sonunda şahane bir boğuk çığlık vardı. Gezici blues'u anlamak için bir süre trenle dolaşmak gerekli derler. Yanılıyorlar. Gezici blues'u anlamak için bir yerde kapalı kalmalısın. Bir hücrede. Ya da askerlikte. Kafes içinde olacağın bir yerde. Pardesümü başımın altına yastık edip kafamın içindeki müziği dinledim. Üçüncü nakaratın sonunda uyumuşum.

Baker'ın parmaklıklara vurmasıyla uyandım. Cenaze çanları gibi boğuk bir çınlama. Baker'ın yanında Finlay vardı. Bana bakıyorlardı. Yatmaya devam ettim. Rahatım yerindeydi.

"Dün akşam geceyarısında neredeydin demiştin?" diye sordu Finlay.

"Tampa'da otobüse biniyordum."

"Yeni bir tanışımız var" dedi Finlay. "Seni depo çevresinde görmüş. (leceyaisında.)"

"Palavra, Finlay" dedim, "imkânsız. Kimmiş bu yeni tanışın?" "Emniyet Amiri Merrisen. Seni daha önce gördüğünden eminmiş."

Şimdi de nerede gördüğünü hatırladı."

Ellerimi kelepçeyip tekrar gülağacından odaya götürdüler. Finlay eski saatin altında, bayrakların arasında oturuyordu. Baker masanın yanındaki iskemleye oturdu, ben de Finlay'ın karşısına. Ses kayıt cihazını, kordonlarını çıkardı. Mikrofonu aramıza yerleştirdi. Parmağıyla yokladı. Kaseti geri sardı.

Artık hazırđı.

“Son yirmi dört saat, Reacher” dedi. “Bütün ayrıntılarıyla.”

İki polis bastırmaya çalıştıkları bir heyecan içindeydiler. Zayıf bir vaka birden güçlenmişti. Kazanmanın heyecanına kapılmışlardı. Bu işaretleri bilirdim.

“Dün gece Tampa’daydım” dedim. “Geceyarısı otobüse bindim. Tanıklar bunu doğrulayabilirler. Bu sabah saat sekizde yol kavşağında otobüsten indim. Eğer şef Morrisen beni geceyarısı gördüğünü söylüyorsa yanılıyordur. O sırada buradan altıyüz elli kilometre uzaktaydım. Daha fazla ekleyecek bir şeyim yok. Kontrol edin.”

Finlay yüzüme baktı. Sonra Baker’a başını salladı, o da kahverengi bir dosyayı açtı.

“Maktul teşhis edilemedi” dedi. “Kimliği yok. Cüzdanı yok. Vücudunda belirleyici bir iz yok. Beyaz erkek, kırk yaşlarında, çok uzun boylu, saçları kazınmış. Ceset bu sabah sekizde ana kapıya yakın evre çitinin önünde bulundu. zeri kısmen kartonla örtülüydü. Parmak izlerini aldık. Sonuç olumsuz. Eşleştirilemedi.”

“Kimdi o, Reacher?” diye sordu Finlay.

Baker benden beklediği tepkiyi alamadı. Orada oturup saatin tiktak-larmı dinledim, iki buçuğa geliyordu. Konuşmadım. Baker dosyayı karıştırıp başka bir kâğıt çıkardı. Başını kaldırıp baktıktan sonra okumaya başladı.

“Maktulün başına iki el ateş edilmiş. Susturuculu küçük kalibreli bir silah olmalı. Birincisi yakından sol şakağa, ikincisi namlu sol kulağın arkasına dayanarak. ıkış yaraları adamın yüzünü dağıttığından yumuşak başlı kurşun olmalı. Yağmur barut izlerini silmiş ama yanıklardan susturucu kullanıldığı anlaşılıyor. Birincisi ldrc olmuş olmalı. Kafatasında kurşun kalmamış. Mermi kovanı da bulunmadı.”

“Tabanca nerede, Reacher?” diye sordu Finlay.

Yüzüne baktım. Konuşmadım.

“Maktul dün gece on bir buçuk ile bir arası ölmüş” dedi Baker. “Gece bekçisi on bir buçukta giderken ceset orada değilmiş. Bunu doğruluyor. Gündüz bekçisi kapıyı açmaya geldiğinde bulmuş cesedi. Saat sekiz sularında. Seni olay yerinden ayrılırken görüp telefon etti.”

“Kimdi o, Reacher?” diye Finlay bir kere daha sordu.

Ona aldırış etmeden Baker’a baktım.

“Neden birden önce?” diye sordum.

“Yağmur gece birde başladı. Cesedin altında kalan asfalt kuruydu. Demek ceset yağmur başlamadan oradaydı. Adli tıp da geceyarısından önce vurulduğunu söylüyor.”

Başımı salladım. İkisine de gülümsedim. Ölüm zamanı beni kurtaracaktı.

“Sonra ne yaptığını söyle” dedi Finlay.

Omuzlarımı silktim.

“Onu da sen söyle. Ben orada değildim. Geceyarısı Tampa’daydım.” Baker öne eğildi, dosyadan bir kâğıt daha çıkardı.

“Ondan sonra çıldırdın” dedi.

Başımı salladım.

“Geceyarısı orada değildim” dedim yine. “Tampa’da otobüse biniyordum. Bunda bir çılgınlık yok ki.”

Polisler tepki göstermediler.

“İlk kurşunda öldürdün” dedi Baker. “Sonra bir el daha ateş ettin, sonra çıldırıp cesedi tekmelemeye başladın. Gayot ağır ölüm sonrası yaralar var. Adamı öldürdün sonra da tekmeleyerek parçalamaya çalıştın. Çıldırmıştın. Sakinleşince de üzerine karton örtüp saklamaya çalıştın.” Uzun bir an sustum.

“Ölüm sonrası yaralar mı?”

“Çıldırmışsın gibi. Herif kamyon altında kalmışa dönmüş. Kırılmadık kemiği kalmamış. Doktor bunların ölümden sonra yapıldığını söylüyor. Çok garipsin, Reacher.”

“Kimdi o?” diye Finlay üçüncü kere sordu.

Yüzüne baktım. Baker haklıydı, Durum garipleşmişti. Çok garip hem de. Cinayet çılgınlığı kötüydü ama ölüm sonrası çılgınlığı ondan bin kere kötüydü. Buna bir iki kere rastlamıştım. Bir daha karşılaşmak istemezdim. Ama anlatımlarından da bir anlam çıkaramıyordum.

“Herifle nasıl tanıştın?” diye sordu Finlay.

Cevap vermeden yüzüne bakmaya devam ettim.

“Pluribus ne demek?” diye sordu.

Omuzlarımı silktim. Cevap vermedim.

“Kimdi o, Reacher?” diye bir daha sordu.

“Orada değildim. Hiçbir şey bilmiyorum.”

Finlay bir süre sessiz kaldı.

Sonra aniden, “Telefon numaran nedir?” diye sordu.

Karşımda çıldırmış gibi yüzüne baktım.

“Sen neden söz ediyorsun, Finlay? Benim telefonum yok. Söylenenleri dinlemiyor musun? Herhangi bir yerde ikamet etmiyorum. ”

“Cep telefonunu sordum.”

“Ne cep telefonu? Benim cep telefonum falan yok.”

Birden korkuya kapıldım. Beni katil görüyorlardı. Elinde cep telefonu, oradan oraya dolaşıp adam öldüren bir kiralık katil. Cesetleri tekmeleyerek parçalayan. Bir sonraki hedefi için bir yeraltı örgütlüyle bağlantı kuran. Hep hareket halinde.

Finlay öne eğildi. Bana bir kâğıt parçası iteledi. Bilgisayar kâğıdı parçası. Eski değil. Üzerinde bir yağ lekesi sanki. Cepte bir ay kalmanın verdiği parlaklık. Üzerinde altı çizili bir sözcük. Pluribus. Altında bir telefon numarası. Baktım. Ama dokunmadım. Bir de parmak izi karışıklığı olmasın.

“Bu senin numaran mı?” diye sordu Finlay.

“Telefonum yok” dedim. “Dün gece burada değildim. Üzerime ne kadar düşersen o kadar zaman kaybediyorsun, Finlay.”

“Bu bir cep telefonu numarası” dedi. “Bunu biliyoruz. Bir Atlanta şirketi tarafından işletiliyor. Ama numarayı Pazartesi’ye kadar öğrenenleyiz. İşbirliği yapmalısın, Reacher. ”

Kâğıda bir daha baktım.

“Bu nereden çıktı?” diye sordum.

Finlay düşündü. Yanıtlamaya karar verdi.

“Kurbanının ayakkabısı içinde katlanmış olarak saklıydı” dedi.

Uzun bir süre konuşmadan oturdum. Kaygılanmıştım. Bir masal kitabındaki, çukura yuvarlanmış bir çocuk gibiydim. Kendini her şeyin farklı ve ürkütücü olduğu garip bir dünyada bulmuş çocuk gibi. Harikalar Diyarındaki Alis gibi. O da bir delikten aşağı mı yuvarlanmıştı? Yoksa Grey-hound’dan yanlış yerde mi inmişti?

Zengin döşenmiş lüks bir bürodaydım. İsviçre bankalarında daha kötü yerler görmüştüm. İki polis vardı yanımda. Zeki ve profesyonel. İkisinin toplam otuz yıllık deneyimleri vardı herhalde. Olgun ve becerikli bir karakol. Kadrosu iyi, parası var. Tek zayıf noktası tepedeki o Morri-son hıyarıydı ama uzun zamandır böylesine iyi bir organizasyon da görmüş değildim. Ama hepsi de koşabildikleri hızla bir çıkmaz yolda ilerliyorlardı. Dünyanın düz olduğuna inanıyorlardı. Dünyanın yuvarlak olduğunu bilen bir tek ben vardım.

“İki nokta var” dedim. “Herif susturuculu bir otomatik silahla yakın mesafeden başından vuruluyor. Birinci kurşunda ölüyor. İkincisi garantilemek için. Mermi kovanları yok. Bu sizce ne anlam ifade

ediyor? Profesyonel görüş açısıyla?”

Finlay cevap vermedi. Baş zanlısı sanki meslektaşımı gibi olayı kendisiyle tartışıyordu. Soruşturmacı olarak buna izin vermemeli, beni susturmalıydı. Ama bir yandan da ne söyleyeceğimi duymak istiyordu. Onun kendi kendisiyle tartıştığını görebiliyordum. Hiç kıpırdamıyordu ama zihni bir torbaya sokulmuş kedi yavruları gibi çırpınmaktaydı.

“Devam et” dedi. Ciddi bir sesle, sanki çok önemli bir işmiş gibi.

“Bu bir infazdır, Finlay. Bir soygun ya da kavga değil. Bu buz gibi bir infazdır. Arkada iz bırakmamış. İki küçük mermi kovanı için cinayetten sonra fenerle arama yapan kurnaz biridir. ”

“Devam et” dedi Finlay bir daha.

“Sol şakağa yakın mesafeden bir el ateş. Kurbanı bir arabada olabilirdi. Ateş eden camın dışından kendisiyle konuşuyordu ve tabancasını kaldırıp ateş ediyor. Sonra içeri eğilip bir kurşun daha sıkıyor. Sonra mermi kovanlarımı alıp gidiyor.”

“Gidiyor mu?” dedi Finlay. “Ya kalan işler? Sence ikinci biri daha mı vardı?”

Başımı salladım.

“Üç kişiydiler” dedim. “Bu gayet açık, değil mi?”

“Neden üç?”

“En az iki, tamam mı?” dedim. “Kurban depoların oraya nasıl gitti? Arabasıyla, değil mi? Herhangi bir yerden yürünemeyecek kadar uzak çünkü. Peki, arabası norBde şimdi? Katil do yürüyerek gelmedi oraya. Demek en azından iki kişilik bir ekip. Oraya bir arabayla geldiler, sonra biri kurbanın arabasında olmak üzere iki arabayla gittiler. ”

“Ama?” dedi Finlay.

“Ama eldeki deliller en az üç kişiyi gösteriyor” diye devam ettim. “Psikolojik olarak düşünün. Bu işin anahtarı burada. Temiz bir kafa vuruşu için susturuculu küçük kalibreli otomatik kullanan ve garanti atışımı da ihmal etmeyen biri birdenbire çıldırıp cesedi tekmeleyecek biri değildir, tamam mı? Öylesine çıldıran biri birden sakinleşip cesedi bir kartonun altına saklamaz. Burada üç ayrı olay var, Finlay. O nedenle de üç kişi olmalı.”

Finlay omuzlarını silkti.

“İki belki” dedi. “Ateş eden sonra ortalığı temizlemiş olabilir.”

“İmkânsız” dedim. “Öyle biri bekleyemezdi. Öylesine bir çılgınlık yapmazdı. Bu onu utandırır. Sonra bütün olaya bir görünürlük ve tehlike eklediği için kaygılanırdı. Böyle biri de eğer işten sonra temizlik yapacaksa bunu doğru dürüst yapardı. Cesedi ilk gelenin bulacağı yerde bırakmazdı. İşte bu yüzden üç kişiydiler.”

Finlay uzun uzun düşündü.

“Eee?”

“Ben hangisiyim şimdi? Ateş eden mi, manyak mı, yoksa cesedi saklayan budala mı?”

Finlay ile Baker bakıştılar. Bana cevap veren olmadı.

“Hangisi olursam olayım sizin dediğiniz şu mu?” diye sordum. “Oraya iki arkadaşım geliyor, geceyarısı herifi öldürüyoruz, sonra iki arkadaşım arabaya binip gidiyorlar ve ben orada kalmayı seçiyorum. Bunu neden yapayını ki?”

Finlay cevap vermedi, düşünüyordu.

“Benim iki arkadaşım yok” dedim. “Arabam da. Bu nedenle ancak şunu söyleyebilirsiniz: Maktul oraya yürüyerek geldi, ben yürüyerek geldim. Karşılaştık, ben onu bir profesyonel gibi öldürdüm, sonra mermi kovanlarını ve cüzdanını aldım, ceplerini boşalttım ama ayakkaplarını araştırmayı unuttum. Sonra silahı, susturucuyu, feneri, cep telefonunu, mermi kovanlarını ve cüzdanı sakladım. Onun ardından birden kişilik değiştirdim ve manyak gibi cesedi parçalayınca kadar tekmeledim. Sonra kişiliğimi bir daha değiştirdim ve cesedi saklamak için işe yaramayacak bir çaba gösterdim. Ondan sonra da sekiz saat yağmur altında bekledikten sonra kasabaya yürüdüm. En fazla iddia edeceğiniz budur ve saçmalaktan başka bir şey değildir. İşlediğim cinayetten uzaklaşmak için neden gün ağarınca kadar sekiz saat yağmur altında bekleyeyim ki?”

Finlay uzun uzun baktı yüzüme.

“Bilmiyorum” dedi.

Finlay gibi biri bir iç mücadele içinde olmadıkça böyle bir şey söylemezdi. Patlamış bir balon gibiydi. Elinde bir şey olmadığını biliyordu. Ama şefin yeni kanıtıyla da ciddi bir sorunu vardı. Patronuna gidip, “sen bir palavracısın, Momson” diyemezdi. Patronu kendisine bir tabak içinde bir zanlı sunduğunda başka bir seçeneğin peşinden gidemezdi. Benim kendim için söylediklerimi kontrol edebilirdi. Kimse onu titiz olduğu için suçlayamazdı. Sonra Pazartesi yeniden işe başlayabilirdi. Ama yetmiş iki saatin boşuna harcanacağına sıkılıyordu. Önünde büyük bir sorun olduğunu da görebiliyordu. Patronuna benim geceyarısında orada olmadığımı söylemek zorunda kalacaktı. Adamın ifadesini geri alması için nezaketle yaklaşmanın bir yolu olmalıydı. Eğer orada ancak altı aydır çalışan yeni bir memursan bu gücü elbette. Hele karşıdaki adam hıyarın tekiyse. Hem de patronun. Başı dertteydi, sık sık soluyup duruyordu. Ona yardım zamanı gelmişti.

“Telefon numarası” dedim. “Cep telefonu numarası olduğu kesin mi?”

“Kodundan belli. Cep telefonlarında bölge kodu yerine ana şirketin kodu vardır.”

“Ama cep telefonu rehberi olmadığı ve şirket de söylemeyeceği için numaranın kime ait olduğunu bilemiyorsun, değil mi?”

“Şirket mahkeme emri istiyor.”

“Ama numarayı bilmek istiyorsun, değil mi?”

“Sen bunu mahkeme emri olmadan öğrenmenin bir yolunu biliyor musun?”

“Belki” dedim. “Ara bakalım karşına kim çıkacak?”

Bu akıllarına gelmemişti. Bir sessizlik daha oldu. Utanmışlardı. Birbirlerine bakmak istemiyorlardı. Bana da. Sessizlik.

Baker çaresini buldu. Dosyaları toplayıp dışarıda çalışacağını işaret etti. Finlay elini salladı. Baker çıktı, kapıyı arkasından hiç ses çıkarmadan kapadı. Finlay sonunda ağzını açtı ve kapadı. Rezil olmak istemiyordu.

“Bu bir cep telefonu” dedi. “Ararsam kimin ya da nerede olduğunu bilemem.”

“Bak, Finlay, telefonun kimin olduğu umurumda değil. Ben yalnız-

ca kimin olmadığıyla ilgileniyorum. Sen açarsın ve Atlanta’da ya da Charlestown’da biri açar. Sen de benim numaram olmadığını bilirsin.”

Finlay yüzüme bakarken parmaklarıyla masada trampet çalıyordu. Sesini çıkarmadı.

“Bunun nasıl yapılacağını bilirsin” dedim. “Numarayı ara, teknik bir arıza ya da ödenmemiş bir fatura hakkında bir şeyler uydur, adamın adını ve adresini al. Haydi Finlay, detektif sensin.”

Kâğıdı bıraktığı yere uzandı. Uzun kahverengi parmaklarıyla kendine çekti, numarayı okuyabilmek için kâğıdı çevirdi ve telefonu açtı. Numarayı çevirdi. Hoparlör düğmesine bastı. Odayı çalan telefonun sesi doldurdu. Ev telefonu gibi uzun, melodik bir ses değil. Yüksek ve acil bir elektronik ses. Sustu. Biri açmıştı.

“Paul Hubble” dedi ses. “Ne istemiştiniz?”

Güneyli aksam. Kendinden emin bir ses. Telefonlara alışkın.

“Bay Hubble?” dedi Finlay. Adamın adını yazdı, “iyi günler. Burası telefon şirketi, cep telefonu bölümü. Mühendislik kısmı yöneticisiyim. Numaranızda bir arıza olduğu bildirildi.”

“Arıza mı? Benim telefonumda bir şey yok ki. Ben arıza falan bildirmedim.”

“Siz dışarı edebilirsiniz ama size erişmekte güçlük çekiliyor olabilir, efendim. Sinyal gücü ölçü aletimiz devrede ve şu anda biraz düşük görünüyor.”

“Ben sizi gayet iyi işitiyorum” dedi ses.

“Alo?” dedi Finlay. “Sesiniz yine zayıfladı, Bay Hubble. Alo? Vericilerimizi kontrol etmem için şu

anda nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz, efendim?”

“Evimdeyim şu anda” dedi ses.

“Anladım.” Finlay kalemini aldı. “Bana tam adresinizi söyleyebilir misiniz?”

“Adresim sizde yok mu yani?” Adam şaka eder gibi konuşuyordu. “Her ay fatura göndermeyi biliyorsunuz ama.”

Finlay bana baktı. Gülümsüyordum. O da yüzünü buruşturdu.

“Ben mühendislik bölümündenim, efendim.” O da şakacıydı. “Müşteri bilgileri başka bölümdedir. O verilere erişebilirim ama bilirsiniz bu bir iki dakika alır. Ayrıca ölçü cihazı bağlıyken konuşmamız gerek. Adresinizi söylerseniz, tabii ölçüm için en sevdiğiniz şiiri de okuyabilirsiniz...”

Hubble denilen adam bir kahkaha attı.

“Tamam, deneme, deneme, deneme” dedi. “Ben Paul Hubble, yirmi beş Beckman Sokağı, tekrar ediyorum.. Sıfır iki beş Beckman Sokağı, Margrave, Georgia, ABD. Sinyal gücüm nasıl?”

Finlay cevap vermedi. Çok kaygılı görünüyordu.

“Alo?” dedi ses. “Orada mısınız?”

“Evet, Bay Hubble. Buradayım. Bir sorun göremedim. Sizi boşuna rahatsız ettim. Yardımınız için teşekkür ederim.”

“Bir şey değil” dedi adı Hubble olan adam.

Hat kesildi, çevir sesi odayı doldurdu. Finlay telefonu kapadı. Arkasına yaslanıp tavana baktı.

“Tüh” dedi. “Kasabadaymış. Kimin nesi ki, bu Paul Hubble?” Kendi kendine konuşuyordu.

“Adamı tanımıyor musun?” diye sordum.

Bana baktı. Biraz da esefle. Sanki orada olduğumu unutmuş gibi.

“Buraya geleli altı ay oldu” dedi. “Herkesi bilemem.”

Öne eğilip dahili telefonun düğmesine bastı, Baker’ı çağırdı.

“Hubble diye birini biliyor musun?” diye sordu. “Kasabada oturuyor, Beckman Sokağı 25 numarada.”

“Paul Hubble mı? Elbette. Buralıdır. Aile babası. Stevenson tanır onu, uzaktan akraba falan olurlar sanırım. Görüşürler de. Birlikte bow-ling oynamaya giderler. Hubble bankacıdır. Mali işler, büyük yönetici falan, Atlanta’da çalışır. Orada büyük bir bankada. Kendisini arada sırada görürüm.”

Finlay başını kaldırdı.

“Bu numaradaki adam o işte.”

“Hubble mı? Margrave’de mi? Çok garip.”

Finlay bana döndü.

“Sen herhalde bu adamı hiç duymadığını söyleyeceksin.”

“Hiç duymadım” dedim.

Bir an yüzüme baktı. Sonra Baker’a döndü.

“Gidip şu Hubble’ı getirsen iyi edersin. Beckman Sokağı, 25 numara, Bir ilişkisi var mı, Allah bilir ama onunla konuşsak iyi olacak. Herhalde saygın biridir, öyle sertlik falan istemez.”

Bana tekrar sert bir bakış fırlatıp odadan çıktı. Kapıyı da arkasından çarptı. Baker gidip ses kayıt cihazını kapadı. Beni dışarı çıkarıp hücreye götürdü. Arkamdan içeri girip kelepçelerimi çıkardı. Sonra çıkıp kapıyı kilitledi. Elektrikli sürgüler yuvalarına girdi. Sonra yürüyüp gitti.

“Hey, Baker!” diye seslendim.

Dönüp geri geldi. Dostça bir bakışı yoktu.

“Yiyecek bir şeyler istiyorum. Kahve de.”

“Eyalet cezaevinde yersin” dedi. “Otobüs saat altıda gelir.”

Gitti sonra. Hubble’ı alıp getirmesi gerekiyordu. Adama özür dileyerek yaklaşacaktı. Karakola gelmesini isteyecek, Finlay de orada kendisine gayet kibar davranacaktı. Ben hücrede tıklılıyken Finlay, Hubble’e kibarca telefon numarasının ölü bir adamın ayakkabısı içinde ne aradığını soracaktı.

Pardesüm hâlâ yerde dürülmüş duruyordu. Alıp sırtıma geçirdim. Yine üşüyordum. Ellerimi ceplerime soktum. Parmaklıklara dayanarak yine gazeteyi okumaya çalıştım. Ama okuduğumu anlamıyordum. Arkadaşının bir adamı başından vuruşunu seyreden kişiyi düşünüyordum. Cesedi kim tekmelemişti? Bütün ölü kemikleri parçalayacak gerekli şiddetli tekme kim atmıştı? Artık ilgilenmediğimi sandığım şeyleri düşünüyordum. İlgilenmek istemediğim. Gazeteyi yere atıp başka bir şey düşünmeye çalıştım.

Hücrenin öteki ucuna gidip parmaklıklara yaslandığım takdirde açık alanın tümünü görebiliyordum. Kabul masası ve camlı kapıları. Dışarıda öğleden sonra güneşi parlak ve sıcaktı. Yağmur geçip gitmişti, içerisi serin ve floresan ışıklıydı. Kayıt çavuşu bilgisayarın başında çalışıyordu. Tezgâhının altım görebiliyordum. Önden bakıldığında görünmeyecek bölmeler. Kâğıtların ve kalın kapaklı dosyaların durduğu yerler. Mace püskürtme cihazları. Bir tüfek. Panik düğmeleri. Kayıt çavuşunun ardında parmak izlerimi alan kadın çalışıyordu. Geniş oda sessizdi ama soruşturmanın enerjisiyle uğulduyordu.

İnsanlar stereolara binlerce, hatta kimi zaman on binlerce dolar harcarlar. Amerika’da stereoları

inanılmayacak standartlara taşıyan uzmanlaşmış bir sanayi vardır. Lambalı amplifikatörler bir evden pahalıdır. Benden uzun hoparlörler. Bahçe hortumundan kalın kablolar. Askerde bazılarının böyle şeyleri vardı. Dünyanın çeşitli yerlerindeki üslerde dinlemiştim. Harika şeylerdi. Ama paralarını boşa harcıyorlardı. Çünkü dünyanın en iyi stereosu bedavadır, insanın kafasının içinde. Sesi de isteyebileceğiniz kadar iyi. isteyeceğiniz kadar yüksek.

Ben de köşeme yaslanmış bir Bobby Bland melodisini aklımdan geçiriyordum. Eski bir gözdem. Sesi iyice açmıştım da: “Yolun Az ilerisinde.” Bobby Bland sol majörde okuyordu. Böylece şarkının o nefret havası gidiyor, yerine bir şikâyet, bir kehanet, bir avutma geliyordu. Bir blu-ns şarkısının olması gerektiği gibi.

O sırada işman ^1^7^ müdmrünün geçhgini gördgm.Morrison hücrelerin önünden geçip arkadaki büyük büroya gidiyordu. Üçüncü nakaratın başında şarkıyı mi minöre indirdim. Kara ve tehdit edici bir tempo. Gerçek blues. Yumuşak Bobby Bland’ı sildim. Daha sert bir ses gerekiyordu. Müzikal ama sigara ve viskiden çatallaşmış. Belki Wild Child Butler. ilişkin olmasını istemeyeceğin biri.

Morrison dün gece hakkında yalan söylüyordu. Ben geceyarısında orada değimim. Bir süre bir yanlışlık olma ihtimalini kabule hazırdım. Belki bana benzeyen birini görmüştü. Bu ona haklı olma ihtimalini tanımaktı. Ama şimdi tek istediğim dirseğimi suratının ortasına indirmek, koca burnunu parçalamaktı. Gözlerimi kapadım. Wild Child Butler ve hen birbirimize bunun olacağına söz verdik. Yolun Az ilerisinde.

Gözlerimi açıp kafamdaki müziği kapadım. Parmak izi memuru parmaklığın öte yağıgla dınıyordu. Kahve makinesinden dönmekteydi.

“Kahve ister misiniz?” diye sordu.

“Elbette. Çok iyi olur. Şeker ve süt istemem.”

Kadın fincanını en yakın masaya bırakıp makineye döndü. Bir bardak doldurup getirdi. Alımlı bir kadındı. Otuz yaşlarında, esmer, pek uzun değil. Ama orta boylu demek de haksızlık olurdu. Garip bir canlılığı vardı, O sorgu odasında canayakm bir canlılık gibi görünmüştü. Resmi bir telaş. Ama şimdi resmi görünmüyordu. Herhalde değildi de. Herhalde şişko şefin zanlıya kahve vermeme kuralını çiğnemişti. Bu tavrından hoşlandım.

Bardağı parmaklıkların arasından uzattı. Yakından çok hoş görünüyordu. Güzel de kokuyordu. Bunu daha öncesinden hatırlamadım. Onu dişçi hemşiresine benzettiğimi hatırladım. Dişçi hemşireleri böyle olsalardı daha sık giderdim. Bardağı aldım. Susamıştım ve kahveyi severdim. Bana fırsat verilse kahveyi bir alkoliğin votka içtiği gibi içerdim. Bir yudum aldım. Kaliteli kahveydi. Plastik bardağı şerefe içecekmişim gibi kaldırdım.

“Teşekkür ederim.”

“Bir şey değil.” Kadın gözleriyle de gülümsüyordu. Ben de gülümsedim. Gözleri berbat bir öğleden sonrasında aniden patlayan güneş gibiydi.

“Demek benim yapmadığımı düşünüyorsunuz?” dedim.

Kahvesini bıraktığı yerden aldı.

“Suçlulara kahve ikram etmediğimi mi sanıyorsunuz?”

“Suçlularla belki konuşmazsınız bile.”

“Fazla bir suçunuz olmadığımı biliyorum” dedi.

“Bunu nereden bilebilirsiniz? Gözlerim birbirine fazla yakın değil diye mi?”

“Hayır, aptal” diye güldü. “Washington’dan henüz haber gelmedi de ondan.”

Kahkahası çok esaslıydı. Gömlek cebinde yazılı adına bakmak istedim. Ama memelerine baktığımı sanmasını istemedim. Fotoğrafi çekerken masanın kenarına dayanmış olarak hatırlıyordum onları. Baktım. Güzel memeler. Soyadı Roscoe’ydu. Kadın çevresine bir göz attıktan sonra parmaklıklara biraz daha yaklaştı. Ben kahvemi yudumladım.

“Parmak izlerini bilgisayar üzerinden Washington’a gönderdim” dedi. “Saat yarımında. Orada büyük bir veritabanı vardır. FBI’da. Milyonlarca parmak izi. Gönderilen izleri kontrol ederler. Bir öncelik sırası vardır. Önce arananlar listesinin ilk onu, sonra ilk yüzü, sonra ilk bini aranır ve

öyle devam eder. Eğer üstlerde olsaydın ve dosyan kapanmamış olsaydı hemen haber alırdık. Otomatiktir. Herhangi bir büyük suçluyu ellerinden kaçırmamak için acele harekete geçerler. Ama sen geleli neredeyse üç saat olacak ve daha bir şey çıkmadı. Eh, bu da, çok kötü bir şeyden aranmıyorsun anlamına gelir. ”

Kayıt çavuşu hoşnutsuzluğunu belirterek bakıyordu. Kadının gitmesi gerekiyordu. Kahveyi içip boş bardağı uzattım.

“Benim sabıkam yok” dedim.

“Doğru, profile uymuyorsun.”

“Uymuyor muyum?”

“Hemen anladım zaten. Gözlerin çok hoş.”

Göz kırpıp uzaklaştı. Bardakları çöp kutusuna atıp yerine gitti. Artık yalnızca ensesini görebiliyordum. Yine köşeme dönüp parmaklıklara yaslandım. Altı aydır tek başıma oradan oraya geziyordum. Bir şey öğrenmişim. O eski filmdeki Blanche gibi, böyle başıboş gezen biri, yabancıların sevecenliğine güvenirdi. Belli ve maddi bir şey için değil. Moral için. Ros-coe'nun başının arkasına baktım ve gülümsedim. Ondan hoşlanmışım.

Baker gideli yirmi dakika falan olmuştu. Her neredeyse Hubble’ın evine gidip dönecek kadar. Oraya yirmi dakikada gidip geleceğini tahmin ediyordum. Burası küçük bir kasabaydı. Haritada bir nokta.

Her yerine yirmi dakikada gidilip dönülebilirdi. Ama kasaba sınırları bir garipti. Tabii b11 Hubble'ın kasabanın içinde mi yoksa dışında mı oturduğuna bağlıydı. Benim deneyimime bakılırsa kasabadan yirmi kilometre uzakta bile olsan kasabanın içinde sayılırdın. O yirmi kilometre dört bir yöne kadar uzanıyorsa, o zaman Margrave, New York City kadar büyük demektir.

Baker, Hubble'ın bir aile babası olduğunu söylemişti. Atlanta'da çalışan bir bankacı. Demek kasaba yakınında bir evi vardı. Okullara ve çocuklarının arkadaşlarına yakın bir yerde. Karısı için mağazalara ve kasaba kulübüne yakın. Kendisinin anayola kolaylıkla çıkacağı bir yer. Adres, kasaba içi adresi gibiydi. Beckman Sokağı, 25. Herhalde kasaba merkezinden kasaba dışına giden bir sokaktı. Hubble para işleriyle uğraşıyordu. Herhalde zengindi. Herhalde geniş bir arsa üzerinde büyük beyaz bir ovi vardı. Ağaçlar. Belki bir yüzme havuzu. Dört dönüm falan. Dört dönümlük arazinin bir tarafı yüz, yüz elli metre olurdu. Sokak sağlı sollu hesap edildiğinde yirmi beş numara kasaba dışına doğru on ikinci arsa falan olmalıydı. Bir buçuk kilometre kadar.

Büyük camlı kapının arduda güneş ikindiye doğru alçalmaya başlamıştı. Işık şimdi daha kızıldı. Gölgeler uzamıştı. Baker'm devriye arabasının savrularak köşeyi döndüğünü gördüm. Işıklar yanmıyordu. Araba kapının önünde durdu. Baker çıkıp arabanın arkasından dolaştı. Yolcu kapısına yaklaştı ve sanki şoförmüş gibi kapıyı açtı. Çatışan beden diliyle çarpılmış görünüyordu. Bu bir Atlanta bankacısı olduğu için kısmen saygılıydı. Diğer yandan meslektaşının bowling arkadaşı olduğu için kısmen dostça davranıyordu. Telefon numarası bir cesedin ayakkabısı içinde bulunan adam olmasından dolayı da kısmen resmiydi.

Paul Hubble arabadan indi. Baker kapıyı kapadı. Hubble bekledi. Baker onun çevresinden dolanıp karakolun büyük camlı kapısını açtı. Hubble içeri girdi.

Uzun boylu bir beyazdı. Bir dergiden bir sayfa, bir reklam gibiydi. Otuzlu yaşların başında, ince yapılı ama güçlü değil. Açık renk saçlar, zeki bir alm ortaya çıkaracak kadar gerilemiş. Altın çerçeveli gözlük. Dört köşe bir çene. Güneş yanığı ten. Bembeyaz dişler. Kayıt çavuşuna gülümserken gösteriye çıkmışlar.

Göğsünde küçük bir logosu olan solgun bir polo gömlek ve beyazlatılmış bir blucin. Beş yüz dolara aldığında eski görünen tünen giysiler. Sırtına kalın beyaz bir kazak atılmış. Kollar önde kavuşturulmuş. Masa yüzünden ayaklarını göremiyordum ama kahverengi ayakkabıları olduğuna emindim. Çorapsız olduğuna, kendi kendimle yüklüce bir bahse girdim. Herif bokta debelenen bir domuz kadar yuppie rüyasına gömülmüştü.

Bir telaşı vardı ama. Avuçlarını masaya dayadı, sonra dönüp ellerini iki yanına indirdi. Kollarını ve ağır bir altın saatin parıltısını gördüm. Doğal yaklaşımının dost bir zengin tavrı olacağını anladım. Kampanyadaki Başkan'ın bir fabrikayı ziyareti gibi o da karakolu ziyaret ediyor. Ama dalgındı. Kasılmıştı. Baker'm kendisine ne söylediğini bilmiyordum. Ne kadarını açıkladığını. Herhalde hiçbir şey söylemiş değildi. Ba-ker gibi iyi bir çavuş, bombaları Finlay'e bırakırdı. Şu halde Hubble neden burada olduğunu bilmiyordu. Ama bir şey biliyordu. Ben on üç yıl bir tür polislik yapmıştım ve kaygılı bir insanın kokusunu bir kilometre öteden alırdım. Hubble kaygılı biriydi.

Hiç kıpırdamadan parmaklıklara dayanıp bekledim. Baker, Hubb-le'e ekip odasının öteki ucuna doğru arkasından gelmesini işaret etti. Arkadaki gülağacından büroya. Hubble kayıt masasının

yanından geçerken ayaklarımı gördüm. Kahverengi. Çorapsız. İki adam gözden kayboldular. Kapı kapandı. Kayıt memuru masasından kalkıp Baker'm arabasını park etmeye gitti.

Geri döndüğünde yanında Finlay vardı. Finlay doğruca Hubble'm beklediği odaya yöneldi. Ekip odasından geçerken bana bakmadı. Odasının kapısını açıp içeri girdi. Ben köşemde Baker'm çıkışını bekledim. Baker içeride kalamazdı. Meslektaşının bowling arkadaşı bir cinayet soruşturması alanına girdikten sonra. Bu hiç de etik olmazdı. Finlay bana etiğe fazla düşkün biri gibi gelmişti. Öyle tüvit giysili, yelekli ve Har-var'da okumuş biri etiği her şeyden önemli tutardı. Bir an sonra kapı açıldı, Baker dışarı çıktı. Masasına doğru giderken, "Hey, Baker!" diye seslendim.

Yolunu değiştirip hücrelere doğru geldi. Parmaklıkların önünde durdu. Roscoe'nun daha önce durduğu yerde.

"Tuvalete gitmem gerek" dedim. "Eğer bunun için de öteki tarafa gitmeyi beklemem gerekmiyorsa?"

Sırıttı. İstemeyerek ama yine de bir sıırtımaydı. Ağzının arka tarafında bir altın dişi vardı. Kendisine biraz daha insanca bir hava veriyordu. Kayıt memuruna bir şeyler seslendi. Herhalde bir kod. Sonra anahtarlarını çıkarıp elektrikli kilidi açtı. Sürgüler geri çekildi. Elektrik kesintisinde ne yaparlardı acaba? Bu kapılar elektriksiz de açılır mıydı? Açılacağını umdum. Buralarda çok fırtına olur, elektrik direkleri devrilirdi.

Baker ağır kapıyı içeri itti. Ekip odasının ' arkasına yürüdük. Gülağa-cı mobilyalı büronun karşısına. Buradaki holde iki tuvalet vardı. Baker öne geçip erkekler tuvaletinin kapısını açtı.

Aradıklarının ben olmadığını biliyorlardı. Dikkatsiz davranıyorlardı. Hiçbir önlem almıyorlardı. O koridorda Baker'm silahını alabilirdim. Kolaylıkla. Yumruğu çakıp, o daha yere düşmeden belinden silahını almış olurdum. Ateş ederek karakoldan çıkıp devriye arabalarından birine atlayabilirdim. Hepsi de binanın önünde park edilmişti ve anahtarları üzerindeydi. Onlar kendilerini toplayamadan Atlanta'ya doğru yola çıkmış olurdum. Sonra da ortadan kaybolurdum. Hiçbir sorun olmazdı. Ama ben onların tuvaletine girdim.

"Kilitleme" dedi Baker.

Kilitlemedim. Beni küçümsüyorlardı. Onlara askeri polis olduğumu söylemiştim. BoJki inanmışlardı belki de inanmamışlardı. Belki de bunun onlar için bir unluunu yoktu. Olmalıydı ama. Askeri polis yasa çiğneyen askerlerle uğraşırdı. Bu yasa çiğneyenler silah, sabotaj, silahsız dövüş eğitimi almış olurlardı. Rangü'ler. Yeşil bereliler, deniz piyadeleri. Yalnızca insan öldürmekle kalmazlardı, insan öldürme eğitimi de almışlardı. Vatandaşların vergisiyle çok iyi eğitilmişlerdi. Bu güdünlü askeri polisin onlardan daha iyi eğitilmesi gerekirdi. Silahta daha ustaydı. Silahsız dövüşte daha ustaydı. Baker'ın bütün bunları bilmediği anlaşılıyordu. Aklına bile gelmemiştı. Aksi takdirde beni tuvalete üzerime iki tüfek çevrili olarak götürürdü. Eğer aradıklarının ben olduğumu düşünseydi.

Fermuarımı çekip koridora döndüm. Baker bekliyordu. Yürüdük. Hücreme girip köşeme yaslandım. Baker kapıyı kapadı, anahtarını elektronik kilide sürdü. Sürgüler yerlerine yerleşti. Yürüyüp ekip odasına döndü.

Bundan sonraki yirmi dakika tam bir sessizlik vardı. Baker ile Ros-coe masalarında çalışıyorlar, kayıt çavuşu yüksek taburesinde oturuyordu. Finlay ile Hubble odadaydılar. Sokağa açılan kapıların üstünde modem bir saat vardı. Bürodaki antika kadar zarif değilse de, aynı derecede ağır ilerliyordu. Sessizlik. Dört buçuk. Titanyum çubuklara yaslanıp bekledim. Sessizlik. Beşe çeyrek var.

Saat beşten hemen önce zaman yine çalışmaya başladı. Büyük gülağacm-dan bürodan sesler geliyordu. Bağırıp çağırma, bir şeylerin çarpılması. Baker'ın masası üzerindeki zil çaldı, dahili telefon çatırdadı. Finlay'in sesini duydum. Baker'ı çağırıyordu. Stresliydi. Baker kalkıp yürüdü. Kapıyı vurup içeri girdi.

Girişteki çifte camlı kapılar hışırdayarak açıldı. Şef Morrison içeri girdi ve doğruca arkadaki büroya yürüdü. Morrison girerken Baker çıktı. Kayıt çavuşuna uzun ve heyecanlı bir cümle fısıldadı. Roscoe da yanlarına gitti. Büyük bir haber olmalıydı. Ama ne olduğunu duyamıyordum. Çok uzaktaydım.

Baker'm dahili telefonu yine çatırdadı. Büroya koştu. Büyük ön kapı yine açıldı. Öğleden sonra güneşi gökyüzünde iyice alçalmıştı. Ste-venson içeri girdi. Tutuklandığımdan bu yana onu ilk kez görüyordum. Heyecan âdeta insanları içeri doğru emiyordu.

Stevenson kayıt çavuşuyla konuştu. Telaşa kapıldı. Kayıt çavuşu Stevenson'ın kolunu tuttu. Stevenson kolunu sallayıp gülağacı büroya koştu. Masalar arasından futbol oyuncusu gibi geçiyordu. Büroya geldiği sırada kapı açıldı. Dışarı bir kalabalık çıktı. Şef Mor^:ison. Finlay. Hubble'ı dirseğinden tutan Baker. Stevenson boş gözlerle Hubble'a baktı, sonra Finlay'in kolunu tutup odaya çekti. Morrison da terlemiş iri gövdesini döndürüp arkalarından içeri girdi. Kapı kapandı. Baker, Hubble'ı bana doğru getiriyordu.

Hubble şimdi çok farklı görünüyordu. Yüzü solmuş, terliyordu. Güneş yanığı esmerliği kaybolmuştu. Daha küçülmüş gibiydi. Biri havasım boşaltmıştı sanki. Bir yeri sızlayan yaşlı bir adam gibiydi. Altın çerçeveli gözlüğün ardındaki gözleri panik ve korku doluydu. Baker yanımdaki hücrenin kapısını açarken bir kenarda titriyordu. Baker kolundan tutup içeri soktu. Kapıyı kapayıp kilitledi. Elektronik sürgüler yuvalarına girdiler. Baker gülağacı büroya döndü.

Hubble, Baker'ın kendisini bıraktığı yerde duruyordu. Boşluğa bakıyordu. Sonra ağır ağır geri yürüdü, sırtını hücrenin arka duvarına yasladı. Kayıp yere oturdu. Başını dizlerine dayadı. Elleri iki yanına düştü. Roscoe oturduğu yerden ona bakıyordu. Çavuş da başını kaldırdı. Bir insanın çözülmesini seyrediyorlardı.

Arka büroda seslerin yükseldiğini duydum. Tartışma sesleri. Masaya indirilen bir tokat. Kapı açıldı, Stevenson'la Morrison çıktılar. Stevenson çılgına dönmüş gibiydi. Öfkeden ensesi kaskatı kesilmişti. Dosdoğru ön kapıya bakıyor, şişman polis şefini umursamıyordu. Kayıt tezgâhının önünden geçti, kapıdan dışarı çıktı. Morrison da arkasından.

Baker bürodan çıkıp hücreme geldi. Konuşmuyordu. Kafesin kilidini açıp çıkmamı işaret etti. Gazeteyi yerde bırakıp perdesümü alıp arkasından yürüdüm.

Finlay masanın başındaydı. Ses kayıt cihazı oradaydı. Hava sakin ve serindi. Finlay sıkıntılı görünüyordu. Kravatı gevşetilmişti. Tuttuğu soluğunu esefli bir hışırtıyla bıraktı. Ben iskemleye

oturduğum, Finlay, Ba-ker'a çıkmasını işaret etti. Kapı hafifçe kapandı.

“Bir durum var, Bay Reacher” dedi Finlay. “Gerçek bir durum.”

Sonra sıkıntılı bir sessizliğe girdi. Cezaevi arabasının gelmesine yarım saatten az vardı. Acele bazı sonuçlara varılmasını istiyordum. Finlay yine başını kaldırıp baktı. Sonra hızla, aceleyle, sıkıntılı Harvard aksa-nıyla konuşmaya başladı.

“Hubble'ı getirdik, tamam mı? Görmüşsündür belki. Atlantali bankacı. Üzerindi) bin dolarlık Calvin Klein giysisi. Altın Rolex. Ukala. İlk başta getirildiği için sıkıldığını sandım. Ama ben konuşunca sesimi tanıdı. Cep telefonunda. Beni insanları aldatmakla suçladı. Telefon şirketin-denmişim gibi davranmamın doğru olmadığını söyledi. Haklı elbette.”

Yine sessizlik. Etik sorunuyla mücadele ediyordu.

“Haydi, Finlay” dedim. Yarım saatten az kalmıştı.

“Tamam. Sonra kendisine eski askerlerden Jack Reacher'i tanıyıp tanımadığını sordum. Tanımadığını söyledi. Adını bile duymamış. Ona inandım. Biraz rahatladı. Sanki bu olanlar Jack Reacher adında biri hakkında bilgi almak içinmiş gibi. Yani boşuna gelmiş falan. Çok soğukkanlı, değil mi?”

“Devam et” dedim.

“Sonra ona kafası tıraşlı uzun boylu birini tanıyıp tanımadığını sordum. Pluribus'u. da sordum. Tanrım! Sanki kışına kürek sapı sokmuş gibi oldu. Birden kaskatı kesildi. Şoka girmiş gibi. Cevap vermedi. Bunun üzerine uzun boylu adamın öldüğünü bildiğimizi söyledim. Vurularak öldürüldüğünü. Bir kazma sapı daha girdi kışına. Neredeyse iskemleden düşüyordu.”

“Devam et” dedim. Cezaevi arabasına yirmi beş dakika kalmıştı.

“Titremeye başladı. Sonra ayakkabı içinde bulduğumuz telefon numarasını söyledim. O da bir kazma sapı oldu.”

Finlay yine sustu. Tek tek ceplerini yoklamaya başladı.

“Ağzını açmıyordu” diye devam etti. “Şoktan kaskatı kesilmişti. Yüzü kül rengini almıştı. Kalp krizi geçirdiğini sandım. Ağzı balık gibi açılıp kapanıyordu. Ama konuşmuyordu. Cesedin tekmelendiğini bildiğimizi söyledim. Bu işe başka kimin karıştığını sordum. Cesedin kartonun altına saklandığını bildiğimizi söyledim. Hâlâ ağzından tek bir sözcük çıkmamıştı. Çevresine bakınıp duruyordu. Bir süre sonra çılgınlar gibi düşünmekte olduğunu anladım. Bana ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Kırk dakika falan öylece ağzından tek bir ses çıkmadan düşündü durdu. Kaset dönüyordu. Kırk dakikalık sessizlik kaydetti.”

Finlay yine sustu. Sözlerini vurgulamak istermiş gibi. Bana baktı.

“Sonra itiraf etti” dedi. “Ben yaptım, dedi. Onu ben vurdum, dedi. Herif hem de kasete itiraf ediyordu.”

“Devam et” dedim.

“Avukat ister misin, diye sordum. İstemem, dedi. Devamlı adamı kendisinin öldürdüğünü söylüyordu. Haklarını okudum. Acaba deli falan mı, diye düşündüm. Kimi öldürdün, diye sordum. Uzun boylu, kafası tıraşlı adamı, dedi. Nasıl diye sordum. Kafasına ateş ettim, dedi. Ne zaman, diye sordum. Dün geceyarısı, dedi. Cesedi kimin tekmelediğini, adamın kim olduğunu, Pluribus’un ne anlama geldiğini sordum. Cevap vermedi. Yine korkudan kaskatı kesildi. Tek kelime bile söylemeyi reddetti. Senin bir şey yaptığını sanmıyorum, dedim. Bunun üzerine yerinden fırlayıp yakama sarıldı. İtiraf ediyorum, itiraf ediyorum, onu ben öldürdüm, diye bağırmaya başladı. Yerine oturttum. Sakinleşti.”

Finlay arkasına yaslandı. Ellerini başının arkasına dayadı. Bana soru sorar gibi baktı. Hubble katil miydi? Buna inanmıyordum. Telaşı nedeniyle. Bir kavgada ya da tartışmada birini göğsünden bir tabancayla vuranlar sonradan telaşa düşerlerdi. Biri susturuculu bir tabancayla birinin kafasına iki kurşun sıkar, sonra da mermi kovanlarını toplarsa, o başka bir sınıf insandır. B öyleleri sonradan telaşlanmazlar. Olay yerinden uzaklaşırlar ve olup biteni unuturlar. Ateş eden Hubble değildi. Kayıt masası önündeki tavırları bunu yalanlıyordu. Ama yalnızca omuzlarımı silkip gülümsedim.

“Tamam” dedim. “Artık beni bırakırsın, değil mi?”

“Hayır. Ona inanmıyorum. Bu işte üç kişi vardı. Buna beni sen ikna ettin. Hubble bunlardan hangisi peki? Manyak olduğunu sanmıyorum. O kadar gücü yok. Kesinlikle silahı çeken de değil. Onun gibi biri bardo ıstakasım bile tutamaz.”

Başımı salladım. Finlay’in partneriymişim gibi. Bir sorun hakkında birlikte tasalanıyormuşuz gibi.

“Şimdilik içeri atmak zorundayım” dedi. “Başka seçeneğim yok. İtiraf etti, birkaç inanılır ayrıntı verdi. Ama dava açmaya yetmez.”

Yine başımı salladım. Daha başka şeyler geleceğini hissettim.

Finlay yüzüme baktı.

“Geceyarısı orada değildi bile. Yaşlı bir çiftin evlilik yıldönümü partisindeydi. Aile işi. Oturduğu yerin yakınlarında. Saat sekizde gitmiş oraya. Karrsıyla yürüyerek gitmişler. Sabahın ikisinde ayrılmış. Gelişini ve gidişini on beş yirmi kişi görmüş. Baldızının kaynının arabasıyla eve dönmüş. Yağmur yağdığı için arabaya binmişler.”

“Haydi, Finlay, söyle” dedim.

“Baldızının kaynını mı? Sabah ikide yağmur altında arabasıyla onu evine getireni mi? Memur Stevenson.”

Finlay arkasına yaslandı. Uzun kollarını başının arkasında kavuşturmuştu. Uzun boylu, zarif bir insandı. Boston’da okumuştı. Uygardı. Deneyimliydi. Beni de yapmadığım bir şey için cezaevine gönderiyordu. Ellerini avuçları yukarı gelmek üzere masanın üstüne koydu.

“Üzgünüm, Reacher” dedi.

“Üzgün müsün? Bu cinayeti İşleyemeyecek iki kişiyi cezaevine gönderiyorsun ve üzgünsün, öyle mi?”

Omuzlarını silkti. Mutsuz göregeyordu.

“Şef Morrison böyle istiyor. O bu işi bitmiş kabul ediyor. Hafta sonu için kapatıyor burasını. Patron o, değil mi?”

“Şaka ediyor olmalısın” dedim. “Hıyarın biri o. Stevenson’a yalancı diyor. Kendi adamına.”

“Öyle sayılmaz” dedi Finlay. “Belki de bir komplo diyor. Belki Hubble olay yerinde değildi ama seni işi yapman için tutmuş falan gibi. Bir komplo, tamam mı? Belki de Hubble’ın süngen korktuğu ve seni hemen ele vermektan çekindiği için itirafının biraz abartılı olduğunu düşünüyör. Morrison senin yakalandığın zaman Hubble’a paramı almaya gittiğini düşünüyor. Ona göre sekiz saat onun için bekle. Hubble da o yüzden bugün işe gitmemişti. Paramı ödemek için seni evinde bekliyordu.”

Kaygılanmışım. Şef Morrison tehlikeliydi. Kuramı akla yatkındı. Finlay kontrollerini bitirene kadar. Eğer kontrol ederse.

“O yüzden üzgünüm, Reacher” dedi. “Pazartesi’ye kadar ikiniz de içeride kalacaksınız. Atlatırsın. Warburton’da. Kötü bir yerdir ama gözaltı hücreleri fena değildir. Uzun zaman yatacak olursan daha kötüdür. Bu arada ben Pazartesi’yi beklemeden çalışacağım. Memur Rcsmİlh da Cumartesi ve Pazar gelmesini isteyeceğim. Dışarıdaki güzel kadın. Eli-mizdekilerin en iyisi odur. Dediklerin doğru çıkarsa Pazartesi salıverilirsin. Tamam mı?”

Yüzüne baktım. Artık iyice kızıyordum.

“Hiç de tamam değil, Finlay” dedim. “Benim hiçbir şey yapmadığımı biliyorsun. Cinayeti benim işlemediğimi biliyorsun. Sen yalnızca o bir boka yaramayan şişko Morrison’dan korkuyorsun. Sen korkağın biri olduğun için beni cezaevine gönderiyorsun.”

Kara yüzü daha da karardı. Uzun bir süre sesini çıkarmadan oturdu. Derin bir soluk alıp öfkeyle yüzüne baktım. Biraz sakinleştim. Kendimi kontrol altına aldım. Bu kere dik dik bakma sırası ona gelmişti.

“İki nokta var” dedi. “Bir, gerekirse Pazartesi günü Şef Merrrrson’un icabına bakarım. İki, ben korkak değilim. Sen beni tanımıyorsun. Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.”

Yüzüne baktım. Saat altı. Otobüs vakti.

“Sandığından çok şey biliyorum” dedim. “Harvard’da. doktora yaptın, boşanmışsın ve Nisan ayında sigarayı bıraktın.”

Şaşırmıştı. Baker kapıyı vurup otobüsün geldiğini söyledi. Finlay kalkıp masanın ardından çıktı. Baker’a beni kendisinin getireceğini söyledi. Baker Hubble’ı almaya gitti.

“Bunları nereden biliyorsun?” diye sordu Finlay.

Meraklanmıştı. Oyunu kaybediyordu.

“Kolay” dedim. “Zeki bir insansın. Boston’da eğitim gördüğünü söyledin. Ama sen kolej yaşma geldiğinde Harvard siyahları pek almıyordu. Sen zekisin ama roket uzmanı olacak kadar değil, o zaman üniversite olarak Boston Üniversitesini düşündüm. Tamam mı?”

“Tamam.”

“Sonra doktora için Harvard. Boston’da başarılı oldun, Harvard’a girdin. Daha ilk baştan Harvard’lı gibi konuştuğunu fark ettim. Kriminoloji doktorası mı?”

“O da doğru” dedi.

“Soma Nisan’da bu işe girdin. Bunu sen söyledin. Yirmi yılını doldurduğuna göre Boston emniyetinden emeklisin. Buraya paralı olarak geldin demek. Ama kadınsız geldin, çünkü bir kadının olsaydı herhalde o paranın bir kısmını sana yeni giysiler almak için harcardı. Üstündeki kışlık tüvitten nefret ederdi sanırım. Ama sen hâlâ bunları giydiğine göre karın yok. Ya öldü ya da seni boşadı. Yani yüzde elli tahmin şansım vardı ve anlaşılan doğru tahmin etmişim.”

Başımı salladı.

“Sigara tahmini kolaydı” dedim. “Az önce stresliydin ve ceplerini yokladın. Ymii sigara arıyordun. Demek yakınlarda bırakmışsın. Nisan tahmini de kolaydı: Yeni hayat, yeni iş ve sigaraya paydos. Şimdi bırakırsam kanseri atlatabilirim diye nüşügmüşsündür.”

Finlay biraz da kıskanarak baktı bana.

“Çok esaslıydı, Reacher.”

Omuzlarımı silktim. Bir şey söylemedim.

“Peki şimdi de depodaki adamı kimin öldürdüğünü çıkar bakalım. ” “Kimin kimi geredü öldürdüğü umurunda değil” dedim. “O senin sorunun, benim değil. Hem soru yanlış, Finlay. Önce öldürülenin kim olduğunu bulman gerek, değil mi?”

“Bunu yapmanın yolunu biliyor musun, ukala herif?” dedi. “Kimlik yok, suratı parçalanmış, parmak izinden bir şey çıkmadı. Hubble de bir şey demiyor.”

“Parmak izlerini bir daha gönder” dedim. “Gayet ciddiym, Finlay. Roscoe’ya söyle.”

“Neden?”

“Doğru olmayan bir şey var. ”

“Ne?” diye sordu.

“Bir kere daha kontrol ettir, tamam mı? Bunu yapacak mısın?”

Yalnızca homurdandı, evet ya da hayır nemüni. Kapıyı açıp dışarı çıktım. Roscoe gitmişti. Dışarıda hücrelerde Baker ile Hubble'dan başka kimse yoktu. Kayıt çavuşunu kapı ögege görüyordum. Cezaevi otobüsünün sürücüsünün tuttuğu kâğıda bir şeyler yazıyordu. Açık griye boyanmış bir okul otobüsüydü. Üzerinde Georgia Eyalet Cezaevleri Dairesi yazıyordu. Camların altında, otobüsün boyunca. Yazının altında bir arma. Camlar parmaklıklıydı.

Finlay de dışarı çıktı, dirseğime dokunup beni Bakür'dag yana götürdü. Baker'm elinde üç takım kelepçe vardı. Turuncu boyları dökülmüş, yer yer çeliği ortaya çıkmıştı. Baker bileklerime ayrı ayrı birer kelepçe geçirdi. Hubble'in hücrelerini açıp dışarı çıkmasını işaret etti. Hubble dalgındı ama dışarı çıktı. Baker sol bileğimde sallanan kelepçenin ucunu Hubb-le'in sağ bileğine geçirdi. Üçüncü kelepçeyi de Hubble'ın öteki bileğine taktı. Gitmeye hazırдық.

“Saatini al, Baker” dedim, “içerde kaybeder yoksa.”

Baker başımı salladı. Ne demek istediğini anlamıştı. Hubble gibi biri cezaevinde çok şey kaybedebilirdi. Baker, Hubble'ın bileğindeki ağır RoleK'in zincirini açtı ama saat kelepçenin üzerinden geçmeyince kelepçeyi çıkarıp tekrar taktı. Cezaevi sürücüsü kapıyı aralayıp içeri baktı. Zamanı kısıtlı bir adam. Baker, Hubble'ın saatini en yakın masaya bıraktı. Tam da arkadaşım Roscoe'nun kahve bardağını koyduğu yere.

“Haydi bakalım, yola koyulalım” dedi Baker.

Bizi kapıya götürdü. Göz kamaştırıcı kavurucu sığağa çıktık. Kelepçeli. Yürümek kolay değildi. Hubble otobüse varmadan durdu. Boynunu çevirip dikkatle çevresine baktı. Baker'dan da, sürücüden de daha dikkatliydi. Belki bir komşusunun kendisini göreceğinden korkuyordu. Ama çevrede kimse yoktu. Kasabanın üç yüz metre kuzeyindeydik. Uzakta kilisenin kulesini görüyordum. Sağ yanağım iyice alçalmış olan güneşte ısınmıştı.

Sürücü otobüs kapısını içeri itti. Hubble yan yan içeri girdi. Ben de arkasından. Otobüs boştu. Sürücü Hubble'a bir yer gösterdi. Hubble plastik koltuğun üzerinden pencere yanma kaydı. Sürücü eğilip kelepçeleri önümüzdeki krom çubuğa kilitledi, her birini tek tek kontrol etti. Sağlam olduklarından emin olmak istiyordu. Onu suçlayamazdım. O işi ben de yapmışım. Arkanda serbest tutuklularla araba sürmekten kötü bir şey olamazdı.

Sürücü kendi koltuğuna gitti. Motoru bir dizel şakırtısıyla çalıştırdı. Otobüs titremeye başladı. Hava sıcaktı. Boğucu. Havalandırma yoktu. Camlar kapalıydı. Otobüs vites gacırtıları arasında hareket etti. Sağma baktım. El sallayan yoktu.

Polis otoparkından çıktık, arkamızı kasabaya verip otoyola doğru ilerlemeye başladık. Sekiz yüz metre sonra Eno'nun lokantası önünden geçtik. Otoparkı boştu. Erken yemeğin heveslisi yoktu. Bir süre kuzeye gittikten sonra batıya saparak tarlalar arasındaki bir yola girdik. Uçsuz bucaksız ekili alan, ileride güneş batmak üzereydi. Tarlalara inen dev bir kırmızı balon. Sürücü geniş güneşliği indirmişti. Güneşliğin üzerinde otobüsün nasıl kullanılacağı yazılıydı.

Hubble yanımda sallanıp zıplıyordu. Hiç konuşmuyordu. Yüzü yere paralel, öne eğilmişti. Önümüzdeki krom çubuğa bağlı olduğu için sol kolu yukarıdaydı. Sağ kolu aramızda duruyordu.

Pahalı kazağı hâlâ omuzlarına atılıydı. Rolex'in olduğu yerde beyaz bir çizgi vardı. Yaşam gücü kalmamış gibiydi. Korkular içindeydi.

Bir saat kadar gittikten soma uzaklarda bir yapı gördüm. Bin dönüm çiftlik arazisinin ortasında tek başına. Alçalmış kırmızı güneşin önünde cehennemden fırlamış gibi. Toprağı zorlayarak dışarı çıkmış. Bir binalar kompleksi. Kimyasal bir fabrika ya da nükleer bir tesis. Dev beton binalar ve parıldayan inolul yollar. Orada burada buharlar püskürten borular.

Hepsi de kulelerle kesilmiş çitle çevrili. Yaklaşınca projektörleri ve ustura keskinliğindeki telleri gördüm. Kulelerde tüfekli insanlar. Aralarında kırmızı topraktan yollar olan sıra sıra çitler. Hubble başını kaldırmadı. Ben de onu dürtüklemedim. Önümüzdeki, Tılsımlı Krallık değildi.

Otobüs yavaşladı. En dıştaki çit yüz metre kadar berideydi. Beş metre yüksekliğinde, boylu boyunca ikili sodyum projektörleri. Biri içeri, yüz metrelik kırmızı toprağa, diğeri dışarı çevredeki tarlalara dönük. Bütün ışıklar yanıyordu. Bütün tesis sarı sodyum ışıklarıyla parlamaktaydı. Sarı ışık kırmızı toprağı ürkütücü bir renge dönüştürüyordu.

Otobüs durdu. Boşta çalışan motorla titriyordu şimdi. Zaten az olan hava kesilmişti. İçerisi boğucuydu. Hubble sonunda başını kaldırdı. Altın çerçeveli gözlüğüyle baktı. Çevresine bakındı, camdan dışarı baktı. İnledi. Umutsuzluk inlemesi. Başını yere eğdi.

Sürücü birinci nöbetçinin işaretini bekliyordu. Nöbetçi bir telsizle konuşmaktaydı. Sürücü arabayı vitese taktı. Nöbetçi telsizini sallayarak geçmesini işaret etti. Otobüs bir kafese girdi. Arkamızda bir kapı kapandı. Şimdi tel bir kafes içindeydik. Üstü de tel örgüyle kaplıydı. Öteki uçta bir kapı açıldı. Otobüs oradan da geçti.

Yüz metre kadar ilerledikten sonra ikinci çite geldik. Burada da bir araç kafesi vardı. Otobüs kafese girdi, bekledi, sonra onu da geçti. Artık cezaevinin kalbine girmiştik. Beton bir bina önünde durduk. Kabul yeri. Motor sesi çevremizdeki betonlardan yansıyor. Motor sustu ve gürültü yerini sessizliğe bıraktı. Sürücü yerinden kalkıp koridorda yürüdü, yanımıza gelip bizi öndeki demire bağlayan kelepçeleri açtı.

“Haydi yürüyün bakalım, eğlence başlıyor” dedi.

Yerimizden kalkıp otobüsün önüne doğru yürümeye başladık. Hubble sol kolumu çekiştiriyordu. Sürücü bizi önde durdurup kelepçeleri çıkardı, yanında duran bir sepete attı. Kapıyı açtı. Otobüsten indik. Karşımızda açılan bir kapıda bir nöbetçi görüldü. Bizi çağırdı. Çörek yiyordu ve ağzı doluydu. Bir kapıdan geçip küçük beton bir odaya girdik, içerisi pisti. Boyalı bir masanın çevresinde portatif iskemleler vardı. Bir başka nöbetçi masa başında oturmuş elindeki kâğıda bakıyordu.

“Oturun” dedi. Oturduk. Çörek yiyen arkadaşı kapıyı kilitleyip yanına geldi.

“Durumu anlatayım” dedi eli kâğıtlı. “Sizler Reacher ve Hubble'sı-mz. Margrave'den geldiniz. Herhangi bir suçtan hüküm giymiş değilsiniz. Soruşturma tamamlanana kadar gözaltındasınız, ikiniz de kefaleten tahliye isteyemezsiniz. Anladınız mı? Hükümlü değilsiniz. Önemli olan da bu. Buradaki pek çok pisliğe bulaşmayacaksınız yani. Üniforma yok, çalışma falan yok. Anlaşıldı mı? Üst katta

rahat odalar var sizin için."

"Doğru" dedi çörek yiyen. "Eğer hüküm giymiş olsaydınız sizi Şüi-tükler, döverdik, üniforma giyerdiniz, sizi öteki hayvanların yanına ulur ve sonra da arkamıza yaslanıp eğlenceyi seyrederdik, tamam mı?"

"Tamam" dedi arkadaşı. "Yani kısacası söylemek istediğimiz şıı: Bu rada size güçlük çıkarmayacağız ve sizler de bize güçlük çıkarmayın, la mam mı? Bu lanet tesis yarım kadroyla çalışıyor. Müdür kadronun yar ı sını işten çıkardı. Bütçe sorunu. O yüzden işlerin gerektiği gibi yapılımlı sını sağlayacak adamımız yok. Her vardiyada işimizi yarım kadroyla yapmaya çalışıyoruz. Anlaşıldı mı? Dediğim şu: Sizi oraya kapayınca, bir daha Pazartesi'ye kadar görmek istemiyoruz. Kavga falan yok, tmıııı mı? Kavganızı ayıracak adamımız yok. Hey, Hubble, anladın mı?"

Hubble başını kaldırdı, baktı, salladı. Konuşmadı.

"Reacher" İüİ elinde kâğıt olan. "Anladın mı?"

"Evet." Anlamıştım. Herifin kadrosu eksikti. Bütçe sorunları vardı. Arkadaşları işsizlik sigortasından para alıyorlardı.

"Güzel" Şüşİ. "O zaman durum şöyle. Biz ikimiz saat yedirin pay dos ediyoruz. Yani bir dakika sonra. Sizin için geç kalacak değiliz. Bunu istemeyiz ve zaten sendikamız da bırakmaz. Onun için şimdi yemek yi yeceksiniz ve biri gelip sizi yukarı götürene kadar burada kilitli kalacak siziz. Işıklar sönene kadar saat ona kadar falan yeni kadro yok nııııy^ntu ğınız. Işıklar söndükten sonra gardiyanlar tutukluları İııııı<loınoz, anı şıldı mı? Sendika izin vermiyor. O yüzden sizi almaya Spivey gelecektir. Müdür yardımcısı. Bu geceki en yüksek rütbeli kişi. Saat on civarımla, tamam mı? Hoşunuza gitmediyse bana değil, ona söylersiniz, oldu mu?"

Çörek yiyen koridora çıkıp bir dakika sonra bir tepsiyle döndü. Üzerinde üstü örtülü tabaklar, plastik bardaklar ve bir de termos vardı. Tepsiyi masaya bıraktı, ikisi dışarı çıkıp kapıyı dışarıdan kilitlediler. İçerisi bir mezar sessizliğine gömüldü.

Yedik. Balık ve pilav. Cuma yemeği. Termosta kahve. Hubble konuşmadı. Kahvenin çoğunu bana bıraktı. Boş kapları tepsiye, tepsiyi yere bıraktım. Üç saatimiz vardı, İskemleyi ayakları üstünde arkaya yasladım, ayaklarımı masanın esiüğü koydum. Pek rahat değildi ama bundan rahatı da beklenemezdi. Sıcak bir gece. Georgia'da Eylül.

Hiç de merak etmeden Hubble'a baktım. Hâlâ sessizdi. Finlay'in telefon hoparlöründen soiii sesini duymamıştım. O da bana baktı. Yüzü korku doluydu. İtonn bışkndiıııyalar<lag gelmiş bir yaratıkmişim gibi bakıyordu. Sanki kendisini kaygılandırıyormuşum gibi bakıyordu. Sonra da bakışlarım çevirdi.

Belki de Gulf Coast'a gitmezdim. Ama kuzeye gitmek için de mevsim çok geçti. Soğuk olurdu orası. Jamaika'ya belki. İyi müzik vardı orada. Kumsalda bir kulübe. Haftada yarım kilo ot içerdim. Jamaikalılar ne yapıyorlarsa onu yapardım. Belki de kulübeyi paylaşacak biriyle haftada bir kilo. Roscoe resme girmeye çalışıyordu. Üniformasının gömleği inanılmaz derecede ütülüydü. Daracık

mavi bir gömlek. Ondan daha güzel görünen bir gömlek görmemiştim o güne kadar. Jamaika kumsalında güneş altında gömleğe ihtiyacı olmazdı. Bunun büyük bir sorun olacağını sanmıyordum.

Bütün bunları başlatan bana o göz kırpışıydı sanırım. Kahve bardağımı almıştı. Güzel gözlerim olduğunu söylemişti. Göz de kırpmıştı. Bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi? Bu göz sözlerini daha önce de duymuştum. Bir süre iyi vakit geçirdiğim bir İngiliz kıızı gözlerimden hoşlandığımı söylemişti. Hep söyler dururdu. Gözlerim maviydi, insanlar onların Kutup denizindeki buzdağlarına benzediklerini söylemişlerdi. Eğer bir şeye dikkatle bakarsam mutlaka gözlerimi kırpıştırırdım. Sert bir bakışa ürkütücü bir etki katardı. Yararlıydı. Ama Roscoe'nun göz kırpışı günün en iyi şeyi olmuştu. Eno'nun hiç de kötü olmayan yumurtalarının dışında. Yumurtayı her yerde bulurdun. Ama Rosee'yu özleyecektim.

Saat ondan az sonra koridor kapısı açıldı. Üniformalı bir adam girdi içeri. Elinde bir kâğıt vardı. Bir de tüfek. Güneyle. Şişmanca. Kızarmış bir ten, kocaman sert bir karın, geniş bir boyun. Gözler küçük. Kendisini güçlkle saran daracık yağlı üniforma. Herhalde cezaevi yapmak için istimlak edilen çiftlikte doğmuştu. Müdür Yardımcısı Spivey. Bu vardiyanın en tepe adamı. Kısık kadrolu ve işi başından aşmış. Kısa süre kalacaklarla kendisi ilgileniyor, iri kırmızı çiftçi ellerinde bir tüfekte.

Kâğıdına baktı.

“Hubble hanginiz?”

Sesi incedi. Gövdesiyle uyumsuz. Hubble ilkokul öğrencisi gibi elini kaldırıp indirdi. Spivey'in küçük gözleri adamı tepeden tırnağa süzdü. Yılan gözleri gibi. Homurdanıp kâğıdı işaretledi. Sıraya girip yürüdük.

“Sola dönün ve kırmızı çizgiyi izleyin” dedi Spivey.

Tüfeği sola doğru salladı. Duvarda bel hizasında kırmızı bir çizgi vardı. Bu bir yangın çıkış işaretiydi tahminime göre. Herhalde dışarı çıkıyordu. Ama biz tersine gidiyorduk. Cezaevine, dışarı değil. Kırmızı çizgiyi koridorlarda, merdivenlerden yukarı izledik. Önde Hubble, arkadan ben. Sonra tüfeğiyle Spivey. Çok karanlıktı. Yalnızca çok soluk acil ışıkları. Spivey bir merdiven sahanlığında durmamızı söyledi. Bir elektronik kilidi anahtarıyla açtı. Alarm çaldığında yangın kapısını açacak olan kilitti bu.

“Konuşmak yasak” dedi. “Işıklar söndükten sonra kesin sessizlik kuralı vardır. Hücre sağda soiuicu.”

İçeri girdiğimiz anda cezaevinin pis kokusu yüzüme çarptı. Sayısız umutsuz insanın gece solukları. Neredeyse zifiri karanlıktı. Gece lambası hiç ışık vermiyordu. Dizi dizi hücreyi görmekten çok hissettim. Gece sesleri. Soluma ve horlama. İnleme. Spivey bizi sıranın sonuna kadar götürdü, boş bir hücreyi gösterdi, İçeri girdik. Demir parmaklıklı kapı arkamızdan kapandı, otomatik olarak kilitlendi. Spivey uzaklaştı.

Hücre çok karanlıktı. Bir ranza, bir lavabo ve bir tuvalet görüyordum. Fazla bir yer yoktu. Pardesümü

çıkartıp üst ranzaya koydum. Yatağı yaptım, yastığı parmaklıkların aksi tarafa koydum. Öylesi daha hoşuma giderdi. Yıpranmış çarşaf ve örtü ama yine de temiz kokuyordu.

Hubble ses çıkarmadan alt yatağa oturdu. Ben tuvaleti kullandım, yüzümü yıkadım. Yatağıma çıktım sonra. Ayakkabılarımı çıkarıp şiltemin ucuna koydum. Nerede olduklarım bilmek isterdim. Ayakkabılar çalınırdı ve bunlar da iyi ayakkabılardı. Yıllar önce İngiltere'de Oxford'da satın almıştım. Görevli olduğum hava üssünün yakınlarındaki üniversite kenti. Tabanları kalın sağlam ayakkabılardı.

Yatak benim için kısaydı ama çoğu yatak öyleydi zaten. Karanlıkta yatıp huzursuz cezaevi seslerine kulak verdim. Sonra gözlerim kapandı, Roscoe ile Jamaika'ya uçtum. Orada onunla uyuya kalmış olmalıyım ki, uyandığımda Cumartesi olmuştu. Çok daha kötü bir gün başlayacaktı.

Parlak ışıkların yanmasıyla uyandım. Cezaevinin pencereleri yoktu. Gece ve gündüz, elektrikle yaratılıyordu. Sabah saat yedide bina birdenbire ışıkla doldu. Şafak sökmesi falan yok. Saat yedide açılan sigortalar.

Parlak ışık hücreye fazla bir şey katmamıştı. Ön duvar parmaklıktı. Yarısı dışarı doğru açılıp kapı oluyordu, iki yatak hücrenin yarısını ve uzunluğunun da büyük bir kısmını kaplıyordu. Arka tarafta çelik bir lavabo ve çelik bir tuvalet vardı. Duvarlar taştı. ^smen beton, kısmen eski tuğlalar. Üzerinde kalın bir boya tabakası. Duvarlar çok kalın görünüyordu. Zindan gibi. Hücre, duvarlar, tavan ve yerle çevrili bir oda gibi değil de, ortasında küçücük bir yaşam alanı bırakılmış somut bir taş blok gibi geliyordu.

Dışarıda huzursuz gecenin yerini gündüz gürültüleri almıştı. Her şey metal, tuğla ve betonu. Sesler büyüyor ve yankılanıyordu. Cehennem gibi. Parmaklıkların arasından hiçbir şey göremiyordum. Karşımızda boş bir duvar vardı. Yatakta yatarken de hücre dizisini göreceak açıyı yakalayamamıştım. Örtüyü üstümden atıp ayakkabılarımı buldum. Giydim, bağcıklarını düğümledim, tekrar yattım. Hubble alt yatakta oturuyordu. Kahverengi ayakkabıları beton zemine bastırmaktaydı. Bütün gece öyle mi oturduğunu merak ettim.

Gördüğüm ilk insan süpürgeciydi. Parmaklıkların önünde beliriverdi. Eli süpürgeli çok yaşlı bir siyah. Saçları kar beyazı. Yaşlılıktan beli bükülmüş. Turuncu cezaevi üniforması yıkanmaktan neredeyse beyazlaşmış. Seksen yaşında olmalıydı. Herhalde altmış yıldır içerdeydi. Belki de Ekonomik Bunalım'da bir tavuk çalmıştı. Topluma borcunu hâlâ ödüyordu.

Süpürgeyi koridorda rasgele sallıyordu. Beli yüzünden yüzü yere paraleldi. İki yanım görmek için yüzücüler gibi sağa sola sallıyordu. Hubble ile beni görünce durdu. Süpürgesine yaslanarak başını salladı. Kısık kısı-

sık güldü. Sanki bunca yıl sonra masalsı bir şey görmesine izin verilmiş gibi. Tek boynuzlu at ya da bir denizkızı. Konuşmaya çalışırken sanki söyleyeceklerini vurgulamak gerekirmiş gibi elini kaldırdı. Ama hor seferim de gülmekten kendini alamıyor ve sopasına sarılmak zorunda kalıyordu. Acele etmedim. Bekleyebilirdim. Bütün hafta sonu benimdi. Onun da hayatının sonuna kadar vakti vardı.

“Vay cama” nehl. Dişleri yoktu. “Vay canına!”

Yüzüne baktım.

“Ne oldu, babalık?” Ben de sıırtım.

Hâlâ kıkırdıyordu. Bu iş biraz uzun sürecekti.

“Vay canına.” Kendini tutuyordu artık. “Tanrı’nın köpeğı Şaha kü çük bir yavruyken girdim buraya. Evet efendim, Âdem dalın çocuktı o zamanlar. Ama bunca yıldır böyle bir şey görmüş değilim.”

“Ne görmedin, babalık?” diye sordum.

“Bunca yıldır buradayım ve bu hücrede senin gibi giyinmiş birini görmedim.”

“Yani giydiklerim hoşuna gitmedi mi?”

“Öyle bir şey demedim, efendim. Elbisenizi beğendim. Gayet iyi şeyler.”

“Öyleyse ne var?”

Yaşlı adam kendi kendine gülüyordu.

“Elbiselerin kalitesi önemli değil” Şeli. “I Hiç rlııftll, Tuiucu ünıloma değil de, onları giyiyor olmanız önemli. Dediğim gibi, dünya oıfludııflıııııı dan beri, dinozorlar bu kadar yeter nüdıklerhuhi lıı bini buradayım ve böyle bir şeyi görmüş değilim. Artık her şeyi gördüm sayılır, bayım, her şeyi ”

“Ama gözaltı katındakiler üniforma giymezler” deliıııı.

“Bak o doğru işte” dedi yaşlı adam.

“Gardiyanlar söyledi” dedim.

“Söylerler. Kural öyle ve gardiyanlar kuralları bilirler, efendim. Bilirler, çünkü kuralları onlar koyarlar.”

“Peki, sorun ne öyleyse, babalık?”

“Söyledim ya, turuncu üniforma giymiyorsunuz.” Kısır döngüye girmiştik.

“Ama giymem gerekmez ki” dedim.

Moruk şaşırmıştı. Keskin kuş gözleri üzerime likildi.

“Öyle mı? Neden peki?”

“Gözaltı katında giyilmez le ondan” nedim, “Az önce sen de kabul ettin ya.”

Bir sessizlik oldu. Mesajı ikimiz de aynı anda almıştık.

“Sence burası gözaltı katı mı?” diye sordu.

Aynı anda ben de, “Burası gözaltı katı değil mi?” diye sordum.

Yaşlı adam bir an durdu. Süpürgesini kaldırdı ve yengeç gibi geri geri gidip gözden kayboldu. Bir yandan da inanamıyormuş gibi bağıırıyordu.

“Burası gözaltı katı değil. Gözaltı katı en üsttedir. Altıncı kat. Burası üçüncü kat. Üçüncü kattasın, bayım. Burada ömürboyu hapse mahkûm olanlar yatar. Tehlikeli insanlar. En kötüler. Sizi yanlış yere koymuşlar. Başınız deritte. Ziyaretçileriniz olacak. Sizi bir gözden geçirecekler. Aman, ben burada olmayayım da...”

Değerlendir. Uzun deneyimler bana değerlendirmeyi öğretmişti. Bekle-nilmedikle karşılaşırırsan boşa vakit harcama. Niçin ya da neden olduğunu düşünme. Kimseyi suçlama. Bir daha aynı yanlıştan nasıl kurtulacağını düşünme. Bütün bunlara sonra sıra gelir. Eğer sağ kalırırsan. Her şeyden önce değerlendir. Durumu analiz et. Kötü yanlarını gör. iyi yanlarını ölçüp biç. Ona göre plan kur. Bütün bunları yaparsan öteki şeyleri atlatmak için kendine daha iyi bir fırsat tanımış olursun.

Altıncı kattaki gözaltı hücrelerinde değildik. Hüküm giymemiş tu-tukluların olması gereken yerde değildik. Üçüncü kattaki müebbetlerin arasındaydık, iyi tarafı yoktu. Kötü tarafı çoktu. Hükümlü katının yeni sakinleriydik. Statü sahibi olmadıkça burada sağ kalamazdık. Statümüz yoktu. Bize meydan okuyacaklardı. En altta kalmaya mahkûmduk. Hiç de hoş olmayan bir hafta sonu ile karşı karşıyaydık. Hatta ölümcül olabilecek bir hafta sonu.

Bir asker kaçağını hatırlıyordum. Sapık bir dine inandığı için kaçımişti, yoksa kötü biri değildi. Washington’da gösteri yaparken yakalanmış, bu kattakiler gibi kötülerin arasına atılmıştı, ilk gecesi öldü. Tecavüze uğramıştı. Otopside midesinde epey bir miktarda meni buldular. Statüsü olmayan yeni adam. En altta. Üstündekilerin hepsi için erişilebilir.

Değerlendir. Eğitimimden yararlanabilirdim. Deneyimlerimden de. Cezaevi için değildi ama yine yardımcı olurdu. Hoş olmayan pek çok şey yaşamıştım. Yalnızca askerde değil. Ta çocukluğumdan bu yana. Benim gibi asker çocukları ilkokuldan liseye kadar yirmi otuz okul görürlerdi. Kimi üslerde, kimi üslere yakın mahallelerde. Gayet sertlik dolu yerlerde. Filipinler, Kore, İzlanda, Almanya, İskoçya, Japonya, Vietnam. Dün-

yanın her yerinde. Her yeni okulda ilk gün. Yeni çocuktum. Statüsü olmayan. Pek çok ilk gün. Statü sahibi olmayı çabuk öğrendim. Toprak okul bahçelerinde, ıslak ve soğuk okul avlularında, kardeşimle birlikte, sırt sırta vermiş olarak. Statü sahibi olmuştuk.

Sonra askerlik, zalimliğin incelmışi. Uzmanlar tarafından eğitilmişim. Kendi eğitimlerini ikinci Dünya Savaşı’ndan, Kore’den, Vietnam’dan almış insanlar tarafından. Benim ancak kitaplarda okuduğum şeylerden sağ çıkmış olan insanlar. Bana yöntemler, ayrıntılar, ustalıklar öğretmişlerdi. En çok da nasıl davranacağımı öğretmişlerdi. Çekingenliğin beni öldüreceğini öğretmişlerdi. Önce sen vur, sert vur. ilk darbede öldür. Misilleme önden yap. Hile yap. Kibar davrananlar orada

eğitmenlik yapmazlardı. Onlar çoktan ölmüş olurlardı.

Saat yedi buçukta hücrelerden gelen bir şakırtı duyuldu. Zaman saati kilitleri açmıştı. Parmaklıklar yarım karış açıldı. Hubble kıpırdamadan oturuyordu. Hâlâ sesini çıkarmamıştı. Benim bir planım yoktu. En iyi seçenek bir gardiyan bulmaktı. Durumu açıklayıp yerimizi değiştirtmek. Ama gardiyan falan bulacağımı sanmıyordum. Bu tür katlarda tek başına devriye gezmezlerdi. Çift, hatta mümkünse üçlü dörtlü gruplar halinde dolaşırlardı. Cezaevinin kadrosu yetersizdi. Onu dün gece açıkça söylemişlerdi. Herhalde her kata gardiyan grupları koymak imkansızdı, İli yük bir olasılıkla bütün gün bir tane bile görmeyecektim. İİir okip odasında bekleyeceklerdi. Acil durum ekibi olarak hareket edeceklerdi. Gardiyan görsem ne diyecektim ki? Burada olmamam gerektiğini mi? Bınnı sabahtan akşama kadar duyuyor olmalılardı. Seni buraya kim koydu, diye soracaklardı. Ben Spivey deyince de, demek öyle gerekiyormuş diyeceklerdi. Böylece tek plan plansızlıktı. Bekle ve gör. Duruma göre hareket et. Hedef: Pazartesi'ye kadar sağ kalmak.

Öteki tutuklular kapılarım çekip açıyorlardı. Yeni bir amaçsız güne başlamak için yüksek sesle konuşuyorlar, harekete geçiyorlardı. Ben bekledim.

Fazla uzun bir bekleyiş olmadı. Yataktaki dar açımdan yandaki komşularımızın çıktıklarını gördüm. Küçük bir gruba karıştılar. Hepsi aynı şeyleri giymişlerdi. Turuncu cezaevi tulumu. Tıraş edilmiş kafalarında kırmızı bandanalar. İri yarı siyahlar. Vücut çalıştıkları belliydi. Çoğu gömleklerinin kollarını yırtıp çıkarmışlardı. Dev kütlelerini hiçbir giysinin almayacağım ima ediyorlardı, i İıklı da olabilirlerdi. Etkileyici bir manzaraydı.

En yakındakinin açık renk güneş gözlüğü vardı. Güneşte kararan türden. Herif güneşi herhalde en son yetmişli yıllarda görmüş olmalıydı. Belki bir daha hiç görmeyecekti. Gözlük gereksizdi yâni ama yine de iyi görünüyordu. Kasları gibi. Bandanalar ve yırtık gömlekler gibi. Her şey imajdı. Ben bekledim.

Gözlüklü bizi gördü. Yüzündeki şaşkınlık ifadesi bir anda heyecana dönüştü. Grubun en iri adamının kolunu dürtükledi. İri adam dönüp baktı. Sonra sırtıttı. Ben bekledim. Grup hücremizin önüne doluştu, içeri baktılar. İri adam kapımızı açtı.

“Bakın bize ne göndermişler” dedi. “Ne göndermişler biliyor musunuz?”

“Ne göndermişler?” diye sordu gözlüklü.

“Bize taze et göndermişler” dedi iri adam.

“Gerçekten de öyle. Taze et.”

“Herkeseye yetecek kadar taze et” dedi iri adam.

Sırtıttı. Çetesine baktı, hepsi birden sırtıttılar. Ben bekledim, iri adam hücreye yarım adım attı. Çok iriydi. Benden belki üç beş santim kısa ama herhalde iki misli ağır. Kapıyı doldurmuştu. Bana, sonra Hubble'a baktı.

“Hey, beyaz oğlan, buraya gel” dedi Hubble'a.

Hubble'ın paniğe kapıldığını hissediyordum. Yerinden kıpırdamadı. « “Buraya gel, beyaz oğlan” diye tekrarladı iri adam. Sakin bir sesle.

Hubble kalktı. Kapıdaki adama doğru yarım adım attı, iri adam şiddetiyle insanı dondurması gereken bir öfke parıltısıyla bakıyordu Hubble'a.

iri adam kırmızı bandanaları kastederek, “Burası Kırmızılar bölgesidir” dedi. “Kırmızılardan arasında beyaz oğlanın ne işi var?”

Hubble cevap vermedi.

“İkamet vergisi” dedi iri adam. “Florida otellerinde olduğu gibi. Vergi Ödemen gerek. Kazağını bana ver, beyaz oğlan. ”

Hubble korkudan kaskatı kesilmişti.

“Kazağını bana ver” dedi yine. Sakili bir sesle.

Hubble pahalı beyaz kazağını uzattı, iri adam kazağı alıp bakmadan arkasına fırlattı.

“Gözlüklerini ver, beyaz oğlan” dedi.

Hubble çaresizlikle bana baktı. Altın çerçeveli gözlüğü çıkarıp uzattı. iri adam gözlüğü alıp yere attı. Ayakkabısının altında çiğnedi. Kırık camları ayağıyla arkaya koridora iteledi. Diğerleri de parçalanmış gözlüğün üzerinde tepindiler.

“Aferin” dedi iri adam. “Vergiyi ödedin.”

Hubble titriyordu.

“Şimdi buraya gel” dedi işkencecisi.

Hubble ayaklarını sürüyerek adama yaklaştı.

“Daha yakına.”

Hubble aralarında bir karış kalana kadar yaklaştı. Titriyordu.

“Dizüstü çök, beyaz oğlan” dedi iri adam.

Hubble çömeldi.

“Fermuarımı aç.”

Hubble donakaldı.

“Fermuarımı aç, beyaz oğlan. Dişlerinle.”

Hubble korku ve tiksintiden hıçkırarak geri fırladı. Hücrenin arka duvarına yapıştı.

Müdahale zamanı gelmişti. Hubble için değil. Ona karşı hiçbir şey hissetmiyordum. Ama kendim için araya girmem gerekiyordu. Hubble'ın performansı beni de lekelerdi. Bir çift olarak görünürdük Hubble'm teslimi ikimizi de kirletirdi. Statü oyununda.

İri adam Hubble'a, "Beyaz oğlan, gelsene" dedi. "Benden hoşlanmadın mı yoksa?"

Derin bir soluk aldım. Ayaklarımı yere sarkıttım, iri adamın önüne atladım. Bana baktı. Ben de ona.

"Benim evimdesin, şişko" dedim. "Ama sana bir seçenek tanıyacağım."

"Ne seçeneği?" Şaşırılmıştı.

"Çıkış stratejileri seçeneği, şişko."

"Sen ne diyorsun?"

"Şunu" dedim. "Buradan çıkacaksın. Orası kesin. Seçeneğin nasıl çıkacağın hakkında. Ya kendi başına yürüyerek çıkarsın ya da arkandaki şişkolar seni bir kova içinde çıkarırlar."

"Öyle mi?"

"Elbette" dedim. "Üç kadar sayacağım. O yüzden çabuk ol, tamam mı?"

Öfkeden parlayan gözlerle baktı.

"Bir" dedim. Cevap yok.

"İki" dedim. Cevap yok.

Sonra hile yaptım. Üç diye sayacağıma suratına bir kafa attım. Arka ayağımdan kuvvet alıp burnuna. Mükemmel bir vuruştı. Alın çok güçlü-dir. Kafatasının ön lıuullı kilimdir. Benim alnım da beton gibidir. İnsan kafası ağır bir nesnedir. Boyun ve ense kasları onu dengede tutar. Kafa yemek suratına bowling topu yemekten farksızdır. Ve her zaman bir sürprizdir. insanlar yumruk ya da tekme beklerler. Kafa vuruşu hep beklenmeyen darbedir.

Suratı içeri göçmüş olmalıydı. Hem burnu kırılmış hem her iki elmacık kemiği kırılmıştı. O küçük beyni içerde iyice yerinden oynamış olmalıydı. Dizleri büküldü ve ipleri kesilmiş bir kukla gibi yere yığıldı. Mezbahadaki bir öküz gibi. Kafatası beton zeminde çatırdadı.

Arkadaşlarına baktım. Durumumu yeniden değerlendiriyorlardı.

"Sıra kimde?" dedim. "Artık Vegas gibi ama. Ya çekilirsin ya çift oynarsın. Bu herif altı hafta kadar madeni bir maskeyle hastanede yatacak. Ondan sonraki on iki hafta yatar, anlaşıldı mı? Parçalanmış

iki dirsek, tamam mı? Sıra kimde?”

Cevap çıkmadı. Gözlüklüyü işaret ettim.

“Kazağı ver, şişko.”

Eğilip kazağı aldı. Bana uzattı. Fazla yaklaşmak istemedi. Kazağı alıp Hubble’ın ranzasına attım.

“Gözlüğü ver.”

Eğilip parçalanmış gözlüğü verdi. Tuttuğum gibi suratına fırlattım. “Bu kırık, şişko. Şeninkini ver” dedim.

Uzun bir duraklama oldu. Herif bana baktı. Ben ona baktım. Hiç göz kırpmadan. Güneş gözlüğünü çıkarıp verdi. Gözlüğü cebime soktum.

“Şimdi şu pisliği buradan çekin” dedim.

Turuncu tulumlu, kırmızı bandanalı adamlar iri herifi çektiler. Ben tekrar ranzama döndüm. Adrenalin salgısından titriyordum. Midem bulanıyordu, soluk soluğaydım. Kendimi berbat hissediyordum. Ama yaptığımı yapmamış olsaydım hissedeceğim kadar değil. Şimdiye kadar Hubble’ı bitirmiş bana başlamış olurlardı.

Kahvaltı etmedim, iştahım yoktu. Kendimi daha iyi hissedene kadar yattım. Hubble ranzasında oturuyordu, ileri geri sallanıyordu. Hâlâ konuşmuş değildi. Bir süre sonra aşağı indim. Lavaboda yıkandım, insanlar koridorda geziniyorlar, kapıdan içeri bakıp hemen yürüyüşlerine devam ediyorlardı. Haber çabuk yayılmıştı. Dipteki hücredeki yeni oğlan Kırmızılardan birini hastanelik etmişti. Bir kontrol edin. Ünlü bir kişi olmuşum.

Hubble sallanmayı bırakıp bana baktı. Ağızını açtı, yine kapadı. İkinci bir kere açtı.

“Buna dayanamam” dedi.

Finlay’in telefonunun hoparlöründen bu yana sesini ilk kez duyuyordum. Şikâyet ediyor ya da sızlanıyor değil, bir gerçeği dile getiriyordu. Buna dayanamazdı. Kendisine baktım. Söylediğini uzun uzun düşündüm.

“Öyleyse neden buradasın?” diye sordum. “Ne yapıyorsun?”

“Hiçbir şey yapmıyorum.”

“Yapmadığın bir şeyi yaptığını iddia ettin” dedim. “Bunu sen istedin.”

“Hayır” dedi. “Ben dediğim şeyi yaptım. Yaptım ve polise söyledim.” “Palavrayı kes, Hubble. Olay yerinde bile değildin. Bir partideydin. Seni oradan evine götüren kişi de bir polis. O işi sen yapmadın, bunu sen de biliyorsun, başkaları da. Bana palavra sıkma.”

Yere baktı. Bir an düşündü.

“Açıklayamam” dedi. “O konuda hiçbir şey söyleyemem. Ben yalnızca bundan sonra ne olacağını bilmek istiyorum.”

Yine yüzüne baktım.

“Bundan sonra ne mi olacak? Pazartesi sabahına kadar burada kalacaksın, sonra Margrave’e gideceksin. Seni bırakırlar sanırım.”

“Bırakırlar mı?” dedi. Sanki kendi kendine tartışmış gibi.

“Olay yerinde bile değildin. Bunu biliyorlar. Neden hiçbir şey yapmadığın halde itiraf ettiğini sorabilirler. O herifte senin telefonunun ne aradığını soracaklardır.”

“Ya bunu onlara söyleyemezsen?”

“Söyemez misin, söyleyemez misin?”

“Söyleyemem” dedi. “Kimseye bir şey söyleyemem.”

Başını çevirdi, titredi. Çok korkuyordu.

“Ama burada kalamam” dedi. “Dayanamıyorum.”

Hubble para piyasasının adamıydı. Bunlar telefon numaralarını konfeti gibi dağıtırlardı. Rastladıkları herkesle paradan, fondan, vergi cennetlerinden söz ederlerdi. İnsanın alın teriyle kazandığı parasını kendilerine yöneltmek için. Ama bu numara yırtık bir bilgisayar kâğıdına yazılmıştı. Kabartma bir kartvizite değil. Hem cüzdanda değil, ayakkabının içinde saklanıyordu. Arka fonda da ritim grubu gibi bu heriften çıkan korku vardı.

“Neden kimseye söyleyemezsin?” diye sordum.

“Söyleyemem işte.” Fazla konuşmayacaktı.

Birden bir yorgunluk çöktü üstüme. Yirmi dört saat önce bir yonca yaprağında Greyhound otobüsünden inmiş ve yepyeni bir yolda yürümeye başlamıştım. Sıcık mimli yağınını altında mutluydum. İnsanlardan, ilişkilerden kaçırıyordum. Özgürlük. Özgürlüğümün Hubble, Finlay ya da tıraşlı kafasından vurulmuş uzun boylu bir herif tarafından kesintiye uğramasını istemiyordum. Bütün bunların bir parçası olmak istemiyordum. Biraz huzur istemiyordum, bir de Kör Blake’i aramak. Onu takıldığı bir bardan hatırlayabilecek sekseninde birini bulmak istemiyordum. Ben Hubble ile değil, cezaevini süpüren o morukla konuşuyor olmalıydım.

Hubble düşünüyordu. Finlay’ın ne demek istediğini anlamıştım. Bu kadar belli bir biçimde düşünen birini o güne kadar görmüş değildim. Ağzı sessizce açılıp kapanıyor, parmaklarıyla oynuyordu. Olumlu ve olumsuzları sayıyormuş gibi. Durumu ölçüp biçiyormuş gibi. Sonunda kararını verdiğini gördüm. Dönüp bana baktı.

“Bir fikre ihtiyacım var” dedi. “Bir sorunum var.” Güldüm.

“Bu sürpriz oldu işte. Hiç tahmin edemezdim. Hafta sonu golf oynamaktan sıkıldın diye buraya geldiğini düşünmüştüm.”

“Yardıma ihtiyacım var” dedi.

“Benden yardım bu kadar” dedim. “Ben olmasaydım şimdi yatağında öne eğilmiştin ve arkanda şehvet dolu iri heriflerden bir kuyruk vardı. Bunun için bana fazla bir teşekkür etmiş de değilsin ya.”

Bir an yere baktı. Başını salladı.

“Özür dilerim” dedi. “Sana minnettarım, inan bana. Hayatımı kurtardın. O yüzden bana ne yapacağımı söyleyeceksin. Tehdit ediliyorum.” Bir an karşılık vermedim.

“Bunu biliyorum” dedim sonra. “Bu açık bir şey.”

“Yalnızca ben değil. Ailem de.”

işine beni karıştırıyordu. Yüzüne baktım. Yine düşünmeye başladı. Ağızı açılıp kapanıyordu. Parmaklarını çekiştiriyordu. Gözleri sağa sola gidip geliyordu. Sanki şu yanda kocaman bir neden yığını, o yanda başka bir neden yığını varmış gibi. Hangi yığın daha büyüktü?

“Ailen var mı?” diye sordu bana.

“Hayır” dedim. Başka ne diyebilirdim ki? Annemle babam ölmüştü. Bir yerlerde hiç görmediğim bir kardeşim vardı. Yani ailem yoktu. Bir aile isteyip istemediğimi de bilmiyordum.

“Ben on yıldır evliyim” dedi Hubble. “Geçen ay on yıl doldu. Büyük bir parti verdik, iki çocuğum var. Oğlum dokuz, kızım yedi yaşında. Esaslı kadın, esaslı çocuklar. Onlara taparım.”

Gerçektir de. Bunu görebiliyordum. Yine suskunluğa girdi. Ailesini düşünürken gözleri dolmuştu. Burada onlarsız ne aradığını düşünüyordu. Bu hücrede oturup da bunu düşünen ilk kişi o değildi. Sonuncu du olmayacaktı.

“Güzel bir evimiz var” dedi. “Beckman Sokağı’nda. Beş yıl önce al dım. Çok para verdim ama değerdi. Beckman’ı bilir misin?”

“Hayır” dedim yine. Can alıcı noktaya gelmeye korkuyordu. Çok geçmeden bana aşağı banyodaki duvar kâğıdını anlatırdı. Kızının dişle rinin düzelmesi için gerekli parayı da nereden bulacağını. Konm/en 1 İn raktım. Cezaevi sohbetleri.

“Her neyse, şimdi hepsi yıkılıyor zaten.”

Beyaz kazağını almış, yine sırtına atmıştı. Gözlüksüz daha yaşlı göm teriyordu. Yaşlı yorgun bir insana benziyordu. Bir ayağını ileri uzatmış tı. Ayakkabısının tabanındaki deseni görebiliyordum.

- [Hubble neye tehdit derdi? Bir şeyin açıklanmasına](#)
- [10](#)
- [11](#)
- [12](#)
- [15](#)
- [19](#)
- [20](#)
- [23](#)
- [24](#)
- [26](#)
- [27](#)
- [28](#)
- [29](#)
- [30](#)
- [31](#)
- [32](#)

Hubble neye tehdit derdi? Bir şeyin açıklanmasına mı? Bir rezalete mi? Beckman Sokağı'nda anlattığı kusursuz hayatı dağıtacak bir şeyo mi? Belki de karısı bir işe bulaşmıştı. Belki onu korumaya çalışıyordu. Belki uzun boylu cesetle ilişki içindeydi karısı. Her şey olabilirdi. Belki de rezalet, iflas, kulüp üyeliği iptali ile tehdit ediliyordu. Ben Hubble'ın dünyasında yaşamıyordum. Onun referans çerçevesini paylaşmıyordum. Onun korkudan titrediğini görmüştüm. Ama onun gibi birini korkutmak için ne kadar bir baskı gerektiğini bilmiyordum. Onu dün karakolda ilk gördüğümde huzursuz ve telaşlıydı. Ondan sonra titremiş, âdeta felç olup kaskatı kesilmiş, korkuyla bakmıştı. Kimi zaman duygusuz ve kendini kaderine terk etmiş gibiydi. Bir şeyden çok korktuğu apaçıktı. Duvara yaslanıp bunun ne olduğunu anlatmasını bekledim.

“Bizi tehdit ediyorlar” dedi. “Olup bitenleri anlatacak olursam evi mize gireceklerini söylediler. Hepimizi yatak odamızda toplayacaklarmış. Sonra beni duvara çivileyip taşaklarımı kesecekler, karıma yedim çeklermiş. Boğazlarımızı keseceklermiş. Bunları çocuklara seyrettirecekler, sonra da biz öldükten sonra onlara asla bilemeyeceğimiz şeyler yapacaklarmış.”

“Bu durumda ne yapmalıyım?” diye sordu Hubble. “Sen olsaydın ne yapardın?”

Bana bakıyor, bir cevap bekliyordu. Ne yapardım? Birileri beni böyle tehdit ettikleri takdirde ölürdü. Onları parçalardım. Ya bunları söylerken ya da günler, aylar ya da yıllar sonra. Onları kovalar ve parçalardım. Ama Hubble bunu yapamazdı. Bir ailesi vardı. Rehine alınmayı bekleyen üç kişi. Hatta rehine alınmış üç kişi. Tehdit yapıldığı anda rehine olmuşlardı.

“Ne yapmalıyım?” diye sordu yine.

Baskıyı hissettim, bir şeyler söylemeliydim. Alnım ağrıyordu. Herifin kafasıyla çarpıştıktan sonra şişmeye başlamıştı. Ranzanın ucuna yaslandım. Bir an düşündüm. Tek muhtemel cevabı verdim. Ama bu Hubble'ın duymak istediği cevap değildi.

“Yapabileceğin bir şey yok” dedim. “Sana çeneni tutmanı söylediler, sen de konuşma. Neler olduğunu kimseye söyleme. Asla.”

Ayaklarına baktı. Başını elleri arasına düşürdü. İnledi. Sanki düş kırıklığı altında eziliyormuş gibi.

“Biriyle konuşmam gerek” dedi. “Buradan çıkmam gerek. Mutlaka. Biriyle konuşmam gerek.”

Başımı salladım.

“Bunu yapamazsın. Sana ağzını açmamanı söylediler. Sen de kimseye bir şey söylemeyeceksin. Ancak öyle sağ kalırsınız. Sen ve ailen.”

Başımı kaldırdı. Ürperdi.

“Çok büyük bir iş dönüyor” dedi. “İmkân olursa onu durdurmam gerek.”

Yine başımı salladım. Bu tür tehditleri eden insanların çevresinde büyük bir iş dönüyorsa, o zaman o bunu asla durduramazdı. Gülümsedim ve başımı üçüncü kere salladım. Anlamış gibi başını eğdi. Sonunda durumu kabullenmiş gibi. İki yana sallanıp duvara bakmaya devam etti.

Gözleri açıktı. Altın çerçeveler olmadan çıplak ve kırmızı. Uzun bir süm sesini çıkarmadan oturdu.

İtiraf etmesini anlamıyordum. Çenesini tutmalıydı. Ölü her ilin ilişkini olduğunu inkâr etmeliydi. Telefon numarasının herifin ıyıkknbsi lı, lı de ne aradığını bilmediğini söylemeliydi. Pluribus'un ıleıtıık ıldııjtı nu bilmediğini söylemeliydi. O zaman evine gidebilirdi.

“Hubble” dedim. “Neden itiraf ettin?”

Başını kaldırdı. Cevap vermeden uzun bir süre bekledi,

“Buna cevap veremem” dedi. “O zaman sana söylememem gınlknı leri söylemiş olurum.”

“Ben zaten bilmem gerekenden fazlasını biliyorum. Finlay ölü ndıııı dan ve P/uriöus’tan söz etti ve sen kendini kaybettin. O yüzden siminin öldürülen adam ve Pluribus arasında bir bağ olduğunu biliyorum.”

“Finlay o siyah detektif mi?” diye sordu.

“Evet. Detektiflerin şefi.”

“Yeni biri” dedi. “Onu daha önce görmemiştim. Hep Gray vardı. Çocukluğumdan beri. Bir tek detektif var ve bir kişi olunca da om doloklil-lerin şefi diyorlar. Zaten bütün karakol sekiz kişi. Şef Morrison yıllardır orada, sonra kayıt işlerine bakan memur, dört üniformalı polis, bir kulııı ve detektif Gray. Ama şimdi Finlay. Yeni adanı. İlk siynlı pulİİııız, (ıııy intihar etti. Garajımın kirişine astı kendini. Şıbal'lı sanırım,”

Konuşmasını kesmedim. Cezaevi sohbetimi, Zııııııı geçli lr, İııııııı da bu işte iyiydi. Ama yine de sorumu cevaplamasını İNİİyoıdtın, Alının sancıyordu ve soğuk suyla yıkamak istiyordum. Bir nüm yüıııııınk Ull yordum. Yemek istiyordum. Kahve istiyordum. Hıbble, MmHmvn'lıı İe lediye tarihini anlatırken dinlemedim bile. Birden suslıı,

“Bana ne sormuştun?” dedi.

“Herifi öldürdüğünü neden söyledin?”

Çevresine bakındı. Sonra yüzüme baktı.

“Bir bağ var” dedi. “Artık söyleyebilirim. Detektif adamdan söz elli ve pluribus sözcüğünü kullandı. Bu ilişkiyi bildiğine inanmadım. Sonra bir bağ olduğunu anlamadığını ama ben öyle şaşırınca bunu kendisine söylemiş olduğumu fark ettim. Kendimi ele vermişim. Sırrı açıklamışım. Tehdit nedeniyle de bunu yapmamam gerekir.”

Sesi yavaşladı, sustu. Finlay’ın odasında hissettiği korku ve panik geri dönmüştü. Başını kaldırdı. Derin bir soluk aldı.

“Çok korkmuştum” dedi. “Ama sonra detektif bana adamın öldüğünü söyledi. Vurulmuştu. Onu öldürmüşlerse beni de öldürürler diye korktum. Bunun nedenini söyleyemem. Ama senin de anladığın gibi arada bir bağ var. Eğer o adamı öldürdülerse bu beni de öldürecekler mi demektir? Yoksa öyle değil mi? Bunu düşünmem gerekiyordu. Adamı kimin öldürdüğünü bilmiyordum. Ama detektif sonra bana şiddet kullanıldığım söyledi. Sana da söyledi mi?”

Başımı eğdim.

“Yaraları mı?” dedim. “Çok kötü geliyordu kulağa.”

“Doğru. Bu da benim düşündüğümü doğruluyor. O nedenle gerçekten çok korkmuştum. Beni de mi arıyorlardı diye düşündüm. Yoksa aramıyorlar mıydı? Bilemiyordum. Korkmuştum. Uzun uzun düşündüm. Detektif çılgına dönmüştü. Ben düşünmekte olduğum için ağzımı açıp bir şey söylemiyordum. Saatler geçmiş gibi geldi. Çok korkmuştum.”

Yine sustu. Tekrar düşünüyor olmalıydı. Herhalde bininci kere. Kararının doğru olup olmadığını düşünüyordu.

“Birden yapacak şeyi buldum” dedi. “Üç sorunum vardı. Benim de peşimdeyseler onları atlatmam gerekiyordu. Saklanmak falan yani. Kendimi korumak. Ama benim peşimde değilse, o zaman konuşmamalıydım. Karımı ve çocuklarımı korumak için. Onların görüş açısından da, o belirli kişinin öldürülmesi gerekiyordu. Üç sorun. O nedenle suçu üstlendim.”

Mantığım anlayamıyordum. Bu anlatış biçimiyle bir şey anlamış değildim. Yüzüne baktım.

“Üç ayrı sorun, tamam mı?” dedi. “Tutuklanmaya karar verdim. Eğer peşimdeyseler o zaman güvenlikte olurum. Burada bana erişemezler, değil mi? Onlar dışarıda, ben içerdeyim. Birinci sorun çözümlenmişti. Biraz karmaşık da olsa bir de şunu düşündüm: Benim peşimde değilse, o zaman ben tutuklanıp da onlar hakkında bir şey söylemezsem o zaman benim yanlışlıkla falan tutuklandığımı sanırlar ve konuşmadığımı görürlerdi. Bu da güvenlikte olduğumu gösterirdi. Bir tür kanıt yani. İkinci sorun da çözümlenmişti. Katilin ben olduğumu itiraf etmem, beni onların yanında gösterirdi. Bir tür sadakat belirtisi yani, tamam mı? Polisi bir süreliğine başka yöne çektiğim için bana minnettar olurlar diye düşündüm. Böylece üçüncü sorun da halledilmiş oluyordu.”

Yüzüne baktım. Finlay’ın yanında kırk dakika konuşmamış olmasına şaşmamak gerekirdi. Bir taşla üç kuş vurmaya çalışmıştı.

Ağzından laf kaçırmama hakkında güvenilirliğini kanıtlama konusu tamamdı. Karşısındakiler her kimse buna dikkat edeceklerdi. Konuşmadığı için bir süre cezaevinde kalmak şeref belirtisiydi. Aferin, iyi düşünmüştü.

Ne yazık ki, diğer fikirleri pek sağlam değildi. Burada ona erişemezlermiş! Şaka ediyor olmalıydı. Dünyada bir insanı öldürmek için en iyi yer cezaeviydi. Nerede olduğunu bilirdin ve zamanın boldu. Bu işi senin için yapacak çok insan vardı. Fırsat boldu. Ucuzdu da. Sokakta bir kiralık katil bin, iki bin dolardı. Riski de vardı. İçeride ise, bir karton sigaraya işi görürlerdi. Riski de yoktu. Hayır, cezaevi saklanacak iyi bir yer de-ğildi. Yanlış düşünmüşsün, Hubble. Sonra bir sakatlık daha vardı.

“Pazartesi ne yapacaksın?” diye sordum. “Evine, işinin başına döneceksin. Margrave’de ya da Atlanta’da dolaşacaksın. Eğer peşindeyseler, seni o zaman öldüremezler mi?”

Yine düşünmeye başladı. Çılgınlar gibi. Daha önce o kadar ilerisini düşünmemişti. Dün öğleden sonra paniklemeden gözleri körelmişti. Şimdiki anı hallet. Fena bir ilke değildi. Ama gelecek çok geçmeden gelirdi ve onun da halledilmesi gerekirdi.

“Her şeyin iyi olacağını umuyorum” dedi. “Beni öldürmek isteseler de, bir süre sonra bundan vazgeçebileceklerini düşündüm. Onlar için çok yararlıyım. Bunu hatırlayacaklarını umuyorum. Durum şu anda çok gergin. Ama çok yakında sakinleşecek. Belki de kurtulabilirim. Beni öldürürlerse öldürürler. Artık aldırış etmiyorum. Ailem için kaygılanıyorum.”

Susup omuzlarını silkti. Fena biri değildi. Büyük çaplı bir suçlu olmaya kalkışmamıştı. Suç onu ansızın yakalamış, fark ettirmeyerek içine çekmişti. Bunu ancak kurtulmaya çalıştığı zaman anlamıştı. Kemiklerini ölmeden önce kırmayacakları için şanslıydı.

“Karın ne kadarını biliyor?” diye sordum.

Dönüp bana baktı. Yüzünde bir dehşet ifadesi vardı.

“O hiçbir şey bilmiyor” dedi. “Ona tek bir şey bile söylemedim. Söyleyemedim. Bu benim sırrım. Kimse bir şey bilmiyor.”

“Ama ona bir şeyler söylemen gerekirdi. Senin havuzu temizlemediğini ya da haftasonları evde ne yaparsan onu yapmadığını fark edecektir. ”

Havayı yumuşatmaya çalışıyordum ama bir işe yaramadı. Hubble sustu. Sonbaharın erken ışıkları altında bahçesini düşünüyordu yine. Karısı güllerle falan uğraşıyordu. Çocuklar bağırarak koşuyorlardı. Belki bir de köpekleri vardı. Uç arabalık garajda Avrupa arabaları yıkanmayı bekliyordu. Basketbol çemberi dokuz yaşındaki oğlanın ağır topu atacak kadar güçlenmesini bekliyordu. Düşmüş yapraklar süpürülecekti. Bir Cumartesi aile yaşamı. Ama bu Cumartesi değil. Bu adam için değil.

“Belki de bir yanlışlık olduğunu düşünecektir” dedi. “Belki ona söylemişlerdir, bilemiyorum. Dwight Stevenson. Kardeşim onun karısının kızkardeşiyle evlendi. Stevenson’ın ne söylediğini bilemem. O işle Pazartesi uğraşacağım sanırım. Feci bir yanlışlık olduğunu söylerim. Bana inanır. Yanlışlıklar olabileceğini herkes bilir. ”

Yüksek sesle düşünüyordu.

“Hubble?” dedim. “Uzun boylu herif, kafasından vurulmak için onlara ne yaptı?”

Kalkıp duvara yaslandı. Ayağını çelik tuvalete dayadı. Bana baktı. Cevap vermeyecekti. Şimdi sıra büyük soruya gelmişti.

“Ya sen?” diye sordum. “Sen kafandan vurulmayı hak edecek ne yaptın onlara?”

Hücredeki sessizlik korkunçtu. Bir süre öyle bekledim. Daha fazla söyleyecek bir şey bulamıyordum.

“Hiç Kör Blake’ten söz edildiğini duymuş muydun?” diye sordum.

Başımı kaldırıp baktı.

“Kim?”

“Önemli değil. Ben bir banyo arayacağım. Başıma soğuk havlu koymam gerek. Çok sancıyor.”

“Hiç şaşmadım” dedi. “Ben de seninle geleceğim.”

Yalnız kalmak istemiyordu. Anlaşılır bir şeydi bu. Hafta sonunu onun bakıcılığıyla geçirecektim. Zaten başka bir planım yoktu ya.

Hücrelerin önünden geçip uçtaki bir tür açık alana vardık. Spivey’ nin bir gece önce kullandığı yangın kapısını gördüm. Ötesinde yeri çini kaplı bir açıklık vardı. Üzerinde de bir saat. Öğlen on ikiye geliyordu. Cezaevle-rindeki saatler çok gülünçtür. İnsanlar yıllar ve on yılları düşünürken saatleri ve dakikaları ölçmek neye yarar?

Çini döşemeli girişin ağzı kalabalıktı. Önümdekileri iterek kendime yol açtım, Hubble da arkamdan geldi. Yine çini kaplı geniş bir odadaydım. Sert bir dezenfektan kokusu. Solda önleri açık duşlar. Arka duvar önünde önleri açık, yandan bele kadar bölmelerle ayrılmış tuvaletler. Sağ duvarda musluklar. Ömrünce ordu içinde yaşamışsan hiç de yabancı değil ama Hubble keyifsizdi. Alıştığı şeyler değildi bunlar.

Bütün bataryalar çelikti. Genelde porselen olması gerekenler de paslanmaz çelik. Parçalanan bir porselen lavabo insana gayet keskin öldürücü silahlar sağlardı. Aynalar da aynı nedenle parlatılmış çelikli. Biniz mat ama işini görüyordu. Kendini görebiliyordun ama kırıp da bir parça sıyla birini bıçaklayamazdın.

Soğuk suyu açtım, bir tomar kâğıt havlu alıp iyice ıslattım, alınının bastırdım. Hubble öylece duruyordu. Islak mendilleri bir siire ıllımını tuttum, sonra yenilerini aldım. Yüzümden sular akıyordu. Gerçek bı v n ra yoktu, insanın alnında et yoktur, kemik üzerinde yalnızca riel vurdu Öyle yaralanacak bir şey, kırılacak bir kemik yoktur. Doğanın en K’ılçıl v u pısı. O yüzden ellerimle vurmaktan kaçınıyorum. Eller epey hassastır Kilçil cük kemikler. Herifi yere serecek kadar sert bir darbe elimi parçalardı. Şimdi ben de hastanede olurdum.

Yüzümü kuruladım, hasarı kontrol için çelik aynaya yaklaştım. Kona değildi. Cebimdeki gözlüğü hissettim. Zafer ganimeti. Çıkarıp gözlerime taktım, görüntüme baktım.

Ben aynanın önündeyken arkamda bir hareketliliğin başladığını gördüm. Hubble’ ın uyarısıyla hemen döndüm. Renkli camlar parlak ışığı kesiyordu. Beş beyaz adam bana doğru gelmekteydiler. Motosikletli tipler Turuncu tulumlar, yırtılmış gömlek kolları, siyah meşin aksesuar. Hepsisi de iri yarı, neredeyse tümü kas denilecek sert yağlı heriflerdi. Kollarımla ve yüzlerinde kaba saba dövmeleler vardı. Gamalı haçlar. Yanaklarında v n alınlarında. Ari Kardeşliği. Beyaz cezaevi çetesi.

Onların odaya girmesiyle diğlerleri çekilmişlerdi. Mesajı almayan yakalanıp koridora atılıyordu. Duş altındaki sabunlu ıslak herll'ler bllo. İçerde yalnızca o beşi, Hubble ve ben kalmıştık. Herifler çevreılızdn blı yay oluşturdular. Çok iri, çirkin heriflerdi. Yüzlerindeki gamalı haçlın kazınmış, sonra kabaca mürekkeplenmişti.

Beni çetelerine almak için geldiklerini tahmin ettim. Kızıllardan birini devirdiğim gerçeğini onlar üstelenecek, bunu bir etnik zafere dönüştüreceklerdi. Ama yanılıyordum. Hem de çok. O yüzden hazırlıksızdım. Ortadaki herifin bakışları Hubble ile benim aramda gidip geliyordu. benim üzerimde duldular.

“İşte bu” dedi bana bakarak.

İki şey oldu. Uçtaki iki herif Hubble'ı kapıp kapıya itti. Patron iri yumruğunu suratıma salladı. Çok geç kalmıştım. Sola dönünce yumruk omzuma indi. Şiddetinden olduğum yerde dönerken ensemden yakalandım. Boğazımda iki iri el. Ilınlı boftınıya çalışıyor. Reis mideme bir tekme hazırlanıyordu. Eğer isabet ettirseydi öldüm demekti. O kadarını biliyordum. Geri yaslanıp tekme ben savurdum. Reisin taşakları sanki topu stadyumun dışına atmaya çalışıyormuşum gibi patladı. Kalın Ox-ford ayakkabısı kör bir balta gibi inmişti.

Omuzlarımı kasmış, boynumu şişiriyordum arkamdakinin elinden kurtulmak için. Olanca gücüyle bastırıyordu. Uzanıp serçe parmaklarını kırdım. Kemiklerin çatırtısını kulaklarımdaki zonklamaların arasında duydum. Soma yüzük parmaklarını kırdım. Yine çatırtılar. Bir tavuğu ikiye ayırmış gibi. Ellerini gevşetti.

Üçüncü adam yaklaştı. Kaskatı bir yağ dağı, iri iri et parçaları. Zırh gibi. Vuracak yeri yoktu. Koluma ve göğsüme kısa yumruklar indiriyordu. iki lavabo arasına sıkışıp kalmıştım. Yağ dağı bastırıyordu. Vuracak yeri yoktu. Gözleri dışında. Başparmağımı gözüne soktum. Parmaklarımı kulaklarına sokup bastırdım. Başparmağım gözünü sola itti. Biraz daha bastırdım. Göz neredeyse fırlayacaktı. Bağırarak bileğimi çekiştiriyordu. Direndim.

Reis bir dizi üstünde doğrulmuştu. Suratına bir tekme savurdum. Iskaladım. Ancak tekme boğazına isabet etmişti. Tekrar sırtüstü devrildi. Önümdeki herifin öteki gözüne yöneldim. Kaçırdım. Başparmağımı hâlâ bastırıyordum. O da yere yığıldı. Sırtımı duvardan kurtardım. Parmakları kırılan kapıya koşuyor, gözü çıkmış olan yerde çığlıklar atarak debeleniyordu. Reis parçalanmış ses telleriyle boğuluyor gibiydi.

Yeniden arkadan yakalandım. Döndüm. Bir Kızıl, iki tane. Başım dönüyordu. Artık kaybedecektim. Ama onlar beni kaptıkları gibi kapıya götürdüler. Sirenler çalıyordu.

Kızıllar, “Git buradan” diye bağırıyorlar. “Bu işi biz yaptık. Anladın mı? Kızıllar yaptı, işi biz üstleneceğiz.”

Beni kalabalığın arasına ittiler. Anlamıştım. Kendilerinin yaptıklarını söyleyeceklerdi. Beni korumak için değil, işin şerefini üstlenmek için. Etnik bir zafer.

Hubble'ı gördüm kalabalık arasında. Gardiyanları gördüm. Yüzlerce insan gördüm. Spivey'yi

gördüm. Hubble'ı yakaladığım gibi hücremize koştuk. Gardiyanlar bir kapıdan içeri doluyorlardı. Bağrıışmalar ve çığlıklar. Sirenler. Koşa koşa hücreye gittik, içeri yuvarlandık. Başım dönüyordu, soluk soluğa kalmıştım, iyi dayak yemiştım. Sirenler kulaklarımı sağırılaştırmıştı. Konuşamıyordum. Yüzüme bir avuç su attım. Güneş gözlükleri yoktu. Düşmüş olmalıydı.

Kapıda bir çığlık duydum. Dönüp bakınca Spivey'yi gördüm. Çık-

71 mamız için bağırıyordu bize. Hücreye girdi. Ben padesümü aldım. Spi-vey, Hubble'ı dirseğinden tuttu. Sonra beni yakaladı ve dışarı çıkardı. Koşmamız için bağırıyordu. Sirenler hâlâ çalıyordu. Bizi gardiyanların içeri girdiği acil kapısına götürdü, dışarı itip merdivenlerden yukarı çıkardı. Yukarı, daha yukarı. Ciğerlerim pes etmek üzereydi. Karşımıza üzerinde altı rakamı olan bir kapı çıktı. İçeri girdik. Bir dizi hücrenin önünden geçtik. Bizi boş bir hücreye itti, demir kapıyı kapadı. Kapı kilitlendi. Spivey koşup gitti. Ben yatağa yığıldım, gözlerimi kapadım.

Gözlerimi bir daha açtığımda Hubble bir yatağa oturmuş bana bakıyordu. Geniş bir hücredeydik. Ötekisinin iki katı. Her biri bir yanda iki yatak. Bir lavabo, bir tuvalet. Demir parmaklıklar. Her şey daha aydınlık ve daha temiz. Sessiz. Hava bile daha iyi kokuyordu. Burası gözaltı katıydı. Altıncı kat. Olmamız gereken yer.

“Sana orada ne oldu?” diye sordu Hubble.

Omuzlarımı silktim. Koridorda bir yemek arabası belirdi. Yaşlı beyaz biri itiyordu. Gardiyan değil de, bir hizmetli. Parmaklıklar arasındaki yatay boşluktan tepsiyi uzattı. Üstü kapalı tabaklar, plastik bardaklar, termos. Yatakların üzerine oturup yedik. Kahvenin tümünü ben içtim. Sonra hücreyi adımladım. Kapıyı tutup sarstım. Kilitliydi. Altıncı kat sakin ve sessizdi. Büyük temiz bir hücre. Ayrı yataklar. Ayna. Havlular. Burada kendimi çok daha iyi hissediyordum.

Hubble tepsiyi kapının altından koridora itti. Yatağına uzandı, lillo-rini başının arkasında birleştirdi. Tavana baktı. Ben de aynı şeyi yaptım. Ama ben düşünüyordum. Herifler bir seçim yapmışlardı. İkimizi de dikkatle süzmüşler ve beni seçmişlerdi. Kesinlikle beni seçmişlerdi. Sonra da beni boğmaya kalkışmışlardı.

Öldürebilirlerdi. Ama bir şey vardı. Ellerini boğazıma sarmış olan bir yanlışlık yapmıştı. Beni arkadan yakalamıştı ki, bu kendi lehineydi. Boğacak kadar da iri ve güçlüydü. Ama parmaklarını bükmeyi unutmuştu. Bir insan boğmak için en iyi yol başparmaklarını ensesine bastırmak ve parmaklarını bükmekti. Boğmayı parmak baskısıyla değil, boğumların baskısıyla yapacaktı. Herif parmaklarını dümdüz uzatmıştı. Ben de ellerimi kaldırıp kırmıştım. Onun yanlışlığı canımı kurtarmıştı. Bunda hiç kuşku yoktu. O ortadan kalkınca bire karşı iki kalmıştık ve benim bu durumda asla bir sıkıntım olmuş değildi.

Ancak b11 beni öldürme girişimiydi. İçeri girmişler, beni seçmişler

ve öldürmeye çalışmışlardı. Spivey de tesadüfen banyonun dışındaydı. Bu işi o ayarlamıştı. Beyazlara beni öldürme görevini vermişti. Saldırımı o emretmişti ve dışarıda, içeri girip beni ölü bulmayı bekliyordu.

Bunu dün akşam saat ondan önce plânladığı da açıkça belliydi. O yüzden bizi yanlış katta bırakmıştı. Altıncı katta değil de, üçüncüde. Hükümlü katında. Saat onda bizi üçüncü katta bıraktığında beni öldürebileceğini biliyordu. Arilere bana ertesi gün öğle saatinde saldırmalarını söylemişti. Saat tam on ikide içeri girmek üzere o banyonun önünde bekliyordu. Yerde yatan cesedimi görmek üzere.

Ama planı bozulmuştu. Ölmemiştim. Ariler dayak yemişti. Kızıllar da o andan yararlanmak için içeri dalmışlardı. Kıyamet de kopmuştu. Bir isyan başlamak üzereydi. Spivey paniğe kapılmıştı. Alarm zillerine basmış, ekipleri çağırılmıştı. Bizi üçüncü kattan alıp altıncı kata götürmüştü. Zaten kayıtlara göre orada olmalıydık.

Güzel bir plan. Soruşturma bakımından ben sağlamdım. Spivey bizim üçüncü katta olmadığımız seçeneğini seçmişti. Elinde bir iki ağır yaralı, hatta belki bir de ölü vardı. Reisleri olanın boğulduğunu sanıyordum. Spivey bunu benim yaptığımı biliyor olmalıydı. Ama artık bunu söyleyemezdi. Çünkü ona göre ben hiç üçüncü katta olmamıştım.

Tavana bakmaya devam ettim. Plan çok açıktı. Spivey'in planı hakkında herhangi bir kuşku yoktu. Yedek plan anlaşılır bir şeydi. Ama neden? İşte onu anlamıyordum. Arkamdaki adam parmaklarını bükmüş olsaydı. O zaman beni öldürürdü. Şişmiş dilim ağzımdan fırlamış bir halde yerde yatıyor olacaktım. Spivey içeri dalıp beni bulacaktı. Neden? Spivey bunu neden işteşindi? Bana karşı nesi vardı? Onu daha önce görmüş değildim ki. Neden beni öldürmek için böyle ayrıntılı bir plan kursundu? Hiçbir şey anlamıyordum.

Hubble bir süre karşımda uyuduktan sonra uyandı. Sağa sola döndü. Bir an nerede olduğunu hatırlamamış gibiydi. Sonra hatırladı. Saatine bakmak için kolunu kaldırdı ama artık Rolex'in olduğu yerde beyaz bir iz vardı. Burnunun kemerine dokundu ve gözlüğünün kırıldığını hatırladı. İçini çekti, başını yine çizgili cezaevi yastığına yasladı.

Korkusunu anlıyordum. Ama aynı zamanda yenilmiş görünüyordu. Sanki zarı atmış ve kaybetmiş gibi. Sanki bir şeylerin olmasını beklemiş ama o şey olmamıştı ve şimdi yine umutsuzluğa düşmüştü.

Sonra ben de anlamaya çalıştım.

“Ölen herif sana yardım etmeye çalışıyordu, değil mi?” dedim.

Soru Hubble'ı ürkütmüştü.

“Bunu söyleyemem, değil mi?”

“Bilmem gerek” dedim. “Belki de adamdan yardım istedin. Belki ona durumu anlattın. Belki de o yüzden öldürüldü. Şimdi belki benimle de konuşacaksın ve bu beni de öldürtebilir.”

Hubble başını eğdi, yatağının üzerinde ileri geri sallandı. Derin bir soluk aldı. Yüzüme baktı.

“O bir müfettişti” dedi. “Bu işin sona ermesini istediğim için onu buraya getirttim. Artık bir ilişkim olsun istemiyorum. Ben korkuyorum ve bu işten kurtulmak istiyorum. O beni kurtaracak ve olayı açığa çıkaracaktı. Ama her nasılsa yanlış bir adım attı ve şimdi öldüğü için artık yakamı hiç kurtaramayacağım. Onu buraya benim getirdiğimi anlarsa beni de öldürürler. Öldürmezlerse bile

bütün iş artık neredeyse açığa çıktığı ve çok tehlikeli olduğu için bin yıl hapis yerim.”

“Adam kimdi?” diye sordum.

“Adı yoktu. Yalnızca bir kod adı. Böylesinin daha güvenli olduğunu söyledi. Onu öldürdüklerine inanmıyorum. Bana becerikli biri gibi gelmişti. Doğrusunu istersen sen bana onu hatırlatıyorsun. Sen de becerikli birine benziyorsun.”

“Deponun orada ne işi vardı?”

Omuzlarını silkip başını salladı.

“O işi anlayamadım” dedi. “Orada biriyle buluşmasını ayarlamıştım ama o zaman öteki adamı da vurmaları gerekmez miydi? Neden yalnızca birini öldürdüklerini anlamadım.”

“Buluşacağı öteki adam kimdi?”

Susup başını salladı.

“Sana zaten çok şey anlattım. Aklımı kaçırmış olmalıyım. Beni öldürecekler şimdi.”

“Bu işin içinde kim var?” diye sordum.

“Sen söylediğimi anlamıyor musun? Tek kelime daha etmeyeceğim.”

“Ad istemedim senden” dedim. “Büyük bir iş mi?”

“Çok büyük. Duyup duyabileceğin en büyük iş.”

“Kaç kişi?”

Yine omuzlarını silkip düşündü. Aklından sayıyordu.

“On” dedi. “Ben hariç.”

“On kişi çok değil ki” dedim.

“Yardımcılar da var. Onlara ihtiyaç olduğunda ortaya çıkıyorlar. Buralarda on kişilik bir grup yani. Benim dışımda. Ama inan bana, çok büyük bir iş.”

“Peki, müfettişle konuşması için gönderdiğin de o on kişiden biri mi?”

Hubble başını salladı.

“Onu da saymıyorum” dedi.

“Demen sen, o ve on kişi” dedim. “Büyük bir iş, ha?”

Başımı salladı.

“Duyup duyabileceğin en büyük iş” dedi yine.

“Şimdi de neredeyse açığa çıkmış durumda, öyle mi?” diye sordum. “Neden? Bu müfettişin işi araştırmasından mı?”

Yine başımı salladı. Sorularım kendisini parçalıyormuş gibi kıvranıyordu.

“Hayır. Başka bir nedenle. Çok riskliydi ve giderek kötüleşiyordu. Şu anda her iki yöne de gidebilir. Eğer sonunu getirebilirsek kimse asla bir şey bilemeyecek. Ama sonunu getiremezsek bu duyduğun en büyük sansasyon olacak.”

Yüzüne baktım. Bana hiç de duyduğum en büyük sansasyona neden olacak biri gibi görünmüyordu.

/■>

“Bu açığa çıkma ne kadar sürecek?”

“Neredeyse sonu geldi. Belki bir hafta. Tahminim haftaya yarın. (İlecek Pazar. Belki de onu görece kadar yaşayabilirim.”

“Demek gelecek Pazar’dan sonra senin için tehlike kalmayacak” (İndim. “Gelecek Pazar ne olacak?”

Yine başımı salladı, yüzünü çevirdi. Sanki beni görmüyörümüş gibi. sanki ben orada kendisine sorular sormuyormuşum gibi).

“Pluribus ne demek?” diye sordum.

Yine cevap vermedi. Başımı sallamaya devam etti. Gözleli korkunç sımsıkı kapalıydı.

“Bu bir şey için kod mu?”

Beni duymuyordu. Sohbet sona ermişti. Ben de pes ettim, İkimi/, 1ln sessizliğe gömüldük. Bu benim işime gelirdi. Daha fazla şey bilmek i.sle-miyordum. Hatta hiçbir şey bilmek istemiyordum. Dışardan biri olmak ve Hubble’ın işlerini bilmek pek akıllıca bir bileşim olarak görünmüyordu. Tıraşlı kafalı uzun boylu adamın hiç işine yaramamıştı bu. Onun kaderini paylaşmak istemiyordum. Ben yalnızca Pazartesiye kadar vıkkil geçirmek ve buradan çekip gitmek istiyordum. Gelecek Pazar’a buradan çok uzaklarda olmaya niyetliydim.

“Tamam, Hubble, artık soru yok” dedim.

Yine omuzlarını silkip başım salladı. Uzun bir siirn hiç sos çıkırmn dan oturdu. Sonra kaderine razı bir sesle, “Teşekkür ederim, bnylasi da ha iyi” dedi.

Dar yatakta uzanıp kendimi bir tür boşluğa bırakmaya çalıştım. Anın Hubble huzursuzdu. Durmadan dönüyor, içini çekiyordu. Hoııl nliili lmi dirmeye başlamak üzereydi. Ona döndüm.

“Özür dilerim” dedi. “Çok gerginim. Biriyle konuşmak iyi enliyordu. Burada tek başıma olsam çıldırırdım. Başka bir şeyden söz edebilir miyiz? Ya sen? Bana kendinden söz et. Sen kimsin, Reacher?”

Omuzlarımı silktim.

“Hiç kimse. Buradan geçen biri. Pazartesi gitmiş olacağım.” “Kimse hiç değildir. Hepimizin bir hikâyesi vardı. Anlat bana.” Ben yattığım yerden son altı ayımı anlatmaya başladım. O da yalıyor, tavana bakıyor ve sorunlarından uzaklaşmaya çalışıyordu. Puntı-gon’dan ayrılışımı anlattım. Sonra Washington, Baltimore, Philadelphia, New York, Boston, Pillsbıııglı, Dolroil, Chicago. Müzeler, müzik, uzuz oteller, barlar, otobüs ve trenler. Yalnızlık. Yurттаşı olduğum ülkede ucuz turist gibi dolaşmak. Çoğu şeyi ilk kez görmek. Yarım dünya ötede tozlu dersliklerde öğrendiğim tarihe bakmak. Milleti oluşturan büyük şeyleri görmek. Savaş alanları, fabrikalar, deklarasyonlar, devrimler. Küçük şeyleri araştırmak. Doğum yerleri, kulüpler, yollar, söylenceler. İnsanın vatanını oluşturan büyük ve küçük şeyler. Bazılarını bulmuştum da.

Hubble’a Chicago’dan New Orleans’a kadar uçsuz bucaksız ovaları ve deltaları anlattım. Gulf Coast çevresinde dolaşıp Tampa’ya gidişimi. Margrave yakınlarında inme çılgın fikrini. Dün sabah yağmur altında o uzun yürüyüşü. Bir kapris uğruna. Kardeşimin yazdığı bir mektupta Kôr Bla-ke’in altmış yıl önce ölmüş olabileceği yer. Bunu anlatırken kendimi epey salak hissediyordum. Hubble bir kâbusla boğuşuyordu ve ben anlamsız bir hac ziyareti yapıyordum. Ama o içimdeki bu dürtüyü anlamıştı.

“Onu ben de bir kere yaptım” dedi. “Balayımızda. Avrupa’ya gitmiştik. Once New York’a uğradık ve ben yarım günümü John Lennon’ın vurulduğu Dakota binasını aramakla geçirdim. Sonra İngiltere’de Liverpo-ol’da üç gün Beatles’ın ilk çaldıkları Cavern Kulübünü aradık. Yıkılmışlardı sanırım.”

Bir süre böyle konuştu. Çoğunlukla seyahat hakkında. Karısıyla pek çok yolculuğa çıkmıştı. Keyif de almışlardı. Avrupa’yı, Meksika’yı, Kara-yipleri dolaşmışlardı. Amerika ve Kanada’yı da. Birlikte çok iyi vakit geçirmişlerdi.

Bana, “Yalnızlık hissetmiyor musun?” diye sordu. “Bütün yol boyunca kendi başına olmak falan?”

Hayır, dedim. Bundan keyif alırdım. Yalnızlıktan, tanınmamaktan hoşlanırdım. Sanki görünmez adammışım gibi.

“Görünmekle ne kastediyorsun?” dedi. İlgilenmiş görünüyordu.

“Ben karayolunu tercih ederim” dedim. “Her zaman. Biraz yürürüm, biraz otobüse binerim. Kimi zaman trene. Hep nakit para öderim. Böyle-ce arkamda hiç iz bırakmam. Kredi kartı, yolcu listesi falan yoktur. Kimse benim izimi süremez. Adımı kimseye söylemem. Bir otelde kalırsam nakit öderim ve bir ad uydururum.”

“Neden? Arkanda kim var ki?”

“Kimse. Böylesi eğlenceli de oluyor. Tanınmamayı severim. Sistemi yeniyormuşum gibi gelir. Şu anda sisteme gerçekten çok kızgınım.”

Onun yeniden düşünmeye başladığını gördüm. Uzun bir süre düşündü. Bir türlü kafasından uzaklaştıramadığı sorunlarla sönüverdiğini gördüm. Paniğin gelip gittiğini görebiliyordum.

“Bana Finlay hakkında ne yapmamı söyle” dedi. “Bana itirafımı sorunca, işimdeki bir sıkıntı nedeniyle stres altında olduğumu söyleyeceğini. Bir rekabet, aileme yönelik tehditler olduğunu söyleyeceğim. Ölii adam hakkında ya da telefon numarası hakkında hiçbir şey bilmediğimi söyleyeceğim. Her şeyi inkâr edeceğim. Sonra da her şeyi yolımı koyum ya çalışacağım. Sen ne diyorsun?”

Düşündükçe bunun pek zayıf bir plan olduğunu görüyordum “Bana fazla ayrıntıya girmeden bir şey söyle” dedim. "Oıılı lıçlı yu rarlı bir iş yapıyor musun? Yoksa yalnızca bir görgü tanığı ıtın?"

Parmaklarını çekiştirerek düşündü.

“Evet, yararlı bir iş yapıyorum” dedi.”

“Ya sen olmasaydın?” diye sordum. “Başka birini mi bıılırlırırh?”

“Evet. Olayın parametreleri düşünülduğünde de bu epey güç ol urdu.”

Bürosunda bir kredi talebini değerlendirmiş gibi sağ kalma şansını hesaplıyordu.

“Pekâlâ” dedim. “Planın bulabileceklerinin en iyisi. Bunu uygula.”

Başka ne yapabilirdi bilemiyordum. Büyük bir operasyonun kiçik bir dişlisiydi. Ama önemli bir dişli. Kimse nedensiz yere biiyük bir ope rasyonu parçalamazdı. O yüzden geleceği kesindi. Dışarıdan detukiM getirenin o olduğunu anarlarsa ölecekti. Ama bunu öğrımmıllklmı lık dirde kesinlikle güvenlikte sayılırdı. Bu kadar İmsiill lşlı. İlli lek İkim edici gerçek nedeniyle kurtulmak için iyi bir şans vımlı,

Cezaevinin kendisine erişemeyecekleri giivenli bir ym ohluğımı dü şünerek cinayeti işlediğini itiraf etmişti. Bunu yapniiNiiıııı midimi buydu Bu iyi bir fikir değildi. Yanılmıştı. Cezaevinde sıldırıldım korıııııııızılı. İsteseler onu öldürtebilirlerdi. Ama diğer yandan, saldırıya uftııııış dıığil di. Saldırıya uğrayan ben olmuşum. Hubble değil, ü nedimle onun güvende olduğunun bir kanıtı sayılabilirdi bu. Onu öldürmeye çalışmıyorlardı, eğer bunu istemiş olsalardı şimdiye kadar öldürtebilirlerdi. Anın bunu yapmamışlardı. Şu anda geçici bir risk nedeniyle çok sinirli olmalarına rağmen bunu yapmamışlardı. Böylece bu bir kanıt olarak görülebilirdi. Onun kurtulacağını düşünmeye başladım.

“Evet, Hubble, elinden geldiğince böyle devam et” dedim.

Hücre bütün gün kilitli kaldı. Kat çok sessizdi. Yataklarımıza ıızıı-nıp öğleden sonrasını öylece geçirdik. Konuşmadan Konuşacak şey kalmamıştı. Ben sıkılmıştım. O gazeteyi getirmiş olmayı istedim. Baştan sona bir kere dalın okurdum. İbışkan’ın bir daha seçilmek için suçları öıı-leme planım. Bunun gibi bir cezaevine yarın on dolar harcamak için Sahil Güvenlik’in bugün bir dolarım kesmesini.

Saat yedide yemek geldi. Yedik. Hizmetli gelip tepsiyi aldı. Saat onda elektrikler kesildi, karanlıkta kaldık. Gece. Ayakkabılarımı çıkarmadan hafif bir uykuya daldım. Spivey'in benim için başka planları olmasına karşı.

Sabah saat yedide ışıklar yandı. Pazar günü. Yorgun uyandım ama kendimi kalkmaya zorladım. Ağrıyan vücudumu gevşetmek için birkaç gerinme hareketi yaptım. Hubble uyanmış ama sessizdi. Kahvaltı sekizden önce geldi. Arabayı iten aynı yaşlı adam. Kahvaltımı edip kahveyi içtim. Birden kapı kilidi kendiliğinden açıldı. Kapıyı açıp dışarı çıkarken içeri girmek üzere olan gardiyanla çarpıştım.

“Şanslısınız” dedi gardiyan. “Çıkıyorsun.”

“Çıkıyor muyum?”

“İkiniz de. Reachler ve Hubble. Margrave emniyetinin emri. Beş dakikaya kadar hazır olun, tamam mı?”

Hücreye döndüm. Hubble dirsekleri üzerinde doğrulmuştu. Kahvaltısını etmiyordu. Her zamankinden daha kaygılı görünüyordu.

“Korkuyorum” dedi.

“Merak etme.”

“Acaba? Buradan çıkınca beni öldürebilirler.”

Başımı salladım.

“Seni burada öldürtmeleri daha kolay olurdu, inan bana, öldürmek isteselerdi şimdiye kadar ölürdün. Kurtuldun, Hubble.”

Başımı sallayıp doğruldu. Pardesümü aldım, hücrenin dışında beklemeye başladık. Gardiyan beş dakika sonra geldi, bizi bir koridordan ve iki kilitli kapıdan geçirdi. Asansöre bindirdi, kendi de binip anahtarıyla çalıştırdı. Kapılar kapanmadan kendini dışarı attı sonra.

“Güle güle” dedi “Bir daha asla buraya dönmeyin.”

Asansör bizi bir hole indirdi, orada sıcak beton bir avluya çıktık. Cezaevi kapısı arkamızdan otomatik olarak kapandı. Başımı güneşe kaldırdım, temiz havayı içime çektim. Eski bir filmde bir yıl kaldığı hücreden çıkmış biri gibiydim.

Avluda park etmiş iki araba vardı. Biri büyük bir İngiliz Bentley'di, yirmi yıllık olmalıydı ama yepyeni görünüyordu, içindeki sarışın kadın Hubble'm karısı olmalıydı ki, Hubble sanki kadın hayatında gördüğü en tatlı şeymiş gibi o yana yönelmişti. Diğer arabada Memur Roscoe vardı.

Kadın inip bana doğru yürüdü. Harika görünüyordu. Üniformasız. Blucin ve yumuşak bir pamuklu gömlek. Meşin ceket. Sakin zeki yüz. Kara saçlar. İri gözler. Cuma günü güzel olduğunu

düşünmüştüm. Haklıydım.

“Merhaba, Roscoe” dedim.

“Merhaba, Reacher.” Gülümsedi.

Sesi harikaydı. Gülümsemesi çok esaslıydı. Önümüzde Hubble, Bentley’den elini sallayarak geçti. Ben de el salladım ve onların ne olacaklarını düşündüm. Herhalde hiç öğrenemeyecektim, meğer ki talihleri yaver gitmesin ve bir yerlerde gazetede okumayayım.

Roscoe ile arabasına bindik. Kendinin değilmiş. Karakolun işaretli arabalarından biriymiş. Yeni bir Chevrolet, büyük, sessiz ve sarsıntısız. Motoru kapamadığı için içersi serindi. Tel araç kafeslerinin arasından geçtik. Son kafesten sonra Roscoe direksiyonu kırıp gaza bastı, oradan uzaklaştık. Arkama bakmadım. Cezaevinden çıkmak hayatın keyifli anlarından biridir. Yarının ne getireceğini bilmemek de. Güneşli bir yolda direksiyonda güzel bir kadının yanında gitmek de.

Bir kilometre kadar sonra, “Neler olduğunu anlat” dedim.

Olayı olduğu gibi anlattı. Cuma gecesi benim söylediklerimi kontrole başlamışlardı. O ve Finlay. Loş ekip odası. Yalnızca iki masa lambası. Kâğıt tomarları. Kahve. Telefon rehberleri. İki omuzlarına telefon almaçlarını sıkıştırmışlar, kalemlerin uçlarını çiğniyorlar. Alçak sesler. Sabırlı sorular. Benim binlerce kere yaşadığım bir sahne.

Tampa ve Atlanta’yı aramışlar ve geceyarısında benim otobüsümde bir yolcuyla Tampa otoparkındaki bilet kesen memura erişmişlerdi. Her ikisi de beni hatırlamıştı. Sonra otobüs sürücüsünü de bulmuşlardı. O da Cuma sabahı saat sekizde beni Margrave yonca yaprağında indirdiğini söylemişti. Benim kanıtlarım artık sağlamdı.

Cumartesi sabahı Pentagon’dan sicilimi belirten uzun bir faks gelmişti. On üç yıllık hayatım birkaç sayfaya sığmıştı. Ama hikâyemi doğruluyordu. Finlay çok etkilenmişti. Sonra FBI veri bankasından parmak izlerim sabahın üçünde bilgisayar tarafından doğrulanmıştı.

“Finlay tatmin oldu” dedi Roscoe. “Olduğunu söylediğin kişi olduğun ve Perşembe gecesi olay yerinden altı yüz elli kilometre uzakta olduğun kanıtlanmıştı. Adli tabibe bir daha telefon etti ölüm saati hakkında bir kuşkusunu olup olmadığını öğrenmek için ama o hâlâ geceyarısında ısrar ediyordu.”

Başımı salladım. Finlay çok titiz bir insandı.

“Ya öldürülen adam?” dedim. “Onun parmak izlerini tekrar gönderdiniz mi?”

Kadın dikkatini geçen bir çiftlik arabasına verdi. On beş dakikadır gördüğümüz ilk araç. Sonra bana bakıp başını salladı.

“Finlay senin bunu istediğini söyledi, neden ama?”

“Olumsuz bir cevap sayılamayacak kadar çabuk geri gelmişlerdi” dedim.

“Çok çabuk mu?”

“Bir piramit sistemi olduğunu söylemiştin, değil mi? Önce en üstteki on, sonra ilk yüz, sonra ilk bin falan.”

Yine başını salladı.

“Örnek olarak beni al. Ben veri tabanımdayım ama piramidin çok aşağılardayım. Bana erişmeleri on dört saat sürdü demiştin, değil mi?”

“Evet. Senin parmak izlerini öğleyin yarımda gönderdim ve cevap sabahın iki buçuğunda geldi.”

“Tamam” dedim. “On dört saat. Piramidin aşağılarına inmek on dört saat sürüyorsa ta dibine inmek daha fazla sürer. Mantıklı, değil mi?”

“Evet.”

“Ama ölen herif için ne oldu? Ceset saat sekizde bulundu. Parmak izleri en erken sekiz buçukta gitmiş olabilir. Ama saat iki buçukta konuştuğumuzda Baker bana dosyada eşleşme olmadığını söylüyordu. Saate baktığım için tam olarak hatırlıyorum. Yalnızca altı saat sonra. Beni bulmak on dört saat sürdüyse ölü adamın veri tabanında olmadığını altı saatte nasıl söyleyebilirler?”

“Tanrım, haklısın” dedi. “Baker bir yanlışlık yapmış olmalı. Parmak izlerini Finlay aldı, Baker da gönderdi. Tarama yaparken yanlış bir şey yapmış olmalı. Dikkatli olmazsan net bir görüntü gönderemezsin. Tarama temiz değilse veri tabanı onu okuyamaz ve okunamadı olarak geri gönderir. Baker bunu sonuç olumsuz olarak yorumlamış olmalı. Kodlar birbirlerine benzer. Her neyse, ben onları tekrar gönderdim. Yakında öğreniriz.”

Roscoe, Finlay’a beni Warburton’dan dün öğleden sonra çıkarmasını istediğini anlattı. Finlay homurdanarak kabul etmişti ama bir sorun vardı. Warburton dün öğleden sonra neredeyse kapandığı için bugüne kadar beklemeleri gerekmişti. Finlay’a banyoda biraz sorun çıktığını söylemişlerdi. Mahkûmlardan biri ölmüş, biri bir gözünü kaybetmiş ve siyahlarla beyazlar savaşa başlamıştı.

Roscoe’nun yanında oturup ufkun önümde açılmasını seyrettim. Birini öldürmüş, birini kör etmiştim. Şimdi duygularıyla yüzleşmek zorundaydım. Ama pek bir şey hissetmiyordum. Aslında hiçbir şey. Ne suçluluk ne vicdan azabı. Hiç. Banyoda iki böcek kovalamış da üzerlerine basmış gibiydim. Ancak bir hamamböceği mantıklı, gelişmiş bir yaratıktı. Oradaki Ariler ise böceklerden beterde. Birinin boğazına bir tekme indirmiştim ve gırtlığının parçalanması üzerine ölmüştü. Eh, kavgayı o başlatmıştı, değil mi? Bana saldırmak yasak bir kapıyı açmak gibiydi. Öteki tarafında ne olduğu onun kendi sorunuydu. Onun riski. Hoşuna gitmediyse kahrolası kapıyı açmamalıydı. Omuzlarımı silkip olayı unuttum. Roscoe’ya baktım.

“Teşekkür ederim” dedim. “Beni çıkarmak için gerçekten çok uğraştın.”

Yüzü kızararak önemli değil dermiş gibi hafifçe elini salladı. Ondan çok hoşlanmaya başlamıştım. Ama ilk fırsatta Georgia’dan kaçmayacak kadar değil. Belki daha bir iki saat kalır ve sonra beni otogara falan bırakmasını söyledim.

“Seni yemeğe götürmek istiyorum” dedim, “Teşekkür için.” Dör yüz metre kadar düşündü, sonra bana bakıp gülümsedi. “Peki.”

Direksiyonu sağa, Margrave’e doğru kırdı. Eno’nun yeni aydınlık yeri önünden geçip kasabaya yöneldi.

Roscoe karakolun önünde bir dakika durup paramı ve eşyalarımı getirdi. Sonra yola devam ettik, iki saat sonra karakolda buluşmaya söz verdik. Beni Margrave’in ortasında bıraktı. Pazar sabahının o sıcak güneşi altında kaldırımda durmuş arkasından el sallarken kendimi çok daha iyi hissediyordum. Eski hayatıma dönmüştüm. Kör Blake hikâyesini araştırarak, öğleyin Roscoe’yu yemeğe götürecek ve sonra Georgia’dan çekip gidecek ve bir daha asla geri dönmeyecektim.

Sabah kasabayı dolaşıp Cuma öğleden sonra yapmam gereken şeyleri yaptım. Aslında öyle görecekt fazla bir şey yoktu. Eski kasaba yolu kuzeyden güneye düz bir çizgi olarak devam ediyordu ve dört bloklu kısmı Ana Cadde adını almıştı. Bu dört blokta iki yanda birbirlerine bakan küçük dükkânlar ve işyerleri vardı. Küçük bir bakkal, bir berber, bir

terzi, bir doktor muayenehanesi, bir avukat bürosu ve bir dişçi gördüm. Ticari binaların arkasında beyaz kazıklarla çevrelenmiş ve içinde süs ağaçları olan ti ama hepsi gi bir yerden

bir park vardı. Kaldırımlara oturacak banklar yerleştirilmiş-ie boştu. Kasaba terk edilmiş bir yeri andırıyordu. Herhan-kilometrelerce uzakta bir Pazar sabahı.

Ana Cadde birkaç yüz metre daha parklar arasından geçerek kuzeye, karakol ve itfaiye binasına uzanıyordu, oradan sekiz yüz metre kadar batıda da Eno’nun yeri vardı. Lokantadan birkaç kilometre ötedeki kavşaktan sola döndün mü cezaevinin olduğu Warburton’a gidiliyordu. O kavşağın kuzeyinde yirmi kilometre ötede de depolar vardı ve arada hiçbir şey yoktu.

Kasabanın güney yanında küçük bir heykelli meydan, oradan batıya uzanan yolda evler vardı. Oraya doğru gidince sokak tabelasını gördüm: Beckman Sokağı. Hubble’ın sokağı. Sokağın az ilerisinde geniş bir çimenlik meydanın ardında büyük beyaz ahşap bir kilise vardı. Kilisenin çevresi kiraz ağaçlarıyla kaplıydı ve önünde arabalar düzenli sıralar halinde park etmişlerdi. Org ve ilahi okuyanların sesi bana kadar geliyordu.

Meydandaki heykel yüz yıl kadar önce bir şeyler yapmış olan t Jas par Teale’e aitti. Meydanın öteki yanında, Beckman Sokağı’nın karşısın da doğuya doğru uzanan bir sokak daha vardı. Hepsi bu kadar işin. Kısın banın tümünü gezmek yalnızca yarım saatimi almıştı.

Ancak bugüne kadar gördüğüm en temiz kasabaydı. Uıı şnşii'lıcı İılı şeydi. Binaların hepsi de ya yeniydi ya da yeniden elden gnçiril ıııııll. Yol lar cam gibi düz, kaldırımlar dümdüz ve tertemizdi. Ne çökiiklnr ın ılıı» kn bank yerler ne de çatlaklar. Küçük büro ve dükkânlar her lıııllıı yınıldnn boyanıyormuş gibi görünüyörlardı. Çimenler kırılmış, ağaçlar lıııllıııı mıştı. Caspar Teale’in bronz heykelini her sabah biri yalayarak tımlzlılyor gibiydi. Kilisenin beyaz boyası gözlerimi acıtıyordu. Her yerde bayraklar dalgalanıyordu. Ortalık o kadar düzenliydi ki, yürüdüğün takdirde pis bir ayak izi bırakacağın kaygısına kapılıyordun.

Meydanın güneydoğusundaki dükkânda bir Pazar sabahı açık olmasını mazur gösterecek şeyler satılmaktaydı. Açıkta ama içeride yaz<nrk<nsnım başında oturan adamdan başka kimse yoktu. Ama dükkânda kahve <n mi tılıyordu. Küçük tezgâhın başına geçtim, kocaman bir kupa kılıvn 1m111111 ladım, bir gazete satın aldım.

Başkan hâlâ birinci sayfadaydı. Şimdi California'daydı. SavııDimı müteahhitlerine elli şahane yıldan sonra işlerinin neden sıkıntıya Ki nen ğini anlatıyordu. Pensacola'da Sahil Güvenlik democinin yankıları liflin devam ediyordu. Tekneler Cumartesi gecesi dönecekler ve yeti İnitçen çıkarılmadığı takdirde bir daha denize açılmayacaklardı. Gazete yazarları hâlâ bu konuyu tartışmaktaydılar.

Kapının açıldığını duyunca başımı kaldırdım, içeri bir kadın girdi, Tezgâhın ucundaki tabureye oturdu. Benden büyüktü, kırk falan olmalıydı. Teni çok beyaz, âdeta ışıltılı denecek kadar solgundu. Siyah saçlar, ince beden, pahalı siyah giysiler. Sinirli tavırlarla hareket ediyordu. İnce bileklerinde ip gibi gergin tendonlarını görebiliyordum. Yüzünde çekici bir gerginlik vardı. Yakınımda olmasına rağmen kahvesini âdela içitemeyeceğim hafif bir sesle ısmarladı.

Kadın fazla kalmadı. Kahvesinin yarısına geldiğinde hep cnindim dışarı bakmıştı. O anda kapı önünde büyük siyah bir kamyonet durdu vn kadın ürperdi. Kamyonet yepyenydi ve görünüşe bakılırsa o güne kudur taşımaya değer bir şey taşımamıştı. Kapı kilidini açmak için uzanım sil-rücüyü şöyle bir gördüm. İriyarı bir adamdı. Uzun boylu. Geniş omuzlar ve kalın bir boyun. Siyah saçlar. Uzun kollan kara tüylerle kaplı. Otuz yaşında falan. Solgun tenli kadın tabureden bir hayalet gibi indi, durdu. Bir kere yutkundu. Dükkân kapısını açarken büyük motorun boşa çalışırken çıkardığı gürültüyü duydum. Kadın kamyonete bindi ama kamyonet hareket etmedi. Orada öylece duruyordu. Taburemde dönüp dükkâncıya, “Kim bu?” diye sordum.

Sanki başka bir gezegenden gelmişim gibi baktı yüzüme.

“Bayan Kliner” dedi. “Klinerlar’ı tanımıyor musun?”

“Adlarımı duydum” dedim. “Kasabanın yabancısıyım. Kliner, otoyolun yakınlarındaki depoların sahibi, değil mi?”

“Evet. Daha pek çok şeyin de. Bay Kliner buralarda büyük adamdır.” “Öyle mi?”

“Elbette. Vakfi duymadın mı?”

Başımı salladım. Kahvemi bitirip bir daha doldurması için uzattım. “Kliner Vakfi’ m kurdu” dedi adam. “Kasabaya çok hayrı dokundu. Buraya beş yıl önce geldi, o günden beri hep Noel’i yaşıyormuşuz gibiyiz.”

Başımı salladım.

“Bayan Kliner hasta mı?” diye sordum.

Kupamı doldururken başını eğdi.

“Hasta. Çok hasta. Çok solgun, değil mi? Çok hasta bir kadın. Verem olabilir. Veremin insanları

böyle yaptığını gördüm. Esaslı kadındı ama şimdi çok sağlıksız görünüyor. ”

“Kamyonetteki kim?”

“Üvey oğlu. Kliner’in ilk karısından oğlu. Bu ikinci karısı. Çocukla pek anlaşamadığını duydum.”

Bana bu tür sohbetlerin sona erdiğini bildiren biçimde başını salladı, tezgâhın ardındaki krom aletlerden birini silmeye koyuldu. Siyah kamyonet hâlâ dışarıda duruyordu. Kadın güneşten ve besinden yoksun yetişmiş bir tür nadir orkide gibiydi. Ama verem olduğunu sanmıyordum. Başka bir hastalığı vardı. Daha önce bir iki kere gördüğüm bir şey. Korkuydu bu. Ama ne korkusu olduğunu bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum. Benim sorunum değildi. Kalkıp tezgâha bir beş dolarlık bıraktım. Adam üstünü hep madeni parayla ödedi. Kâğıt doları yoktu. Kamyonet hâlâ oradaydı. Sürücü göğsünü direksiyona dayamış, yan gözle üvey annesine ve doğruca da bana bakıyordu.

Tam karşımda bir ayna vardı. Gece otobüsüyle gelmiş ve sonra iki K'inünü cezaevinde geçirmiş birine benziyordum. Roscoe’yu yemeğe gö-li'm ineden kendime çekidüzen vermem iyi olurdu. Adam benim bakışımı görmüştü.

“Berberi dene” dedi.

“Pazar günü mü?”

Herif omuzlarını silkti.

“Hep oradadırlar” dedi. “Ne tam olarak kapalıdır ne de açık.”

Başımı sallayarak dışarı çıktım. Kiliseden çıkan bir grup çimenlerin üstünde konuşuyorlar, arabalarına biniyorlardı. Kasabanın geri kalanı hâlâ bomboştı. Ancak siyah kamyonet olduğu yerde duruyor, sürücüsü hâlâ bana bakıyordu.

Kuzeye doğru yürümeye başlayınca kamyonet de hareket etti ve arkamdan gelmeye başladı. Herif hâlâ direksiyonun üzerine eğilmiş, başını yana çevirerek bana bakıyordu. Bir iki adım hızlanınca kamyonet de hızlandı. Sonra ben birden durunca o beni geçti. Ben olduğum yerde kaldım. Herifin gündeminde geri gitmek yoktu sanırım. Gazı kökledi ve büyük bir gürültüyle uzaklaştı. Ben omuzlarımı silkip yola devam ettim. Berbere gelmiştim. Çizgili tentenin altına girip kapıyı yokladım. Kilitli değildi. içeri girdim.

Margrave’deki her şey gibi berber dükkânı da harikaydı. Eski modu kolluk lar ve aletler parlatılmış ve bakımlıydı. Milletın otuz yıl önee Imk ıllığı berberlik alet edevatı. Şimdi herkes onların geri gelmesini isliyordu, hısımların Amerika’nın görünmesini istediğı biçimi yeniden yınıllığı İçin bunlara bir servet ödüyorlardı. Öyle olduğunu sandıkları Amerika'yı. Hu kesinlikle benim gözlerimde canlandırdığım Amerika’ydı. Manila yıı da Münih'te bir okul bahçesinde oturur ve yemyeşil çimenlikler, ağaçlar, bayraklar ve bunun gibi parıltılı kromajlarıyla bir berber dükkânı düşünürdüm.

Dükkânı iki yaşlı siyah işletiyordu. Orada öylece oturuyorlardı. Dükkân ne tam açıktı ne de kapalı. Ama bana hizmet edeceklerini işaret ettiler. Sanki onlar da ben de oradaydık, neden olmasmdı gibi. Benim de acil bir doromom olduğu anlaşılıyordu sanırım. Komple bir iş istedim. Tıraş, saç, sıcak

havlu ve ayakkabı boyası. Duvarlarda çerçevenilmiş gazetelerin birinci sayfaları vardı, iri manşetler. Roosevelt öldü, VJ Günü, JFK öldürüldü, Martin Luther King öldürüldü. Eski bir maun kaplama radyo çalıyordu. Yeni Pazar gazetesi cam kenarındaki bir koltuğun üzerinde duruyordu.

Yaşlı adanılınr bir kâsede köpük hazırladılar, bir usturayı kayışta biletiler, tıraş fırçasını ıslattılar. Beni havlularla örtüp işe koyuldular. Biri beni usturayla tıraş ederken diğeri hiçbir şey yapmadan öylece duruyordu. Onun oyuna sonradan karışacağını tahmin ettim. Beni tıraş eden bütün berberler gibi hemen konuşmaya başladı. İşinin tarihçesini anlattı. İkisi çocukluklarından beri arkadaşlıklar. Hep Margrave'de yaşamışlardı. Berberliğe İkinci Dünya Savaşından önce başlamışlardı. Çıraklıklarını Atlanta'da tamamlamışlar, bir dükkân açmışlardı. Eski mahalleleri yıkılınca buraya taşınmışlardı, Kasabanın tarihçesini bir berberin bakış açısından anlattı. Bu eski koltuklara oturan ünlü kişileri sıraladı.

“Biraz da Klineler’den söz et” dedim.

Konuşkan biriydi ama sorum adamı susturmuştu, işi bırakıp düşündü. “O soruna cevap veremem” dedi. “Burada konuşmamayı tercih ettiğimiz bir konudur o. En iyisi sen bana başkasını sor.”

Havlular altındaki omuzlarımı silktim.

“Peki” dedim. “Hiç Kör Blake’ten söz edildiğini işittin mi?” “Onu işittim” dedi yaşlı berber. “Ondan söz edebiliriz.” “Anlat öyleyse” dedim.

“Çok eskiden buradaydı. Dediklerine göre Florida’da Jacksonvil-le’de, eyalet sınırının hemen öte tarafında doğmuş. Oradan kalkıp buradan geçerek Atlanta’ya ve oradan da Chicago’ya kadar yürür, sonra yürüyerek geri dönermiş. O zamanlar çok farklıydı. Ne otoyol ne de otomobil vardı. En azından yoksul bir siyah ve arkadaşları için. Ya yürürler ya da yük vagonlarına binerlerdi.”

“Onun çalışını hiç duydun mu?”

Adam işini bırakıp yüzüme baktı.

“Ben yetmiş dört yaşındayım” dedi. “Bunlar benim küçüklüğümde olmuş. Kör Blake’ten söz ediyoruz. Onun gibiler barlarda çalarlardı. Ben küçükken bara gitmezdim, gitseydim iyi bir kötek yerdim. Bunu ortağımınla konuşmalısın. O benden epey yaşlıdır. Onu dinlemiş olabilir ama çok şey hatırlamadığı için onu da hatırlayacağını sanmam. Sabah kahvaltıda ne yediğini bile hatırlamaz o. Doğru değil mi? Hey, dostum, kahvaltıda ne yedin?”

Öteki yaşlı adam yanımdaki lavaboya dayandı. Maun radyo renginde buruş buruş biriydi.

“Kahvaltıda ne yediğimi bilmiyorum” dedi. “Kahvaltı edip etmediğimi de bilmiyorum. Bana bak, yaşlı olabilirim ama yaşlıların eski şeyleri daha iyi hatırladıklarını unutma. Belleğini eski bir kova olarak düşün, tamam mı? Eski şeylerle dolunca yenilerine yer kalmaz. Benim kovam da eskiden olanlarla dolu olduğundan yenileri hatırlamıyorum. Anımlı mı, ha?”

“Anladım” dedim. “Peki, eskiden onu çalarken hiç dinindin mi?”

“Nerede?”

“Yine deponun orada. Bu kere yolun karşı tarafındaki çalıkların altında.”

“Kim buldu?”

“Finlay. Bu sabah orada birinci cesetle ilgili bize yardımcı olacak bir şeyler arıyordu. Bir ceset daha buldu.”

“Bu İkincisinin kim olduğunu biliyor musunuz?” diye sordum. Başımı salladı.

“Kimliği meçhul, ilki gibi.”

“Finlay nerede?”

“Hubble’a gitti. Belki o bir şeyler bilir diye düşünüyor.” “Öldürüleli ne kadar olmuş?”

“iki üç gün. Finlay Perşembe gecesi çifte cinayet işlenmiş olabilir diyor.”

Başımı salladım. Hubble o konuda bir şeyler biliyordu. Bu, tıraşlı kafalı detektifle buluşması için gönderdiği kişiydi.

Dışarıda bir araba durdu, kapıların açıldığını duydum, Finlay başını uzattı.

“Morga, Roscoe” dedi. “Sen de, Reacher.”

Ardından sıcak havaya çıktık. Hepimiz Roscoe’nun işaretsiz arabasına doluştuk. Finlay arabasını park ettiği yerde bırakmıştı. Roscoe sürüyor, Finlay yanında oturuyordu. Ben arkadaydım. Finlay ikimizle de konuşabilmek için yana döndü.

“Hubble’ı bulamıyorum” dedi Finlay. Bana bakıyordu. “Evinde kimse yok. Sana bir yere gitmekten söz etti mi?”

“Hayır. Hafta sonu hiç konuşmadık denebilir.”

Finlay homurdandı.

“Bu konuda neler bildiğini öğrenmem gerek. Bu çok ciddi bir iş ve onun da bir şeyler bildiğinden eminim. Sana neler anlattı, Reacher?”

Cevap vermedim. Henüz kimin tarafında olduğumdan pek emin değildim. Finlay’dan yanaydım herhalde ama Finlay, Hubble’ın karıştığı her ne işse onu yüzüne gözüne bulaştırdığı takdirde Hubble ile ailesi öleceklerdi. Bundan hiç kuşku yoktu. O nedenle tarafsız kalmalı ve ilk fırsatta buradan arkama bakmadan uzaklaşmalıydım. Bu işe karışmak istemiyordum.

“Cep telefonunu aradın mı?” dedim.

Finlay homurdanarak başını salladı.

“Kapalı. Otomatik bir ses çıkıp söyledi.”

“Gelip saatini aldı mı?” diye sordum.

“Nesini?”

“Saatini. Cuma günü Baker’a on bin dolarlık Rolex’ini bıraktı. Baker, Warburton’a gitmek üzere kelepçeleri takarken. Gelip aldı mı?”

“Hayır, kimse bir şey söylemedi.”

“Pekâlâ” dedim. “Demek bir yerlerde acil bir işi çıktı. Hubble gibi bir hıyar bile on bin dolarlık saati unutmaz, değil mi?”

“Ne acil işi?” dedi Finlay. “Sana o konuda ne söyledi.”

“Bana bir bok söylemedi. Sana dedim ya, konuşmadık bile sayılır.” Finlay ön koltuktan öfkeyle baktı yüzüme.

“Benimle oynama, Reacher. Hubble’ı bulana kadar seni elimden kaçırmayacağım ve sana anlattıklarımı öğrenene kadar da rahat vermeyeceğim. Bütün hafta sonu ağzını açmadı deme, çünkü o tipler asla konuşmadan duramazlar. Bunu ben de bilirim, sen de, o yüzden benimle (hılgn geçme, tamam mı?)”

Omuzlarımı silktim. Beni bir daha tutuklayacak değildi. Belki 1110’K her neredeyse, oradan bir otobüs bulabilirdim. Roscoe ile yumuk yiyemeyecektik. Yazık.

“Bu işin hikâyesi ne?” diye sordum.

“Ötekine çok benziyor. Aynı anda olmuş gibi. Herhalde aynı silahla vurulmuş. Bu sonradan tekmelenmemiş ama herhalde aynı olayın parçasıdır. ”

“Kim olduğunu biliyor moson?”

“Adı Sherman. Onun dışında hiçbir şey bilmiyoruz.”

“Anlat” dedim. Alışkanlığım yüzünden soruyordum. Finlay bir an düşündü. Cevaplamaya karar verdiğini gördüm. Sanki meslektaşımız gibi.

“Kimliği meçhul beyaz erkek. Birincisi gibi. Kimlik, cüzdandan yok. Ancak bunun kolunda altın bir saat vardı. Arkasında Sherman’a Judy’dan sevgilerle yazıyor. Otuz, otuz beş yaşlarında. Üç gece orada yattığı için kesin olarak söylemesi güç. Dudakları ve gözleri gitmiş ama gövdesinin altında kaldığı için sağ eli sağlamdı, parmak izi alabildim. Bir saat önce gönderdik, şansımız varsa bir şey çıkar. ”

“Tabanca yarası mı?” diye sordum.

Başımı salladı.

“Aynı silaha benziyor. “Küçük kalibreli, yumuşak burunlu mermiler. Belki ilk kurşunda yaralanmış ve kaçmayı başarmış, iki kurşun daha yemiş ama çalıkların altına sığınabilmiş. Orada düşüp kan kaybından ölmüş. Kendisini bulamadıkları için tekmelenmemiş olacak. Bana öyle göründü.”

Düşündüm. Cuma sabahı saat sekizde oradan geçmişim, iki cesedin arasından.

“Adı Sherman mı diyorsun?”

“Adı saatinde yazıyordu. ”

“Saat onun olmayabilirdi” dedim. “Çalmış olabilirdi, miras kalmış olabilirdi, sokakta bulmuş ya da bir rehinciden satın almış olabilir.”

Finlay yine homurdandı. Margrave’in on beş kilometre güneyinde olmalıydık. Roscoe eski ilçe yolunda hayli hızlı gidiyordu. Sonra yavaşladı ve sola saparak dümdüz utka doğru sürdü.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“ilçe hastanesine. Yellow Springs’de. Güneye doğru ikinci kasaba. Çok kalmadı.”

Yola devam ettik. Yellow Springs ufukta bir sis bulutu oldu. Kasaba sınırının başladığı yerdeydi ilçe hastanesi. Hastalıkların bulaşıcı olduğu ve hastaların tecrit edildiği zamanlarda yapılmış olmalıydı. Büyük bir hastaneydi, alçak ve geniş binalar neredeyse bir iki dönüme yayılmıştı. Roscoe yavaşladı, direksiyonu kırdı. Hız engelleri üzerinden geçip arka taraftaki binalara yöneldik. Morg, kepenkli kapısı açık büyük bir binaydı. Arabayı kapıdan uzak bir yere bıraktık, birbirimize baktık ve içeri girdik.

Doktor kılıklı bir adam bizi karşılayıp bir büroya aldı. Kendisi metal masanın ardına geçip Finlay ile Roscoe’ya kenardaki tabureleri gösterdi. Ben bir bilgisayar ile bir faks makinesi arasında ayakta durdum. Burası öyle büyük bütçeli bir yer değildi. Yıllar önce ucuza döşenmişti. Margrave’de-ki karakoldan çok farklıydı. Masa başındaki adam yorgun görünüyordu. Ne yaşlıydı ne genç, Finlay’in yaşlarında olmalıydı. Kendini tanıtmadı. Kim olduğunu bildiğimizi kabul etmiş görünüyordu.

“Sizlere ne söylememi istersiniz?”

Sırayla üçümüze de baktı. Bekledi. Biz de ona baktık.

“Aynı olay mıydı?” diye sordu Finlay. Koyu Harvard aksam o külüstür büroda çok yersiz kaçıyordu. Adam omuzlarını silkti.

“İkinci ceset geleli yalnızca bir saat oldu. Ama aynı olay olduğunu söyleyebilirim. Aynı silah olduğu hemen hemen kesin. Her iki cinayette de yumuşak burunlu kurşunlar kullanılmış. Kurşunlar pek hızlı değil, silahın bir susturucusu olduğu anlaşılıyor.”

“Kaç kalibrelik?” diye sordum.

Doktor yorgun bakışlarını bana çevirdi.

“Ateşli silahlar uzmanı değilim. Ama yirmi ikilik diyebilirim. Bana o kadar küçük geldi. Birinci cesedin başını alalım, iki küçük giriş deliği ve iki büyük çıkış yarası. Yumuşak burunlu kurşun karakteristiği.”

“Peki, buldukları yerlerde mi ölmüşler?” dedim.

“O bakımdan bir kuşku yok. Hipostasis her iki cesette de açıkça görülüyor.”

Bana baktı. Hipostasisin ne olduğunu sormamı bekliyordu. Ne olduğunu biliyordum ama kibar davranmak istedim. Anlamamış gibi baktım.

“Ölüm sonrası hipostasisi” dedi. “Kırmızılık. Ölüncü kan dolaşımı durur. Kalp artık çarpılmıyordu. Kan yerçekimine uyup en alttaki damarlarda, genellikle düştüğün yere yakın kılcal damarlarda toplanır. Önce alyuvarlar yerleşir. Deriyi kırmızıya boyarlar. Sonra pıhtılaşırlar ve leke fotoğraf gibi sabitlenir. Birinci cesette lekeler adamın düştüğü yerle oym- lu. Vurulmuş, düşmüş, sonra birkaç dakika çılgınca tekmelenmiş ve sekiz saat orada kalmış. Hiç kuşku yok.”

“Tekmelemeye ne diyorsunuz?” diye sordu Finlay.

Doktor başını sallayıp omuzlarını silkti.

“Şimdiye kadar böyle bir şey görmüş değilim. Arada sırada tıp dergilerinde okumuşluğum var. Psikopatça bir şey olmalı. Açıklamanın bir yolu yok. Ölüye bir şey yapmış değil. Zaten ölüydü, canı yanmış olamaz. O nedenle tekmeleme atamı tatmin etmiş olmalı. İnanılmaz bir öfke, müthiş bir güç. Yaralar çok ağır.”

“Ya ikincisi?” diye sordu Finlay.

“O koşmuş, ilk kurşun sırtından girmiş ama koşmaya devam etmiş. Sonra iki kurşun daha yemiş. Biri boynuna diğeri de bacağına. Sonuncusu damarı parçalayıp öldürmüştü. Yolun yüksek tarafına kadar koşmuş, sonra düşüp kan kaybından ölmüş. Kuşku yok. Perşembe gecesi yağmur yağmasaydı yolda kan izi görünürdü. İçinde bir damla kan kalmamış.”

Hepimiz sustuk. Adamın umutsuzca koşuşunu canlandırdık gözlerimizin önünde. Kurşunlar etine saplanırken saklanacak bir yer arıyor. Y^ lun öteki yanındaki çalılarının altına atlıyor ve gecenin küçük hayvanlarının koşuşturması arasında ölüyor.

“Pekâlâ” dedi Finlay. “Şu halde iki kurbanın birlikte olduklarını düşünebiliriz. Ateş eden üçlü gruptan biri, birden karşılıklarına çıkıyor, birincinin başına iki el ateş ediyor, bu arada öteki kaçıyor ve koşarken arkadan vuruluyor, tamam mı?”

“Saldırganların üç kişi olduklarını mı tahmin ediyorsunuz?” diye sordu doktor.

Finlay benden yana başını salladı. Kuram benim olduğu için ben açıkladım.

“Üç ayrı kişilik karakteristiği var” dedim. “Usta bir atıcı, çılgın bir manyak ve beceriksiz bir ceset saklayıcı.”

Doktor başını ağır ağır salladı.

“Bunu kabul edebilirim. Birinci adam yakından vurulduğuna göre saldırganları tanıdığını ve yanma gelmelerine izin verdiğini düşünebiliriz.”

Finlay başını eğdi.

“Öyle olması gerek. Buluşan beş kişi. Üçü diğer ikisine saldırıyor.” “Saldırganların kimliklerini biliyor muyuz?” diye sordu doktor.

“Kurbanların kimliklerini bile bilmiyoruz” dedi Roscoe.

Finlay doktora, “Kurbanlar hakkında bir kuram geliştirdiniz mi?” diye sordu.

“Saatindeki adı dışında ikincisi hakkında bir şey yok” dedi doktor. “Masaya yatıralı daha bir saat olmadı.”

“Peki, birinci ceset hakkında bir kuramınız var mı?”

Doktor kâğıtlarını karıştırırken masasının üstündeki telefon çaldı. Açtı, Finlay’e uzattı.

“Sizin için.” Finlay taburesinde öne eğilip telefonu aldı. Bir süre dinledi.

“Peki” dedi sonra. “Bas ve buraya faksla.”

Sonra telefonu doktora uzatıp doğruldu. Gülümsüyor gibiydi.

“Karakoldan Stevenson aradı” dedi. “Birinci adamın izlerini eşleştirdik. Bir daha araştırmalarım söyleyerek iyi iş yapmışız. Stevenson bir dakikaya fakslayacak. Doktor siz de bulgularınızı anlatın da hepsini birden toparlayalım.”

Beyaz ceketli yorgun adam omuzlarını silkerek bir kâğıt aldı.

“Birincisi mi? Fazla bir şey yok. Vücudu berbat durumdaydı. İ izim boylu, sağlıklı, kafası tıraşlı. Önemli olan dişleri. Dişlerini pek çok yor de yaptırtmış gibi. Bazıları Amerikan, bazıları Amerikana benziyor, bir kısmı yabancı işi.”

Yanımdaki faks makinesi çalışmaya başladı. Bir kâğıt tepsiye dışlıllı

“Bundan ne anlam çıkar?” dedi Finlay. “Adamın yıbbııua ıııı ııııtlıı ğu? Yoksa başka ülkede yaşayan bir Amerikalı mı olduğu?”

Kâğıdı alıp baktım. Sonra bir kere daha okudum. Birden lııız kimli dim. Felç olmuş gibi kıpırdayamıyordum. Kâğıtta gördüğüme lııııııııııı yordum. Gökyüzü üzerime çökmüştü âdeta.

Doktora baktım,

“Yurt dışında büyüdü” dedim. “Dişlerini o anda bulunduğu yerde yaptırttı. Sekiz yaşında kolunu kırdı ve Almanya’da alçıya kondu. Bademcikleri Seul’de hastanede alındı.”

Doktor bana baktı.

“Bütün bunları parmak izlerinden mi çıkarmışlar?”

Başımı salladım.

“Ağabeyimdi” dedim.

Bir zamanlar donmuş kutupta bir keşif yolculuğu filmi görmüştüm. Buzdağının üstünde yürürken buz birden sarsılıyor ve parçalanıyordu. Ta diplerde hayal bile edilemeyen basınçlar. Yeni bir coğrafya çıkıyordu ortaya. Düz olan yerlerde tepeler yükseliyor, ardında derin uçurumlar, önünde yeni bir göl oluşuyordu. Dünya bir saniye içinde değişiyordu. İşte ben de kendimi öyle hissediyordum. Faks ile bilgisayar arasında şoka girmiş oturuyor, kendimi bir tek adımda dünyası değişen bir kutup yolcusu gibi hissediyordum.

Beni cesedi teşhis için arkadaki morga götürdüler. Yüzü kurşunlardan dağılmış, bütün kemikleri kırılmıştı ama onu boynundaki yıldız biçimli yara izinden tanıdım. Yirmi dokuz yıl önce kırık bir şişeyle oynadığımız sırada olmuştu o yara. Sonra beni yeniden Margrave karakoluna götürdüler. Arabayı Finlay sürdü. Roscoe arkada yanımda oturdu ve yol boyunca elimi bırakmadı. Yalnızca yirmi dakikalık bir yoldu ama o süre içinde ben iki ömür yaşadım. Kardeşiminki ve benimki.

Kardeşim Joe. Benden iki yaş büyüktü. Eisenhower döneminin sonunda bir Uzak Doğu üssünde doğmuştu. Sonra ben Kennedy döneminin başında bir Avrupa üssünde doğmuştum. Asker ailelerin kendileri için yarattıkları o sıkı ve tecrit edilmiş kesintili hayatta dünyanın çeşitli yerlerinde birlikte büyümüştük. Hayat rasgele ve önceden bilinmeyen zamanlarda taşınma demektir. Herhangi bir yerde bir buçuk sömestreden fazla kalamaz olmuştuk. Bazen yıllar geçer kışı görmezdik. Sonbahar başında Avrupa'dan çıkar Büyük Okyanusla bir yere giderdik ve yaz yeniden başlardı.

Arkadaşlarımız hep ortadan yok oluverirlerdi. Bir birlik başka bir yere naklolun bir grup arkadaş giderdi. Bazılarını aylar sonra başka bir yerde görürdük. Çoğunu bir daha hiç görmedik. Kimse merhaba ya da güle güle demezdi. Ya oradaydınız ya da değildiniz.

Joe ile büyüdükçe daha çok yer değiştirmeye başladık. Vietnam olayı ordunun insanları oradan oraya daha hızlı göndermesi demektir. Hayat yalnızca bir üsler silsilesiydi. Hiçbir şeye sahip değildik. Nakliye uçaklarında herkesin yalnızca bir çanta hakkı vardı.

O karmaşa içinde on altı yıl birlikteydik. Hayatımın tek sabit şeyi Joe'ydu. Onu kardeş gibi severdim. Ancak bu deyim çok kesin bir anlamı vardır. O tür pek çok deyim gibi. Örneğin insanların bebek gibi uyuduklarını söylediklerinde. İyi uyudular mı demektir bu? Yoksa her on dakikada bir ağlayarak uyandıkları anlamına mı gelir? Ben Joe'yu kardeşim gibi severdim ki, bu da ailemizde pek çok anlama gelirdi.

Gerçek şu ki, onu sevip sevmediğimi asla kesin olarak bilemedim. O da beni sevip sevmediğini kesin olarak bilemedi. Aramızda yalnızca iki yaş vardı ama o ellili yıllarda doğmuştu, ben altmışlı yıllarda. Bu durum bizde iki yıldan fazla bir değişiklik yaratmıştı. Her kardeş gibi biz de birbirimizi deli ederdik. Tartışır, kavga eder ve suratımızı asarak büyümeyi beklerdik. Bu on altı yılın büyük bir kısmında birbirimizi sevdiğimizi mi yoksa birbirimizden nefret mi ettiğimizi bilemedik.

Ana asker ailelerinin o şeye sahiptik. Ailen birliğindi. Üslerdeki askerlere birliklerine sadık olma öğretilirdi. Bu onların hayatlarının en temel şeyiydi. Çocuklar da onları kopya ederlerdi. Aynı yoğun sadakati ailelerine yöneltirlerdi. Bu yüzden kardeşinden zaman zaman nefret edebilirsin ama kimsenin ona kötü davranmasına izin vermezdin. İşte Joe ile benim aramda bu vardı. Her yeni okul bahçesinde

sırt sırta verir ve birlikte dövüşerek belaları savuştururduk. Kardeşler gibi ben onu kollardım, o beni. On altı yıl. Normal bir çocukluk değildi ama benim de bundan başka çocukluğum olmayacaktı. Joe da bunun başı ve sonuydu. Şimdi biri onu öldürmüştü. Polis arabasının arkasında oturmuş, içimdeki incecik bir sesin, bu konuda ne yapacağımı sormasını dinliyordum.

.Finlay, Margrave’de durmadan geçip, arabayı karakolun önünde durdurdu. Kapıların tam önünde. Roscoe ile inip benim çıkmamı beklediler. Kırk sekiz saat önce Baker ile Stevenson’ın yaptıkları gibi. Öğle güneşi altında çıkıp yanlarına gittim. Finlay bir an bekledi, sonra ağır kapıyı itli, içeri girdik. Boş ekip odasından geçip arkadaki büroya gittik.

Finlay masa başına oturdu. Ben Cuma günü oturduğum iskemleye. Roscoe da bir iskemle çekip yanıma oturdu. Finlay çekmeceyi açtı. Ses kayıt cihazını çıkardı. Parmağıyla mikrofonu tıklatma seremonisini yaptı. Sonra bana linkli.

“Kardeşin için çok üzuldüm.”

Başımı eğdim. Konuşmadım.

“Korkarım sana pek çok soru sormam gerekecek.”

Başımı salladım yine. Durumunu anlıyordum. Pek çok kere onun yerinde olmuştum.

“En yakın akrabası kim?” diye sordu.

“Eğer bana haber vermeden evlenmemişse, ben.”

“Sence böyle bir şey yapmış olabilir mi?”

“O kadar yakın değildik. Ama sanmam.”

“Annen baban öldüler mi?”

Başımı eğdim. Finlay de başını salladı. Yakın akraba olarak beni yazdı. “Tam adı neydi?”

“Joe Reacher. Göbek adı yoktu. ”

“Joe Joseph’in kısaltılmışı mı?”

“Hayır, yalnızca Joe. Benim adımın yalnızca Jack olduğu gibi. Babamız basit adlardan hoşlanırdı.”

“Pekâlâ. Senden küçük müydü, büyük mü?”

“Büyük” dedim. Joe’nun doğum tarihini söyledim. “Benden iki yaş büyüktü. ”

“Demek otuz sekiz yaşındaydı?”

Başımı eğdim. Baker maktulün kırk yaşında olabileceğini söylemişti. “Son adresini biliyor musun?”

Başımı salladım.

“Hayır. VVshington’da bir yer. Dediğim gibi, pek yakın değildik.” “Pekâlâ. Onu en son ne zaman gördün?”

“Yirmi dakika önce, morgda.”

“Ondan önce?”

“Yedi yıl önce. Annemizin cenazesinde.”

“Üzerinde fotoğrafı var mı?”

“Üstümden alınanları gördün, hiçbir şeyin fotoğrafı yok.”

Yine başımı salladı. Sustu. Bu işin giderek güçleştiğini görüyordu.

“Onu tarif edebilir misin?”

“Yüzü parçalanmadan önceki halini mi?”

“Bunun yararı olabilir” dedi Finlay. “Onu çevrede gören olmuş olabilir.”

Başımı salladım.

“Bana benzerdi sanırım. İki üç santim daha ozon, beş kilo kadar daha zayıf.”

“Yani bir doksan beş falan mı?”

“Evet. Yüz kilo.”

Finlay hepsini yazdı.

“Başımı tıraş mı ederdi?”

“Son gördüğümde öyle değildi. Herkes gibi saçı vardı.”

“Yedi yıl önce, değil mi?”

Omuzlarımı silktim.

“Belki de saçları dökülüyordu” dedim.

Finlay yine başımı salladı.

“Nerede çalışıyordu?”

“Son duyduğumda Maliye Bakanlığı’ndaydı. Ama ne yaptığım bilmiyorum.”

“Geçmiş? O da asker miydi?”

“Askeri İstihbarat” dedim. “Bir süre sonra askerliği bıraktı, devlet hesabına çalışmaya başladı.”

“Sana buraya geldiğini yazmıştı, değil mi?”

“Kör Blake’ten söz etmişti. Ama buraya neden geldiğini yazmamıştı. Bunu öğrenmek güç olmasa gerek. ”

Finlay başını salladı.

“Sabah ilk iş olarak birkaç telefon ederiz. O zamana kadar buraya neden geldiği hakkında bir fikrin olmadığından emin misin?”

Başımı salladım. Buraya neden geldiği hakkında bir fikrim yoktu. Ama Hubble’ın bunu bildiğini biliyordum. Joe uzun boylu, tıraşlı kafalı ve kod adlı müfettişti. Onu buraya Hubble getirmişti ve Hubble bunun nedenini biliyordu. İlk iş Hubble’ı bulmak ve bunu ona sormaktı.

“Hubble’ı bulamadığımı söylemiştin, değil mi?” diye sordum Fin-lay’e.

“Hiçbir yerde bulamıyorum. Evinde yok, kasabada da gören olmamış. Hubble bu işi biliyor, değil mi?”

Omuzlarımı silkmekle yetindim. Bazı kozları elimde sıkı sıkı tutmak istiyordum. Hubble’ı konuşmak istemediği konuda sıkıştıracaksam bunu yalnızken yapmak isterdim. O sırada Finlay’ın omzum üzerinden bakıyor olmasını özellikle istemeyecektim. Ben de Finlay’ın omzu üzerinden hiçbir şey görmek istemiyordum. Sıkıştırmayı ona bırakmamalıydım. Yeteri kadar yüklenmediğini düşünebilirdim. Üstelik Hubble bana bir polise konuşacağından daha çabuk konuşurdu. Yolu yarılamaştık zaten. Böylece Hubble’ın ne kadar bildiği benim sırrım olarak kalacaktı. Şimdilik.

“Hubble’ın 110 bildiği hakkında bir fikrim yok.”

Finlay homurdanarak bana baktı. Onun yeni bir düşünceye kapıldığını görebiliyordum. Bunun ne olduğundan emindim. Zaten yüzeye çıkmasını bekliyordum. Cinayet soruşturmasında bir kural vardır. Bir ceset bulunca önce ailesini araştırıcaksın. Çünkü cinayetlerin çoğu akrabalar tarafından işlenir. Kocalar, karılar, oğullar. Kardeşler. Kuram buydu. Finlay Boston’daki yirmi yılı içinde bunun gerçek olduğunu çok görmüştü. Şimdi de aynı şeyi Margrave için uyguladığını görebiliyordum. Ama bunu düşünmesini istemiyordum. Zamanımın bir kısmını daha hücrede geçirmek istemiyordum. O zaman bana başka işler için gerekecekti.

“Benim o saatte başka yerde olduğuma inanıyorsun, değil mi?” diye sordum.

Nereye varmak istediğimi görüyordu. Güç bir olay üzerinde meslektaşmışız gibi. Hafifçe gülümsedi.

“Bu iş olurken sen Tampa’daydın” dedi.

“Pekâlâ, Şef Morrison’un buna bir itirazı var mı?”

“Bilmiyor ki” dedi. “Telefonunu açmıyor.”

“Böyle uygun yanlışlıklar yapılmasını istemiyorum” dedim. “O şişko moron beni orada gördüğünü söyledi. Bunun artık geçerli olmadığını bilmesini istiyorum.”

Finlay başını salladı. Telefonu açtı, bir numara çevirdi. Kulaklıktan gelen zil sesini duydum. Uzun uzun çaldıktan sonra Finlay telefonu kapadı.

“Evde değil. Bugün Pazar ya.”

Sonra bir çekmecedен rehberi çıkardı. H harfinde Hubble’ın numarasını bulup çevirdi, ondan da aynı sonucu aldı. Evde kimse yoktu. Sonra cep telefonunu denedi. Elektronik bir ses telefonun kapalı olduğunu söylerken sözünün sonu gelmeden onu da kapadı.

“Hubble’ı bulunca içeri alacağım” dedi. “Bize söylemesi gereken çok şey biliyor. O zamana kadar yapacağım bir şey yok, değil mi?”

Omuzlarımı silktim. Haklıydı. Finlay’ın bildiği tek ışık Hubble’ın Cuma gönü gösterdiği panikti.

“Sen ne yapacaksın, Reacher?” diye sordu.

“Ne yapacağımı düşüneceğim.”

Finlay dikkatle yüzüme baktı. Düşmanca değil ama gayet ciddi, sanki bakışıyla bir emir ve ayrıca bir rica iletmeye çalışıyormuş gibi.

“Bu işi bana bırak, tamam mı?” dedi. “Kendini çok kötü hissediyorsun ve adaletin yerine getirilmesini istiyorsun. Ama ben burada bağımsız hareket etmeni istemiyorum. Bu polisin işi. Sen sivilsin. Bu işi bana bırak, tamam mı?”

Başımı salladım. Ayağa kalkıp ikisine de baktım.

“Ben biraz yürüyeceğim” dedim.

İkisini orada bırakıp ekip odasından geçtim, camlı kapılardan sıcak öpln den sonrasına çıktım. Park yerinde dolaştım, geniş çimenliği geçip bizim heykelin oraya kadar yürüdüm. Her kimse bu da Caspar Toalo’ı lıoykn liydi. Kasabanın güney ucundaki meydandaki adam. Onun sınık muini gövdesine yaslanıp düşündüm.

Amerika Birleşik Devletleri dev bir ülkeydi. Milyonlanı kilonun kare. Üç yüz milyona yakın insan. Joe’yu yedi yıldır görmemişim, o ılı beni görmemişti ama sekiz saat arayla aynı küçük noktaya golmişlik. Cesedinin yattığı yerin elli metre yakınından geçmişim. Bu çok hiyiik bir rastlantıydı, inanılmaz bir şeydi. O nedenle Finlay bunu bir rastlantı olarak kabul ederek bana büyük bir iyilik yapıyordu. Kanıtımı delmcyu çalışması gerekirdi. Belki bunu yapıyordu da. Belki şu anda yeniden Taııı-pa’ya telefon etmekteydi.

Ama bu bir rastlantı olduğu için hiçbir şey bulamayacaktı. Bunun üzerinde daha fazla durmaya gerek

yoktu. Ben bir son dakika kaprisiyle Matg^ave'deydim. Eğer yanımdaki adamın haritasına bir dakika dalın fazla baksaydını yonca yaprağını geçecektik ve Margrave'i unutacaktım. Atlanta'ya devam eder ve Joe hakkında hiçbir Şey bilmezdim. Haberi duyana kadar belki bir yedi yıl daha geçerdi. O nedenle rastlantının üzerinde daha fazla durmanın anlamı yoktu. Yajımam gereken tek Şey bu konu da ne yapacağıma karar vermektir.

Sadakat olayını anladığımda dört yaşındaydım. Joe'nun boııl kolin dığı gibi benim de onu kollamam gerektiğini birden fark ettim. Bir slirn sonra bu otomatiğe dönüştü. Çevreme bakınmak ve onun iyi olduğunu görmek hep kafamın içindeydi. Çoğu kez yeni bir okulun bahosımlu hlr grup çocuğun yeni gelen uzun boylu zayıf çocuğu ezmeye çalıştıklarını görür, hemen oraya koşup hepsini dağtır, bir iki kafa kırardım. Sonra arkadaşlarımın yanma dönüp oynadığımız her neyse ona devam ederdim. Görev yerine getirilmişti. Bu benim dört yaşımda başlayıp Joe'nun evdoıı ayrılışına kadar on iki yıl böyle devam etti. O on iki yıllık rutin kafamda hafif bir iz bırakmış olmalı ki, ondan sonra hep kafamda bir sorunun silik yankısını taşıdım: Joe nerede? O yetişkin olup gittikten sonra norodo olduğu pek önemli değildi. Ama o silik yankı bende hep kalmıştı. Eğır bana ihtiyaç olduğu takdirde onun yanında olmam gerektiğini hor zaıııım biliyordum.

Ama Şimdi, lmşt. Bir yerde değildi. Karakolun önündeki heykele yaslanmış dururken kafamın içindeki o incecik sesi duyuyordum: Bu konuda bir Şeyler yapmalısın.

Karakolun kapısı açıldı. Roscoe'nun çıktığını gördüm. Güneş arkasından geldiği için saçlarının çevresinde bir hale varmış gibiydi. Sağına soluna bakındı, beni heykele dayanmış dururken grd. Bana doğru yürümeye başladı. Ben sıcak bronzdan ayrılıp doğrudum.

“iyi misin?” diye sordu.

“iyiyim.”

“Emin misin?”

“Kendimi kaybetmedim. Belki kaybetmem gerekirdi ama olmadı. Doğrusunu istersen her yanıma uyuşmuş gibi.”

Doğruydu bu. Hiçbir Şey hissetmiyordum. Belki bu çok garip bir tepkiydi ama öyle hissediyordum işte. Bunu inkârın bir anlamı yoktu.

“Pekâlâ” dedi Roscoe. “Seni bir yere götürebilir miyim?”

Belki de beni izlemesi için onu Finlay göndermişti ama buna itiraz edecek değildim. Güneş altında çok esaslı görünüyordu. Her bakışımda ondan biraz daha hoşlandığımı fark ettim.

“Hubble'ın oturduğu yeri bana göstermek ister misin?” dedim.

Bunu düşündüğünü görebiliyordum.

“Bunu Finlay'e bırakamaz mıyız?”

“Yalnızca eve dönüp dönmediğini öğrenmek istiyorum” dedim. “Onu yiyecek değilim. Eğer oradaysa hemen Finlay’e haber veririz, tamam mı?”

“Tamam.” Omuzlarını silkip gülümsedi. “Gidelim haydi.”

Roscoe’nun polis arabasına bindik. Kadın arabayı çalıştırıp otoparktan çıktı, sola dönüp kusursuz küçük kasabanın güneyine doğru gaza bastı. Harika bir Eylül günüydü. Parlak güneş kasabayı bir fanteziye dönüştürmüştü. Tuğla kaldırımlar parlıyor, beyaz duvarlar gözleri kamaştırıyordu. Kasaba bomboştu.

Roscoe küçük meydanda sağa sapıp Beckman Sokağı’na girdi. Kilise meydanını geçti. Arabalar gitmiş, meydan boşalmış, sessizleşmişti. İbadet sona ermişti. Beckman Sokağı iki yanındaki ağaçlarıyla zengin bir havaya sahipti. Serin, gölgelik ve varlıklı. Evleri göremiyordum. Geniş eğimli çimenliklerin, yüksek ağaçların, yüksek çitlerin arkasındaydılar. Araba yolları ağaçlar arasından kayboluyordu. Zaman zaman beyaz bir veranda, kırmızı bir dam görüyordum, ilerledikçe arsalar da genişliyordu. Posta

101 kutulan arasında yüzlerce metre vardı. Dev yaşlı ağaçlar. Somut bir yer. Ancak yapraklar ardında saklanan hikâyeleri olan bir yer. Hubble’ın durumunda kardeşime uzanmasına neden olan bir umutsozlok hikâyesi. Kardeşimin ölümüyle sonuçlanan bir hikâye.

Roscoe beyaz bir posta kutusu önünde yavaşladı ve yirmi beş numaranın araba yoluna girdi. Kasabadan beş yüz metre kadar uzakta, solda, sırtım öğleden sonra güneşine vermiş. Sokaktaki son ev. İleride şeftali bahçeleri uzanıyordu. Dönemeçli yoldan ağır ağır yükseldik. Ev hiç de hayal ettiğim gibi değildi. Ben büyük beyaz bir yer düşünmüştüm, biraz büyükçe normal bir ev. Ama bu çok daha görkemliydi. Bir saray. Çok büyüktü. Her küçük ayrıntısı pahalıydı. Kadife gibi çimenlik, yüksek ağaçlar, güneş altında her şey ışıltılı. Ama cezaevinde gördüğüm o siyah Bent-ley ortalıkta değildi. Evde kimse yok gibiydi.

Roscoe arabayı ön kapı yakınında bıraktı, indik. Ortalık çok sessizdi. Zili çalıp kapıyı vurduk. İçeriden bir cevap gelmedi. Birbirimize baktık, evin yan tarafına yürüdük. Göz alabildiğine çimenlik uzanıyordu. Bir bahçe odası çevresindeki çiçekler gözalcıydı. Sonra geniş bir veranda ve uzun bir yokuşun altında dev bir yüzme havuzu. Güneş altında su maviydi. Sıcak havada klor kokusu alıyordum.

“Esaslı yermiş” dedi Roscoe.

Başımı salladım. Kardeşimin buraya gelip gelmediğini merak ediyordum.

“Bir araba sesi” dedi Roscoe.

Evin önüne döndüğümüzde Bentley’in durmak üzere olduğunu gördük. Cezaevi önünde gördüğüm sarışın kadın arabadan indi. Yanında iki çocuk vardı. Bir oğlan ve bir kız. Hubble’m ailesi. Onları çılginlar gibi severdi. Ama yanlarında değildi.

Sarışın kadın Roscoe'yu tanıyordu. Birbirlerini selamladılar, Roscoe beni tanıştırdı. Kadın elimi sıkarken adının Charlene olduğunu ama kendisine Charlie diyebileceğimi söyledi. Pahalı görünümlü bir kadındı, uzun boylu, ince, iyi kemikli, titiz giyimli, bakımlı. Ancak yüzünde bir kusmu andıran bir asilik çizgisi vardı. Kendisinden hoşlanmama yetecek kadar. Elimi tutmaya devam ederek gülümsedi. Ama gülümsemesinin ardında epey bir gerginlik vardı.

“Korkarım bu hayatımın en iyi hafta sonu olmadı” dedi. “Ama sanırım size büyük bir teşekkür borçluyum, Bay Reacher. Kocam cezaevinde hayatını kurtardığınızı söyledi.”

Bınnı söylerken snsi buz gibiydi. Ama bana değil, “koca” ve “cezaevi” sözcüklerini aynı cümlede kullanmasına neden olan duruma yönelikti.

“Önemli değil” dedim. “O nerede?”

“Bazı işleri vardı, geç gelecek sanırım.”

Başımı salladım. Hubble'ın planıydı bu. Karısına bir hikâye uydurup durumu toparlamaya çalışacaktı. Charlie'nin bu konuda konuşmak isteyip istemediğini merak ettim ama çocukların yanında konuşmayacağım anladım. Ben de çocuklara sırtıttım. Utanıp bir yerlere kaçacaklarını umdum. Çocukların karşımda hep yaptıkları gibi. Ama onlar da bana sırttılar.

“Bu Ben” dedi Charlie. “Bu da Lucy.”

ikisi de hoş çocuklardı. Kızın o küçük kız tombulluğu daha kaybolmamıştı. Ön dişleri yoktu. Saçı iki yanından örgü yapılmıştı. Oğlan kızdan fazla büyük değildi. Zayıftı ve ciddi bir yüzü vardı. Bazı oğlanlar gibi hayta değildi. Kibar ve sessiz çocuklardı, ikisi de elimi sıktıktan sonra annelerinin yanına çekildiler. Üçüne birden bakınca başları üstündeki o korkunç bulutu görür gibi oldum. Hubble ayağını denk atmazsa kardeşim gibi onları da öldürebilirdi.

Charlie, “içeri buyurup bir buzlu çay içer misiniz?” dedi.

Cevap bekliyormuş gibi başını yana eğmişti. Otuz yaşlarındaydı, Roscoe kadar. Ama zengin kadın tavırları vardı. Yüz elli yıl önce büyük bir plantasyonun hanımefendisi olurdu.

“Teşekkür ederim” dedim.

Çocuklar bir yere oynamaya gittiler, Charlie ön kapıdan bizi içeri aldı. Buzlu çay falan istemiyordum ama Hubble kazara gelirse oralarda olmak iyi olacaktı. Onunla beş dakika özel konuşmak istiyordum. Finlay haklarını okumadan önce bazı acil sorularım olacaktı.

Harika bir evdi. Çok büyük. Çok güzel döşenmiş. Aydınlık ve taze. Serin bejler, güneşli sarılar. Çiçekler. Charlie bizi dışarıdan gördüğümüz bahçe odasından geçirdi. Bir dergiden çıkmış gibiydi. Roscoe onunla çaya yardıma gitti. Ben odada yalnız kaldım. Huzursuzlaşmıştım. Evlere alışkın değildim. Otuz altı yaşındaydım ve bir evde yaşamış değildim. Bir sürü askeri lojman ve West Point'deyken çıplak bir yatakhane. Hasır bir koltuğun çiçekli minderine çirkin bir uzaylı gibi oturup bekledim. Hareket ve hareketsizlik arasındaki o ölü alanda huzursuz.

İki kadın çayla döndüler. Charlie'nin elinde gümüş bir tepsi vardı.

Gözelici bir kadındı ama Roscoe'nun yanında hiçti. Roscoe'nun pözJoriıı-deki parıltı Charlie'yi âdeta görünmez kılıyordu.

Sonra bir şey oldu. Roscoe yanıma, oturdu. Otururken bacağımı illi. Bu tesadüfi bir şeydi ama aynı zamanda çok aşına ve mahroın bir lımını ketti. Sinir uçlarım birden bana seslenmeye başladı: O da sondun boşlu nıyor. O da senden hoşlanıyor. Bunu bacağıma dokunuşundun anlı.....ş

tim.

Geri dönüp her şeye bu yeni ışık altında baktım. I'ıırınıık İzim imi alışısı ve fotoğrafımı çekişi. Bana kahve getirmesi. Güli'ımsimıml vn «0/ kırpması. Gülüşü. Beni Warburton'dan çıkartabilmek için (ıııııı mil ve Cumartesi çalışması. Kardeşimin cesedini görmemden somrı «ilmi lıı tuşu. Beni buraya getirmesi. O da benden hoşlanıyordu.

Birden o lanet otobüsten indiğime sevindim. O en son dakikada vur diğim çılıgınca karar. Aniden rahatladım. Şimdi kendimi daha iyi hisse diyordum. Kafamın içindeki o ince ses kesilmişti. O anda yapabileceğim bir şey yoktu. Hubble ile gördüğüm zaman konuşurdum. O zamana kadar ince pamuk gömlekle, kara saçla, dost yüzlü güzel kadınla yan yana oturacaktım. Sıkıntı nasıl olsa yakında başlardı. Hep öyle olurdu.

Charlie Hubble karşımıza oturup sürahidenden bardaklara buzlu çay doldurdu. Limon ve baharat kokusu geldi burnuma. Kadınla gözgöze gel dik, yine az önceki gergin gülümsemesiyle, "Genellikle şu anda, size Margrave'i ziyaret etmekten hoşnut olup olmadığınızı sormam gerekirdi" dedi.

Buna verecek bir cevap bulamadım. Yalnızca omuzlarımı silkilin. Charlie'nin hiçbir şey bilmediği anlaşılıyordu. Kocasının yanlışıklıkla lıı toklandığınr sanıyordu. İki kişinin öldürüldüğü bir işe bulaştığı İçlı ılın ğil. Bunlardan biri de gülümseyerek yüzüne baktığı yabancıyı di. Roscoe araya girdi ve ikisi sohbe başladılar. Ben çayımı içip İhl lıı le'ı bekledim. Gelmedi. Sohbet sona erdi ve oradan artık çıkmak zorun daydık. Charlie sanki yapacak işleri varmış gibi kıpırdanıp duruyordu. Roscoe elini kolumun üstüne koydu. Dokunuşu elektrik gibi çarptı bnıı.

"Gidelim" dedi. "Seni kasabaya kadar götüreyim."

Hubble'ı bekleyemediğim için kendimi kötü hissediyordum. Joe'yn sadakatsizlik ediyormuşum gibi. Ama Roscoe ile de yalnız kalmak isliyordum. Bu istek beni yakıp totoştoruyordOi Belki bastırılmış bir yastı bono böyle şiddetlendiren. Jce'nun sorunlarını yarma bırakmak istiyor-domli Kendi kendime başka seçeneğim olmadığını söyledim. Hubble «dinlemişti. Yapabileceğim başka bir şey yoktu. Birlikte arabaya binip yola koyulduk. Beckman'm sonuna geldik. Kilisenin çevresinden döndük. Caspar Teale'in heykelinin bulunduğu küçük meydan önümüzdeydi.

"Bir süre buralarda kalacaksın, değil mi, Reacher?" diye sordu Roscoe. "Kardeşinin olayı açığa çıkana kadar yani?"

"Sanırım" dedim.

“Nerede kalacaksınız?”

“Bilmiyorum. ”

Arabayı kaldırım kenarına çekip durdurdu.

“Benimle gelmeni istiyorum” dedi.

Aklımı kaçırmış olmalıyım ama içim alev alev yandığı için kadını kendime çektim, öpüştük. O şahane ilk öpüşme. Yeni ve aşına olmayan ağız ve saç ve koku ve tat. Uzun uzun öptü beni, bir iki kere soluk almak için ayrıldıktan sonra arabayı hareket ettirdi.

Beckman Sokağı'nın karşısındaki bir sokağa girdik. Araba yolundan hızla evin önüne dönerken bulanık bir yeşillik gördüm. Dururken lastikler gacırdadı. Arabadan âdeta dökülerek eve koştuk. Kapı arkamızdan kapandığı anda kollarımın arasındaydı. Oturma odasından birbirimize sarılmış öpüşerek geçtik. Benden bir karış kısaydı ve ayakları yerden kesilmişti.

Sanki alev almış gibi birbirimizin üstündekileri çıkardık. Şahaneydi. Sert, güçlü ve bir hayal gibi, ipek gibi bir ten. Beni yere çekti. Çıldırılmıştı sanki. Yerde yuvarlanıyorduk ve hiçbir şey bizi durduramazdı. Dünyanın sonu gelmişti sanki. Titreyerek durduk, soluk soluğa yattık, ikimiz de ter içindeydik. Tükenmiştik.

Birbirimizi okşayarak kaldık orada. Sonra üzerimden kalktı, beni de çekip kaldırdı. Yatak odasına giderken yine öpüşüyorduk. Yatağın örtüsünü açtı, içine çöktük. Ben bitmişim. Bütün kemiklerim erimişti sanki. Alışık olmadığım yatakta rahatlamamanın çok ötesinde bir yere uçuyordum. Roscoe'nun sıcacık bedeni bana yapışmıştı. Saçları arasından soluk alıyordum. Ellerimiz tanımadığımız yuvarlakları keşfediyordu.

Bana bir motele gidip gitmek istemediğimi sordu. Ya da yanında kalıp kalmayacağımı. Benden ancak gidip karakoldan bir tüfek alırsa kurtulacağını söyledim. Hatta o bile işe yaramayabilirdi. Kıkırdayıp daha da sokuldu.

“Tüfek almazdım” dedi. “Kelepçe alır, seni yatağa bağlar ve sonsuza kadar burada tutardım. ”

Öğleden sonrası uyuklayarak geçirdik. Akşam yedide Hubble'ı aradım ama henüz gelmemişti. Charlie'ye Roscoe'nun numarasını bıraktım ve gelir gelmez beni aramasını söyledim. Geceyarısı uyuyakaldık. I lıhh le hiç aramadı.

Pazartesi sabahı Roscoe'non işe gitmek üzere kalktığını hayal ineyıl lıırk ettim. Duş sesi duydum ve beni öptüğünü hissettim. Soıım ev «ııcuk vu sessizdi. Dokuzaya kadar oyodomi Telefon çalması. Zatoıı hunim dn dılgil necek zamana ihtiyacım vardı. Kararlar almak zorundaydım, Kon.mt'ıııııı sıcacık yatağında kafamın içinde yeniden başlayan o inen seulu mıııııı na yanıt vermeye başladım.

Joe hakkında ne yapacaktım? Cevabım hemen geldi. (lulncğnl hlıı yordum zaten. Morgda Joe'nun parçalanmış bedeni yuoıda durd ııgııııı dan beri bekliyordu. Basit bir cevaptı. Onun işini tamamlayacaktım. İj her neyse. Neye mal olursa olsun.

Fazla büyük bir güçlük beklemiyordum. Hubble elimdeki tek bağ idi ama o da bana yeterliydi. İşbirliği yapacaktı. Joe'nun kendisine yardım edeceğine güvenmişti. Şimdi de bana güvenecekti. Bana ihtiyacım olmanı şeyleri verecekti. Patronları bir hafta boyunca nazik bir durumdaydılar. Ne demişti? Pazara kadar ardına kadar açık bir açığa çıkma penceresi. Bunu kullanacaktım. Kararımı vermiştim. Başka türlü sunu yapamazdım. Bu işi Finlay'e bırakamazdım. Finlay o uzun yılları anlamayacaktı. Gn-rekli olacak ceza türüne izin vermezdi. Finlay benim dört yaşında dğ rendiğim basit gerçeği anlayamazdı: Kardeşime dalaşma! Bu buıılın lylııı di. Joe ile benim aramdaydı. Benim görevimdi.

Roscoe'nun sıcak yatağında planlarımı yaptım. Basil bir İş olacaktı Hubble'ı bulmak güç değildi. Evini biliyordum, telefon numummm lıllı yordum. Gerinip gülümsedim. Kalkıp kahveyi buldum. Bir de iioI. lino'tln erken yemek? Saat on bir. Hubble'ı Finlay'e bırak. Tamam m il İmza ulu rak bol bol öpücük ve bir çift kelepçe. Okudum, resme bakıp güldüm uıııı Hubble'ı Finlay'e bırakacak değildim, imkânsız. Hubble benim işinidi. Bir daha telefon açtım. Evde kimse yoktu.

Büyük bir kupa kahve doldurup oturma odasına geçtim. Dışarıda göz kamaştırıcı bir güneş vardı. Yine sıcak bir gündü. Evi dolaştım. Küçük bir yerdi. Oturma odası, yemek de yenilen bir mutfak, iki yatak odası, bir buçuk banyo. Çok yeni, çok temiz. Basitçe döşenmiş. Roscoe'dın bekleyeceğim gibi. Biraz Navajo sanat eseri, bir iki renkli kilim, boyuz duvarlar. New Mexico'ya gitmiş ve gördüklerinden hoşlanmış olmalıydı.

Ortalık hâlâ sakin ve sessizdi. Roscoe'nun bir stereosu, birkaç p laftı ve kaseti vardı. Benim müzik dediğim ulumalardan çok daha tatlı ve melodik şeyler. Mutfaktan biraz daha kahve aldım. Evin arkasında küçük bahçe vardı. Güneşte durup kahvemi yudumladım.

Sonra içeri dönüp Hubble'ın numarasını bir daha denedim. Gene cevap yoktu. Duş yapıp giyindim. Roscoe'nun duşunda kadın sabunları vardı. Bir dolapta bir havlu, rafta bir tarak buldum. Tıraş bıçağı yoktu. Giyinip kahve kupasını yıkadım. Mutfak telefonundan Hubble'ı bir daha aradım. Uzun uzun çaldırdım. Evde kimse yoktu. Yemekten sonra giderim diye düşündüm. Bu iş sonsuza kadar süremezdi. Arka kapıyı kilitledim, ön kapıdan çıktım.

Saat on buçuktu. Eno'nun yerine kadar bir buçuk kilometre. Güneşte yarım saatlik bir yürüyüş. Hava şimdiden çok sıcaktı. Yol boyunca her şey bakımlıydı. Her yerde yüksek manolya ağaçları vardı.

Ana Cadde'de kaldırımlar süpürülmüştü. Küçük parklarda bahçıvanlar çalışıyordu. Su fiskiyelerini yerleştiriyor, sarı harflerle "Kliner Vakfı" yazılı yeşil kamyonlardan el arabalarıyla gübre taşıyorlardı. Bir iki kişi bir çiti boyamaktaydı. Dükkânlarındaki iki berbere el salladım. Kapıda müşteri bekliyormuş gibi duruyorlardı. Onlar da el salladı, yoluma devam ettim.

Eno göründü. Alüminyum duvarları güneşte parlıyordu. Roscoe'nun arabası park yerindeydi. Yanında bir gün önce kafenin önünde gördüğüm siyah kamyonet vardı. Kapıyı açıp içeri girdim. Cuma günü oradan Ste-venson'ın silahının dürtmesiyle çıkmıştım. Beni hatırlayacaklar mıydı acaba? Herhalde hatırlarlardı. M^raye çok sakin bir yerdi. Pek fazla yabancı geçmezdi buradan.

Roscoe Cuma günü oturduğum bölmedeydi. Üniformalıydı ve dünyanın en seksi şeyiydi. Yanına gittim. Bana gülümserken dudaklarından öptüm. Pencere önüne kaydı, yanına oturdum, iki fincan

kahvenin birini önüne ittim.

Siyah kamyonetin sürücüsü tezgâhın önünde oturuyordu. Kliner'ın oğlu, solgun yüzlü kadının üvey oğlu. Taburesini döndürmüş, sırtını tezgâha vermişti. Yine bana bakıyordu. Ben ona sırtımı dönüp Roscoe'yu bir daha öptüm.

“Bu senin otoriteni berbat edecek mi?” diye sordum. “Cuma günü burada tutuklanmış bir serseriyle öpüşmek?”

“Herhalde. Ama kimin umurunda ki?”

Bunun üzerine onu bir daha öptüm. Kliner bize bakıyordu. Bakışlarını enseme hissediyordum. Dönüp baktım. Bir an gözgöze geldik, sonra taburesinden inip gitti. Kapıda durup son bir kere daha baktı. Az sonra kamyonetin motorunun gurlediğini işittim, lokanta yine sessizleşti. Cuma günü olduğu gibi boştu. Bir iki yaşlı adam, birkaç garson kız. Cuma günü kadınlar. İkisi de sarışın, biri diğerinden daha uzun ve kilolu. Garson uniformaları. Kısa boylusu gözlüklü. Birbirlerine pek benzemiyorlardı ama kızkardeş ya da kuzen gibiydiler. Bir yerlerde aynı genleri taşıyorlardı. Küçük kasaba, ıSSIZ.

“Bir karar verdim” dedim. “Joe'ya ne olduğunu öğrenmem gerek. O nedenle yolunuza çıkarsam şimdiden özür diliyorum, tamam mı?”

Roscoe omzunu silkip sevgiyle gülümsedi. Benim için kaygılanıyor gibiydi.

“Y^J^1umuza neden çıkasın ki?” dedi.

Kahvemi yudumladım. İyi kahveydi. Cuma gününden hatırlıyordum.

“ikinci cesedin kimliği belli oldu” dedi. “İki yıl önce Florida'da tutuklanmış birinin parmak izlerine uyuyor. Adı Sherman Stoller. Bunun senin için bir anlamı var mı?”

Başımı salladım. “Adını bile duymuş değilim.”

Çağrı cihazı öttü. Belinde kemerine asılıydı. Daha önce görmemiştim. Belki yalnızca iş saatlerinde takıyordu. Uzanıp kapadı. “Telefon etmem gerek. Özür dilerim. Arabadaki telefondan konuşurum.”

Kalkıp geçmesi için yol verdim.

“Bana yiyecek bir şeyler ısmarla” dedi. “Sen ne yersen ondan.” “Tamam. Garsonumuz hangisi?”

“Gözlüklü olanı.”

Roscoe dışarı çıktı. Arabaya uzanıp konuştuğunu gördüm. Sonra bana el salladı. Acele etmesi gerektiğini işaret ediyordu. Gitmesi gerektiğini. Benim yerimde kalmamı. Arabaya atladığı gibi uzaklaştı. Arkasından dalgın bir biçimde el salladım ama ona bakmıyordum. Garson kızlara da görmeden bakıyordum. Soluğum kesilmişti. Hubble'a ihtiyacım vardı. Roscoe ise bana Hubble'ın öldüğünü söylemişti.

Karşımdaki iki sarışın garson kıza boş gözlerle baktım. Biri ötekinden altı yedi santim daha ozondo Belki on kilo da fazlası vardı. Birkaç yaş da daha büyüktü. Daha kısa boylu olanı yanında küçücük görünüyordu. Daha göz alıcı. Saçları daha açık ve uzun. Gözlüğünün ardındaki gözleri daha güzel. Bir çift olarak ikisi de yüzeysel olarak birbirlerine benziyorlardı. Ancak aynı değillerdi. Aralarında bir milyon fark vardı. Birbirlerinden ayırt etmek hiç de güç değildi.

Roscoe'ya hangisinin bizim garsonumuz olduğunu sormuştum. O ne demişti? Daha ufak tefek olanı, uzun saçlı olanı, daha sarışını, daha zayıfı ya da daha genci dememişti. Gözlüklü olanı demişti. Biri gözlüklüydü, diğeri değildi. Bizimki gözlüklü olanıydı. Aralarındaki büyük fark gözlüktü. Bütün diğer farklılıklardan önemliydi bu. Diğer farklılıklar bir derece konusuydu. Daha uzun, daha kilolu, daha kısa, daha genç. Gözlük bir derece konusu değildi. Biri takıyordu, diğeri takmıyordu. Mutlak bir farktı bu. Karıştırılmazdı. Bizimki gözlüklü olandı. Spivey, Cuma gecesi işte bunu görmüştü. Spivey saat onu birkaç dakika geçe gelmişti beklediğimiz odaya, iri kırmızı çiftçi ellerinde bir kâğıt ve bir tüfekte. Hangimizin Hubble olduğunu sormuştu. Odanın sessizliğinde o tiz sesini hatırlıyordum. Sorusu için bir neden yoktu. Hangimizin kim olduğu Spivey'i ne ilgilendirirdi? Bunu bilmesine gerek yoktu. Ama sormuştu. Hubble elini kaldırmıştı. Spivey o yılan gözleriyle bakmıştı ona. Hubble'ın daha kısa, daha ufak tefek, daha açık tenli, daha kel, benden daha genç olduğunu görmüştü. Ancak en büyük farklılık neydi? Hubble gözlüklüydü. Ben değildim. Altın çerçeveli küçük gözlük. Mutlak bir fark. Spivey o gece kendi kendine, gözlüklü olanı Hubble, demişti.

Ama ertesi sabah gözlüklü olan Hubble değil, bendim. Hubble'm altın çerçeveli gözlüğü hücremizin kapısı önünde mahkûmlardan biri tarafından kırılmıştı. Sabah ilk iş olarak. Ben de onların birinden ganimet olarak güneş gözlüğünü almıştım. Almış ve unutmuşum. Sonra o luvıloı te çelik aynada sancıyan alnıma bakarken cebimdeki gözlüğü hi.s.solmuş-tim. Güneşe karşı hassas olduğu için kara değildi. Normal gözlüğü lıoıızi yordu. Beyazlar tuvalete girdiklerinde gözlük gözümdeydi. Spivoy onlum yeni gelenleri bulun ve gözlüklü olanı öldürün demişti. Oııııı dıı lıııııı yapmaya çalışmışlardı. Paul Hubble'ı öldürmek için çok ıığmıışmıvııııdı,

Kendilerine verilen tanım birden yanlış tanıma dömlşlüğllııııdım İm na saldırmışlardı. Spivey bunu o zaman bildirmişti. I lıııııı'n m olıııııııI mesi emrini veren pes etmemiş, ikinci bir girişimde dııııı İnlııııııı lı l^İm dı. İkinci girişim başarılı olmuştu. Bütün emniyot Bockııııııı Sokıııı un çağrılmıştı. Yirmi beş numaraya. Çünkü biri orada korkunç lılr Nİııııııııı karşılaşmıştı. Hubble ölmüştü. Dördü de ölmüşlerdi, lşkonco od İli | > nl dürülmüşlerdi. Kabahat benimdi. Yeteri kadar düşünmemiştim.

Tezgâha gidip bizim garsona, gözlüklüsüne, “Bana bir taksi çağırabilir misiniz?” diye sordum.

Aşçı mutfak penceresinden bakıyordu. Belki Eno oydu. Kısa boylu, tıknaz, esmer, seyrek saçlı. Benden yaşlı.

“Hayır çağıramayız” diye seslendi. “Burasını ne sandın? Otol mi? Burası Waldorf-Astoria değil, dostum. Taksi istersen kendin bulacaksın Burada hoş karşılanmadığını bil. Sen beladan başka bir şey değilsin.”

Öylece baktım yüzüne. Bir tepki gösteremeyecek kadar boşıllıııııııı içim. Ama kadın güldü. Elini

koluma koydu.

“Siz Eno’ya aldırmayın” dedi. “O bütün gün homurdandır. İlmi lıkul çağırırım. Siz park yerinde bekleyin, tamam mı?”

Yolda bekledim. Beş dakika. Taksi geldi. Margrave’deki hor şıy gibi yepyeni ve tertemiz.

“Nereye, bayım?” diye sordu sürücü.

Hubble’in adresini verdim. Kasabaya doğru yola çıktık. İtfaiyeyi ve karakolu geçtik. Park yeri boştu. Roscoe’nun Chevy’si orada değildi. Dov-riye arabaları da. Hepsi işe gitmişlerdi. Hubble’m oraya. Meydanda sığı dönüp sessiz kilisenin önünden geçtik. Bir buçuk kilometre kadar ilori-de arabaları görecektim. Yanar döner ışıklarıyla devriye arabaları, Finlıy ile Roscoe’nun işaretsiz arabaları. Bir iki cankurtaran. Yellow Springs’lı-ki köhne odasından gelmiş adli tabip de orada olmalıydı.

Ama sokak bomboştu. Hubble’in otomobil yoluna girdim. Taksi dönüp gitti. Sıcak bir günün sessizliği çöktü sokağa. Evin önünde no polis arabası ne de cankurtaran vardı. Ne tekerlekli sedyeler, ne dehşet çığlıkları. Ne de polis fotoğrafçıları.

Büyük Bentley kapının önündeydi. Eve doğru yürürken yanından geçtim. Ön kapı birden parçalanır gibi açıldı. Charlie Hubble dışarı koştu. Bağırıyordu. İsteri krizine totolmoştUi Ama yaşıyordu.

“Hub kayboldu” diye bağırdı.

Tam önümde durdu.

“Hub yok!” diye bağırdı. “Kayboldu. Onu bulamıyorum.”

Yalnızca Hubble’dı. Onu öldürüp bir yere atmışlardı. Biri cesedi bulup polisi çağırmişti. Arabalar ve cankurtaranlar oradaydı. Burada Beck-man’da değil. Başka bir yerde. Yalnızca Hubble.

“Bir aksilik var” dedi Charlie. “Bu cezaevi işi. Bankada bir şey olmuş olmalı. Hub o kadar gergindi ki. Şimdi de gitti. Kayboldu. Bir şey oldu, biliyorum.”

Gözlerini sımsıkı kapayıp haykırmaya başladı. Kendinde değildi, isterisi giderek artıyordu. Ne yapacağımı bilemiyordum.

“Dün gece geç geldi” dedi. “Bu sabah buradaydı. Ben ile Lucy’yi okula götürdüm. Şimdi de yok. işe gitmedi. Bürodan telefon ettiler, evde kalmasını söylediler. Çantası burada, telefonu, cüzdanı, kredi kartları burada. Anahtarları mutfakta. Geldiğimde sokak kapası ardına kadar açıktı. işe gitmemiş. Kaybolmuş.”

Kıpırdayamıyordomi Felç olmuşum âdeta. Evinden zorla alınmış ve öldürülmüştü. Charlie önümde neredeyse yere yağılacaktı. Sonra fısıldamaya başladı. Fısıldaması çığlıklarından berbattı.

“Arabası hâlâ burada” dedi. “Bir yere yürüyerek gitmiş olamaz. O asla yürümez. Her zaman Bentley’yle gider.”

Elini evin arkasındaki garaja doğru salladı.

“Hüb’ın Bentley’i yeşil” dedi. “Hâlâ garajda. Baktım. Bize yardım etmelisiniz. Onu bulmalısınız. Lütfen, Bay Reacher. Sizden bize yardım etmenizi rica ediyorum. Hub’ın başı dertte, biliyorum. Ortadan kayboldu. Sizin yardım edebileceğinizi söyledi. Onun hayatını kurtardınız. Sizin bu işleri bildiğinizi söyledi.”

Kadın isteri nöbeti geçiriyordu. Yalvarıyordu. Ama ona yardım edemezdim. Bunu yakında anlayacaktı. Baker ya da Finlay yakında eve gelirlerdi. Feci haberi vereceklerdi. Herhalde Finlay’ın Bu işte deneyimli olmalıydı. Boston’da bin kere yapmıştı herhalde. Haberi verecek, ayrıntıları atlayacak, kadını cesedi teşhis için morga götürecekti. Morgdakiler korkunç yaraları saklamak için cesedin üstünü örtmüş olurlardı.

İl 1

“Bize yardım edecek misiniz?” diye sordu Charlie.

Kadının yanında beklememeye karar verdim. Karakola gidip ayrıntıları öğrenecektim. Ama Finlay’le dönecektim. Kabahat benimdi, o yüzden buraya dönmeliydim.

“Siz burada kalın” dedim. “Arabanızı ödünç alacağım, tamam mı?” Çantasından bir tomar anahtar çıkarıp uzattı. Arabanın anahtarında kocaman bir ‘B’ vardı. Bentley’e gidip direksiyona geçtim. Sessizce Beck-man’a doğru kaydurdım, sola dönüp Ana Cadde’ye doğru sürdüm.

Polis otoparkında devriye arabaları ve işaretsiz arabalar vardı. Charlie’nin Bentley’ini kaldırım kenarında bırakıp içeri girdim. Herkes orta yerdeydi. Baker’ı, Stevenson’ı, Finlay’i, Roscoe’yu gördüm. Cuma günü destek ekibi de oradaydı. Morrison ve kayıt memuru ortalarda görünmüyordu. Uzun tezgâhın arkası boştu. Herkes sersemlemiş gibiydi. Dehşet içinde. Dalgın. Kimse benimle konuşmadı. Öylece baktılar yüzüme, beni görmüyor gibiydiler. Odada tam bir sessizlik vardı. Sonunda Roscoe yanıma geldi. Ağlamıştı. Yüzünü göğsüme dayadı. Kollarını sardı, öylece durdu.

“Korkunçtu” dedi. Başka bir şey söylemedi.

Onu masasına götürüp oturttum. Omzunu sıkıp Finlay’in yanına gittim. O da bir masa üstüne oturmuş, boş nazarlarla bakıyordu. Arka odaya gelmesini işaret ettim. Bilmem gerekiyordu ve olanları bana anlatacak Finlay’di. Arkamdan geldi, masanın önündeki iskemleye oturdu. Benim Cuma günü kelepçeli olarak oturduğum yere. Ben masanın arkasına geçtim. Rollerimiz değişmişti.

Bir süre yüzüne baktım. Gerçekten çok sarsılmıştı. İçim yine buz kesti. Finlay’in böyle bir tepki vermesi için Hubble çok berbat durumda olmalıydı. Finlay büyük şehirde yirmi yıl yaşamış bir insandı. Görülecek her şeyi görmüş olmalıydı. Ama şimdi çok sarsılmış görünüyordu işte. Utançtan yüzüm kızarmıştı. Bana göre güvenliktesin Hubble, demiştim.

“Anlat” dedim.

Başımı güçlükle kaldırıp bana baktı.

“Seni neden ilgilendirsin ki? Senin neyindi?”

Güzel bir soru. Cevap veremeyeceğim bir soru. Finlay, Hubble hakkında ne bildiğimi bilmiyordu. O yüzden benim için neden önemli olduğunu anlamamıştı.

“Sen olanları anlat” dedim.

“Çok kötüydü.” Devam etmedi.

Beni kaygılandırıyor. Kardeşim başından vurulmuştu. İki berbat çıkış yarası yüzünü yok etmişti. Sonra biri cesedini tekmeleyerek parçalamıştı. Ama Finlay bu durum karşısında pek sarsılmamıştı. Öteki herifi fareler yemişti. Bir damla kanı bile kalmamıştı. Ama Finlay onun karşısında da sarsılmamıştı. Hubble kasabadan biriydi, o kadarını anlıyordum. Ama Finlay, Cuma gecesine kadar Hubble’ın adını bile duymamıştı. Şimdi bir hortlak görmüş gibi davranıyordu. Gerçekten berbat bir şeyle karşılaşmış olmalıydı.

Bu da Margrave’de büyük bir işin döndüğünü gösteriyordu. Bir amaca yönelik olmadıkça öyle korkunç bir cinayete gerek yoktu. Tehdit bile insanda korkuyu yaratırdı. Hubble’da da öyle olmuştu. Tehdidin amacı buydu. Ama işi gerçekten yapmanın amacı farklıydı. Bu öldürülen kişiye yönelik değildi. Sıradakinin gözünü korkutmaktı. Bak herife ne yaptık, sana da aynı şeyi yapabiliriz, demektir. Böylece biri Hubble’ı korkunç bir biçimde öldürerek kasabada çok büyük bir işin döndüğünü açıklamış oluyordu.

“Bana ne olduğunu anlat, Finlay” dedim.

Öne eğildi. Elleriyle ağızını burnunu kapayıp avuçlarına soludu.

“Pekâlâ. Çok korkunçtu. Zamanında çok şey görmüştüm ama böyle-sini değil. Duvara çivilemişlerdi. Elleri ve kollarına altı yedi büyük marangoz çivisiyle. Ayaklarını yere çivilemişlerdi. Sonra hayalarını kesmişlerdi. Ortalık kan gölüne dönmüştü. Korkunç. Sonra boğazını kesmişlerdi. Kötü insanlar bunlar, Reacher. Gerçekten kötü.”

Donup kalmıştım. Finlay bir şey söylememi bekliyordu. Ama söyleyecek şey bulamıyordum. Gharlie’yi düşünüyordum. Bana bir şey öğrenip öğrenmediğimi soracaktı. Finlay oraya gitmeliydi. Hemen gidip haberi vermeliydi. Bu benim değil, onun işiydi. Güçtü ama onun işiydi. Ben de onunla giderdim. Çünkü kabahat benimdi. Bundan kaçmanın yolu yoktu.

“Çok korkunç” dedim.

Arkasına yaslandı. Havaya doğru bir daha içini çekti.

“Daha kötüsü de var” dedi. “Karısına yaptıklarını görseydin.”

“Karısına mı? Ne demek istiyorsun?”

“Karısı diyorum. Âdeta bir kasap dükkânıydı.”

Bir an konuşamadım. Dünya tersine dönüyordu.

“Ama onu yirmi dakika önce gördüm” dedim. “Gayet iyiydi.”

“Kimi gördün?” diye sordu Finlay.

“Charlie’yi.”

“Charlie de kim oluyor?”

“Charlie Hubble” dedim. “Karısı. Ona bir şey yapmadılar.”

“Hubble’ın bu işle ne ilgisi var?”

Yüzüne öylece baktım.

“Kimden söz ediyoruz?” dedim. “Kim öldürüldü?” Finlay sanki aklımı kaçırmışım gibi baktı yüzüme.

“Bildiğini sanıyordum” dedi. “Şef Morrison. Polis şefi. Morrison ve karısı.”

Finlay'ı dikkatle izliyor, ona ne kadar güvенеbileceğimi düşünüyordum. Bu bir hayat ve ölüm kararıydı. Basit bir sorunun kararına yardımcı olacağı sonucuna vardım.

“Şimdi şef sen mi olacaksın?”

Başımı salladı.

“Hayır. Beni şef yapmayacaklar.”

“Emin misin?”

“Eminim.”

“Bu kararı kim verecek?” diye sordum.

“Belediye başkanı. Emniyet müdürünü belediye başkanı tayin eder. Teale adında biri. Eski bir Georgia ailesinden. Atalarından biri burada gördüğün her şeyin sahibi olan bir demiryolu baronuymuş.”

“Heykeller onun mu?”

Finlay başını salladı.

“Caspar Teale. O birincisiydi. O günden beri Teale vardır burada. Şimdiki belediye başkanı da onun torununun torunu falan olmalı.

Mayınlı arazideydim. Temiz bir yol bulup çıkmalıydım.

“Bu Teale nasıl biri?”

Finlay omuzlarını silkti. Anlatmanın bir yolunu arıyordu.

“Güneyli bir ukala. Köklü Georgia ailesi, herhalde geçmişi hep güneyli ukalalarla doludur. Kasaba kurulduğundan beri hep onlar belediye başkanı olmuşlardır. Bunun da diğerlerinden kötü olduğu söylenemez.”

“Morrison'u haber vermek için aradığında üzöldü mü?” “Kaygılandı sanırım. Pislikten nefret eder.”

“Seni neden şef yapmıyor, peki? Kıdemli olan sensin, değil mi?” “Yapmaz. Nedeni de benim işim değil.”

Bir an daha baktım yüzüne. Hayat ve ölüm meselesi.

“Konuşabileceğimiz bir yer var mı?”

Masanın ötesinden yüzüme baktı.

“Hubble’ın öldürüldüğünü sandın, değil mi? Neden?”

“Hubble öldürüldü” dedim. “Morrison’un da öldürülmüş olması bunu değiştirmez.”

Kafeye kadar yürüdük. Boş tezgâhın başına, pencere yanına oturduk. Bir gün önce Bayan Kliner’ın oturduğu yerde oturuyordum. Sanki aradan çok zaman geçmiş gibiydi. Dünden bugüne dünya değişmişti. Uzun kahve kupaları ve çörekler geldi önümüze. Birbirimize doğrudan doğruya bakmıyorduk. İkimiz de diğerini tezgâhın ardındaki aynadan görmekteydik;

“Neden terfi etmeyeceksin?” diye sordum.

Aynadaki görüntüsü omuzlarını silkti. Şaşırmış gibiydi. Aradaki bağlantıyı göremiyordu. Ama yakında görecekti.

“Terfi hakkım” dedi. “Diğerlerinin toplamından daha nitelikliyim. Büyük bir şehirde yirmi yıl polislik yaptım. Gerçek bir emniyette. Ama onlar ne yaptı? Baker’a bak. Kendini akıllı sanıyor. Ama on beş yıldır burada ne yaptı ki? Ne bilebilir ki?”

“Peki, neden terfi etmeyeceksin?”

“Özel bir konu” dedi.

“Bu haberi gazetelere satacağımı mı sanıyorsun?”

“Uzun hikâye.”

“Anlat” dedim. “Bilmem gerekiyor.”

Aynada bana baktı. Derin bir soluk aldı.

“Boston’da Mart’ta işim bitti. Yirmi yılımı doldurmuştum. Kusursuz bir sicil. Sekiz taltif. Esaslı bir detektiftim, Reacher. Tam maaşla emekliliği bekliyordum. Ama karım çıldırmaya başladı. Son bir yıldır giderek telaşlanıyordu. Çok garipti. O yirmi yıl boyunca hep evliydik. Deliler gibi çalışıyordum. Boston emniyeti bir tumarhaneydi. Haftada yedi gün çalışırdık. Bütün gün ve bütün gece. Çevremde herkesin evliliği yıkılıyordu. Hepsi boşanıyordu. Arka arkaya.”

Durup kahvesini içti. Çöreğini ısırdı.

“Ama benim karım dayanıyordu. Bir kere bile şikâyet etmemişti. Mucize kadındı. Bana hiç güçlük çıkarmamıştı.”

Yine sessizliğe gömüldü. Boston’da yirmi yılı düşündüm. O işlek şehirde gece gündüz çalışmak. On dokuzuncu yüzyıldan kalma pis karakollar. Sürekli baskı. Sonu gelmeyen bir haydut, politikacı, sorun resmi-geçidi. Finlay iyi dayanmıştı doğrusu.

“Geçen sonbahar başladı” dedi. “Altı ay kalmıştı emekliliğime. Bir yerlerde küçük bir ev düşünüyorduk. Tatiller. Birlikte olmak. Ama karım paniğe kapılmaya başladı. Birlikte vakit geçirmemizi istemiyordu. Emekli olmamı istemiyordu. Beni sevmediğini anladığını söyledi. Evde olmamı istemiyordu. Beni sevmiyordu. O yirmi yılı sevmişti. Değişiklik istemiyordu. İnanamıyordum. Bu benim hayalimdi. Yirmi yıl çalışmak ve kırk beş yaşında emekli olmak. Sonra çok yaşlanmadan belki bir yirmi yıl keyfimize bakmak. Ama o bunu istemiyordu. Benimle ormanda bir evde yaşamayı düşünmek tüylerini diken diken ediyormuş. Çılgına dönmüştüm.”

Yine sustu. Birer kahve daha aldık. Hüzünlü bir hikâyeydi. Yıkılan hayallerin hikâyeleri hep öyle olurdu.

“Boşandık. Yapacak başka şey yoktu. Boşanmayı o istedi. Çok korkunçtu. Son aylarımda iş listelerini okumaya başladım. Buradaki işi buldum. Atlanta FBI’ında çalışan bir arkadaşı arayıp sordum. Beni uyardı. Unut gitsin dedi. Haritada bile olmayan bir kasaba, dedi. İş detektif şefi içindi ama yalnızca bir detektif vardı. Benden önceki kendini asmıştı. Karakolun başında şişko bir gerizekâlı vardı. Kasabayı köleliğin kaldırıldığını bilmeyen bir Georgia’lı yönetiyordu. Atlanta’lı arkadaşım unut gitsin dedi. Ama ben o durumdaydım ki, kendimi buraya gelmek zorunda hissettim. Ceza olarak buraya gömüleceğimi düşünüyordum. Bir tür ceza işte. Paraya da ihtiyacım vardı, iyi para veriyorlardı ve benim önümde nafaka ve avukat faturaları vardı. Başvurdum ve buraya geldim. Benimle Teale ve Morrison görüştüler. Berbat durumdaydım, Reacher. Yıkılmışım. İki lafi bir araya getiremiyordum. Dünya tarihinin en kötü iş görüşmesi oldu. Beni tam bir gerizekâlı gibi görmüş olmalılar. Ama işi verdiler. Sanırını iyi görünmek için bir siyaha ihtiyaçları vardı. Ben Margrave tarihinde ilk siyah polisim.”

Taburemde dönüp yüzüne baktım.

“Yani sen kendini bir maskot olarak görüyorsun, öyle mi? Teale seni bu yüzden mi şef yapmayacak?”

“Bu belli. Beni bir maskot ve gerizekâlı olarak görüyor. Terfi imkânı yok. Bir bakıma mantıklı da. Zaten maskot olsun olmasın, işi bana verdiklerine de şaşmışım.”

Finlay’in hikâyesinden memnun kalmıştım. Şef olmayacaktı. Ona güvenebilirdim. Roscoe’ya da güveniyordum. Karşımızdaki her kimse biz de üç kişiydik. Aynada başımı salladım.

“Yanlıyorsun” dedim. “Gerçek neden bu değil. Sen suçlu olmadığın için şef olamayacaksın.”

Hesabı bir onlukla ödedim, karşılığında bir avuç bozukluk aldım. Herifin hâlâ kâğıt doları yoktu. Finlay’e Morrison’un evini görmek istediğimi söyledim. Bütün ayrıntıları bilmek istiyordum. Yalnızca omuzlarını silkip önümden yürüdü. Küçük meydanı geçtik, kasabayı arkamızda bıraktık.

“İlk giden ben oldum” dedi. “Bu sabah saat onda. Morrison’u Cu-ma’dan beri görmemiştim ve durumu anlatmam gerekiyordu. Telefona çıkmamıştı. Pazartesi öğle oluyordu ve Perşembe gecesinin çifte cinayeti konusunda hiçbir şey yapmamıştık. O yüzden konuşmak için evine gittim.”

Sustu ve yürümeye devam etti. Olay yerini kafasında canlandırıyordu.

“Sokak kapısı iki parmak kadar açıktı. Hiç hoşuma gitmedi. İçeri girdim, onları yukarıda yatak odasında buldum. Kasap dükkânı gibiydi. Her yer kan içinde. Morrison duvara çivilenmişti. O da, karısı da doğranmışlardı. Korkunçtu. Yirmi dört saatlik çürüme. Sıcak hava. Çok berbat. Bütün ekibi çağırdım, karış karış her yeri inceledik.”

Yine sustu.

“Demek Pazar sabahı olmuş.”

Başımı eğdi.

“Mutfak masası üstünde Pazar gazeteleri vardı. Kahvaltı hazırды. Adli tabip Pazar sabahı onda diyor.”

“Arkada bir iz bırakılmış mı?”

“Kan üzerinde ayak izleri. Kandan bir göl. Birazı kurumuştur tabii. Her yerde ayak izi bırakılmış. Ama ayaklarında lastik galoşlar varmış. Kuzeyde kışın giydikleri gibi. İz sürmeye imkân yok. Yılda milyonlarca çift satılıyordu”

Hazırlıklı gelmişlerdi. Çok kan döküleceğini biliyorlardı. Galoş getirmişlerdi. Tulum getirmiş olmalıydı. Mezbahada giyilen naylon türünden. Başlıklı beyaz naylonlar kan içinde.

“Eldiven de giymişler” dedi. “Duvarla lastik izleri var.”

“Kaç kişilermiş?” Kafamda bir tablo oluşturmaya çalışıyordum.

“Dört. Ayak izleri karışık ama dört çift görebiliyorum sanırım.”

Başımı salladım. Dört asgariydi. Morrison ile karısı çırpınıyor olacaklardı. En azından dört kişi zaptedebilirdi. Hubble’ın sözünü ettiği on kişinin dördü.

“Nasıl gelmişler?” diye sordum.

“Belli değil. Yol mıcır olduğundan çakıllar yağmurdan akmış. Yeni olabilecek bazı geniş izler gördüm. Belki geniş lastiklerdir. Belki küçük bir kamyonet ya da bir dört çarpı dört.”

Beckman Sokağı’na paralel olabilecek mıcırlı bir araba yoluna sapmıştık. Yolun sonunda Morrison’un evi. Büyük bir ev, önde beyaz sütunlar, simetrik ağaçlar’. Kapı yakınında park etmiş yeni bir Lincoln vardı ve sütunlara polis şeridi çekilmişti.

“İçeri girecek miyiz?” diye sordu Finlay.

“Eh, buraya kadar geldiğimize göre.”

Şeridin altından geçip içeri girdik. Ev harap olmuştu. Her tarafta gri metalik parmak izi tozu vardı. Eşyalar dört bir yana atılmış, incelenmiş ve fotoğrafları çekilmişti.

“Hiçbir şey bulmayacaksınız” dedi Finlay. “Bütün evi didik didik ettik.”

Başımı sallayıp yukarı yöneldim, yatak odasını buldum. Kapıda durup içeri baktım. Duvardaki çivi delikleri ve geniş kan lekeleri dışında görececek bir şey yoktu. Kan siyaha dönüşmekteydi. Sanki biri kova kova zift atmış gibi. Halı keçeleşmişti. Kapı önündeki parkede galoşların izini görebiliyordum. Aşağı inince Finlay’i öndeki sütunlardan birinin yanında buldum.

“Tamam mı?” diye sordu.

“Müthiş” dedim. ‘Arabayı araştırdın mı?’

Başımı salladı.

“Morrison’un ki bu. Yalnızca katillerin geride bir şey bırakıp bırakmadıklarına baktık. ”

Lincoln’a gidip kapıyı yokladım. Kilitli değildi. içeride güçlü bir yeni araba kokusu dışında pek bir şey yoktu. Bu polis şefinin arabasıydı. Devriye arabası gibi hamburger ambalajları ve gazoz kutuları ile dolu olacak değildi ya. Ama ben yine de bir kontrol edeyim dedim. Kapı ceplerinde ve koltukların altında bir şey bulamadım. Sonra torpido gözünü açtım ve bir sustalı buldum. Esaslı bir şeydi. Fildişi kabzasına Morrison’un adı altın harflerle yazılmıştı. Dügmesine bastım. Çift kenarlı, on beş santimlik Japon cerrahi çeliği. Yepyeni, hiç kullanılmamış. Kapayıp cebime attım. Silahsızdım ve büyük bir belayla karşı karşıyaydım. Morrison’un sustalısı bir fark yaratabilirdi. Arabadan çıkıp Finlay’in yanına döndüm.

“Bir şey buldun mu?” diye sordu.

“Hayır” dedim. “Gidelim haydi.”

Mıcır kaplı araba yolundan geçip kuzeye döndük. Kasabaya. Kilisenin çan kulesini ve bronz heykeli görebiliyordum. Bizi bekliyorlardı.

“Senden öğrenmek istediğim bir şey var” dedim.

Finlay’in sabrı tükenmek üzereydi. Saatine baktı.

"Benim zamanımı boşa harcamazsan iyi edersin, Reacher."

Kuzeye doğru yürüdük. Güneş alçalmaya başlamıştı ama hâlâ kavurucu bir sıcak vardı. Finlay’in tüvit ceket giymesine şaşırıyordum. Yeleği giymesine de. Çimenliğe girdik, Caspar Teale’in heykeline dayandık.

"Hayalarımı kestiler, değil mi?"

Başımı salladı. Bekleyerek bana baktı.

“Pekâlâ, sorum şu: Hayalarınızı buldunuz mu?”

Başımı salladı.

"Hayır, her tarafı aradık. Hem biz hem de adli tabip. Orada değillerdi."

"Tamam, bilmek istediğim buydu" dedim.

"Neden? Nerede olduklarını biliyor musun?"

"Otopsi ne zaman?" diye sordum.

"Otopside bir şey çıkmayacak. Kesilmişlerdi. Artık ona bağlı değiller. Evde de yok. Otopside nasıl bulacaklar ki?"

"Adamın otopsisi değil" dedim. "Karısının otopsisi. Ne yediğini ne zaman kontrol edecekler?"

Finlay birden dondu. Yüzüme baktı.

"Konuş, Reacher."

"Peki" dedim. "Buraya onun için geldik, unuttun mu? Bir sorumu daha cevapla. Margrave'de şimdiye kadar kaç cinayet işlendi?"

Düşündü. Omuzlarını silkti.

"Hiç" dedi. "En az otuz yıldır sanırım."

"Şimdi dört günde dört cinayet işlendi. Yakında beşincisini de bulacaksın."

"Beşincisi mi? Beşinci kim?"

"Hubble" dedim. "Kardeşim, Sherman Stoiier, iki Morrison ve Hubble beş eder. Otuz yılda bir tek cinayet işlenmemiş ve şimdi beş tane. Bu bir rastlantı olamaz, değil mi?"

"Kesinlikle hayır" dedi. "Birbirleriyle bağlantılıdır."

"Doğru. Şimdi sana başka bağlantılardan söz edeyim. Ama önce bir şeyi anlaman gerek, tamam mı? Ben buradan yalnızca geçiyordum. Cuma, Cumartesi ve kardeşimin parmak izi raporu gelene kadar Pazar günü burada olup bitenlerle hiç ilgilenmiyordum. Bir an önce buradan çekip gitmekten başka bir düşüncem yoktu."

"Eee?" dedi.

"Warburton'da Hubble bana bir şeyler söyledi ama ben kendisine pek kulak asmadım. Onunla ilgilenmiyordum. Bana anlattıklarının hepsini de hatırlayamam sanırım."

"Ne gibi şeyler?"

Ona hatırladıklarını söyledim. Hubble'ın başladığı gibi başladım. Kendisine ve karısına yönelik

tehditlerden dehşete düşmüş, pis bir işe karışmıştı. Finlay'ın o sabah gördüklerinin harfi harfine aynı tehdit.

“Emin misin?” diye sordu. “Tam olarak aynı mı?”

“Harfi harfine. Duvara çivilenmek, hayalarının kesilmesi, karısının onları yemeye zorlanması, sonra da boğazlarının kesilmesi. Kelimesi kelimesine. Böylece eğer aynı yerde aynı tehdidi yapan iki kişi yoksa bu da bir bağlantıdır. ”

“Şu halde Morrison da Hubble'la aynı pisliğe bulaşmıştı?”

“Aynı patronlar tarafından yönetiliyorlardı.”

Sonra Hubble'ın bir müfettişle konuştuğunu anlattım. Müfettişin de her kimse, Sherman Stoller'le konuştuğunu söyledim.

“Müfettiş kimdi ve Joe bu işin neresindeydi?” diye sordu.

“Müfettiş Joe'ydu. Hubble bana uzun boylu, kafası tıraşlı adamın kendisini kurtarmaya çalışan müfettiş olduğunu söyledi. ”

“Kardeşin ne müfettişiydi? Kimin için çalışıyordu?”

“Bilmiyorum. Son duyduğumda Maliye Bakanlığı'nda çalışıyordu.” Finlay heykelden uzaklaşarak kuzeye doğru yürümeye devam etti.

“Bir iki telefon etmem gerek” dedi. “Bu iş üzerinde çalışma zamanı geldi.”

“Yavaş yürü” dedim. “Daha bitmedi.”

Finlay kaldırımdaydı, bense dükkânların önündeki alçak tentelerden ba-

şımı korumak için sokakta yürüyordum. Fazla bir trafik yoktu. Pazartesi öğleden sonra saat ikide kasaba terk edilmişti sanki.

“Hubble'ın öldüğünü nereden biliyorsun?” diye sordu Finlay.

Ben de nasıl bildiğimi söyledim. Düşündü. Bana hak verdi.

“Müfettişle görüştüğü için mi?”

Başımı salladım. Berberin önünde durdum.

“Hayır. Onu bilmiyorlardı. Bilselerdi çok daha önce ortadan kaldırırlardı. En azından Perşembe günü. Bence onu öldürmeye Cuma günü saat beşte karar verdiler. Sen Joe'nun ayakkabısında telefon numarasını bulup da gözaltına aldığında. Polislerle ya da cezaevinde gardiyanlarla konuşmasına izin veremezlerdi. Spivey ile işi ayarladılar. Ama Spivey'in adamları işi yüzlerine bulaştırınca bir daha

denediler. Karısı bugün evde kalıp beklemesi için bir telefon geldiğini söyledi. İkinci kere girişime hazırlanıyorlardı. İşe yaramış sanırım.”

Finlay ağır ağır başım salladı.

“Buralarda olup bitenlere ulaşmanın tek yolu oydu. Fırsatın varken onu konuşturmalıydım, Reacher.”

“Teşekkürler Finlay” dedim. “Öldürülenin Joe olduğunu bilseydim, onu öyle bir konuştururdum ki buralardan duyardın.”

Berberin önündeki bankoya oturduk;

“Ona Pluribus’un ne olduğunu sordum” dedim. “Ama cevap vermedi. Bu işte on kişi olduğunu, ihtiyaç duyulduğunda dışarıdan kiralık adam getirdiklerini söyledi, işin, Pazar günü bir şey olana kadar, ortaya çıkma tehlikesi bulunduğunu söyledi.”

“Pazar günü ne olacakmış?”

“Söylemedi.”

“Onu sıkıştırmadın mı?”

“Söyledim ya, pek ilgilenmiyordum.”

“Sana herhangi bir ipucu vermedi mi?”

“Hayır” dedim.

“Bu on kişinin kim olduklarını söyledi mi?”

“Hayır.”

“İnsaf, Reacher, sen de çok yardımcı oluyorsun, ha” dedi.

“Özür dilerim, Finlay. Hubble’ın hıyarın biri olduğunu düşünüyordum. Eğer geri dönmek mümkün olsaydı, inan bana, çok şeyi farklı yapardım. ”

“On kişi, ha?”

“Kendi ve Sherman Stoller dışında. Ama Morrison’u sayıyordu sanırım.

122 _____

“Aman ne iyi” dedi Finlay. “Bana dokuz kişi kaldı demek.”

“Birini bugün bulacaksın” dedim.

En son Eno’nun otoparkından çıktığını gördüğüm siyah kamyonet karşı kaldırım önünde durdu, motoru

kesmeden beklemeye başladı. Kliner'm oğlu başını koluna dayadı, camdan beni seyretmeye başladı. O yana bakmayan Finlay genci görmemişti.

“Morrison'u düşünmelisin” dedim.

“Neden? Öldü ya.”

“Ama neden öldü? Bu sana ne söylüyor?”

Omuzlarını silkti.

“Biri örnek mi yaptı?” dedi. “Bir mesaj mı?”

“Evet, Finlay. Ama neyi yanlış yapmıştı?”

“Bir şeyi yüzüne gözüne bulaştırmış olmalı.”

“O da doğru. Perşembe gecesi depoda olanları temizlemesi için gönderildi. O günlük işi oydu. Geceyarısında oradaydı.”

“Öyle mi? Ama sen bunun palavra olduğunu söylemiştin.”

“Orada beni görmedi” dedim. “Palavra olan oydu. Ama o oradaydı. Joe'yu gördü.”

“Bunu da nereden çıkardın?”

“Beni ilk kez Cuma akşamı büroda gördü, değil mi? Beni daha önce görmüş gibi bakıyordu ama nerede gördüğünü çıkaramadı. Çünkü gördüğü Joe'ydu. Bir benzerlik sezdi. Hubble da aynı şeyi söyledi. Bana müfettişine benzediğimi söyledi.”

“Morrison oradaydı diyelim. Katil o mu?”

“Sanmıyorum” dedim. “Joe epey akıllı biriydi. Morrison gibi şişko bir geri zekâlının kendisini vurmasına izin vermezdi. Ateş eden bir başkası olmalıydı. Manyağın da Morrison olduğunu sanmıyorum. O kadar fiziki yorgunlukla orada kalp krizinden öldü. Manyak üçüncü kişi olmalı. Ortalığı temizlemeye gelen. Ama Joe'nun ayakabılarını araştırmadı. Hubble da o yüzden gözaltına alındı. Biri buna çok kızmış olmalı. Bu Hubble'm öldürülmesini gerektiriyordu ve Morrison'a da ceza verildi.”

“Ne ceza ama” dedi Finlay.

“Aynı zamanda bir mesaj. Düşün bunu.”

“Neyi düşüneyim? Bana gönderilmiş bir mesaj değildi ki.”

“Peki, kimin içindi?”

“Böyle bir mesaj kimin için olabilir?” dedi. “Sıradaki için mi?”

Başımı eğdim.

“İşte onun için bundan sonraki şefi merak ediyordum” dedim.

Finlay yine başını öne eğdi, kaldırırına baktı.

“Yani sence bundan sonraki şef de o işin içinde mi olacak?”

“Öyle olması gerek” dedim. “Yoksa Morrison’u neden aralarına alsınlar? Herhalde o harika kişiliği için değil. Kendilerine bir polis şefi gerekiyordu. Her bakımdan yararlı olacak biri. O nedenle eğer ellerinde bir yedek olmasa Morrison’u harcamazlardı. Yeni şef her kim olacaksa, çok tehlikeli biri olacağı kesin. Morrison örneği hep gözlerinin önünde olacak. Biri ona, Morrison’a yaptığımızı gördün mü, diye fısıldayacak.”

“Peki, yeni şef kim olacak?” diye sordu Finla y.

“Ben de sana onu soruyordum ya” dedim.

Berber dükkânının önünde bir süre sessizce oturup çizgili tentenin altından sızan güneşin zevkini çıkardık.

“Sen, ben ve Roscoe” dedim. “Şu anda diğer herkesin bu işe karıştığını düşünmek zorundayız.”

“Neden Roscoe?”

“Pek çok neden var. En önemlisi beni VVarburton’dan çıkartmak için çok çalıştı. Morrison benim içeride olmamı istiyordu, değil mi? Eğer Roscoe da bu işe bulaşmış olsaydı beni orada bırakmaya çalışırdı. Ama oradan çıkardı beni. Morrison’un tam aksi yönde davrandı. Böylece Morrison namussuzsa, o namusludur.”

Finlay yüzüme bakıp homurdandı.

“Yalnızca üçümüz, lıa? Sen çok tedbirli bir adamsın, Reacher.”

“Elbette. Burada insanlar öldürülüyor. Onlardan biri de kardeşim-di.”

Bankodan kalktık. Karşıda Kliner motoru kapayıp kamyonetten indi. Bize doğru yürümeye başladı. Finlay sanki susuz yıkanıyormuş gibi ellerini yüzünden geçirdi.

“Şimdi ne olacak?”

“Senin yapacak işlerin var” dedim. “Roscoe’yu bir kenara çekip olup biteni anlatmalısın, tamam mı? Çok dikkatli olmasını söyle. Sonra bir iki telefon edip Washington’dan Joe’nun burada ne işi olduğunu öğren.”

“Sen ne yapacaksın?”

Genç Kliner’a doğru başımı salladım.

“Şu horilln konuşacağım. Durmadan bana bakıyor.”

Kliner gelirken iki şey oldu. Finlay acelesi varmış gibi tek kelime etmeden yürümeye başladı. İkincisi, arkamdaki berber dükkânının perdelerinin indirildiğini duydum. Çevreme bakındım. Gezegende Kliner’la benden başka kimse yoktu.

Herif yakından gayet ilginçti. Öyle hafife alınacak biri değil. Bir seksen beş boy, yüz kilo, huzursuz bir enerji. Gözlerinde zekâ parıltısı yanında bir de ürkütücü bir ışık vardı. Gözleri bana onun bütün hayatım boyunca karşılaşacağım en mantıklı insan olmadığını söylüyordu. Yanıma geldi, önümde durdu, gözlerini gözlerime dikti.

“Yasak yerdesin” dedi.

“Bu kaldırım senin mi?”

“Elbette. Buranın her karışının parasını babamın Vakfi ödedi. Ama ben kaldırımdan söz etmiyorum. Bayan Roscoe’dan söz ediyorum. O benimdir. Onu ilk gördüğüm andan beri. Beni bekliyor. Beş yıldır beni bekliyor, zamanı gelene kadar.”

Yüzüne baktım.

“İngilizce bilir misin?”

Birden gerildi. Ağırlığını bir ayağından diğerine aktarıp duruyordu.

“Ben mantıklı bir insanım” dedim. “Bayan Roscoe bana beni değil de, seni istediğini söylediği anda buradan çeker giderim. O zamana kadar, geri dur. Tamam mı?”

Patlayacak gibiydi. Ama sonra birden değişti. Sanki uzaktan kumandayla idare ediliyormuş da, biri bir düğmeye basıp kanal değiştirmiş gibi. Gevşedi, gülümsedi.

“Tamam” dedi. “Kızmak yok, tamam mı?”

Elimi sıkmak için elini uzattı ve az daha beni tongaya bastırıyordu. Son anda elimi biraz geri çektim ve avcunu değil de, parmak boğumlarını kavradım. Bu eski bir asker hilesidir. Elini sıkacak gibi yaparlar ama niyetleri ezmektir. Buna hazırlıklı olmak gerekir. Biraz geri çekilir ve sen sıkarsın. Ama avuç etini değil de, parmak boğumlarını. Eğer iyi yakalamışsan kaybetmen imkânsızdır.

O benim elimi ezmeye çalıştı ama hiç şansı yoktu. Elimi mengene gibi sıkarken gözlerimin içine bakacaktı. Ama yapamadı. Parmaklarını bir kere, sonra daha sert sıktım, sonra bıraktım, dönüp yürüdüm. Kamyonetin hareket ettiğini işittiğimde oradan elli metre uzaklaşmıştım. Kamyonet güneye yöneldi ve gürültüsü sıcağın arasında uzaklaşıp kayboldu.

Karakolun kapısının tam önünde büyük beyaz bir Cadillac duruyordu. Yepyeni, tam aksesuarlı. Şişkin siyah deri koltuklar ve taklit ahşaplar. Charlie Hubble'ın ceviz ağacı ve eski meşinli Bentley'inden sonra bir Las Vegas genelevine benziyordu. Önünden dolaşarak karakolun kapısından girdim.

içerde herkes gümüş saçlı, uzun boylu yaşlı bir adamın çevresinde dolanıp duruyordu. Adamın üzerinde eski moda bir takım elbise vardı. Boynunda gümüş iğneli ince bir kravat. Gerçek bir hıyara benziyordu. Bir tür politikacı. Cadillac'ın sahibi. Yetmiş beş yaşında olmalıydı ve topuzu gümüş kaim bir bastona dayanarak yürüyordu. Bunun Belediye Başkanı Teale olması gerektiğini anladım.

Roscoe arkadaki büyük bürodan çıkmıştı. Morrison'un evine gittikten sonra çok sarsılmış görünüyordu. Şimdi de pek parlak değildi ama elini sallayarak gülümsemeye çalıştı. Beni yanma çağırdı. Odaya girmemizi istiyordu. Teale'e baktıktan sonra yanına gittim.

“iyi misin?” diye sordum.

“Daha iyi günlerim olmuştur” dedi.

“Finlay durumu anlattı mı?”

Başımı salladı.

“Her şeyi anlattı” dedi.

Büyük gülağacından büroya girdik. Finlay eski saatin altındaki masanın başında oturuyordu. Saat dördü çeyrek geçiyordu. Roscoe kapıyı kapadı, birinden diğerine baktım.

“Yeni şef kim?” diye sordum.

“Hiç kimse” dedi Finlay. “Başkan Teale emniyetin başına geçiyor.”

Kapıyı gidip bir parmak araladım. Teale, Baker'ı duvara dayamış, bir konuda sıkıştırıyor gibiydi. Bir an onu seyrettim.

“Ne diyorsun peki?” diye sordum.

“Karakoldaki diğer herkes temiz” dedi Roscoe.

“Öyle görünüyor. Ama bu Teale'in de işin içinde olduğunu gösteriyor. Teale'i seçtiklerine göre o da onların adamı.”

“Adamı olduğunu nereden biliyoruz?” dedi Roscoe. “Belki de büyük patron odur. Belki bu işi yöneten o.”

“Hayır” dedim. “Büyük patron bir mesaj olarak Morrison'u doğradı. Teale büyük patron olsaydı kendine neden mesaj göndersindi ki? O başkasına bağlı. Buraya işi tavsatmak için gönderildi.”

“Orası kesin” dedi Finlay. “Buna başladı bile. Joe ile Stoller dosyalarının acelesi olmadığını

söyledi. Bütün zamanımızı Morrison işine vereceğiz. Dışarıdan, FBI'dan falan yardım almak yok, kendimiz yapacağız. Kasaba polisinin gururunun söz konusu olduğunu söyledi. Şimdiden bizi çıkmaz sokağa soktu bile. Morrison'un cezaevinden yeni çıkmış biri tarafından öldürüldüğünün belli olduğunu söyledi. Morrison'un uzun zaman önce içeri attığı biri intikam almış."

"Şimdi yirmi yıllık dosyaları inceleyeceğiz ve rastladığımız her adı ülke çapında araştıracağız" dedi Roscoe. "Bu aylar sürebilir. Stevenson'u bu iş için sokaktan alıp bir masa başına oturttu. Beni de."

"Çıkmaz sokaktan da kötü" dedi Finlay. "Bu şifreli bir uyarı. Dosyalarımızda öyle şiddetli bir intikam alabilecek kimse yok. Burada öyle bir suç hiç işlenmedi. Biz bunu biliyoruz. Teale de bildiğimizi biliyor. Ama blöfünü göremeyiz, değil mi?"

"Ona aldırış etmeseniz" dedim. "Siz yalnızca yapılması gerekeni yapmanız?"

Finlay arkasına yaslandı, tavana doğru bakıp soluğunu boşalttı, başını salladı.

"Olmaz. Düşmanın burnu dibinde çalışıyoruz. Şu anda Teale'in bizim bu konuda bir şeyler bildiğimizden kuşkulanası için bir neden yok. Durumu böyle korumalıyız. Budala ve masum rolü oynamalıyız, tamam mı? Bu da çalışmamızı kısıtlayacak. Ancak büyük sorun yetki olacak. Bir tutuklama emrine ihtiyaç duyarsam imzası gerekecek. Bunu da elde edemeyeceğim, değil mi?"

Omuzlarımı silktim.

"Ben tutuklama emri kullanmayı düşünmüyordum" dedim. "Was-hington'ı aradın mı?"

"Haber verecekler. Teale'in telefonu benden önce açmayacağını umarım."

"Sana çalışacak başka bir yer gerek" dedim. "Atlanta FBI'ındaki dos-

tuna ne dersin? Hani bana sözünü etmiştin? Onun bürosunu özel olarak kullanabilir misin?"

Finlay bir an düşündü. Başını salladı.

"Fena fikir değil. Teale'den bunu resmen isteyemem. Bu akşam evden ararım. Picard diye biri. Ondan hoşlanacaksın. New Orleans'dandır. Uzun yıllar önce Boston'da bir süre* çalışmıştı. Esaslı adamdır, çok akıllı, çok da kabadayı."

"Ona bu işin duyulmamasım istediğimizi söyle. Biz hazır olana kadar ajanları buraya gelmemeliler."

"Teale konusunda ne yapacaksın?" diye sordu Roscoe. "Kardeşini öldürenler için çalışıyor."

Yine omuzlarımı silktim.

"İşe ne kadar karıştığına bağlı. Ateş eden o değildi."

"Değil miydi?" diye sordu Roscoe. "Nereden biliyorsun?"

“Gerektiği kadar hızlı değil. Elinde bastonla topallıyor. Silah çekecek kadar hızlı değil. En azından Joe’yu gafil avlayacak kadar. Tekme atan da o değil. Bunun için çok yavaş, yeterli gücü yok. Ama bana bulaşırda o zaman boka batmış demektir. Bunun dışında cehenneme kadar yolu var.”

“Şimdi ne yapacağız?”

Roscoe’ya cevap vermedim.

“Bence önemli olan Pazar günü” dedi Finlay. “Pazar günü bir sorunları çözümlenecek. Teale’in buraya getirilmesi bana geçici bir şeymiş gibi geliyor. Herif yetmiş beş yaşında. Polislik deneyimi yok. Pazar gününü atlatana kadar kalacak sanırım.”

Masanın üstündeki interkomdan Stevenson’ın sesi geldi. Dosyaları kontrol için Roscoe’yu çağırıyordu. Kadının geçmesi için kapıyı açtım. Aına Roscoe durdu. Akıma bir şey gelmişti.

“Ya Spivey?” dedi. “Warburton’daki. Hubble’a saldırı emri ona verilmişti, değil mi? Emri kimin verdiğini biliyor olmalı. Ona sormalısın. Belki bir ipucu çıkar.”

“Belki” dedim. Arkasından kapıyı kapadım.

“Zaman kaybı” dedi Finlay. “Spivey sana öyle bir şey söyler de sanki.” Gülümsedim.

“Eğer biliyorsa, söyler. Bu tür soruları sormasını bilmek gerek, değil mi?”

“Kendine dikkat et, Reacher. Hubble’ın bildiği şeye yaklaştığını anlarsa sonu do nldiii’iiHnr.”

Aklıma Charlie ile çocukları gelince ürperdim. Herifler Charlie’nin Hubble’ın bildiğine çok yaklaştığını düşünenekelelerdi. Bu kaçınılmazdı. Belki çocukları da. Tedbirli bir insan çocukların bir şeyler duymuş olabilecelelerini düşünürdü. Saat dörttü. Çocuklar okuldan çıkmış olacaktı. Dışarıda lastik galoşlu, naylon tulumları ve cerrah eldiveni olan adamlar dolaşıyordu. Keskin bıçaklıydılar hem de. Çivi torbaları ve çekeçleri de vardı.

“Finlay, arkadaşın Picard’ı hemen ara. Yardımına ihtiyacımız var. Charlie Hubble ile çocuklarına güvenli bir yer bulmalıyız. Hemen şimdi.”

Finlay başını salladı. Anlamıştı.

“Doğru. Sen hemen Beckman’a git. Şimdi. Orada kal. Ben Picard’ı hallederim. O gelene kadar oradan ayrılma, tamam mı?”

Telefonu açtı, ezberinden bir numara çevirdi.

Roscoe masasına dönmüşü. Başkan Teale kendisine kalın bir tomar dosya uzatıyordu. Yanma gidip boş bir iskemle çeektim, oturdum.

“işin kaçta bitiyor?”

“Saat altıda sanırım.”

“Eve birkaç tane kelepçe getir, tamam mı?”

“Sen namussuzun birisin, Jack Reacher.”

Teale bize baktığı için kalkıp saçlarından öptüm. Dışarı çıkıp Bent-ley’e doğru yürüdüm. Güneş batmak üzereydi, sıcaklık bitmişti. Gölgeler uzuyordu. Sonbahar yaklaşıyordu artık. Arkamdan bir ses duydum. Belediye Başkanı Teale arkamdan çıkmıştı. Beni çağırdı. Olduğum yerde kaldım. Onu yanıma gelmeye zorladım. Bastonuna dayanarak yaklaştı. Gülümsüyordu. Elini uzatıp kendini tanıstırdı, adının Grover Teale olduğunu söyledi. Tam bir siyasetçi bakışı ve projektör gibi gülümsemesi vardı. Sanki benimle konuşmaktan büyük zevk alıyormuş gibi.

“Sizi gördüğüme sevindim” dedi. “Çavuş Baker bana depo cinayetlerini anlattı. Sizi tutuklamakla çok büyük hata işlemişiz ve kardeşiniz için gerçekten çok üzgünüz. Bir sonuç elde eder etmez size hemen bildireceğiz. O nedenle gitmeden önce bu karakol adına özürlerimi kabul etmenizi rica ediyorum. Bizden kötü bir izlenimle ayrılmanızı istemem. Buna bir hata diyebilir miyiz?”

“Pekâlâ, Teale” dedim. “Ama gideceğimi nereden çıkardınız?”

Bir an bile duraksamadı.

“Buradan geçmekte olduğunuz söylendi. Margrave’de otel olmadığı için kalacak bir yer bulamayacağınızı düşündüm de.”

“Kalıyorum” dedim. “Gayet cömert bir konukseverlik teklifi aldım. Güney de konukseverliğiyle ünlüdür, değil mi?”

Bana gülümseyerek bakıp ceketinin yakasını kavradı.

“Bu gerçekten doğrudur, efendim. Güney, özellikle de Georgia gerçekten konukseverliği ile ün salmıştır. Ancak bildiğiniz gibi şu anda çok rahatsız edici bir durumdayız. Bu koşullar altında Atlanta ya da Macon’da bir motel sizin için daha uygun olur. Doğal olarak yakın ilişkimizi koruruz ve o üzücü zaman geldiğinde kardeşinizin cenazesi için size her türlü yardımda bulunuruz. Burada hepimiz sanırım çok meşgul olacağız. Sizin için sıkıcı olacaktır. Memur Roscoe’nun da çok işi var. Şu anda dikkatinin dağılmaması gerekir, değil mi?”

“Onun dikkatini dağıtmam” dedim. “Çok önemli bir çalışma yaptığını biliyorum.”

Bana baktı. İfadesiz bir bakış. Gözgöze ama yeteri kadar uzun değildi. Bana öyle bakmaya devam ederse o ince boynu kopacaktı. Ona buz gibi bir gülümsemeyle baktıktan sonra Bentley’e döndüm. Kapıyı açıp içeri girdim. Koca motoru çalıştırdıktan sonra camı indirdim.

“Görüşürüz, Teale” diye seslendim hareket ederken.

Okulların paydos saati kasabanın en kalabalık saati olmalıydı. Ana Cad-de’de iki kişi, kilise yakınında da dört kişi gördüm. Bir öğleden soma kulübü vardı belki. Kutsal Kitap okuyorlar ya da kış

için şeftali reçeli yapıyorlardı. Onların yanından geçip Beckman Sokağı'na girdim, Hubblelar'm beyaz posta kutusundan dönüp direksiyonu kırdım.

Charlie'yi uyarmanın sorunu, ona ne kadarını söyleyeceğimi bilmo-memdi. Ayrıntıları verecek değildim. Hubble'm öldüğünü söylemek bile doğru değilmiş gibi geliyordu. Bir boşluk içinde sıkışıp kalmıştık. Ama hiçbir şey söylememek olmazdı. Biraz bilgisi olması gerekirdi. Aksi takdirde uyarıları dikkate almazdı.

Arabasını kapısı önünde bırakıp zili çaldım. Charlie kapıyı açıp beni içeri alırken çocuklar da sağdan soldan geldiler. Kadın çok yorgun ve gergin görünüyordu. Çocuklar mutluydular. Annelerinin kaygıları onlara bulaşmamıştı. Kadın çocukları kovaladı, ben de ardından mutfaka gittim. Bir kahve yapmasını söyledim. Onun konuşmak istediğini ama başlamakta güçlük çektiğini gördüm.

“Hizmetçiniz yok mu?” diye sordum.

Başım salladı.

“Ben istemedim” dedi. “işleri kendim yapmayı severim.”

“Ev çok büyük ama. ”

“Sanırım çalışmaktan hoşlanıyorum” dedi.

Sonra sustuk. Charlie kahve makinesini çalıştırdı. Ben pencere önündeki masaya oturdum. Geniş bir çimenliğe bakıyordu. Charlie de gelip karşıma oturdu. Ellerini önünde kavuşturdu.

“Morrison'ları duydum” dedi. “Kocam da bu işlere karıştı mı?”

Ne söyleyeceğimi düşündüm. Bir cevap bekliyordu. Geniş sessiz mutfakta kahve makinesi fokurduyordu.

“Evet, Charlie” dedim. “Korkarım o da karışmıştı. Ama karışmak istemiyordu. Bir tür şantaj tehdidi altındaydı.”

Bunu kendisi de düşünmüş olmalı ki, fazla sarsılmadı. Kafasından her olasılığı geçirmiş olmalıydı. Bu açıklama kendisine uyuyordu. O yüzden şaşırılmış görünmemişti. Yalnızca başını eğdi. Sonra gevşedi. Bunu başka birinden duymak iyi gelmiş gibiydi. Durum açığa çıkmıştı. Bir şeyler yapılabilirdi.

“Bu mantıklı sanırım” dedi.

Kahvelerimizi koymak için kalktı. Yürürken konuşuyordu.

“Davranışlarımı ancak böyle açıklayabilirim. Tehlikede mi?”

“Charlie, korkarım nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok” dedim.

Kahvemi verdi. Mutfak tezgâhına dayandı.

“Tehlikede mi?” diye bir daha sordu.

Cevap veremedim. Sesim kısılmıştı sanki. Gelip yine karşıma oturdu. Alımlı kadındı. Sarışın ve güzel. Kusursuz dişler, iyi kemikler, ince yapılı, atletik. Onu bir plantasyon tipi olarak görmüştüm. Yüz elli yıl önce olsaydı köle sahibi olur demiştim kendi kendime. O fikrimi değiştirmeye başladım. Kadının içinde bir dayanıklılık vardı. Zengin ve işsiz olmaktan keyif alıyordu kuşkusuz. Güzellik salonları ve Atlanta’da arkadaşlarla yemekler. Bentley ve “gold” kredi kartları. Benim bir yılda kazandığımdan daha fazla para eden mutfak. Ama gerekirse ellerini pisletmekten, mücadeleden kaçınmayacak bir kadındı. Yüz elli yıl önce bir arabayla batıya gidiyor olurdu. Bana dimdik baktı.

“Bu sabah paniğe kapıldım” dedi. “Aslında öyle biri değilim. Sizde kötü bir izlenim bırakmış olmalıyım. Siz gittikten sonra sakinleştim ve düşündüm. Sizin az önce vardığınız sonuca vardım. Hub farkında olma-

131

dan bir işe bulaştı. Peki, ben ne yapacağım şimdi? Paniği bir kenara bırakıp düşünmeye başlayacağım. Cuma’dan beri çok dağıttım ve bundan utanıyorum. Bu, gerçek ben değilim. O yüzden yaptığım şey için beni bağışlayacağınızı umarım.”

“Devam edin” dedim.

“Dwight Stevenson’a telefon ettim. Askeri polis olarak Pentagon’dan gelen sicilinizi gördüğünden söz etmişti. Onu bulup okumasını istedim. Çok mükemmel bir siciliniz var.”

Kadın gülümsedi. İskemlesini biraz yaklaştırdı.

“Sizi tutmak istiyorum. Kocamın sorununu çözeniz için sizi özel olarak tutmak istiyorum. Benim için bunu yapar mısınız?”

“Hayır, bunu yapamam, Charlie” dedim.

“Yapmaz mısınız, yapamaz mısınız?”

“Bir çıkar çatışması olabilir” dedim. “Yani size gerektiği gibi hizmet edemeyebilirim. ”

“Çatışma mı? Nasıl?”

Uzun bir an durakladım. Nasıl açıklayacağıma karar vermeye çalışıyordum.

“Kocanız kendini kötü hissediyordu” dedim. “Bir müfettiş buldu, bir devlet memuru ve onlar durumu düzeltmeye çalışıyorlardı. Ancak devlet memuru öldürüldü. Korkarım ben kocanızdan çok o devlet memuru ile ilgileniyorum.”

Dediklerimi dinledi, başını salladı.

“Neden ama? Siz devlet hesabına çalışmıyorsunuz ki?”

“O devlet memuru kardeşimdi” dedim. “Çılgın bir tesadüf. Biliyorum ama elden bir şey gelmez.”

Kadın sessizleşti. Çıkar çatışmasının ne olabileceğini görmüştü.

“Çok üzuldüm” dedi. “Hub’ın kardeşinize ihanet ettiğini mi söylemek istiyorsunuz?”

“Hayır, bu yapacağı en son şeydi. Kendisini kurtarması için ona güveniyordu. Ama bir aksilik oldu.”

“Size bir soru sorabilir miyim?” dedi kadın. “Neden kocamdan geçmiş zamanda söz ediyorsunuz?”

Yüzüne baktım.

“Öldüğü için. Çok üzgünüm.”

Charlie birden sarardı, parmakları bembeyaz kesilene kadar ellerini sıktı. Ama kendini kaybetmedi.

“Öldüğünü snmıyorum” diye mırıldandı. “Ölse bilirdim. Hisseder-

dim. Bence bir yerde saklanıyor. Onu bulmanızı istiyorum. Kaç para isterseniz veririm. ”

Başımı salladım.

“Lütfen” dedi.

“Yapamam, Charlie” dedim. “Bu iş için senden para alamam. Seni sömürüyor olurum. Onun öldüğünü bildiğim için alamam parayı. ”

Mutfakta uzun bir sessizlik oldu. Masa başında oturup bana yaptığı kahveyi ağır ağır yudumladım.

“Para vermesem yapar mıydın?” dedi. “Belki kardeşinin konusunu araştırırken ona da bakarsın. ”

Düşündüm. Buna nasıl olmaz diyeceğimi bilemiyordum.

“Pekâlâ, bunu yapabilirim, Charlie” dedim. “Ama bir mucize bekleme. Çok kötü bir şeyle karşı karşıya olduğumuza inanıyorum.”

“Bence yaşıyor” dedi. “Ölseydi hissederdim.”

Cesedi bulununca olacaklar için kaygılanmaya başladım. Freni patlayan bir kamyonun bir binaya çarpması gibi gerçekle yüzyüze gelecekti.

“Masraf için paraya ihtiyacın olacak” dedi.

Bana uzattığı kalın zarfı alıp almamakta duraksadım.

“Bu yeter mi?” diye sordu.

Zarfa baktım. Bir tomar yüz dolarlık. Başımı salladım. Yeterdi.

“Araba da sende kalsın” dedi. “İhtiyacın olduğu sürece kullanırsın.”

Yine başımı salladım. Başka ne söylemem gerekir diye düşündüm ve bu kere şimdiki zamanı kullandım.

“Nerede çalışıyor?”

“Sunrise International. Bir banka.”

Atlanta’da bir adres söyledi.

“Pekâlâ, Charlie” dedim. “Şimdi sana başka bir şey soracağım. Bu çok önemli. Kocan hiç ‘Pluribus’ sözcüğünü kullandı mı?”

Bir süre düşündü, omuzlarını silkti.

“Pluribus mu? Siyasetle ilgili bir şey mi? Başkan podyuma çıkıp demeç verdiği zaman falan olduğu gibi mi? Hub’dan hiç duymadım. Bankacılıktan mezun olmuştur.”

“O sözcüğü kullandığını hiç duymadın mı?” diye bir daha sordum. “Telefonda, uykusunda, herhangi bir yerde.”

“Asla” dedi.

“Ya gelecek Pazar günü? Gelecek Pazar'dan hiç söz etti mi? Olacak bir şeyden falan?”

“Gelecek Pazar mı? Sanmıyorum. Neden? Gelecek Pazar ne olacak?” “Bilmiyorum. Öğrenmeye çalışıyorum.”

Uzun bir an düşündü, soma yine başım sallayıp kendisi için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi avuçlarını havaya kaldırdı.

“Özür dilerim” dedi.

“Aldırma. Şimdi bir şey yapman gerek. ”

“Ne yapamam gerek?”

“Buradan çıkmalısın.”

Parmakları hâlâ bembeyazdı ama denetimini kaybetmemişti.

“Kaçıp saklanmam mı gerek? Ama nereye?”

“Seni almaya bir FBI ajanı geliyor” dedim.

Panikle baktı yüzüme.

“FBI mı?” Rengi daha da solmuştu. “Bu gerçekten ciddi, değil mi?” “Ölümcül derecede ciddi. Hemen gitmek üzere hazırlanmalıyım.” “Peki” dedi alçak bir sesle. “Ama bütün bunlara inanamıyorum.”

Mutfaktan çıkıp dün buzlu çay içtiğimiz bahçe odasına geçtim. Bahçeye inip evin çevresini dolandım. Ta Beckman Sokağı’na kadar yürüdüm. Beyaz posta kutusuna yaslandım. Ortalık sessizdi. Ayaklarımın altında, ısısını kaybeden otların hışırtısından başka bir ses yoktu.

Sonra kasaba tarafından gelen bir araç sesi işittim. Araba yokuşun başında durdu, hız azaldığında otomatik vitesin değiştiğini duydum. Araba yokuşun tepesinde görüldü. Sade bir kahverengi Buick, içinde iki kişi. Ufak tefek, esmer, İspanyol asıllı. Parlak renkli gömlekler. Yolun sonuna kaymışlar, hız kesmişler, Hubblelar’ın posta kutusunu arıyorlardı. Gözgülü-ze geldik. Araba yine hızlandı ve kırlara doğru uzaklaştı. Yola çıkıp arkalarından baktım. Margrave asfaltından toprak yola çıktıklarında arkalarından kalkan toz bulutunu gördüm. Sonra eve koştum. Charlie’nin acele etmesini istiyordum.

Kadın içerde tatile çıkan bir çocuk gibi koşuşturuyor, hissettiği paniği azaltmak için yüksek sesle liste yapıyordu. Cuma günü bir bankacıyla evli zengin bir evkadmıydı. Pazartesi günü bankacının öldüğünü söyleyen bir yabancı kendisine canını kurtarması için acele etmesini söylüyordu.

“Cep telefonunu da al” diye seslendim.

Cevap vermedi. Yalnızca endişeli bir sessizlik duydum. Ayak sesleri ve çarpılarak kapatılan dolap kapakları. Bir saat kadar mutfakta oturdum. Sonra mıcırlar üstünde bir araba ve bir korna sesi duydum. Sokak kapısı sertçe vuruldu. Elimci cebime sokup Morrison’un sustalısını kavradım. Gidip kapıyı açtım.

Bentley’in yanında mavi bir araba ve kapının önünde de dev gibi bir zenci duruyordu. Boyu benimki kadar, hatta biraz daha uzundu ama benden en az elli kilo fazlası vardı. Onun yanında ben tüy sıklet kalırdım. Bir atlet çevikliğiyle bir adım attı.

“Reacher siz misiniz? Tanıştığımızıza memnun oldum. Ben FBI’dan Picard’ım.”

El sıkıştık. Tam benim tipim bir insana benziyordu. Sıkışık bir durumda çok yararlı olabilecek biri. Birden içime bir cesaret geldi. Girmesi için yana çekildim.

“Finlay’dan her şeyi öğrendim” dedi. “Kardeşin için gerçekten çok üzüldüm, dostum. Konuşabileceğimiz bir yer var mı?”

Mutfağa girdik. Çevresine bakındı, kalan kahveden kendisine bir fincan doldurdu. Sonra yanıma gelip elini omzuma koydu. Biri bir çimento torbası indirmiş gibi oldum.

“Temel kural” dedi. “Bütün bu iş kayıtdışıdır, tamam mı?”

Başımı salladım. Sesi cüssesine uygundu. Konuşmayı öğrenseydi bir boz ayı da böyle ses çıkarırdı

herhalde. Yaşım tahmin edemedim. Doruktaki yılları on yıllarca devam eden insanlardan biriydi. Dev gövdesini tezgâha dayadı.

“Bu benim için büyük bir sorun” dedi. “Büro, yerel yetki alanından sorumlu bir memur çağırmadan işe karışamaz. Bu kişi de Teale olabilir, tamam mı? Ama Finlay’ın anlattıklarından bu Teale’in o çağrıyı yapmayacağı anlaşılıyor. Bu yüzden başım belaya girebilir. Ama Finlay için kuralları çiğnerim. Epey eskilere uzanan bir geçmişimiz vardır. Ama sen bunun gayri resmi olduğunu hatırlamalısın, tamam mı?”

■ Yine başımı eğdim. Bu benim işime gelirdi. Hem de nasıl. Gayri resmi yardım bana uyardı. İş, usul tartışmalarına takılmadan biterdi. Pazar’a kadar beş tam günüm vardı. Bu sabah beş gün fazla bile görünüyordu. Ama’ şimdi Hubble’ın kaybolmasıyla zamanım çok kısalmıştı. Herhangi bir usul konusuna harcanmayacak kadar kısalmıştı.

“Onları nereye yerleştireceksin?”

“Atlanta’da güvenli bir eve” dedi Picard. “Yıllardır bizimdir. Orada güvende olacaklar ama sana yerini söylemeyeceğim gibi, daha sonra da Bayan Hubble’dan öğrenmeye kalkışmayacaksın, tamam mı? Bu işte arkamı kollamam gerek. Güvenli evin yerini açıklarsam hapı yutarım.”

“Tamam, Picard, sana sorun yaratmam” dedim.

O sırada Charlie ile çocuklar geldiler. Hepsi de kötü toparlanmış çantalarla yüklüydüler. Picard kendini tanıttı. Charlie’nin kızının adamın cüssesinden korktuğunu gördüm. Küçük oğlanın gözleri özel ajanın gösterdiği arma karşısında irileşmişti. Beşimiz de eşyaları mavi arabanın arkasına taşıdık. Picard ve Charlie’yle el sıkıştım. Picard gaza basıp uzaklaşırken arkalarından el salladım.

Cezaevi otobüsü sürücüsünden çok hızlı Warburton'a gittim. Elli dakika sonra oradaydım. Batıda bir fırtına oluşuyordu, ikinci güneşi bulutların arasından binaya vurdukça parlak metal kuleler turuncu bir renkle ışıldamaktaydı. İlk araç kafesinin dışında durdum. İçeri girecek değildim. Bulduğum kadarı bana yetmişti. Spivey bana gelecekti. Bentley'den inip nöbetçiye yaklaştım. Dost tavırlı gibiydi.

“Spivey nöbette mi?”

“Onu mu istiyorsun?”

“Kendisine Bay Reacher'in geldiğini söyle” dedim.

Herif plastik bir tentenin altındaki telefonda konuştuğundan sonra, “Bay Reacher diye birini tanımadığımı söyledi” dedi.

“Ona beni Margrave'den Şef Morrison'un gönderdiğini söyle.” Adam yine tentenin altına girdi. Bir dakika geçmeden de çıktı. “Tamam, geçebilirsin. Spivey seni resepsiyonda bekliyor.” “Ona buraya gelmesini söyle. Asfaltta konuşacağız.”

Gidip asfaltın kenarında durdum. Bu bir sinir savaşıydı. Spivey'in geleceğine kendi kendime bahse girdim. Beş dakika içinde belli olacaktı. Bekledim. Batıdan yağmur kokusu geliyordu. Bir saat sonra üzerimizde olurdu.

Spivey geldi. Araç kafesinin gacırtısını duydum. Dönünce pis bir Ford'un dışarı çıkmakta olduğunu gördüm. Araba Bentley'in yanında durdu. Spivey indi. İri, terli, elleri ve yüzü kırmızı. Üniforması kirli.

“Beni hatırladın mı?” dedim.

Küçük yılan gözleri sağına soluna baktı. Kaygılıydı.

“Sen Reacher'sm” dedi. “Ne varmış yani?”

“Doğru” dedim. “Reacher'ım ben. Cuma gününden. Konu neydi?” Ağırlığını bir ayağından diğerine aktarıyordu. Sert adamı oynayacaktı. Ama açığını vermişti. Benimle konuşmaya gelmişti. Oyunu kaybetmişti şimdiden. Konuşmadı.

“Cuma çünkü konu neydi?” diye tekrarladım.

“Morrison öldü” dedi. Omuzlarını silkip ince dudaklarını birbirine yapıştırdı. Daha fazla konuşmayacaktı.

Hafifçe sola kaydım. Kapıdaki nöbetçi ile arama Spivey'in iri cüssesini koymak için. Nöbetçinin görmemesi için. Morrison'un sustalısı elimde belirdi. Bir an Spivey'in göz hizasında tuttum. Abanoz sapındaki altın harfleri okuyacağı kadar. Sonra bıçak birden fırladı. Spivey'in küçük gözleri bıçağın üzerinde sabitlenmiş gibiydi.

“Bunu Morrison üzerinde kullandım mı sence?” dedim.

Bıçağa bakıyordu. Fırtınalı güneşte mavi bir ışıltıyla parlamaktaydı.

“Sen değildin” dedi. “Ama bunun için iyi bir nedenin vardı.”

Gülümsedim. Morrison’u öldürenin ben olmadığımı biliyordu. Şu halde öldüreni de biliyordu. Şu halde Morrison’un patronlarını da biliyordu. Bu kadar basit işte. Birkaç sözcükle bir yerlere varıyordum. Bıçağı iri kırmızı yüzüne biraz daha yaklaştırdım.

“Bunu senin üzerinde kullanmamı ister misin?”

Spivey çılgın gözlerle çevresine bakındı. On metre ilerideki nöbetçiyi gördü.

“Sana yardım etmeyecek” dedim. “Senden nefret ediyor. O yalnızca bir nöbetçi. Sen yalakalık yaptın ve terfi ettin. Yanıyor olsan üzerine işemez bile? Neden işesin ki?”

“Ne istiyorsun?” dedi Spivey.

“Cuma’yı” dedim. “Anlaşma neydi?”

“Söylersen ne olacak?”

Omuzlarımı silktim.

“Söyleyeceğin şeye bağlı. Gerçeği söylersen içeri dönmene izin veririm. Gerçeği söylemek ister misin?”

Cevap vermedi. Yolun kenarında duruyordu. Bir sinir savaşı. Onun sinirleri altüst olmuştu. Kaybediyordu. Küçük gözleri sağa sola dönüp durmaktaydı. Sonunda hep bıçağa takılıyordu.

“Peki, söyleyeceğim” dedi. “Arada sırada Morrison’a yardım ederdim. Beni Cuma günü aradı, iki kişi gönderiyorum, dedi. Adların benim için bir anlamı yoktu. Ne seni duymuşluğum vardı ne de ötekini. Hubble’ı öldürtecektim. Hepsi bu işte. Sana bir şey olmayacaktı, yemin ederim.”

“Peki ne aksilik oldu?”

“Adamlarım işi berbat ettiler. Yemin ediyorum. Biz ötekini öldürecektik. Sana bir şey olmayacaktı. Buradan çıktın, değil mi? Kılma da zarar gelmedi. Şimdi neden beni sıkıştırıyorsun?”

Sustalayı aniden kaldırıp çenesini çizdim. Şoktan dondu kaldı. Bir an sonra kesik yerden iri bir damla kan sızdı.

“Nedeni neydi?” diye sordum.

“Asla bir neden yoktur. Ben yalnızca bana denileni yaparım. ”

“Sana denileni yaparsın demek?”

“Ben yalnızca bana denileni yaparım” dedi yine. “Nedenlerini bilmek istemem.”

“Sana ne yapman gerektiğini kim söyledi?”

“Morrison.”

“Morrison’a ne yapılması gerektiğini kim söyledi, peki?”

Sustalıyı yanağının hemen dibinde tutuyordum. Korkudan titremeye başlamak üzereydi. O boncuk yılan gözlerine baktım. Cevabı biliyordu. O gözlerin ardında görüyordum bunu. Morrison’a ne yapması gerektiğini söyleyeni biliyordu.

“Ona kim söyledi?” diye sordum yine.

“Bilmiyorum. Anamın mezarı üstüne yemin ederim.”

Uzun uzun yüzüne baktım. Başımı salladım.

“Yanlış cevap, Spivey. Biliyorsun. Bana da söyleyeceksin.”

Şimdi Spivey başını salladı. Kocaman kırmızı yüzü iki yana sallandı. Kan yanağından çenesine inmişti.

“Söylersen beni öldürürler” dedi.

Sustalıyı beline doğru salladım. Kirli gömleğini kestim.

“Söylemezsen ben seni öldürürüm.”

Spivey gibiler kısa vadeli düşünürler. Bana söylerse yarın ölecekti. Söylemezse, şimdi. Öyle düşünüyordu. Kısa vadeli. O yüzden bana söylemeye başladı. Boğazı sanki konuşamayacak kadar kuruymuş gibi yukarı aşağı oynadı. Gözlerinin içine baktım. Ağzından ses çıkmıyordu. Filmlerdeki çölde kalmış ve su istemeye çalışan biri gibiydi. Ama söyleyecekti.

Sonra da söylemedi. Omzu üzerinden doğu tarafında bir toz bulutu gördüm. Sonra bir dizel motorunun homurtusu. Cezaevi otobüsü. Spivey kurtarıcısına dönüp baktı. Nöbetçi otobüsü karşılamak için dışarı çıktı. Spivey dönüp bana baktı. Gözlerinde kötü bir parıltı vardı. Otobüs yaklaşıyordu.

“Kimdi o, Spivey?” diye sordum. “Söyle yoksa geri gelirim.”

Ama o geri geri yürüdü, pis Ford’una koştu. Otobüs gelince bir toz bulutuna girdim. Sustalıyı kapayıp cebime koydum, Bentley’e atladığım gibi oradan uzaklaştım.

Fırtına beni ta doğuya kadar kovaladı. Arkamdan fırtınadan çok daha fazlasının geldiğine inanıyordum. Ağır bir düşkürlüğü içindeydim. Bu sabah her şeyi öğrenmeye o kadar yaklaşmıştım ki.

Şimdi ise hiçbir şey bilmiyordum. Durum birden tersine dönmüştü.

Ne desteğim, ne imkânlarım ne de yardım edecek biri vardı. Roscoe ile Finlay'den fazla bir şey bekleyemezdim. Benim gündemime uyamazdı ikisi de. Zaten karakolda başları beladaydı. Finlay ne demişti? Düşmanın burnunun dibinde çalışmak. Picard'dan da fazla bir beklentim olamazdı. O zaten işini riske atmıştı. Kendimden başka güvenecek kimsem yoktu.

Diğer yandan, kaygılanacak yasalar ve kısıtlamalar yoktu benim için. Anayasal hakları, tutuklu haklarını falan düşünmek zorunda değildim. Mantıklı şüphe ya da kanıt kurallarını düşünmem gerekmiyordu. Bu herifler için daha yüksek bir makama başvurma diye bir şey yoktu. Bu adil miydi? Elbette adildi. Bunlar kötü insanlardı. Çok uzun zaman önce sınırı aşmışlardı. Kötü insanlar. Finlay ne demişti? Olabildiğince kötü. Joe Reacher'ı da öldürmüşlerdi.

Bentley'i Roscoe'nun evinin önünde park ettim. Evde değildi. Chev-rolet orada yoktu. Bentley'in iri kromajlı saati altıya on kalayı gösteriyordu. On dakika bekleyecektim. Arkaya geçtim, kocaman arabanın deri koltuğuna uzandım.

O akşam Margrave'den uzaklaşmak istiyordum. Hatta Georgia'dan. Kapı cebinde bir harita buldum. Bir buçuk saat batıya gidersek Alabama eyalet sınırını geçerdik. İşte bunu istiyordum. Roscoe ile Alabama'ya gitmek ve ilk canlı müzik barında durmak. Sıkıntılarımı yarma kadar beklemeye almak. Roscoe ile. Arkama yaslanıp onu beklemeye boşladım. Hava kararıyordu. Hafif bir serinlik de çökmüştü. Saat altıda Bentley'in tepesine iri damlalar inmeye başladı. Fırtına yaklaşıyor gibiydi ama gelmedi. Yalnızca bulutların boşaltmak için çırpındığı ama bir türlü bıraka-madığı yağmurun iri damlaları. Hava iyice karardı ve ağır araba ıslak rüzgârda hafifçe sallanmaya başladı.

Roscoe geç kalmıştı. Chevy'sinin yokuştan aşağı geldiğini gördüğümde fırtına yirmi dakikadır tehdidini savurmaktaydı. Farları beni aydınlattı, sonra döndü, garaj kapısı aydınlandı, ardından da motoru kesince ortalık karanlığa büründü. Bentley'den çıkıp yanma gittim. Kucaklaşıp öpüştük. Sonra içeri girdik.

“İyi misin?” diye sordum.

“İyiyim ama berbat bir gündü.”

Başımı eğdim. Gerçekten de öyleydi.

“Canın sıkılıyor mu?”

Lambaları yakıyor, perdeleri kapatıyordu.

“Bu sabah hayatımın en korkunç günüydü” dedi. “Sana kimseye söyleyemeyeceğim bir şey söyleyeyim. Morrison işine sıkılmadım. Öyle bir herif için fazla üzülemezsin. Ama karısına çok üzüldüm. Morrison gibi biriyle yaşamak zaten berbat bir şeyken, bir de onun için ölmek.”

“Ya diğerleri? Teale?”

“Hiç şaşmadım. Ailenin tümü iki yüz yıldır pislikten başka bir şey değildir. Haklarında her şeyi

bilirim. Ailelerimiz uzun zamandır tanışılar. O neden farklı olsun ki? Tanrı için, karakoldaki diğerlerinin temiz olmasına çok sevindim. Onlardan birinin de bu işe bulaşmış olacağından korkuyordum. Buna dayanabilir miydim bilemiyorum.”

Mutfığa girince arkasından yürüdüm. Sessizleşti. Mutlu değildi. Buzdolabının kapağını açtı. Dolap boş der gibiydi. Yorgun bir gülümsemeyle bana baktı.

“Bana yemek ısmarlamak ister misin?”

“Elbette. Ama burada değil, Alabama’da.”

Ne yapmak istediğimi anlattım. Planımdan hoşlandı. Sevinip duşa girdi. Ben de duş alsam iyi olur diye düşünerek arkasından girdim. Ama üniformasının düğmelerini açar açmaz önceliklerim birden değişiverdi. Alabama barının çekiciliği uzaklaşmıştı. Duş da bekleyebilirdi. Üniformasının altında siyah iç çamaşırını giyiyordu. Öyle pek önemli şeyler de değil. Yatak odasında yere yuvarlandık. Dışarıda fırtına patlamış, yağmur camlara vuruyor, şimşekler çakıyordu.

Sonunda duşa girebildik. Artık buna gerçekten ihtiyacımız vardı. Roscoe giyinirken ben yatağa uzandım. Soluk blucinle ipekli bir bluz giydi. Işıkları söndürdük, kapıyı kilitledik, Bentley’e atladık. Saat yedi buçuktu ve fırtına doğuya, Charleston’a doğru uzaklaşıyordu. Warbur-ton’un önünden geçen yolu buldum, tarlalar arasından geçtik. Cezaevinin ürkütücü sarı ışıkları yanıyordu.

Warburton’dan yarım saat sonra eski arabanın devasa deposunu doldurduk. Franklin’de eski bir köprüden Chattahoochee nehrini geçtik. Dokuz olmadan Alabama’ya varmıştık. Önümüze ilk gelen barda durmaya karar verdik.

Bir buçuk kilometre kadar sonra eski bir yol kenarı barı gördük. Park yerine çekip arabadan çıktık. Fena görünmüyordu. Geniş ve alçak, ahşap: Bol neon ışıkları, pek çok araba ve müzik sesi. Kapının önündeki tabelada The Pond yazıyordu, haftada yedi gün akşam dokuz buçukta canlı müzik. Elele tutuşup içeri girdik.

Bar gürültüsü, müzik sesi ve bira havası duvar gibi çarptı yüzümüze. Arka tarafa yürüyünce dans pistinin gerisinde bölmeler gördük. Sahne aslında alçak beton bir platformdu. Bir zamanlar yükleme yeri olarak kullanılmış olmalıydı. Tavan alçak, ışıklar loştu. Boş bir bölme bulup yerleştik. Garsonu beklerken orkestra da yerleşiyordu. Garson kadınlar basketbol orta saha oyuncuları gibi koşuşturmaktaydılar. Biri gelince bira, hamburger, patates kızartması ve soğan halkaları ısmarladık. Bir an sonra siparişler masamızdaydı. Hepsini yiyip birer porsiyon daha ısmarladık.

“Joe için ne yapacaksın?” diyo sordu Roscoe.

Joe’nun işi her neyse onu tamamlayacaktım. O sabah Roscoe’nun sıcak yatağında o kararı almıştım. Ama Roscoe bir polisti. Yasalara saygılı olmaya yemin etmişti. Yasalar da, bana engel olmak üzere tasarlanmıştı. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Ama o benim konuşmamı beklemedi.

“Bence onu kimin öldürdüğünü bulmalısın” dedi.

“Ya sonra?”

Ama ancak o kadar konuşabildik. Orkestra başlamıştı. Bir daha konuşamadık. Roscoe özür dileyen bir gülümsemeyle başını salladı. Gürültüden konuşamıyordu. Sana sonra söylerim anlamına gelen bir işaret yaptı, sahneye döndük. Soruma vereceği cevabı bilmek isterdim.

Barın adı The Pond, orkestra da Pond Life'dı. Gayet iyi başladılar. Klasik bir trio. Gitar, bas, davul. Stevie Ray Vaughan numarası. Stevie Ray, Chicago yakınlarında düşen helikopterinde öldüğünden bu yana güney eyaletlerinde kırkın altındaki bütün beyaz erkeklerin üçte biri onun adına grup kurmuşlardı sanki. Herkes aynı şeyi yapıyordu. Çok bir şeye gerek yoktu. Neye benzediğin, nasıl bir alet kullandığın önemli değildi.

Grup fena sayılmazdı. Bas ve davul çalanlar kılıklı, şişman ve pistiler. Gitarist ufak tefek, esmer biriydi ve Stevie Ray'e benzediği bile söylenebilirdi. İyi de çalıyordu. Biz eğleniyorduk. Epey bira içtik, birbirimize yapışıkımız gibi oturduk. Bir süre dans da ettik. Orkestra durmadan çalıyordu. İçerisi iyice kalabalıklaşmış, sıcaklık artmıştı. Müzik daha da hızlanıyor. Garson kadınlar uzun boyunlu şişelerle koşup duruyorlardı.

Roscoe şnhane görünüyordu. İpekli bluzu ıslaktı. Altına hiçbir şey giymemişti. Cennetteydim ben. Göz kamaştırıcı bir kadın ve kötü sayılmayacak bir orkestra ile külüstür bir bardaydım. Joe yarına kadar beklemeye alınmıştı. Margrave bir milyon kilometre uzaktaydı. Hiçbir sorunum yoktu. Gecenin sona ermesini istemiyordum.

Orkestra geç saatlere kadar çaldı. Saat geceyarısını geçmiş olmalıydı. İkimiz de kafayı bulmuştuk. Bu durumda o kadar yolu göze alamazdık. Hafif bir de yağmur yağıyordu. Bu yağmurda bir buçuk saat direksiyon sallanmazdı. Bu kadar birayla kendimizi bir hendekte buluverirdik. Ya da cezaevinde. Bir buçuk kilometre ilerideki bir motelin işareti vardı. Roscoe oraya gitmemizi söyledi. Kıkır kıkır gülüyordu. Sanki evlenmek üzere kaçıyormuşuz gibi. Sanki bunun için ona eyalet sınırını aşmışım gibi. Öyle bir şey aklıma gelmiş değildi. Ama şimdi de itiraz edecek değildim.

Kulaklarımız zonklayarak bardan çıkıp arabaya bindik. Bir buçuk kilometre kadar gidince motel göründü. Uzun, alçak bir bina, bir filmde çıkmış gibi. Arabayı parka çektim, büroya gidip gece kâtibini uyandırdım. Parayı ödedim, sabah uyandırmasını ayarladım. Arabaya dönüp kendi odamızın önüne çektim. Oda temiz bir yerdi. Amerika'nın herhangi bir yerinde olabilirdi. Çatısına vuran damlalar hoş ve sıcak bir duygu veriyordu. Geniş bir yatağı da vardı.

Roscoe'nun üşütmesini istemiyordum. O ıslak bluzu üzerinden çıkarmalıydı. Öyle söyledim. Güldü. Tıpla ilgilendiğimi bilmediğini söyledi. Acil durumlar için yeteri kadar şey öğrendiğimizi söyledim.

“Bu acil bir durum mu?” diye kıkırdadı yine.

“Eğer o bluzu çıkarmazsan az sonra olacak” dedim.

Çıkardı. Ben de kendisine sarıldım. O kadar güzel, o kadar tahrik ediciydi ki. Her şeye hazırды.

Daha sonra sarmaş dolaş yattık ve konuştuk. Kim olduğumuzdan, neler yaptığımızdan, kim olup neler yapmak istediğimizden. Bana ailesinden söz etti. Kuşaklar gerisine giden bir talihsizlik hikâyesi. Az

daha başarıya yaklaşan ama bir türlü ulaşamayan temiz insanlar, bir çiftçi ailesi. Kimyasallardan, makinelerden önce güç zamanlar yaşamış, doğanın gücüne rehine olmuş insanlar. Atalarından biri az daha zengin olacakmış ama Belediye Başkanı Teale'in büyük dedesi demiryolunu inşa ettiğinde en iyi toprakları elinden gitmiş. Sonra ipotekler ve hacizler devreye girmiş ve kin öylesine devam etmişti ki, şimdi Margrave'i seviyor ama Teale'in sanki sahibiymiş gibi, ki gerçekten öyleydi, ortalıkta dolaşmasına tahammül edemiyordu.

Ona Joe'dan söz ettim. Kimseye söylemediğim şeyleri anlattım. Kendime sakladığım şeyleri. Ona olan duygularımı ve ölümüyle ilgili neden bir şeyler yapmaya zorunlu olduğumu. Bunu yapıyor olmaktan ne kadar mutlu olduğumu da. Uzun uzun konuştuk ve sonra birbirimizin kolları arasında uyuduk.

Otel kâtibi kapıyı vurduğunda neredeyse hiç uyumamış gibiydik. Salı. Sabah güneşi ıslak bir şafakta kendini göstermeye çalışıyordu. Beş dakika sonra Bentley'de doğuya doğru yol alıyorduk.

Ağır ağır uyandık. Georgia eyalet sınırını geçtik. Franklin'de nehri aştık. Boş tarım toprakları arasında hızlandık. Tarlalar üzerinde sis vardı. Kırmızı toprak üzerinde buhar gibi. Güneş yükselince onları da dağıttı.

İkimiz de konuşmuyorduk. O sakin ve mahrem kozayı mümkün olduğu kadar korumak istiyorduk. Margrave'e varmak nasıl olsa balonu patlatacaktı. Arabayı sürerken buna benzer gecelerimizin çok olacağım umuyordum. Bunun gibi sakin sabahlarımızın da. Roscoe yanımdaki koltukta büzülmüş, düşüncelere dalmıştı. Çok mutlu görünüyordu. Öyle olduğunu umdum.

Yine VVrbıuron'un önünden geçtik. Cezaevi alçak sisin ortasında uzay kenti gibiydi. Cezaevi otobüsünden gördüğüm koruluğun önünden geçtik. Kavşakta ilçe yoluna döndük. Eno'nun lokantasını, karakolu ve itfaiye binasını geçtik. Verimli toprakları demiryolu inşa etmek için alan adamın heykelinden sola dönüp Roscoe'nun evinin önünde durduk. İnince gerinip esnedik. Bir an birbirimizin yüzüne baktık. Eğlenmiştik. Elele eve doğru yürüdük.

Roscoe'nun kapısı açıktı. Ardına kadar değil de bir karış falan. Kilidi parçalanmıştı. Biri bir levye kullanmıştı. Kırık kilit ve kıymıklar kapının daha fazla kapanmasını önlüyordu. Roscoe elini ağzına götürdü. Gözleri irileşmişti. Kapıdan bana döndü.

Kolundan yakalayıp kenara çektim. Sırtımızı garaj duvarına yaslayıp bekledik. Duvara sürtünerek evin çevresini dolaştık. Her pencerede durup içerisini dinledik, bir an başımızı kaldırıp odalara baktık. Tekrar kırık kapının önüne geldik. Islak toprağa ve taflanlara sürtünmekten ıslanmıştık. Ayağa kalktık. Birbirimize bakıp omuzlarımızı silktik. Kapıyı açıp içeri girdik.

Her tarafı iyice kontrol ettik. Evde kimse yoktu. Bir zarar verilmiş değildi. Çalınan bir şey de yoktu. Stereo ve televizyon yerlerinde duruyordu. Roscoe dolabını açtı. Polis tabancası hâlâ kemerine asılıydı. Çekmecelerini açtı. Hiçbir şeye el sürülmemişti. Hiçbir şey araştırılmamıştı. Hiçbir eksik yoktu. Holde durup birbirimize baktık. Sonra ben geride bırakılmış bir şey gördüm.

Açık kapıdan giren güneşin ışığında parke üzerinde ayak izleri. Pek çok ayak izi. Kapıdan içeri çok kişi girmişti. Ayak izleri renkli halı üzerinde kayboluyor, yatak odasına giden parkenin üzerinde yine

ortaya çıkıyordu. Oradan tekrar kapıya gidiyorlardı. Geceki yağmurda gelenlerin izleriydi bunlar. Ahşap üzerinde kurumuş çamurlu izler. Hafif ama kusursuz. En az dört kişi. Girmişler ve çıkmışlar. Lastik galoş izleri. Kuzeyde kışın giydikleri gibi.

Gece gelmişlerdi, hem de kan beklentisiyle. Bütün takımlarıyla gelmişlerdi. Galoşları, naylon önlükleri, bıçakları, çekiçleri ve çivileriyle. Morrison ile karısına yaptıklarını bize de yapmak için.

Yasak kapıyı açmışlardı. İkinci ölümcül yanlışlarını yapmışlardı. Şimdi artık ölmüş sayılırlardı. Onları avlayacak ve onlar ölümlerini gülümseyecektim. Bana saldırı Joe'ya ikinci saldırı demekti. Beni kollayacak Joe yoktu yanımda. İkinci meydan okumaydı bu. İkinci aşağılama. Bu kendini savunma değildi. Bu Joe'nun anısına saygıydı.

Roscoe ayak izlerine bakıyordu. Klasik tepkiyi gösteriyordu. Reddetme. Dört kişi gece kendisini öldürmeye gelmişti. Bunu biliyor ama bilmezlikten geliyordu. Zihnini buna kapatıyordu. Kötü bir davranış değildi ama çok geçmeden ipin üstünden düşecekti. O zamana kadar yerdeki solgun izleri sürüyordu.

Evde bizi aramışlardı. Yatak odasına ayrılmışlar ve araştırmışlardı. Sonra yine toplanıp çıkmışlardı. Dışarıda yolda iz aradık ama bulanıktık. Asfalt ıslaktı ve buharlar yükseliyordu. Yine içeri girdik. Kırık kilil ve evdeki soluk izlerden başka kanıt yoktu.

İkimiz de konuşmuyorduk. Öfkeden yanıyordum. Hâlâ Roscoe'ya bakıyordum. Barajın patlamasını bekliyordum. Morrison'larm cesetlerini görmüştü. Ben görmemiştim. Finlay bana anlatmıştı. Dinlemesi bile kötüydü. Finlay de oradaydı ve Finlay sarsılmıştı. Roscoe da oradaydı. Birilerinin bize yapmak istediklerini tam olarak görmüştü.

“Kimin peşindeydiler?” dedi sonunda. “Benim mi, senin mi, ikimizin de mi?”

“İkimizin de” dedim. “Hubble'ın cezaevinde benimle konuşmuş olduğunu ve benim de sana her şeyi söylediğimi düşünüyorlar. O yüzden Hubble'm bildiğini ikimizin de bildiğini kabul ediyorlar.”

Roscoe başını salladı. Gidip arka kapıya yaslandı, bahçesine baktı.

Yüzünün sarardığını gördüm. Titriyordu. Savunması yıkılmıştı. Kapının kenarındaki köşeye sığındı. Âdeta duvarın içine girmeye çalışıyordu. Ad bile konamayan dehşetli şeyler görüyormuş gibi bakıyordu boşluğa. Kalbi kırılmış gibi ağlamaya başladı. Yanma gidip sıkıca kucakladım. Korkusunu ve gerginliğini ağlayarak boşaltana kadar sarıldım. Uzun bir süre ağladı. Gömleğim gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

“Tanrıya şükür ki dün gece burada değildik” dedi.

Özgüvenli konuşmam gerektiğini biliyordum. Korkuyla bir yere varamazdı. Korku cesaretini alıp götürürdü. Bu gece ve hayatının geri kalan bütün gecelerinde karanlık ve sessizlikle karşı karşıya kalacaktı.

“Keşke burada olsaydık” dedim. “Bir iki cevap alabilirdik.” Çıldırılmışım gibi baktı yüzüme. Başını salladı.

“Ne yapacaktın?” dedi. “Dört kişiyi öldürecek miydin?”

“Yalnızca üçünü. Dördüncüsü bize cevapları verecekti.”

Bunu mutlak bir kesinlikle söylemişim. Sanki başka bir ihtimal yokmuş gibi. Bana baktı. Onun bu dev adamı görmesini istiyordum. On üç uzun yıl askerlik yapmış kişiyi. Çıplak elleriyle insanları öldüreni. Buz gibi mavi gözler, içimde var olan her şeyi veriyordum. Hissettiğim bütün yenilmezliği, amansızlığı iletmeye hazırdım. Roscoe'nun kendini güvenlikte hissetmesini istiyordum. Korku duymamasını istiyordum.

“Beni alt etmek için dört köylüden fazlası gerekir” dedim. “Kimi kandırıyor onlar? Ben onlardan çok daha iyilerini bok çuvalına döndür-müşümdür. Buraya bir daha gelirlerse bir kova içinde giderler. Sana şu kadarını söyleyeyim, Roscoe, eğer biri sana zarar vermeyi düşünürse düşüncesini tamamlayamadan ölür.”

işe yarıyordu. Onu inandırırıyordum. Onun sert ve özgüvenli olmasını istiyordum. Gözleri parlamaya başlamıştı.

“Çok ciddiym, Roscoe. Yanımda oldukça sana kimse bir şey yapamaz.”

Yüzüme bir daha baktı. Saçlarını geri itti.

“Söz mü?”

“Söz elbette.” Soluğumu tuttum.

Güçlkle gülümsedi. Duvardan ayrılıp bir adım attı. Kriz geçmişti.

“Şimdi buradan çıkalım” dedim. “Burada kalıp hedef oluşturanlayız. ihtiyacın olan şeyleri bir çantaya doldur.”

“Peki. Ama önce kapımı onarmayacak mıyız?”

Sorusunu düşündüm. Bu önemli bir taktik konuydu.

“Hayır. Onarırsak gördüğümüzü anlarlar. Görmüşsek saldırıya açık

_____ H7 olduğumuzu biliyoruz demektir. Bunu bilmemeleri daha iyi. Çünkü o zaman bir daha fazla dikkatli olmayacağımızı düşüneceklerdir. O nedenle hiçbir şey yapmayacağız. Sanki buraya gelmemişiz gibi. Kapıyı hiç görmemişiz gibi. Saf ve budala rolü oynamaya devam edeceğiz. Bizim saf ve budala olduğumuzu düşünürlerse dikkatsiz davranacaklardır. O zaman bir daha geldiklerini görmek kolay olur.”

“Tamam” dedi.

İnanmış görünmüyordu ama kabul ediyordu.

“Eşyalarını topla” dedim yine.

Mutlu değildi ama bir iki parça şey almaya gitti. Oyun başlıyordu. Öteki oyuncuların kimler olduklarını bilmiyordum. Hatta oyunun bile ne olduğunu tam olarak bilemiyordum. Ama nasıl oynanacağını biliyordum. Açılış hamlem onların bizim hep bir adım geride olduğumuzu hissetmeleriydi.

“Bugün işe gideyim mi?” diye sordu Roscoe.

“Gitmen gerek. Normalin dışına çıkamayız. Finlay’le de konuşmamız gerek. Washington’dan telefon bekliyor. Sherman Stoller hakkında bilgi edinmemiz gerek. Ama merak etme, bizi ekip odasının ortasında öldürecek değiller. Bunun için sessiz ve ıssız bir yer arayacaklar, herhalde gece saatinde. Oradaki tek kötü Teale, onunla yalnız kalmamaya bak. Finlay, Baker ya da Stevenson’ın yanında olmaya çalış, tamam mı?”

Roscoe başım salladı. Duş yapıp giyinmeye gitti. Yirmi dakika sonra yatak odasından üniformalı olarak çıktı, üstünü düzeltti. Güne hazırdı. Bana baktı.

“Söz mü?”

Bunu bir soru, bir özür dileme, bir güven tazeleme gibi söylemişti. Yüzüne baktım.

“Söz” deyip göz kırptım.

Başımı salladı. O da göz kırptı. Dışarı çıkarken kapıyı bulduğumuz gibi bıraktık:.

Roscoe’nun evine dönmediğimiz izlenimini yaratmak için Bentley’i onun garajına sakladım. Sonra Roscoe’nun arabasına bindik, güne Eno’da kahvaltıyla başlamaya karar verdik. Yokuşu çıkarken bize doğru gelen bir kamyonet gördüm. Koyu yeşil, çok temiz ve yepyeni. Bir yanında altın sarısı süslü harflerle Kliner Vakfi yazıyordu. Daha önce gördüğüm bahçı-vanlarınkı gibi.

“Bu ne böyle?” diye sordum.

Roscoe kafenin yanından Ana Cadde’ye çıktı.

“Vakfin pek çok arabası vardır. ”

“Ne iş yaparlar?”

“Kliner buraların büyük adamıdır. Kasaba ona depolarım yapması için arsa sattı. Anlaşmaya göre o da bir kamu yararı programı kuracaktı. Teale bunu belediye başkanlığı bürosundan yürütüyor.”

“Teale mi? Teale düşman ama.”

“Belediye başkanı olduğu için o işin başında, Teale olduğu için değil. Programın geniş bir bütçesi var, yollara, bahçelere, kütüphaneye falan harcıyor. Kasaba emniyetine de büyük paralar veriyor. Ben polis olduğum için ipotek yardımı aldım örneğin. ”

“Teale’in elinde büyük güç topluyor öyleyse” dedim. “Peki ya Kli-ner’in oğlu? Beni senden uzaklaşmam için uyardı. Sende önceliği varmış dedi.”

Roscoe ürperdi.

“Serserinin biridir. Ondan mümkün olduğunca kaçınırım. Sen de öyle yap.”

Roscoe arabayı sürerken huzursuz gibiydi. Hep çevresine bakmıyordu. Sanki kendini tehdit altında hissediyormuş gibi. Sanki her an arabanın önüne biri çıkacak ve bizi tarayacakmış gibi. Georgia kırsalındaki sakin yaşantısı sona ermişti. Gece evine giren dört adam o yaşantıyı paramparça etmişti.

Eno’nun mıcır kaplı park yerinde durunca büyük araba yayları üzerinde hafifçe sallandı. Alçak koltuktan indim, birlikte kapıya yürüdük. Kapalı bir gündü. Gece yağın yağmur havayı soğutmuş, gökyüzünü parça parça bulutla doldurmuştu. Yeni bir mevsim başlamıştı sanki.

içerisi boştu. Bir bölmeye yerleştik, gözlüklü garson kadın kahve getirdi. Beykmlı yumurta ısmarladık. Dışarıda parka siyah bir kamyonet giriyordu. Daha önce üç kere gördüğüm araç. Sürücüsü farklıydı. Kle-ner’in çocuğu değil. Bu daha yaşlı bir adamdı. Altmış yaşlarında ama kemikli ve zayıf. Kıır saçları iyice tıraşlı. Çiftçi gibi giyinmişti. Gününü güneş altında geçirirmiş gibi görünüyordu. Camın ardından bile gücünü hissediyor, gözlerinin parıltısını görebiliyordum. Roscoe beni dürtükle-yerek adamı işaret etti.

“işte Kliner bu.”

Adam içeri girdi, bir an durdu. Sağma soluna bakındıktan sonra tezgâha yürüdü. Eno mutfaktan çıktı. İki adam baş başa verip bir süre konuştular. Kliner sonra doğruldu. Kapıya döndü. Durup sağma soluna baktı. Bakışları bir an Roscoe’nun üzerinde durdu. Sonra bana baktı. Kendimi projektörle aydınlatılmış gibi hissettim. Dudakları garip bir gülümsemeye aralandı. Dişleri şaşırtıcıydı. Köpek dişleri uzun ve içeri eğik, azı dişleri düz ve kare. Yaşlı bir kurdunki gibi sarı. Dudakları kapandı, bakışları döndü. Kapıyı kapayıp kamyonetine döndü, küçük taşları arkaya fırlatarak büyük bir gürültüyle uzaklaştı.

Roscoe’ya döndüm.

“Bu Kliner’ları biraz anlatsana.”

Hâlâ gergin görünüyordu.

“Neden? Biz burada hayat mücadelesi veriyoruz ve sen Kliner’lar-dan konuşmak istiyorsun.”

“Bilgi edinmek istiyorum” dedim. “Kliner’in adı her yerde karşıma çıkıyor, ilginç bir tip. Oğlu da başlı başına bir tip. Karısını da gördüm. Mutsuz görünüyordu. Acaba bu işlerle bir ilgileri var mı diye merak ediyorum.”

Roscoe omuzlarını silkip başını salladı.

“Sanmam. Buraya yalnızca beş yıl önce geldiler. Aile kuşaklar önce Mississippi’de pamuk işlemeden

zengin olmuş. Yeni bir kimyasal icat etmişler, yeni bir formül. Klor ya da sodyum bilmemne. Ama beş yıl önce Çevre Koruma ile başları belaya girmiş. Nehre atılan atıklardan New Or-leans'a kadar balıklar ölüyor.”

“Sonra ne olmuş?”

“Kliner fabrikasını taşımış. Şirket onunmuş o sırada. Fabrikayı Ve-nezuela gibi bir yere taşımış. Sonra farklı işlere el atmış. Beş yıl önce Ge-orgia'ya geldi bu depoyla. Tüketim malları, elektronik falan gibi şeyler.”

“Demek buralı değiller?”

“Beş yıldan önce hiç görmüş değilim. Haklarında fazla bir şey bilmiyorum. Ama kötü bir şey duymadım. Kliner herhalde acımasız lalan biridir ama balık olmadığın sürece bir zararı yok sanırım.”

“Peki, karısı neden o kadar korkuyor?” diye sordum.

Roscoe yüzünü buruşturdu.

“Korkmuyor, hasta. Belki hasta olduğu için korkuyor. Ölecek diye. Ama bu Kliner'in suçu değil.”

Yemek geldi. Konuşmadan yedik. Porsiyonlar büyük, yumurtalar lezzetliydi. Bu Eno yumurta işini iyi biliyordu. Bol bol kahve içtim.

“Pluribus'un sence bir anlamı var mı?” diye sordu Roscoe. “Çocukluğunuzda hiç duymamış mıydınız?”

Uzun uzun düşünüp başımı salladım.

“Latince mi?” diye sordu.

“Birleşik Devletler'in düsturu, değil mi?” dedim. “EPluribus Unum. Çokluktan Birliğe demek. Birçok eski koloniden kurulan tek millet.”

“Demek Pluribus çokluk demek?” dedi. “Joe Latince bilir miydi?” Omuzlarımı silktilim.

“Hiçbir fikrim yok. Herhalde. Akıllıydı. Biraz Latince'si olmalı. Ama emin değilim.”

“Pekâlâ. Joe'nun neden buraya geldiği hakkında başka bir fikrin yok mu?”

“Para belki. Aklıma başka bir şey gelmiyor. Joe Maliye Bakanlığı'nda çalışıyordu bildiğim kadarıyla. Hubble da bankada. Tek ortak noktaları para olabilirdi. VVshington'dan bir şey öğreniriz belki. Olmazsa en baştan başlayacağız.”

“Peki. Bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Florida’ dan o tutuklama raporunu istiyorum.”

“Sherman Stoller’ ın mı? Ama o iki yıl önceydi.”

“Bir yerden başlamak gerek.”

“Peki, onu da sorarım. Florida’ ya telefon ederim. Başka?”

“Bir silaha ihtiyacım var.”

Cevap vermedi. Lamine masanın üstüne bir yirmilik attım, kalkıp arabaya gittik.

“Bir silaha ihtiyacım var” dedim yine. “Bu iş büyük, tamam mı? O yüzden silah gerek. Bir mağazaya gidip de alamam. Ne kimliğim var ne de adresim.”

“Pekâlâ, ben sana bir tane bulurum” dedi.

“Kullanma ruhsatım da yok. Gizli olmalı.”

Başımı salladı. “Kimsenin bilmediği bir tane var” dedi.

Karakolun otoparkında uzun uzun öpüştük. Sonra arabadan inip camlı kapılardan içeri girdik. Dışarı çıkmak üzere olan Finlay’ le neredeyse çarpışıyorduk.

“Morga bir daha gitmem gerek” dedi. “Benimle gelin, konuşacak çok şeyimiz var.”

Tekrar dışarı çıktık. Roscoe’ nun Chevy’ sine bindik. O direksiyona geçti, Finlay de yanına. Ben yine arkadaydım. Finlay ikimizi de görebilmek için yana döndü.

“Maliye Bakanlığı’ ndan telefon geldi” dedi Finlay. “Yirmi dakika falan önce. Teale konusunda çok kaygılıydım.”

“Ne dediler?” diye sordum.

“Hiçbir şey. Yarım saatlerini bana hiçbir şey söylememekle harcadılar.”

“Hiçbir şey mi? Ne demek bu?”

“Hiçbir şey söylemediler. Ağızlarını açmak için Teale’ den resmen yetki alınmasını istiyorlar.”

“Joe’ nun orada çalıştığını doğruladılar, değil mi?”

“O kadarını söylediler. On yıl önce Askeri İstihbarattan gelmiş. Onu özel olarak bulup işe almışlar.”

“Neden?” diye sordum.

Finlay omuzlarını silkti.

“Söylemediler işte. Tam bir yıl önce yeni bir projeye başlamış ama sırmış. Reacher, orada büyük biri olduğu kesin. Ondan söz edişlerini duyacaktın. Sanki Tanrı hakkında konuşuyorlarmış gibi.”

Bir süre sustum. Joe hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Hiçbir şey.

“Demek öyle?” dedim. “Bütün öğrendiğin bu muydu?”

“Hayır. Karşıma Molly Beth Gordon adında bir kadın çıkana kadar ısrar ettim. Adını duymuş muydun?”

“Hayır. Duymalı mıydım?”

“Joe’ya çok yakınmış gibi geldi. Belki de aralarında bir ilişki vardı. Çok üzüldü. Sel gibi ağladı.”

“Sana ne söyledi peki?”

“Hiçbir şey. Yetkisi yokmuş. Ama sana anlatabileceği her şeyi anlatmaya söz verdi. Joe’nun küçük kardeşi olduğun için kuralları çiğneyecekmiş.”

Başımı eğdim.

“Bu daha iyi. Onunla ne zaman konuşuyorum?”

“Saat bir buçukta telefon et. Öğle tatili, çalıştığı yer boş olacak. Büyük bir risk alıyor ama seninle konuşacakmış. Öyle dedi.”

“Peki, başka bir şey söyledi mi?”

“Ağzından küçük bir şey kaçırıldı. Joe’nun gelecek Pazartesi sabahı büyük bir açıklama toplantısı varmış.”

“Pazartesi? Yani pazardan sonraki gün?”

“Evet. Hubble haklıymış sanırım. Pazar gününden önce ya da Pazar günü büyük bir şey olacak. Bu her neyse Joe o zamana kadar kazandığını ya da kuybntlifini bilecekti. Ama kadın başka bir şey söylemedi. Be-111111le konuşmaması gerekirdi ve sanki biri dinliyormuş gibi davranıyordu, Onu ara ama fazla bir şey umut etme. Bir şey bilmiyor olabilir. Ora-d.1 sağ elin yaptığını sol el bilmez.”

“Bürokrasi” dedim. “Pekâlâ, burada yalnız olduğumuzu kabul edeci iğiz. En azından bir süre için. Picard’a yine ihtiyacımız olacak.”

Finlay başını salladı.

“Elinden geleni yapacak. Dün gece beni aradı. Hubble’lar emniyette. Şu anda Picard geri çekildi ama ihtiyacımız olursa yine ortaya çıkacak.”

“Joe’nun izini sürmeye başlamalı” dedim. “Joe bir araba kullanıyor olmalıydı. Washington’dan

Atlanta'ya uçakla gelmiş, bir otele yerleşmiş, bir araba kiralamıştır. O arabayı araştırmalıyız. Perşembe gecesi buraya o arabayla gelmiş olmalı. Buralarda bir yere atılmıştır herhalde. Araba bizi otele götürür ve Joe'nun odasında bir şey bulabiliriz. Dosyalar belki de.”

“Picard bunu yapamaz” dedi Finlay. “FBI terk edilmiş kiralık arabaları arayacak biçimde donanmış değildir. Teale ortalıktayken bunu biz de yapamayız.”

Omuzlarımı silktim.

“Yapmamız gerek. Bunun başka yolu yok. Teale'e bir hikâye uydur. Morrison'u öldüren kaçak mahkûmun kiralık bir arabası olduğunu, bunu araştırman gerektiğini söyle. Buna hayır diyemez, aksi takdirde kendi hikâyesini yalanlamış olur.”

“Tamam. Denerim. İşe yarayabilir sanırım.”

“Joe'da telefon numaraları olmalı. Ayakkabısında bulduğun numara bir bilgisayar çıktısından koparılmıştı, değil mi? Kâğıdın gerisi nerede peki? Otel odasında olduğuna eminim. Telefon numarasıyla doludur ve Hubble'ın numarası kâğıdın başından yırtılmıştır. Arabayı bul, sonra da Picard'ı kiralık araba şirketi aracılığıyla oteli bulması için sıkıştır. Tamam mı?”

“Tamam” dedi. “Elimden geleni yapacağım.”

Yellow Springs'de arabayı morgun kapısına park ettik. Ben içeri girmek istemedim. Joe hâlâ oradaydı. Aklımdan cenazenin kaldırılması geçti. Daha önce böyle bir şey yapmamıştım. Babamın cenazesini Deniz Piyadesi, anneminkini Joe kaldırmıştı.

Ama ikisiyle birlikte arabadan indim, serinlikte kapıya kadar yürüdük. Masa başında hâlâ aynı doktor oturuyordu. Beyaz önlüğüyle. Hâlâ yorgun görünüyordu. İçeri girmemizi işaret etti, oturduk. Ben taburelerden birine oturdum. Faks makinesinin yanına bir daha oturmak istemedim. Doktor sırayla hepimize baktı. Biz de ona baktık.

“Bize neler anlatacaksınız?” dedi Finlay.

Masa başındaki yorgun adam cevap vermeye hazırlandı. Sanki bir konferansa hazırlanmış gibi. Solundan üç dosya alıp önüne koydu. Üsttekini açtı. İkinciye de çekip açtı.

“Morrison” dedi. “Bay ve Bayan.”

Yine üçümüze baktı. Finlay adama başını salladı.

“İşkence görüp öldürülmüşler” dedi patolog. “Sırası açıkça belli oluyor. Kadını tutmuşlar. İki kişi kollarını bükmüşler. Kolların alt ve üstlerinde yoğun berelenmeler ve arkaya bükmekten de bazı lif kopmaları var. Bu ilk yakalandığından öldüğü ana kadar devam etmiş. Berelenme kan dolaşımı kesilince durur. Anlaşıldı mı?”

Başımızı eğdik. Anlamıştık.

“On dakika diyebilirim. Başından sonuna kadar on dakika. Kadın tutuluyordu yani. Erkek duvara çivileniyordu. İkisi de tahminime göre çıplaktılar o sırada. Saldırıdan önce pijamaları vardı, öyle mi?”

“Sabahlıklar” dedi Finlay. “Kahvaltı ediyorlardı.”

“Sabahlıklar en başta çıkarılmış. Erkek duvara ve yere çivilenmiş. Cinsel bölgesi hasar görmüş, hayaları kesilmiş. Otopsi kadının kesilen hayaları yutmak zorunda bırakıldığını gösteriyor.”

Oda sessizleşti. Mezar kadar. Roscoe bir süre bana baktı, sonra doktora döndü.

“Onları kadının midesinde buldum” dedi doktor.

Roscoe adamın önlüğü kadar beyazdı. Tabureden düşecek sandım. Gözlerini kapayıp direndi. Birinin bize dün gece için planladığı şeyleri dinliyordu.

“Ve?” dedi Finlay.

“Kadının göğüsleri kesilmiş, cinsel bölgeye hasar verilmiş, boğazı kesilmiş. Adamın boğazı ondan sonra kesilmiş. Boğazından fişkıran kan odadaki diğer kan lekelerinin üstünde saptandı.”

Odada bir ölüm sessizliği vardı. Bir süre sürdü de.

“Silah?” dedim.

Masa başındaki adam yorgun bakışlarını bana çevirdi.

“Keskin bir şey. Düz, belki on beş santim.”

“Ustura rm?”

“Hayır. Ustura kadar keskin ama sert, katlanan bir şey değil ve çift taraflı.”

“Neden?” diye sordum.

“İleri geri sürüldüğünü gösteren bulgular var.” Adam elini küçük bir yay çizecek biçimde salladı. “Böyle. Kadının göğüslerinde. İki tarafa da kesilmiş. Somon balığı filetosu çıkarır gibi.”

Başımı salladım. Roscoe ile Finlay sessiz kaldılar.

“Ya öteki? Stoller?” dedim.

Patolog iki Morrison dosyasını kenara çekip üçüncüyü açtı. Şöyle bir gözden geçirdikten sonra bana baktı. Üçüncü dosya diğer ikisinden kalındı.

“Adı Stoller miydi? Buraya kimliği meçhul yazmışız.”

Roscoe başını kaldırdı.

“Size bir faks gönderdik. Dün sabah. Parmak izlerinden teşhis edildi.”

Patolog karışık masasının üstünde bükülmüş bir faks kâğıdı buldu. Okudu, başını salladı. “Meçhul”ü silip “Sherman Stoller” yazdı.

“Pazardan beri burada” dedi. “Üzerinde daha çok çalışma imkânı buldum. Fareler kemirmiş ama ilk gelen gibi parçalanmamış, Morrison-lar kadar da berbat değildi.”

“Bize ne söyleyebilirsiniz?” diye sordum.

“Kurşunlardan söz etmiştik” dedi. “Ölüm nedeni olarak ekleyecek bir şey yok.”

“Başka ne biliyorsunuz?” diye sordum.

Dosya, kurşunlanıp da kan kaybından ölmek için fazla kalındı. Adamın bize söyleyecek daha fazla şeyi olması gerekirdi. Parmaklarını kâğıtlara dayayıp hafifçe bastırıldığını gördüm. Sanki dosyadan titreşimler almaya ya da körler alfabesi okumaya çalışırmış gibi.

“Bir kamyon sürücüsüydü” dedi.

“Öyle mi?”

“Öyle sanıyorum.” Kendinden emindi sesi.

Finlay başını kaldırdı, ilgilenmişti. Tümdengelim sürecini severdi. Büyülenmiş gibi olurdu. Ona, Harvard, boşanması ve sigarayla bırakmasından söz ettiğimde olduğu gibi.

“Devam edin” dedi.

“Kısaca anlatayım. Bazı inandırıcı nedenler buldum. Kasları gevşek olduğu için hareketsiz bir iş, duruş bozuk, şişkin kalçalar. Hafifçe kaba eller, parmak derilerinde eski dizel yakıtı izleri. Ayakkabılarının tabanında da. Fazla yağlı kötü bir beslenme, kan gazları ve dokularda aşırı hidrojen sülfid. Bu adam hayatını yollarda başkalarının egzozlarını koklayarak geçirmiş. Dizel yakıtı nedeniyle kamyon sürücüsü tahmini.”

Finlay de ben de başlarımızı salladık. Stoller kimliksiz, tarihçesiz gelmişti, üzerinde yalnızca kol saati vardı. Bu patolog gerçekten iyiydi. Bizim onaylamamızı görünce sevinmişti. Söyleyecek başka şeyleri olduğu da anlaşılıyordu.

“Ama bir süredir işsizmiş.”

“Neden?” diye sordu Finlay.

“Çünkü bütün bu bulgular eski. Uzun bir süre sürücülük yapmış sonra bırakmış gibi. Son dokuz aydır, hatta bir yıldır çok az sürücülük yapmış. Bundan da işsiz bir kamyon sürücüsü olduğunu çıkarıyorum.”

“İyi iş çıkardınız, doktor” dedi Finlay. “Bunların bizim için bir kopyası var mı?”

Doktor büyükçe bir zarf uzattı. Finlay kalkıp zarfı aldı. Biz de kalktık. Dışarı çıkmak istiyordum. Bir daha o soğuk depoya girmek istemiyordum. Roscoe ile Finlay bunu hissettiler ve başlarını salladılar. Sanki bir randevuya on dakika geç kalmışız gibi çıktık oradan. Doktor bir şey demedi. Odasından sanki bir randevularına on dakika geç kalmış gibi çıkan çok insan görmüştü.

Roscoe'nun arabasına bindik. Finlay zarfı açtı, kâğıtları katlayıp cebine soktu.

“Bu şimdilik bizim” dedi. “Belki bir ipucu yakalarız.”

“Ben Florida'dan tutuklama raporunu alırım” dedi Roscoe. “Bir yerde adresini buluruz. Bir kamyon sürücüsünün epey kırtasiye işlemi olmalı. Sendika, sağlık raporları, ehliyetname. Kolay olacak sanırım.”

Margrave'e kadar bir daha konuşmadık. Karakol, kayıt memuru dışında boştu. Margrave ve Washington'da öğle paydosu. Aynı saat dilimi. Finlay cebinden çıkardığı kâğıdı bana verdi ve sonra büro kapısında nöbete geçti. Ben de kardeşimin sevgilisi olabilecek kadına telefon açtım.

Finlay'ın verdiği numara Molly beth Gordon'un özel hattıydı. İlk çalışta açtı. Adımı söyledim. Ağlamaya başladı.

“Sesin tıpkı Joe'nun sesi” dedi.

Cevap vermedim. Tekrar anılara gömülmek istemiyordum. Yapmaması gereken bir iş yapıyorsa ve duyulma riski varsa bunu o da yapmamalıydı. Söyleyeceğini söyleyip telefonu kapamalıydı.

“Joe'nun bınıdı no işi vardı?” diye sordum..

Burnunu çektiğini duydum.

“Bir soruşturma yürütüyordu. Ama ne olduğunu tam olarak bilmiyorum.”

“Ama nasıl bir şeydi? işi neydi?”

“Bilmiyor musun?” diye sordu.

“Hayır. Pek görüşemiyorduk. Bana her şeyi en başından anlatman gerek.”

Hattın öteki ucunda uzun bir sessizlik oldu.

“Pekâlâ, bunu söylememem gerek ama söyleyeceğim. Kalpazanlık. Maliye'nin kalpazanlıkla mücadele operasyonunun başındaydı.”

“Kalpazanlık mı? Sahte para basımı mı?”

“Evet. Bölüm şefiydi. Operasyonu o yönetiyordu. Müthiş bir adamdı, Jack.”

“Peki ama burada ne işi vardı?”

“Bilmiyorum” dedi kadın. “Gerçekten bilmiyorum. Ama bunu senin için öğreneceğim. Dosyalarını kopyalayabilirim. Bilgisayar şifresini biliyorum.”

Bir duraklama daha oldu. Artık Molly Beth Gordon hakkında bir şeyler biliyordum. Bilgisayar şifreleri üzerinde çok çalışmışım. Her askeri polis gibi. Psikoloji okumuştum. Pek çok kullanıcı kötü seçim yapardı. Çoğu şifreyi bir kâğıda yazıp bilgisayara yapıştırırdı. Bunu yapmayacak kadar akıllı olanlar eşlerinin, köpeklerinin, en beğendikleri araba markasının ya da futbolcunun adlarını kullanırlardı. Ya da balayı yaptıkları ya da sekreterlerini düzdükleri adanın adını. Kendilerini gerçekten akıllı görenler harf yerine rakam kullanırlardı ama doğum günlerini, evlilik yıldönümlerini ya da böyle açık bir günü seçerlerdi. Kullanıcı hakkında bir şeyler bilersen şifrelerini bulma şansı artardı.

Ama Joe bu insanlardan değildi. Bir profesyoneldi. Askeri istihbarattan gelmişti. Şifresi rakam, harf, noktalama işareti, büyük ve küçük harfler karışımı olacaktı. Çözülmez bir şifre yani.

Eğer Molly Beth Gordon bunu biliyorsa Joe ona söylemiş olmalıydı. Başka türlü imkânsızdı. Kadına güvenmişti. Ona çok yakın olmalıydı. O nedenle sesimi biraz yumuşattım.

“Çok iyi olur, Molly. O bilgiye gerçekten ihtiyacım var.”

“Biliyorum. Yarın alacağımı umuyorum. Seni ilk fırsatta ararım. Bir şey öğrenir öğrenmez.”

“Kalpazanlık burada mı yapılıyor?” diye sordum. “Bu işin mahiyeti bu mu?”

“Hayır, öyle olmuyor. Birleşik Devletler içinde değil. Bodrumlarda dolar basan o insanlar hakkında söylenenlerin hepsi palavradır. Böyle bir şey yok. Joe bunu önledi. Yıllar önce özel kâğıt ve mürekkep satışları için belirli süreçler kurdu, öyle ki biri işe başladığından bir iki gün sonra yakalanıyor artık. Yüzde yüz garantili bir sistem. Artık ABD’de para basılmıyor. Joe bunu garantiledi. Her şey yurtdışında yapılıyor. Yakalanan bütün sahte banknotlar dışardan getirilme. Joe zamanını bunları kovalamakla geçirirdi. Uluslararası ilişkiler. Ama Georgia’da ne aradığını gerçekten bilmiyorum. Yarın öğreneceğim ama, söz.”

Kadına karakolun numarasını verdim ve Roscoe, Finlay ya da benim dışımda kimseyle konuşmamasını söyledim. Kadın sanki o anda biri içeri girmiş gibi aceleyle kapadı telefonu. Bir an oturup onun neye benzediğini hayal etmeye çalıştım.

Teale karakola dönmüştü. Yaşlı Kliner de yanındaydı. Kayıt tezgâhı önünde başbaşa vermişlerdi. Kliner, Teale ile lokantada Eno’yla konuştuğu gibi konuşuyordu. Vakıf işi belki. Roscoe ile Finlay hücrelerin oradaydılar. Yanlarına gittim, aralarına geçip alçak sesle anlattım.

“Kalpazanlık. Joe, Maliye Bakanlığı’nın kalpazanlıkla mücadele biriminin başıymış. Burada öyle bir şey duydunuz mu?”

İkisi de omuzlarını silkip başlarını salladılar. Cam kapıların açıldığını duyunca başımı kaldırdım. Kliner dışarı çıkmıştı, Teale bize doğru geliyordu.

“Ben gidiyorum” dedim.

Teale’in yanından geçip kapıya yöneldim. Kliner siyah kamyonetin yanında duruyordu. Beni bekliyordu. Gülümsedi. Kurt dişleri göründü.

“Kaybın için üzuldüm” dedi.

Sesi sakın ve kültürlüydü. Eğitim görmüş. O güneş yanığı görünüşüne uygun ses değil.

“Oğlumu rahatsız etmişsin” dedi.

Yüzüme baktı. Gözlerinde bir şey yanıyordu. Omuzlarımı silktim.

“Önce o beni rahatsız etti” dedim.

“Nasıl?” Sert bir ses.

“Yaşadığı ve soluk aldığı için” dedim.

Yürümeye devam ettim. Kliner siyah kamyonete bindi, motoru çalıştırdı, park yerinden çıkıp kuzeye döndü. Ben güneye yöneldim. Ros-coe’nun nviıvı yin’iyordım. Sekiz yüz metrelik yol. On dakika. Bentley’i garajdan çıkardım. Tekrar yokuşa vurup Ana Cadde’ye girdim. Ağır ağır geçerken çizgili tenteler altında bir giyim mağazası arıyordum. Berberin üç dükkân ilerisinde buldum. Bentley’i sokakta bırakıp içeri girdim, Charlie Hubble’ın masraf parasıyla bir pantolon, bir ceket ve bir gömlek aldım. Kravat istemezdi. Arkadaki prova odasında giyindim, eski giysilerimi bir torbaya doldurup Bentley’in bagajına attım.

Sonra berbere yürüdüm. İki yaşlı adamın genci kapıdan çıkıyordu. Beni görünce durdu, elini koluma dayadı.

“Adın ne senin, evlat?” dedi.

Söylemem için bir neden göremedim.

“Jack Reacher” dedim.

“Kasabada İspanyol asıllı dostların var mı?”

“Yok” dedim.

“Eh, şimdi var öyleyse. İki kişi, her yerde seni arıyorlar.” Adamın yüzüne baktım. O da sokağın iki başına.

“Kimlerdi?” diye sordum.

“Daha önce hiç görmemiştim. Ufak tefek, kahverengi araba, alacalı gömlekler. Her yerde Jack

Reacher'ı soruyorlar. O adda birini tanımadığımızı söyledik.”

“Ne zamandı bu?” diye sordum.

“Bu sabah. Kahvaltıdan sonra.”

“Teşekkür ederim.”

Adam geçmem için kapıyı açtı.

“Gir içeri. Ortağım işini görür. Ama bu sabah biraz huysuz. Yaşlandı da ondan.”

Yine, “Teşekkür ederim” dedim. “Görüşürüz.”

“Umarım evladım, umarım” dedi.

Adam yoluna devam etti, ben içeri girdim. Ablası Kör Blake’le şarkı söylemiş yaşlı adam oradaydı. Başka müşteri yoktu. Selamlayıp koltuğuna oturdum.

“Günaydın, dostum” dedi.

“Beni hatırladınız mı?”

“Elbette. Son müşterim şendin. Arada kafamı karıştıracak kimse gelmedi.”

Sakal tıraşı istedim.

“Son müşteri ben miydim? Ama o Pazar günüydü. Bugün Salı. İşler hep böyle kesat mıdır?”

Adam durup başını salladı.

“Yıllardır böyle. Belediye Başkam Teale buraya gelmez, eh o gelmeyince beyazların hiçbiri gelmez. Karakoldan yaşlı Bay Gray dışında. O haftada dört kere gelirdi, kendini asana kadar. Geçen Şubat’tan beri ilk beyaz yüz sensin.”

“Teale neden gelmiyor peki?”

“Adamın bir sorunu var. Yanında elinde usturayla bir siyah dururken koltukta havlulara sarıp sarmalanmış oturmak istemiyor sanırım. Belki de kendisine kötü bir şey olacağından korkuyordur.”

“Kötü bir şey olacağından mı?” dedim.

Adam güldü.

“Ciddi bir risk var sanırım” dedi.

“Demek geçiminizi sağlayacak kadar siyah müşteriniz var?” Havluyu omuzlarıma yerleştirip yüzümü sabunlamaya başladı.

“Bizim geçinmek için müşteriye ihtiyacımız yok.”

“Yok mu? Neden?”

“Kasaba parası var.”

“Öyle mi? Nedir o?”

“Bin dolar.”

“Bunu kim veriyor peki?”

Çenemi tıraşa başladı. Yaşlılıktan elleri titriyordu.

“Kliner Vakfi” diye fısıldadı. “Toplum programı. Bütün esnafa veriliyor. Beş yıldır alıyoruz.”

Başımı salladım.

“İyi bir şey” dedim. “Ama yılda bin dolar size yetmez ki. Hiç yoktan iyidir ama müşteri de gerek, değil mi?”

Laf olsun diye konuşuyordum, berberlerde hep yapıldığı gibi. Ama yaşlı adam birden gülmeye başladı. Tıraşı güçlkle tamamladı. Aynaya bakıyordum. Dün gecedten sonra boğazımın bir kaza sonucu kesilmesi çok acı olurdu.

“Sana söylememem gerekir ama ablamın arkadaşı olduğun için sana büyük bir sır söyleyeceğim” dedi.

Kafası karışmıştı. Ablasının arkadaşı değildim, Kadını tanımıyordum bile. Yalnızca onun bana anlattıklarını biliyordum. Elinde usturayla duruyordu yanbaşımında. Birbirimizi aynadan görüyorduk. Finlay’le kahve içerken olduğu gibi.

“Yılda bin dolar değil” diye fısıldadı. Sonra kulağıma eğildi. “Haftada bin dolar.”

Sonra olduğu yerde tepinip gülmeye başladı. Yüzümü yıkadı, sıcak havluyla sildi. Sonra elçabukluğu yapan bir sihirbaz gibi omuzlarımdaki örtüyü çekti.

“O yüzden müşteriye ihtiyacımız yok” diye kıkırdadı.

Parasını verip dışarı çıktım. Herif keçileri kaçırmıştı.

“Ablama selam söyle” diye arkamdan seslendi.

Atlanta yolculuğu seksen kilometrenin en keyifli yanıydı v11 bir milin v< km sürmüştü. Otoyol beni doğruca kentin merkezine snklı11. Kn yuıksnk binalara doğru direksiyon kırdım. Mermer girişleri görünce arabayı Inı11 kıp en yakın polise gidip kentin ticari merkezini sordum.

Tarifi üzerine sekiz yüz metre kadar yürüdüktan sonra bankalar caddesine girdim. Sunrise International önu havuzlu bir meydanın arkasındaki yüksek cam kuleydi. Bu kısmı Milano'ya benziyordu ama kulenin dibindeki iri taşlarla kaplı girişi Frankfurt ya da Londra'ya benzemeye çalışmıştı. Büyük işler yapan bir banka görünümü vermeye çalışıyordu. Koyu renk halı ve deri kaplı bir hol. Maun bir masa ardında bir resepsiyon memuru. Sakin bir otel olabilirdi.

Paul Hubble'ın ofisini istedim, kadın bir rehberi karıştırdı. Oziir diledi, bu işte yeni olduğu için beni tanımadığını söyledi, izini uuhuuuu kıldını bekler miydim? Bir numara çevirdi alçak sesle konuşmaya İnişindi. Smı ra eliyle telefonun ağzını kapadı.

“Ne ile ilgili diyeyim?”

“Bir arkadaşım. ”

Kadın konuşmaya devam etti, sonra da beni asansöre yönloıullı ılı On yedinci kattaki resepsiyona gitmeliymişim. Asansöre binip düğmeye bastım.

On yedinci kat bir centilmenler kulübüne benziyordu. Halı yerler, ahşap duvarlar, loş ışıklandırma. Parıltılı antikalar ve eski tablolar. Bon kalın halının üzerinde yürürken bir kapı açıldı ve takım elbiseli biri karşılamaya çıktı. Elimi sıkıp beni küçük bir odaya soktu. Kendini bir tür müdür olarak tanıttı, oturduk.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” dedi.

“Paul Hubble'ı arıyorum” dedim.

“Nedenini sorabilir miyim?”

“Eski bir arkadaşım. Burada çalıştığını söylediğini hatırladım, yolum buraya düşünce uğrayayım dedim.”

Takım elbiseli adam başını salladı. Bakışlarını indirdi.

“Bay Hubble artık burada çalışmıyor” dedi. “On sekiz ay önce işine son vermek zorunda kaldık. ”

Sessizce başımı salladım. Sonra o küçük odada oturup takım elbiseli adama baktım ve bekledim. Biraz sessizlik onu konuşmaya yöneltebilirdi. Doğrudan doğruya sorulara geçersen susabilirdi. Avukatlar gibi gizlilikten, mahremiyetten falan söz ederdi. Ama onun sohbetten hoşlanan biri olduğunu görebiliyordum. Bu müdürlerden çoğu böyledir. Ellerine fırsat geçerse insanı etkilemeye bayılırlar. Ben de oturup bekledim. Sonra adam Hubble'ın arkadaşı olduğum için benden özür dilemeye başladı.

“Onun bir suçu yoktu. İşini çok iyi yapıyordu ama o alandan çıkmak istiyorduk. Stratejik bir karar, işin içinde olan insanlar için çok yazık ama elden ne gelir. ”

Anlamışım gibi başımı salladım.

“Uzun zamandır görüşmüyorduk” dedim. “Bilmiyordum. Aslında burada ne yaptığını da bilmiyordum ya.”

Gülümsedim. Dostça ve saf görünmeye çalıştım. Bir bankada pek güç değildi bu. Sohbetsever herifi konuşturacak en iyi bakışımla baktım. Geçmişte çok işime yaramıştı.

. “Bizim perakende işimizin bir parçasıydı” dedi. “O bölümü kapattık.”

Sorgu dolu bir bakışla baktım yüzüne.

“Perakende mi?”

“Nakit, çekler, krediler, bireysel müşteriler.”

“Bunu kapattınız, ha? Neden?”

“Çok pahalı geliyordu. Masraf çok, kâr az. Kapanması gerekiyordu.”

“Bay Hubble o bölümün bir parçası mıydı?”

Başımı eğdi.

“Bay Hubble bizim nakit müdürümüzdü. Önemli bir mevkiydi. Kendisi de çok iyiydi.”

“Tam olarak ne yapardı?” diye sordum.

Adam nasıl anlatacağım bilemedi. Nereden başlamalıydı? Bir iki gi-, riş yapmaya çalıştı, vazgeçti.

“Nakitten anlar mısınız?” diye sordu.

“Biraz nakdim var” dedim. “Ama anlar mıyım, orasını bilemem.” Ayağa kalkıp bana işaret etti. Pencerede yanma gelmemi istiyordu.

On yedi kat aşağıda sokaktaki insanlara baktık. Kaldırımında hızlı adımlarla yürüyen takım elbiseli birini gösterdi.

“Şu beyefendiye bakın. Bir iki tahmin yürütelim, tamam mı? Herhalde şehrin varlıklı dış mahallelerinden birinde oturuyordur, bir yerde yazlık bir evi vardır, iki büyük ipoteği, iki arabası, birkaç hisse senedi, emeklilik sigortası, çocukları için kolej planları . beş altı kredi kartı falan vardır. Yaklaşık olarak yarım milyon dolarlık varlık diyelim. ”

“Diyelim” dedim.

“Ama ne kadar nakit parası vardır?”

“Hiçbir fikrim yok” dedim.

“Herhalde elli dolar kadar. Yüz elli dolara malolan deri portföyünde elli dolar.”

Herifin yüzüne baktım. Nereye varmak istediğini anlamamıştım. Herif taktik değiştirdi. Çok sabırlı olmaya karar verdi.

“ABD ekonomisi çok büyüktür” dedi. “Net varlıkları hesap edilemeyecek kadar çoktur. Trilyonlarca dolar. Ama bunun hemen hemen hepsi nakitle temsil edilmez. O adamın yarım milyon dolarlık net varlığı ama yalnızca elli dolar nakdi vardı. Gerisi ya kâğıt üzerindedir ya da bilgisayarlarda. Aslında ortalıkta fazla nakit dolaşmaz. Bütün ABD içinde yalnızca yüz otuz milyar nakit dolar vardır.”

Bir kere daha omuzlarımı silktim.

"Bana yeter gibi geldi" dedim.

Adam sert bir bakışla baktı yüzüme.

“Ama kaç insan var?” diye sordu. “Üç yüz milyona yakın. Bu da kişi başına dört yüz elli dolar demektir, işte bir bankanın her gün uğraştığı sorun budur. Dört yüz elli dolar büyük bir para değildir ama herkes bu kadar parayı çekmeye kalkışırsa ülkenin bankalarının nakdi bir anda tükenir.”

Durup yüzüme baktı. Başımı salladım.

“Bunu anladım.”

“Bu nakdin büyük bir kısmı da bankalarda değildir. Ya Vegas’tadır ya da at yarışlarında. Ekonominin nakit-yoğun bölgeleri dediğimiz yerlerinde birikmiştir. Böylece iyi bir nakit müdürü, Bay Hubble en iyilerinden biriydi, sistemin bizim olan yanında yeterli miktarda kâğıt dolar bulundurmamak için sürekli bir mücadele içindedir. Onları nerede bulacağını bilmelidir. Koklayarak izini bulmalıdır. Bu kolay bir iş değildir. Sonunda işi bizim için pahalı yapan unsurlardan biri de buydu. Alandan çekilme nedenlerimizden biri. Elimizden geldiği kadar devam ettirmeye çalıştıksa da, sonunda kapatmak zorunda kaldık. Bay Hubble da gitti. Çok üzüldük ama böyle işte.”

“Şimdi nerede çalıştığı hakkında bir fikriniz var mı?”

Başımı salladı. “Ne yazık ki, hayır.”

“Bir yerde çalışıyor olmalı, değil mi?” dedim.

Adam yine başını salladı.

“Mesleki olarak ortadan kayboldu. Bankacılık alanında çalışmadığından eminim. Kurumsal üyeliği hemen beklemeye alındı ve bir daha tavsiye için bir istek gelmedi. Özür dilerim ama size yardımcı olamam. Bir bankada çalışıyor olsaydı mutlaka bilirdim. Başka bir işe girmiş olmalı.”

Omuzlarımı silktim. Hubble’ın izi soğumuştur. Bu adamla da konuşma sona ermişti. Beden dilinden anlaşılıyordu. Öne doğru eğilmiş, kalkıp gitmeye hazırdı. Ben de ayağa kalktım. Bana zaman ayırdığı için teşekkür ettim. Elini sıktım. Asansöre bindim ve dışarı çıktım.

Tahminlerim hep yanlıştı. Hubble’ı namuslu çalışan bir bankacı olarak görmüştüm. Belki bazı şeyleri

görmemezlikten geliyordu ya da bir tür pisliğe o da parmağını sokmuş bulunuyordu. Belki bir iki olmayan rakamı imzalamıştı. Kolu bükülmüştü. İşe karışmıştı, yararlıydı, kirlenmişti ama her nasılsa merkezi bir rolü yoktu diye düşünmüştüm. Ama Hubble bankacı değildi. Son bir buçuk yıl. Bir suçluydu. Olayın tam ortasında-daydı, kenarında falan değil.

Doğruca Margrave karakoluna döndüm. Arabayı park ettikten sonra Ros-coe'yu aradım. Teale açık alanda dolanıyordu, kayıt masasındaki memur göz kırpıp başını dosya odasına doğru salladı. Roscoe oradaydı. Yorgun görünüyordu. Kolunun altında bir tomar eski dosya vardı. Gülümsedi.

“Merhaba, Reacher. Beni bunlardan kurtarmaya mı geldin?”

“Ne yenilik var?” diye sordum.

Dosyaları bir dolabın üstüne bıraktı. Üst başını silkeleyip saçlarını arkaya attı. Kapıya baktı.

“Bir iki şey var. Teale on dakika sonra Vakıf toplantısına gidecek. O çıkar çıkmaz Florida'dan faksı alacağım. Terk edilmiş arabalar hakkında eyalet polisi de telefon edecek.”

“Bana vereceğin silah nerede?”

Roscoe durakladı. Dudağını ısırıldı. Silaha neden ihtiyaç duyduğumu hatırlamıştı.

“Masamın çekmecesinde, bir kutuda. Teale gidene kadar beklemeliyiz. Ama burada açma, tamam mı? Silahtan kimsenin haberi yok.”

Dosya odasından çıkıp gülağacından büroya yürüdük. Ekip odası sessizdi, İki memur bilgisayar kayıtlarını inceliyorlardı. Hor lımlı dosya dizileri yükselmişti. Şefin katilini arama oyunu devam oluyordu. Duvarda yeni bir ilan tahtası gördüm. Üzerinde Morrison yızı Fazla bir ilerleme kaydedilmemişti.

Finlay'le büroda bekledik. Beş dakika. On. Sonra kırıp vuruldu ve Baker başım uzattı. Sırıyordu. Altın dişini yine gördüm.

“Teale gitti” dedi.

Açık büroya geçtik. Roscoe faks makinesini çalıştırıp Florida'yı lıt lefon açtı. Finlay terk edilmiş kiralık arabaları öğrenmek için oynlot polisini aradı. Ben Roscoe'nun yanındaki iskemleye oturup Cınlıo l lııhb-le'a telefon ettim. Joe'nun ayakkabısında sakladığı cep numarasını nını-dım. Kaydedilmiş bir ses aradığım numaranın kapalı olduğunu söyledi.

Roscoe'ya baktım.

“Kadın cep telefonunu kapamış.”

Roscoe omuz silkip faks makinesine gitti. Finlay hâlâ eyalet polisiyle konuşuyordu. Baker'ın üçümüzün oluşturduğu üçgenin hemen dışında dolandığını gördüm. Kalkıp Roscoe'nun yanına gittim.

“Baker bu işe girmek istiyor mu?” diye sordum.

“Öyle görünüyor. Finlay onu bir tür gözcü olarak kullanıyor. Sonen onu da aramıza almalı mıyız?”

Bir an düşündükten sonra başımı salladım.

“Hayır. Ne kadar az olursak o kadar iyi.”

Yine masa başına dönüp cep telefonunu aradım. Ayın sabırlı elektronik ses telefonun kapalı olduğunu söylüyordu.

Hubble’ın son bir buçuk yıldır zamanını nerede geçirdiğini bilmem gerekiyordu. Charlie bana bir fikir verebilirdi. Sabah çıkıp nışını dönlü ğü saatler, paralı otoyol biletleri, restoran makbuzları falan. Pazar günl ya da Pluribus hakkında bir şey hatırlamış olabilirdi. Yararlı bir şey bulmuş olması mümkündü. Benim işe yarayacak bir şeye çok ihtiyacım vardı. Ama kadın lanet telefonu kapamıştı.

“Reacher, Sherman Stoller hakkında bilgi geldi” dedi Roscoe.

Elinde bir iki faks kâğıdı vardı. Sık satirli.

“Bakalım.”

Finlay telefonu kapatıp yanımıza geldi.

“Eyaletten arayacaklar” dedi. “Bir şey varmış sanırım.”

“Belki de bir yere varmaya başladık” dedim.

Hep beraber büroya gittik. Sherman Stoller kâğıtlarını masaya yayıp üzerine eğildik. Florida’da Jacksonville emniyetinden bir tutuklama raporuydu.

“Kör Blake, Jacksonville’de doğmuştu, biliyor muydunuz?” dedim.

“Kör Blake kim?” diye sordu Roscoe.

“Şarkıcı” dedi Finlay.

“Gitarist” dedim.

Sherman Stoller iki yıl önce bir Eylül geceyarısı Jacksonville ile Jacksonville Beach arasındaki nehir köprüsünde hız limitini aştığı için durdurulmuştu. Küçük bir kamyoneti hız limitinden on sekiz kilometre daha hızlı sürüyordu. Aşırı telaşa kapılmış, polisler hakaret etmişti. Onlar da kendisini içkili araba kullanmaktan tutuklanmışlardı. Parmak izleri alınmış, fotoğrafı çekilmiş, üzeri ve arabası aranmıştı. Bir Atlanta adresi vermiş ve kamyon sürücüsü olduğunu söylemişti.

Üzerinin aranmasından bir şey çıkmamıştı. Kamyoneti insanlar ve köpekler tarafından aranmış, orada da bir şey çıkmamıştı. Kamyonette Jacksonville Beach’ten ihraç edilmek üzere ambalajlanmış yirmi

adet yeni klima cihazı vardı. Kutular mühürlüydü ve her birinde seri numarası vardı.

Stoller hakları okunduktan sonra bir telefon hakkını kullanmıştı. Jacksonville'in saygın avukatlık şirketi Zacarias Perez'den yirmi dakika sonra Perez adında bir avukat gelmiş ve on dakika sonra da Stoller salıverilmişti. Yolda durdurulmasından avukatıyla karakoldan çıkana kadar yalnızca elli beş dakika geçmişti.

“İlginç” dedi Finlay. “Herif evinden beş yüz kilometre uzakta, saat geceyarısı ve yirmi dakika içinde avukat buluyor. Saygın bir şirketin avukatı hem de. Gerçekten kamyon sürücüsüyümüş.”

“Bu adresi tanıyor musun?” diye sordum Roscoe'ya.

Başımı salladı. “Ama bulabilirim” dedi.

Kapı aralandı, Baker yine başını uzattı.

“Eyalet polisi hatta. Bir araba bulmuşlar sanırım.”

Finlay saatine baktı. Teale'in gelmesine daha vakit olduğuna karar verip büyük masadaki telefonu açıp dinledi, bazı notlar aldı, teşekkür edip kapadı.

“Haydi gidip bakalım” dedi.

Üçümüz de kendimizi dışarı attık. Teale'in dönüp de soru sormaya başlamasından önce oradan uzaklaşmak istiyorduk. Baker arkamızdan, “Teale'e ne söyleyeyim?” diye seslendi.

“Arabanın izini buldu dersin” dedi Finlay. “O çılgın eski mahkûmun Morrison'un evine gitmek için kullandığı araba, iyi ilerleme kaydettiğimizi söyle, tamam mı?”

Bu kere direksiyona Finlay geçti. O da Roscoe'nunkinin aynısı, işaretsiz bir Chevy kullanıyordu. Küçük kasabayı hızla geçtik. Yellow Springs yolunu tanıdım ama çok geçmeden doğuya giden bir yola saptık. Yol otoyola çıkmıyor, otoyolun hemen altında bir tür bakım onarım yerinde son buluyordu. Asfalt yığınları ve zift fiçileri vardı. Bir de araba. Araba otoyoldan aşağı atılmış, ters duruyordu. Yanmıştı.

“Cuma günü görmüşler” dedi Finlay. “Perşembe, günü burada olmadığından eminler. Joe'nun arabası olabilir.”

Arabayı dikkatle inceledik. Zaten görecekt fazla bir şey kalmamıştı. Çelik olmayan her şey yanmıştı. Markasını bile kestirmek mümkün değildi. Finlay, görünümünden General Motors ürünü olduğunu tahmin etti. Orta boy bir arabaydı ve plastik aksam yandıktan sonra bir Buick'i bir Chevy ya da Pontiac'tan ayırt etmek imkânsızdı.

Finlay'e ön çamurluğu tutturup tersine dönmüş arabanın altına girdim, motor numarasını aradım. Yanık yerleri biraz kazımam gerekti ama küçük alüminyum plakayı buldum ve numaranın büyük bir kısmını okudum. Arabanın altından çıkıp Roscoe'ya yazdırdım.

“Ne diyorsun?” diye sordu Finlay.

“Olabilir” dedim. “Perşembe akşamı Atlanta havaalanında deposu dolu olarak kiralamış olduğunu varsayalım. Margrave yonca yaprağındaki depoya kadar geldi, soma biri arabayı buraya getirdi diyelim. Kalan benzin yakmaya yeterli olurdu. ”

Finlay başını salladı.

“Mantıklı. Ama bunu yapanlar kasabadan olmalı. Burası arabayı atmak için iyi bir yer, değil mi? Şuraya çek, arabayı aşağı it, sen de ardından in, ateşe ver, sonra aşağıda seni bekleyen arkadaşının arabasına bin ve kaybol. Bütün bunları ancak bu küçük toprak bakını yolunu bildiğin takdirde yapabiliirdin. Burasım da ancak kasabadan biri bilebilir, değil mi?”

Yanmış arabayı orada bırakıp karakola döndük. Kayıt memuru Fin-lay’i bekliyordu.

“Teale seni odasında bekliyor” dedi.

Finlay homurdnnıp yürümeye başlamıştı ki, kolundan tuttum.

“Onu bir süre lafa tut. Roscoe’ya arabadan aldığımız o numarayı araştırma fırsatı ver.”

Finlay başını sallayarak uzaklaştı. Roscoe ile ben onun masasına gittik. O telefonu açarken elini tuttum.

“Silahı ver” diye fısıldadım. “Hazır Teale, Finlay’le konuşurken.”

Roscoe çevresine baktı. Oturup kemerinden anahtarlarını çıkardı. Derin bir çekmecenin kilidini açtı. Karton bir kutu gösterdi. Kutuyu aldım. Bir ofis kâğıt kutusuydu. Beş santim yüksekliğinde. Biri üstüne bir ad yazmıştı. Gray. Kutuyu kolumun altına sıkıştırdım. Roscoe çekmeceyi kapayıp kilitledi.

“Teşekkür ederim” dedim. “Şimdi o telefonları et.”

Girişe yürüdüm, ağır cam kapıyı sırtımla itip dışarı çıktım. Kutuyu Bentley’in üstüne koyup kapıyı açtım. Kutuyu alıp yolcu koltuğuna attım, ben de içeri girdim. Yüz metre kadar ileride yolda bir kahverengi araba gördüm.

İçinde iki İspanyol asıllı adam vardı. Bir gün önce Charlie Hubble’in evi önünde gördüğüm araba. Aynı adamlar. Kesinlikle. Araba karakola yetmiş beş metre kala durdu. Motoru kapatılmış gibiydi. Adamların ikisi de çıkmadı. Yetmiş beş metre uzakta öylece oturup karakolun otoparkım gözetlemeye başladılar. Bana kalırsa Bentley’e bakıyorlardı. Yeni dostlarını beni bulmuşlardı. Sabahtan beri arıyorlardı ve artık aramaları sona ermişti. Öylece oturup izliyorlardı. Beş dakika daha baktım onlara. Dışarı çıkmayacaklardı. Bunu anlamıştım. Ben kutuya döndüm.

Bir tabanca ve bir kutu mermi dışında bir şey yoktu içinde. Ne silahtı ama. Otomatik bir Çöl Kartalı. Daha önce kullanmıştım. İsrail yapımıydı. Oraya gönderdiğimiz şeylere karşılık alırdık bunları. Silahı kaldırdım. Çok ağırdı, otuz santimlik namlu, bir ucundan öteki ucuna kırk santimden fazla. Şarjörü çıkardım. Sekiz .44 Magnum mermisi alırdı. Mermi polis tabancalarınınkinin iki katı

ağırılığındaydı. Namludan ses hızının üstünde çıkardı. Hedefe bir tren gibi çarpardı. Cephane bir sorundu. Bir seçenek vardı. Eğer sert uçlu kurşun koyarsan hedefini deler geçer ve herhalde yüz metre ilerideki birini de devirirdi. O yüzden yumuşak uçlu kurşunlar kullanırdın ve adamın içinde çöp kutusu boyunda bir delik açardın. Seçim şenindi.

Kutudaki mermilerin hepsi yumuşak uçluydu. Bence bir sakıncası yoktu. Tabancayı baştan aşağı inceledim. Kullanılmış ama iyi durumda. Kabzasına Gray adı kazınmıştı. Kutudaki gibi. Finlay'den önceki detektif. Geçen Şubat kendini asmış. Silah koleksiyoncusu olmalıydı. Bu beylik tabancası değildi. Yeryüzünde hiçbir emniyet böyle bir tabancayı onaylamazdı. Çok ağırdı bir kere.

Ölü detektifin silahına sekiz mermi doldurdum. Yedekleri kutuda bıraktım, kutuyu da yere koydum. Silahı kurup emniyetini çektim. Bu ilk atışta bir anlık bir zaman kazandırırdı. Hayatım kurtarırdı belki. Tabancayı Bentley'in ceviz torpido gözüne soktum. Ancak girdi.

Sonra bir an oturup arabadaki iki adama baktım. Hâlâ beni gözetliyorlardı. Yetmiş beş metreden birbirimize baktık. Rahat ve sakindiler. Ama beni gözetliyorlardı. Bentley'den inip kapıyı kilitledim. Tekrar karakola girerken kahverengi arabaya baktım. Hâlâ oradaydılar. Hâlâ gözetliyorlardı.

Roscoe telefondaydı. Elini salladı. Heyecanlı görünüyordu. Elini kaldırıp beklememi işaret etti. Büro kapısına baktım. O telefonunu bitirmeden Teale'in çıkmayacağını umuyordum.

Roscoe telefonu kapatırken Teale dışarı çıktı. Yüzü kıpkırmızıydı. Kızmış gibiydi. Ekip odasında sert sert yürüdü, bastonunu yere vurdu. Boş ilan tahtasına baktı. Finlay odasının kapısından başını uzatıp başıyla içeri girmemi söyledi. Roscoe'ya, ne yapalım dercesine omuz silkerek o yana yürüdüm.

“Ne oldu?” diye sordum.

Güldü.

“Onu kızdırıyordum. Ne arabasına bakmaya gittiğimizi sordu. Ben araba falan bakmaya gitmediğimizi söyledim. Baker'a dışarıya çıktığımızı söylediğimizi ama onun araba anladığını söyledim.”

“Dikkat et, Finlay. Bunlar insanları öldürüyor. Büyük iş bu.” Omuzlarını silkti.

“Çıldırarak gibiyim” dedi. “Biraz eğlenmek hakkım değil mı?” Boston'da yirmi yıl hayatta kalabilmişti. Bunu da atlatılabildi. “Picard'dan haber var mı?” diye sordum.

“Yeni bir haber yok. Beklemede.”

“Gözetlemek için iki kişi koymuş olabilir mi?”

Finlay başını salladı. Kesin görünüyordu.

“Bana söylemeden böyle bir şey yapmaz. Neden sordun?”

“Burayı gözetleyen iki kişi var. On dakika önce geldiler. Sıradan kahverengi bir araba. Dün Hubble'm evi önünde yediler, sabah da kasabada beni sormuşlar.”

Finlay başım bir daha salladı.

“Picard’ın adamları olamaz. Bana söylerdi.”

Roscoe içeri girip kapıyı kapadı.

"Detroit’e telefon ettim” dedi. “Bir Pontiac’mış. Dört ay önce teslim edilmiş. Bir kiralık araba şirketinin büyük siparişi. Araştırıyorlar. Atlanta’da Picard’a bildirmelerini söyledim. Şirket nereden kiralandığını söyleyebilir.”

Joe’ya yaklaştığımı hissediyordum. Uzaklardan hafif bir yankı geliyordu sanki.

“Çok iyi, aferin” dedim. “Ben gidiyorum. Saat altıda burada buluşuruz. Birbirinizden pek ayrılmayın, tamam mı?”

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Finlay.

“Arabayla biraz gezeceğim.”

Onları orada bırakıp dış kapıya yürüdüm, dışarı çıktım. Araba hâlâ oradaydı. İki adam da içinde. Hâlâ gözetliyorlardı. Bentley’e bindim, yola çıktım, iki herifin yanından geçip kuzeye yöneldim. Dikiz aynasından arabanın da harekete geçtiğini gördüm. O da kuzeye yöneldi ve arkama geçti. Sanki onu görünmeyen bir iple çekiyoymuşum gibi. Ben yavaşladım, o yavaşladı. Ben hızlandım, o hızlandı. Oyun oynuyormuşuz gibi.

Eno’nun lokantası önünden geçip kuzeye doğru devam ederek kasabadan uzaklaştım. Araba kırk metre arkamdan geliyordu. Saklanmaya gerek görmüyorlardı. Gözlerini ileri dikmiş arkamdan geliyorlardı. Batıya Warburton yoluna girip yavaşladım. Hâlâ arkamdaydı. Hâlâ kırk metre geride. Göz alabildiğine uzanan manzarada hareket eden yalnızca iki-mizdik. Dikiz aynasından iki herifi görebiliyordum. Bana bakıyorlardı. İnişe geçmiş güneşte ışıldakla aydınlanıyorlardı sanki. Genç, İspanyol asıllı, cafcıflı gömlekler, kara saçlar.

Hızımı saatte on on beş kilometreye düşürmüştüm. Bir yer arıyordum. Sağda solda yaklaşık her sekiz yüz metrede bir toprak yollar tarlalara gidiyordu. Bunların ne için olduklarını bilmiyordum. Belki de çiftçilerin araçlarını park ettikleri toplanma noktalarına gidiyorlardı. Ben daha önce gördüğüm bir yeri arıyordum. Yolun sağında bir ağaçlığın arkasına giden bir yol. Cuma günü cezaevi otobüsünden görmüştüm. Alabama’dan dönerken de.

Birkaç kilometre önceden gördüm. Ağaçlar ufukta bir lekeydi. Arabayı oraya sürdüm. Torpido gözünü açıp otomatik tabancayı çıkardım. Yanıma koydum. İki herif hâlâ arkamdaydılar. Kırk metre geride. Ağaçlığa yaklaşınca hemen ikinci vitese taktım ve gazı kökledim. Yaşlı araba ileri fırladı. Toprak yola varınca hemen sağa kırdım ve arabayı ağaçların arkasına atıp durdurdum. Tabancayı alıp indim, sürücü kapısını sanki aşağı düşmüşüm ve sola ağaçların arasına dalmışım gibi açık bıraktım.

Ama öteki tarafa, sağa, gitmiştim. Arabanın kaputunun çevresinden dolandım, yerfıstığı tarlasında beş metre kadar gittim ve kendimi yere attım. Bitkiler arasında sürünüp arabalarını Bentley’in arkasında bırakacakları yere geldim. Yapraklar altına, ıslak kırmızı toprağa yapışırcazma uzandım. Heriflerin

altmış yetmiş metre geride kaldıklarını hesap ediyordum. Benim ani hızlanmama ayak uyduramamış olmalıydılar. Taban-

canın emniyetini açtım. Sonra kahverengi Buick'in sesini duydum. Hemen önümdeki yolda birden beliriverdi. Bentley'in yirmi metre arkasında durdu. Benden yirmi metre uzakta.

Pek de mantıksız değillerdi. Gördüklerimin en kötüsü sayılmazlardı. Yolcu koltuğunda oturan, toprak yola döndüklerinde inmişti. Beni ağaçların arasında sanıyordu. Arkalarından geleceğimi tahmin ediyordu. Sürücü ise ağaçlardan uzakta olan yolcu kapısından çıktı. Tam önüme. Yere çömelirken elinde tabancası vardı ve benim Buick'in arkasında olduğumu sanıyor, kendi arabasının camlarından ağaçlığa doğru bakıyordu. Onun yerinden ayrılmasını istiyordum. Arabaya yakın durmamalıydı. Arabanın çalışacak durumda olması gerekirdi. Bir zarar gelmesini istemiyordum.

İkisi de ağaçlığa dikkatle bakıyordu. Zaten benim planım da buydu. Neden kilometrelerce yolu tek ağaçlığa varmak için gelip de sonra tarlaya saklanacaktım? Klasik bir oyalama. Hiç düşünmeden yutmuşlardı. Arabanın yanındaki herif ağaçlara bakıyordu. Ben de onun sırtına. Çöl Kartalı ona nişanlanmıştı. Arkadaşı ağaçlar arasında ağır ağır süzülerek beni arıyordu. Az sonra ortaya çıkacaktı.

Beş dakika sonra çıktı da. Elinde tabancası vardı. Buick'in arkasına sığındı. Bentley'den uzak duruyordu. Arkadaşının yanında çömeldi, birbirlerine omuz silktiler. Sonra Bentley'e bakmaya başladılar. Benim içerde, yerde yattığımı ya da büyük kromajlı radyatörün arkasında çömelmiş beklediğimi düşünüyorlardı. Ağaçlar arasından çıkan herif Buick'i kendisiyle ağaçlar arasında tutmaya çalışarak yerde sürüklendi, tam önümde durup Bentley'in altında ayaklarımı aradı.

Bentley boyunca yerde süründü. Dirsekleri üzerinde ilerlemeye çalışırken ahlayıp ofladığını duyuyordu. Sonra yine sürünerek arkadaşının yanında döndü. İkisi de yavaşça ayağa kalktılar. Gidip Bentley'in içine baktılar. Sonra ağaçlığa yürüyüp baktılar. Beni bulamıyorlardı. Sonra dönüp arabalardan uzaklaşıp toprak yola gittiler. Turuncu gökyüzünün altında, sırtları tarlaya, bana dönük durup ağaçlara baktılar.

Ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Bunlar şehir çocuklarıydı. Belki de Miami'li. Üzerlerinde Florida giysileri vardı. Neonla aydınlatılmış sokaklara ve inşaat mahallerine aşınaydılar. Üst yol altlarında, turistlerin asla görmedikleri çöplük gibi sokaklarda iş yapmaya alışkındılar. Bir milyon dönüm yerfistığı tarlasının ortasındaki küçük bir korulukta ne yapılacağını bilmiyorlardı.

İkisini de orada sırtlarından vurdum. Ardı ardına iki el ateş. Kürek kemiklerinin ortasına. Otomatik silah el bombası gibi ses çıkarmıştı. Kuşlar dört bir yandan havalandı. Silahın geri tepmesi elimde zonkladı. İki herif havalandı, yolun öteki yanına ağaçların dibine serilip kaldı. Başımı kaldırıp baktım. Yüzlerinde insanın canı çıktığında geride kalan o boş bakışlar vardı.

Tabancayı bırakmadan yanlarına yürüdüm. Ölmüşlerdi. Çok ölü görmüştüm ve bunlar da onlar kadar ölüydüler. İri magnum kurşunları sırtlarının üst kısmına isabet etmişti. Büyük damarların olduğu yere. Epey berbat bir manzaraydı. Heriflere sessizce baktım ve Joe'yu düşündüm.

Sonra yapacak işler vardı. Bentley'e döndüm. Emniyet düğmesini kapatıp Çöl Kartalı'nı koltuğa attım. Buick'e gidip anahtarları aldım, bagaj kapağını açtım, bir şeyler bulacağımı umuyordum. İki

herif için bir şey hissediyor değildim. Ama orada bir şey bulsaydım kendimi daha iyi hissedecektim. Susturuculu bir ,22'lik otomatik gibi. Ya da dört çift lastik galoş ve dört naylon tulum gibi. Birkaç on beş santimlik bıçak. Bunun gibi şeyler. Ama öyle şeyler bulmadım. Spivey'i buldum.

Birkaç saat önce öldürülmüştü. Alnından bir .38'likle. Yakın mesafeden. Namlu başından on beş santim kadar uzakta olmalıydı. Baş parmağını kurşun deliğinin çevresindeki deriye sürüp baktım. Barut izi yoktu parmağında ama deriye gömülmüş barut parçacıkları vardı. Onlar ele çıkmazdı. Bu tür dövme çok yakın mesafe demektir. On beş, belki de yirmi santim. Biri aniden tabancayı kaldırmıştı ve şişman müdür yardımcısı hızlı davranıp kaçamamıştı.

Çenesinde Morrison'un sustalısıyla yaptığım yara izi duruyordu. Küçük yılan gözleri açıktı. Hâlâ yağlı üniformasıyla. Gömleğini kestiğim yerden kıllı beyaz karnı görünüyordu. İri bir adamdı. Bagaja sokabilmek için bacaklarını kırmışlardı. Herhalde bir kürekle. Herife baktım ve kızdım. Biliyordu ve bana söylememişti. Ama onu yine de öldürmüşlerdi. Bana söylememiş olmasının hiç önemi yoktu. Paniğe kapılmak üzereydiler. Saat ağır ağır Pazar gününe yaklaşırken herkesi susturuyorlardı. Sanki aradığım bilgi hâlâ oradaymış gibi baktım Spivey'in gözlerine.

Sonra diğer ikisine koşup üzerlerini aradım. İki cüzdan ve kiralık araba anlaşması. Bir cep telefonu. Hepsi o kadar. Buick kiralıktı. Atlanta havaalanında Pazartesi sabahı sekizde kiralınmıştı. Erken bir uçakla gelmiş olmalıydılar. İkisi de Jacksonville adresli sürücü belgeleri. Anlamsız adlar, ifadesiz yüzler. Aynı adlara kredi kartları. Cüzdanlarda para çoktu. Hepsini aldım. Nasıl olsa harcayacak değillerdi.

Cep telefonunun pilini çıkarıp telefonu birinin, pili diğerinin cebine koydum. Sonra cesetleri Buick'e çekip Spivey'in yanına soktum. Serinliğe rağmen iyice terlemiştim. Tabancalarını da aldım. İkisi de .38 kalibrelikti. Birinin şarjörü doluydu. Diğerinde bir mermi eksikti. Yeni ateş edilmiş gibi kokuyordu. Tabancaları da bagaja attım. Yolcu koltuğunda oturanın ayakkabılarını buldum. Çöl Kartalı herifi ayakkabılarının içinden uçurmuştu. Onları de yanına atıp kapağı kapadım. Çalılar arasına dönüp benim boş kovanlarımı bulup cebime koydum.

Soma Buick'i kilitledim. Bentley'in bagajını açtım. Eski giysilerimin olduğu torbayı çıkardım. Yeni giysilerim kırmızı çamura bulanmıştı, üzerlerinde yer yer heriflerin kanları vardı. Eskilerimi giydim, yenilerini dürüp torbaya tıktım. Torbayı Bentley'in bagajına atıp kapağını kapadım. Son olarak da bir dal parçasıyla görebildiğim bütün ayak izlerini sildim.

Bentley'le Margrave'e dönerken sakinleşmeye çalıştım. Temiz bir pusuydu, teknik bir güçlük, gerçek bir tehlike yoktu. Ardında on üç yıllık deneyim vardı. İki amatörü rüyamda bile tepelerdim. Ama kalbim gereğinden fazla çarpıyor ve soğuk bir adrenalın sillesi beni sarsıyordu. Bunu yapan, Spivey'i öyle bacakları kıvrılmış olarak görmektir. Sık sık soluyarak kendimi kontrole aldım. Sağ kolum zonkluyordu. Sanki biri avcumu bir çekiçle vurmuş gibi. Tam omzuma kadar çıkıyordu ağrı. O Çöl Karta-lı'nın felaket bir geri tepmesi vardı. Müthiş ses çıkarmıştı. Çifte patlamadan hâlâ kulaklarım zonkluyordu. Ama kendimi iyi hissediyordum. İyi bir iş çıkarmıştım. İki kabadayı beni oraya kadar izlemişlerdi. Artık izlemiyorlardı.

Arabayı karakolun kapısına en uzak yere park ettim. Tabancayı yine torpido gözüne koyup dışarı çıktım. Akşam oluyor, devasa Georgia göğü kararıyordu. Koyu laciverde dönüşmekteydi. Ay

görünmüştü.

Roscoe masası başındaydı. Beni görünce kalkıp yanıma geldi. Dışarı çıktık. Birkaç adım yürüdük. Öpüştük.

“Kiralık araba şirketinden bir haber var mı?” diye sordum.

Hayır anlamında başını salladı.

“Yarın” dedi. “O işe Picard bakıyor. Elinden geleni yapmakta.”

“Pekâlâ” dedim. “Havaalanında hangi oteller var?”

Roscoe listeyi sıraladı. Herhangi bir havaalanında hep bulunan oteller. İlk söylediğini seçtim. Sonra ona iki Floridalı'ya neler olduğunu an-

175

lattım. Geçen hafta bunun için beni tutuklar ve elektrikli sandalyeye gönderirdi. Şimdi tepkisi çok fazlaydı. Evini lastik galoşlarla dolaşan adamlar pek çok şey hakkında farklı düşünmesine yol açmıştı. Başını salladı ve memnun olmuşçasına hafifçe gülümsedi.

“İkisi gitti” dedi. “Aferin sana, Reacher. Onlar mıydı?”

“Dün gecekiler mi? Hayır. Bunlar buralı değillerdi. Onları Hubble’ın on kişisinin içinde sayamayız. Bunlar dışardan tutulmuşlardı.”

“İyi miydiler?”

Omuzlarımı silktim. Elimi iki yana salladım.

“Pek sayılmaz. Yeteri kadar değil, en azından.”

Sonra Buick’in bagajında bulduğumu anlattım. Yine ürperdi.

“Demek Spivey on kişiden biriydi?” dedi.

“Sanmıyorum” dedim. “O da dışarıdandı. Onun gibi bir hıyarı kimse arasına almazdı.”

Bentley’i açıp tabancayı çıkardım. Cebime girmeyecek kadar büyüktü. Onu yine kurşunların bulunduğu kutuya koydum. Roscoe kutuyu Chevy’sinin arkasına yerleştirdi. Lekeli giysilerin olduğu torbayı aldım, Bentley’i kilitleyip karakolun otoparkında bıraktım.

“Yine Molly’yi arayacağım” dedim. “Geçmiş hakkında bir şeyler bilmem gerek. Anlamadığım çok şey var.”

Karakol sakin olduğu için bürodan Washington numarasını aradım ve ikinci çalışta Molly karşıma

çıkıktı.

“Konuşabilir misin?” diye sordum.

Beklememi söyledi, yerinden kalkıp kapıyı kapadığını duydum.

“Çok erken aradın, Jack” dedi. “İstediklerini yarına kadar bulamam.” “Geçmiş hakkında bir şeyler öğrenmem gerek. Joe’nun uğraştığı bu uluslararası iş. Eğer olay yurt dışında gerçekleşiyorsa burada neden bir şeyler oluyor?”

Nereden başlayacağını düşündü.

“Pekâlâ” dedi. “Sanırım Joe olayın buradan kontrol edildiğini tahmin ediyordu. Anlatması çok güç ama deneyeceğim. Kalpazanlık dışarıda yapılıyor ve paranın çoğu da dışarıda kalıyor. Sahte banknotların pek azı buraya giriyor, fazla bir şey değil ama sanırım biz bunu önlemek istiyoruz. Ancak yurt dışında tümüyle farklı bir sorun. ABD içinde ne kadar nakit var biliyor musun, Jack?”

Bankacının söylediğini hatırladım.

“Yüz otuz milyar dolar” dedim.

“Doğru. Ama dışarıdaki para bunun iki katıdır. Dünyanın dört bir yanındaki insanların elinde iki yüz altmış milyar dolar nakit Amerikan parası var. Londra’da, Roma’da, Berlin’de, Moskova’da kiralık kasalarda, Güney Amerika ve Doğu Avrupa’da yastık altlarında, yalancı duvarlar arkasında, bankalarda, seyahat şirketlerinde ve her yerde. Neden, biliyor musun?”

“Hayır” dedim.

“Çünkü dolar dünyanın en güvenilir parasıdır. İnsanlar buna inanır. Dolarları olsun isterler. Doğal olarak hükümetimiz de bu durumdan büyük mutluluk duyar.”

“Ego için iyidir, değil mi?”

Telefonu öteki eline aktardığını duydum.

“Bu duygusal bir şey değildir” dedi. “Ticaretir. Düşün hele, Jack. Eğer Bükreş’te birinin kasasında yüz dolarlık bir banknot varsa bu o kişinin bir zamanlar bir yerde onu almak için yüz dolarlık yabancı değerli kâğıt vermiş olması demektir. Yani hükümetimiz üzerinde yeşil ve siyah mürekkep olan bir kâğıt parçasını ona yüz dolara satmıştır. İyi ticaret. Güvenilir para olduğu için o yüz dolarlık banknot herhalde yıllarca Bükreş’teki o kasada kalacaktır. Amerika o yabancı değerli kâğıtları hiç geri vermek zorunda değildir. Dolar güvenilir kaldıkça asla kaybedemeyiz.”

“Peki, sorun ne öyleyse?”

“Anlatması güç” dedi Molly. “Bütün iş güven ve inanç. Âdeta metafizik bir şey. Yabancı piyasalar sahte dolarla dolarsa bu aslında pek önemli değildir. Ama o piyasalardaki insanlar bunu öğrenirlerse, o zaman önemli olur. Paniğe kapılırlar çünkü. İnançlarını kaybederler. Güvenlerini kaybederler.

Artık dolar istemezler. Yastık altlarında Japon yeni ya da Alman markı biriktirirler. Dolarları ellerinden çıkarırlar. Devlet bir gün içinde iki yüz altmış milyon dolarlık dış borcu ödemek zorunda kalır. Bunu da yapamayız, Jack.”

“Büyük sorun” dedim.

“Gerçek bu işte. Uzak bir sorun. Sahte paralar yurt dışında yapılıyor ve çoğunlukla da dışarıda dağıtılıyor. Matbaalar yabancı bir ülkenin ıssız bir yerinde, nerede olduğunu bilmiyoruz ve bunlar, ellerindeki para gerçek dolara benzedikçe mutlu olan yabancılar arasında dağıtılıyor. O yüzden pek azı buraya gelir. Buraya gelenler gerçeğinden çok güç ayırt edilenlerdir.”

“Ne kadarı buraya geliyor?” diye sordum.

Kadının omzunu silktiğini hissettin. Dudaklarını büzmüş gibi bir ses geldi.

\n

“Çok değil, birkaç milyar sanırım.”

“Birkaç milyar mı? Bu çok değil mi?”

“Okyanusta bir damla” dedi. “Makroekonomik bakış açısından. Yani ekonominin boyu gözönüne alındığında.”

“Peki, biz tam olarak ne yapıyoruz?”

“İki şey yapıyoruz. Joe bu işi durdurmak için çılgınlar gibi çalışıyordu. Bunun nedeni belli. İkinci olarak da böyle bir şey olmuyormuş gibi davranıyorduk. İnancı ayakta tutmak için.”

Washington’da olup biten büyük esrar hakkında bir şeyler anlıyordum.

“Peki, ben Maliye Bakanlığı’nı arayıp da bu konuyu sorarsam?”

“Her şeyi inkâr ederiz. Ne kalpazanlığıymış bu, deriz.”

Ekip odasından geçip arabasında bekleyen Roscoe’nun yanına gittim. Warburton’a doğru çekmesini söyledim. Ağaçlığa vardığımızda karanlık bastırmıştı. Aradığım yeri bulacak kadar mehtap çıkmıştı. Roscoe arabayı gösterdiğim yere çekti. Onu öpüp dışarı çıktım. Otelde beni beklemesini söyleyip Chevy’nin üstüne vurup onu gönderdim. Roscoe yola döndü, ağır ağır uzaklaştı.

Ben doğruca ağaçlığa gittim ayak izi bırakmak istemiyordum. Elimdeki kocaman torba çalılara takılıyor, yürüyüşü güçleştiriyordu. Buick’in yanına vardım. Ortaklıkta çıt çıkmıyordu. Anahtarla sürücü kapısını açıp içeri girdim, motoru çalıştırıp hareket ettim. Arka süspansiyon yoldaki çukurlara değiyordu. Ama bunda şaşacak bir şey yoktu. Bagajda en az iki yüz elli kilo olmalıydı.

Anayola çıkınca arabayı doğruya, Margrave’e doğru sürdüm. Ama ilçe yolunda sola dönüp kuzeye yöneldim. Otoyola kadar yirmi kilometrenin geri kalanını ardımda bıraktım, Atlanta’ya giden

arabaların arasına karıştım. Ne hızlı sürüyordum ne de yavaş. Dikkati çekmek istemiyordum. Buick zaten göze çarpmayacak kadar sadeydi. Öyle kalmasını istiyordum.

Bir saat sonra havaalanı işaretlerini izlemeye başladım. Uzun süreli otoparkı buldum. Otomatik engelden bir bilet alıp girdim. Burası çok büyük bir alandı. Daha iyisini bulamazdım doğrusu. En yakın çitten yüz metre uzakta, ortalarda bir yer seçtim. Direksiyonu ve vites kolunu sildim. Torbama aldım, arabayı kilitledim ve yürüyüp gittim.

Bir dakika sonra arkama baktım. Az önce bıraktığım arabayı göremiyordum bile. Bir arabayı saklayacak en iyi yer neresidir? Havaalanının uzun süreli park yeri. Bir kum tanesini saklayacak en iyi yerin bir plaj olduğu gibi. Buick bir ay kalabilirdi orada. Kimsenin akıma bir şey gelmezdi.

Çıkış kapısından çıktım. Birinci çöp kutusuna torbayı attım. İkincisine de otopark biletini. Engelin önünde küçük servis minibüsüne yetişip çıkış terminaline gittim, içerde bir tuvalet bulup Buick'in anahtarlarını bir kâğıt havluya sarıp çöp kutusuna attım. Sonra gelen uçaklar kısmına geçip yine ıslak geceye çıktım. Otelin servis otobüsüne binip Ros-coe'yla buluşmaya gittim.

Roscoe'yu otelin neonla aydınlatılmış lobisinde buldum. Oda parasını Floridalılar'dan aldığım parayla ödedim. Yukarı çıktık. Oda loştu. Büyüktü. Havaalanına bakıyordu. Pencereerde uçak gürültüsüne karşı üç kat cam vardı. Oda havasızdı.

“Önce yemek” dedim.

“Önce duş” dedi Roscoe.

Biz de duşa girdik. Böylesi daha keyifliydi. Birbirimizi sabunlayıp oynaşmaya başladık. Sonunda duşun altında seviştik. Daha sonra ben yatmak istedim ama açtık. Yapacak şeylerimiz de vardı. Roscoe sabah evden aldığı giysileri giydi. Blucin, gömlek, ceket. Şahane görünüyordu. Çok dışı.

Üst kattaki lokantaya çıktık. Fena yer değildi. Havaalanı ve çevresi olduğu gibi ayaklarımızın altındaydı. Cam kenarında mum ışığında oturduk. Neşeli bir yabancı yemeklerimizi getirdi. Başımı kaldırmadan yedim. Açlıktan ölüyordum. Bir bira ve bir kahve içtim. Yine insana dönüyordum. Yemeği de ölü heriflerin parasıyla ödedim. Sonra aşağı inip resepsiyondan bir Atlanta haritası aldık. Roscoe'nun arabasına bindik.

Gece soğuk ve nemliydi ve benzin kokuyordu. Havaalanı kokusu. Haritaya bakarak kuzeybatıya doğru yola çıktık. Roscoe sürüyor, ben yolu tarif ediyordum. Trafikle boğuşarak sonunda doğru yeri bulduk. Burası uçak inişe geçtiğinde ilk görünen alçak binalı mahallelerden biriydi. Küçük arsalar üzerinde küçük evler. Kiminin bahçesi güzel, kimininki çöplük. Sokaklarda eski arabalar. Her şey sarı sodyum ışıkları altında.

Doğru sokağı, doğru evi bulduk. Bakımlı bir bina. Temiz ve düzenli. Tek katlı. Küçük bahçe, tek arabalık garaj. Tel çitin arasında dar bir kapı. Girip zili çaldık. Yaşlı bir kadın zincirini çekmeden kapıyı araladı.

“iyi akşamlar” dedi Roscoe. “Sherman Stoller’ı arıyoruz.”

Roscoe bana baktı. Sherman Stoller’ın evini arıyorduk diyecekti.

Sherman Stoller’ın nerede olduğunu biliyorduk. Yüz on kilometre uzaktaki Yellow Springs morgundaydı.

Yaşlı kadın kibar bir tavırla, “Siz kimsiniz?” diye sordu.

“Biz polisiz, hanımefendi” dedi Roscoe. Eh, yarı yarıya doğrudu.

Kadın zinciri çıkardı.

“İçeri buyurun. Mutfakta, yemek yiyor.”

“Kim?” dedi Roscoe.

Yaşlı kadın durup şaşkın bir bakış attı Roscoe’ya.

“Sherman” dedi. “Onu aramadınız mı?”

Kadının ardından mutfağa girdik. Yaşlı bir adam masa başında yemek yiyordu. Bizi görünce çatalı bırakıp peçetesiyle ağzını sildi.

“Polis geldi, Sherman” dedi yaşlı kadın.

Adam ifadesiz bakışlarla baktı bize.

“Başka bir Sherman Stoller var mı?” diye sordum.

Adam başını salladı. Kaygılı görünüyordu.

“Oğlumuz” dedi.

“Otuz otuz beş yaşlarında mı?”

Adam yine başını salladı. Yaşlı kadın arkasına geçti, elini kocasının kolu üstüne koydu. Anababa.

“Burada oturmuyor” dedi adam.

“Başı belada mı?” diye sordu kadın.

“Adresini verebilir misiniz?” dedi Roscoe.

Yaşlı insanların hep yaptığı gibi fısıldaştılar. Otoriteye saygıları büyüktü. Bize pek çok şey sormak isterlerdi ama yalnızca adresini verdiler.

Yaşlı adam, “İki yıldır burada oturmuyor” dedi.

Korkuyordu. Oğlunun başına her ne gelmişse ondan kendini uzak tutmaya çalışıyordu. İkisini de başımızla selamlayıp geriledik. Sokak kapısını kapatırken adam arkamızdan seslendi.

“iki yıl önce buradan taşındı.”

Arabaya döndük, yine haritaya baktık. Yeni adres yoktu.

“O ikisi hakkında ne düşündün?” dedi Roscoe.

“Anababa mı? Oğullarının hayırlı bir iş yapmadığını biliyorlardı. Kötü bir şey yaptığının farkındaydılar. Herhalde ne olduğunu bilmiyorlardı sanırım.”

“Ben de öyle düşündüm. Bu yeni adresi bulalım haydi.”

Roscoe gördüğümüz ilk benzinciden benzin alıp adresi tarif ettirdi.

“Öteki tarafta sekiz kilometre kadar ötede. Golf sahası yanındaki yeni site.”

Arabayı benzincinin tarifine göre işaretlere baka baka sürüyordu. Sekiz kilometre kadar soma anayoldan çıktı. Yeni siteyi tarif eden tabelaları izleyerek yeni açılmış bir yola girdi. Tabelanın ötesinde yeni binalar yükseliyordu. Çok büyük değil ama zarif. Balkonlar, garajlar, titizce yapılmış ayrıntılar. Işıklı bir yol bir sağlık kulübüne gidiyordu. Karşı taraf karanlıktı. Orası da golf sahası olmalıydı.

Roscoe motoru kapadı. Arabada oturduk. Kolumu onun koltuğunun arkasına attım, omzunu tuttum. Yorulmuştum. Bütün gün uğraşmışım. Bir süre böyle oturalım istiyordum. Sessiz bir geceydi. Arabanın içi sıcaktı. Müzik istiyordum. Ama yapacak işler vardı. Judy’yi bulmalıydık. Sherman Stoller’e saat alıp arkasına o yazıyı kazıtan kadını. Sherman’a sevgilerle, Judy. Judy’yi bulup sevdiği adamın bir otoyol geçitinin altında kan kaybından öldüğünü söylemeliydik.

“Buraya ne diyorsun?” diye sordu. O çok canlı ve uyanıktı.

“Bilemiyorum. Kiralık değil, satılık. Pahalı görünüyor. Bir kamyon sürücüsü burada yaşayabilir mi?”

“Sanmam. Bunlar en az benim evim kadar olmalı ve ben aldığım kredi olmadan ödeme yapamazdım. Benim herhangi bir kamyon sürücüsünden fazla kazandığım da kuşkusuz.”

“Şu halde Sherman da bir yerden para alıyor olmalıydı, yoksa böyle bir yerde yaşayamazdı.”

“Doğru ama nasıl bir para?”

“insanları öldürten türden bir para” dedim.

Stoller’in evi arkalardaydı, ilk yapılanlardan biri. Kentin yoksul semtinde oturan babası oğlunun iki yıl önce taşındığını söylemişti. Bu blok da herhalde iki yıllıktı. Çiçekli yollardan geçerek Sherman Stoller’in kapısına vardık. Çimenler üstüne konan taşlar insanın adımlarını yanıltıyordu. Benim adımlarım kısa düşüyor, Roscoe ise bir taştan diğerine erişmek için uzun adımlar atıyordu. Kapı

maviydi.

“Kadına söyleyeceğiz mi?” dedim.

“Söylememek olmaz” dedi Roscoe. “Öğrenmesi gerek.”

Kapıyı vurdum. Bekledim. Bir daha vurdum. İçerde bir tahta gacırtısı duyuldu. Biri geliyordu. Kapı açıldı. Karşımızda bir kadın vardı. Otuz yaşlarında belki ama daha büyük gösteriyordu. Kısa boylu, sinirli, yorgun. Boyama sarışın. Bize baktı.

“Bizler polisiz, hanımefendi” dedi Roscoe. “Sherman Stoller’ın evini arıyoruz.”

Bir anlık bir sessizlik oldu.

“Eh, buldunuz sanırım” dedi kadın.

“İçeri girebilir miyiz?” diye sordu Roscoe.

Yine sessizlik oldu. Kadın kıpırdamadı. Sonra dönüp koridor boyunca yürüdü. Biz birbirimize baktık. Roscoe kadını izledi. Ben de kapıyı kapayıp onu.

Kadın bizi bir oturma odasına soktu. Epey büyükçe bir mekân. Pahalı mobilyalar ve kilimler. Büyük bir TV. Stereo ve kitap yok. İstenmeyerek döşenmiş gibi. Sanki bir kataloga yirmi dakika bakıp on bin dolar harcamış gibi. Bir şundan, iki şundan, bir ondan. Hepsi bir sabah getirilip oraya atılmış sanki.

Roscoe, “Siz Bayan Stoller mısınız?” diye sordu.

“Aşağı yukarı. Tam olarak Bayan Stoller değil ama ona pek yakın.”

“Adınız Judy mi?” diye sordum.

Kadın başını salladı. Bir süre de sallamaya devam etti. Düşünüyordu.

“Öldü, değil mi?” diye sordu.

Cevap vermedim. Bu işte hiç iyi değildim. Bu Roscoe’nun işiydi. O da bir şey söylemedi.

“Öldü, değil mi?” diye Judy daha yüksek sesle sordu.

“Evet” dedi Roscoe. “Çok üzgünüm.”

Judy kendi kendine başını sallayıp çirkin odaya baktı. Kimse konuşmuyordu. Öylece ayakta duruyorduk. Judy oturdu. Bize de oturmamızı işaret etti. Ayrı iskemlelere oturduk. Tam bir üçgen oluşturmuştuk.

“Size birkaç soru sormamız gerekiyor” dedi Roscoe. Oturduğu yerde sarışın kadına doğru eğilmişti. “Sorabilir miyiz?”

Judy başını salladı.

“Sherman’ı ne kadardır tanıyordunuz?”

“Dört yıl oldu sanırım. Benim yaşadığım Florida’da karşılaştık. Dört yıl önce onunla birlikte oturmak için buraya geldim.”

“Sherman’ın işi neydi?” diye sordu Roscoe.

Judy omuzlarını silkti.

“Kamyon sürücüsüydü. Burada uzun vadeli büyük bir iş almış. Bir de küçük bir yer satın aldık. Anababası da bir süre bizimle oturdu. Sonra buraya taşındık. Eski evi ailesine bıraktı. Üç yıl iyi para kazandı. Hep çalışıyordu. Sonra bir yıl önce iş bitti. O günden sonra bir daha çalışmadı. Yalnızca arada sırada bir iş alırdı.”

“Her iki ev de sizin mi?” diye sordu Roscoe.

“Hiçbir şey benim değil” dedi Judy. “Her iki ev de Sherman’ın üstü-neydi.”

“Demek ilk üç yıl iyi para kazanıyordu, öyle mi?” diye sordu Roscoe.

Judy, Roscoe’nun yüzüne baktı.

“İyi mi? İnsaf, Tanrı aşkına. O bir hırsızdı. Birini soyuyordu.”

“Emin misiniz?” diye sordum.

Judy bakışlarını bana çevirdi.

“Bunu anlamak için fazla akıllı olmaya gerek yoktu. Üç yılda iki evin parasını nakit ödedi, iki evi döşeme masrafları, arabalar ve Allah bilir daha neler. Burası da ucuz değildi. Bu sitede avukatlar, doktorlar falan oturur. Geçen Eylül’den beri de, çalışmasına gerek kalmayacak kadar birikmiş parası vardı. Eğer bütün bunları dürüstlikle yapmışsa, o zaman ben de First Ladyyim, tamam mı?”

Meydan okurcasına bakıyordu bize. Ta başından beri durumun farkındaydı. Açığa çıktığında no olacağını biliyordu.

“Bu büyük işi kimin için yapıyordu?” diye sordu Roscoe.

“Island Air-Conditioning adlı bir şirket. Üç yıl klima cihazları taşıdı. Florida’ya. Belki oradan adalara gönderildiler, orasını bilemem. Onları çalardı. Şu anda garajda iki eski kutu var. Görmek ister misiniz?”

Cevap beklemedi. Yerinden fırlayıp yürüdü. Biz de arkasından kalktık. Arka merdivenlerden indik, bodrum kapısından çıkıp bir garaja girdik. İçeride bir duvara yaslı duran iki eski karton kutudan başka bir şey yoktu. Bir iki yıllık kutular. Üreticinin logosu. Island Air-Conditioning, Inc. Burası

Yukarı. Her birinin üstünde elle yazılmış uzun bir seri numarası. Her kutuda bir birim olmalıydı. Pencereye takılıp çok gürültü çıkaran türden. Judy kutulara, sonra da bize öfkeyle baktı. Ben ona altın saat verdim, o da bana bir dolu dert, der gibiydi.

Kutular boştu. Çok hafif, ekşi bir koku vardı içlerinde. Sonra yukarı çıktık. Judy dolaptan bir albüm çıkardı. Oturup Sherman'ın fotoğrafına baktı.

“Ona ne oldu?” diye sordu.

Basit bir soruydu. Basit bir cevabı hak ediyordu.

“Başından vurulmuş” diye yalan söyledim. “Hemen ölmüş.”

Judy başını salladı. Şaşırmamış gibiydi.

“Ne zaman?”

“Perşembe gecesi” dedi Roscoe. “Geceyarısında. Perşembe gecesi nereye gideceğini söylemiş miydi?”

Judy başını salladı.

“Bana pek bir şey söylemezdi.”

“Bir müfettişle buluşacağını söylemiş miydi?”

Kadın yine başını salladı.

“Ya Plumbus?” dedim. “Bu sözcüğü hiç kullanmış mıydı?”

Kadın boş bakışlarla baktı yüzüme.

“Bir hastalık mı bu?” dedi. “Ciğerlerle ilgili bir şey mi?”

“Ya Pazar günü?” dedim. “Bu önümüzdeki Pazar? Onun hakkında bir şey söylemiş miydi?”

“Hayır” dedi Judy. “Pek fazla konuşmazdı. ”

Oturup albümdeki fotoğraflara baktı. Odada çık çıkmıyordu. Roscoe, “Florida’da avukat tanıdığı var mıydı?” diye sordu. “Avukat mı? Florida’da mı? Neden tanısın ki?”

“Jacksonville’de tutuklanmıştı” dedi Roscoe. “iki yıl önce. Kamyonuyla hız yaptığı için. Bir avukat gelip kendisini tahliye ettirdi. ”

iki yıl öncesi tarihmiş gibi omuzlarını silkeledi Judy.

“Sıradan bir avukat değildi” diye Roscoe devam etti. “Orada büyük bir şirketin ortağıydı. Sherman’ın onu nasıl bulduğunu hakkında bir fikriniz var mı?”

Judy yine omuz silkti.

“Belki de işvereni göndermiştir. Island Air-Conditioning. Bize sağlık sigortası da yaptılar. Sherman istediğim zaman doktora gönderirdi beni.”

Hep birden sustuk. Söyleyecek fazla bir şey kalmamıştı. Judy albümdeki fotoğraflara baktı.

“Resmini görmek ister misiniz?” dedi.

iskemlesinin arkasına geçip resme bakmak için eğildim. Açık renk saçlı, fare suratlı bir adam. Ufak tefek. Sarı bir kamyonetin önünde durmuş, kameraya sırtıyordu.

“Bu onun kamyoneti işte” dedi Judy.

Ama ben kamyonete ya da Sherman Stoller’ın acınası sırtıtışına bakmıyordum. Resmin arka planında duran birine bakıyordum. Yüzü kameraya yan dönüktü ama kim olduğu seçiliyordu. Paul Hubble.

Roscoe’ya yanıma gelmesini işaret ettim. Gelip fotoğrafa baktı. Hubble’ı görünce yüzünde şaşkın bir ifade dolaştı. Sonra daha yakından baktı. Bir şaşkınlık dalgası daha sezdim. Başka bir şeyi tanımişti.

“Bu resim ne zaman çekildi?” diye sordu.

Judy omuzlarını silkti.

“Geçen yaz galiba.”

Roscoe, Hubble’ı gösterdi.

“Sherman bunun kim olduğunu söylemiş miydi?”

“Yeni patronu” dedi Judy. “Altı ay kaldıktan sonra Sherman’ı kovdu.”

“Island Air-Conditioning’in yeni patronu mu?” dedi Roscoe. “Sherman’ı kovması için bir neden var mıydı?”

“Sherman artık kendisine ihtiyaçları olmadığını söyledi. Fazla konuşmazdı zaten.”

“Burası şirketin merkezi mi?” diye sordu Roscoe. “Bu resim nerede çekildi?”

“Sanırım. Sherman pek bir şey söylememişti.”

“Bu fotoğrafın bizde kalması gerek” dedi Roscoe. “Daha sonra iade ederiz.”

Judy resmi plastiğin içinden çıkarıp verdi.

“Sizde kalsın. Ben istemiyorum.”

Roscoe resmi ceketinin iç cebine soktu. Birlikte odanın ortasına döndük.

“Başından vurulmuş” dedi Judy. “Pisliğe bulaşırsan böyle olur. Ona er geç sonunda yakalanacağımı söylemişim.”

Roscoe anlayışla başını salladı.

“Sizi tekrar rahatsız edeceğiz” dedi. “Cenaze işleri falan için, ifadenizi de isteyebiliriz.”

Judy yine öfkeyle baktı.

“Zahmet etmeyin” dedi. “Cenazesine gidecek değilim. Karısı olmadığım için dul eşi de değilim. Onu tanıdığımı unutacağım. O adam başından sonuna kadar belaydı zaten.”

Kadın durup öfkeyle baktı yüzümüze. Biz koridordan geçip sokak kapısından çıktık. Arabaya yürürken elele tutuştuk.

“Fotoğrafta ne var?” diye sordum.

Roscoe hızlı adımlarla yürüyordu.

“Bekle, arabada gösteririm” dedi.

Otomobile binince Roscoe tavan ışığı yaktı. Fotoğrafi cebinden çıkardı. Dikkatle baktıktan sonra bana verdi.

“Sol kenarına bak” dedi.

Sherman Stoller sarı kamyonetin önünde duruyordu. Paul Hubble arkadaydı, iki adam ve kamyonet resmi doldurmuştu, yalnızca alt tarafta bir parça asfalt ve solda da pek küçük bir geri plan görünmekteydi. Görünen Hubble’dan daha bulanıktı ama modern metal bir binanın gümüş rengi kaplamalarını görüyordum. Daha arkada da yüksek bir ağaç. Bir kapı çerçevesi. Büyük sanayi tipi, yukarı doğru açılmış koyu kırmızı bir kapı. Kapıdan içerisi karanlıktı.

“Bu Kliner’in deposu” dedi Roscoe. “İlçe yolunun başındaki.”

“Emin misin?”

“Ağacı tanıyorum.”

Bir daha baktım. Çok belirgin bir ağaçtı. Bir yanı kurumuştü. Belki de bir yıldırımla ikiye ayrılmıştı.

“Kliner’in deposu” dedi yine Roscoe. “Hiç kuşku yok.”

Sonra araç telefonunu açtı, fotoğrafı elimden aldı. Atlanta’da Taşıt Dairesi’ni arayıp Stoller’in kamyonetinin plaka numarasını verdi. Uzun bir dakika beklerken parmağını direksiyona vuruyordu. Kulaklıktan gelen cevabı duydum. Telefonu kapayıp bana döndü.

“Kamyonet Kliner Sanayi adına kayıtlı. Adres olarak da Florida’da Jacksonville’de avukatlık şirketi Zacarias Perez verilmiş.”

Başımı salladım. O da salladı. Sherman Stoller’in dostları, iki yıl önce onu Jacksonville cezaevinden elli beş dakikada çıkararak şirket.

“Şimdi hepsini birleştirelim” dedi Roscoe. “Hubble, Stoller, Joe’nun araştırması. Kliner’in deposunda sahte para basıyorlar, değil mi?”

Başımı salladım.

“Yanlış. ABD’de baskı işi yok. Basım yabancı ülkelerde yapılıyor.

Molly Beth Gordon söyledi ve bu işi iyi bilmesi gerek. Joe’nun bunu önlediğini söyledi. Stoller’in yaptığı her neyse, bir yıl önce işi bırakmış, dedi Judy. Finlay, Joe’nun bu işi bir yıl önce başlattığını söyledi. Hubble’m Stoller’ı kovduğu zaman.”

Roscoe başını salladı. Omuzlarını silkti.

“Molly’nin yardımına ihtiyacımız var” dedi. “Joe’nun dosyasının kopyasını almalıyız.”

“Ya da Picard’ın yardımına” dedim. “Joe’nun otelde kaldığı odayı bulursak aslını ele geçirebiliriz. Bakalım bizi önce hangisi arayacak, Molly mi, Picard mı?”

Roscoe tavan ışığını kapadı, arabayı havaalanındaki otele doğru sürdü. Ben esneyerek yanında yayıldım. Gerildiğini hissediyordum. Yapacak iş kalmamıştı. Kendisini oyalayan şeyler sona ermişti. Şimdi gecenin o sakin saatleriyle karşı karşıyaydı. Dün gecedен sonra ilk gece. Bu da kendisini telaşlandırıyordu.

“O silah sende mi, Reacher?” diye sordu.

Dönüp yüzüne baktım.

“Bagajda. Kutunun içinde. Onu oraya sen koydun, unuttun mu?”

“İçeri getir, olur mu? Kendimi daha iyi hissetmemi sağlar.” Karanlıkta sıırıttım. Esnedim.

“Beni de” dedim. “Esaslı tabanca.”

Yine sustuk. Roscoe otelin parkına girdi. Arabadan çıkıp karanlıkta gerindik. Bagajı açtım, kutuyu aldım. Lobiden geçip asansöre bindik.

Odaya girince Roscoe .38’liğini yatağın yanma yere bıraktı. Ben dev .44’lüğümü doldurup kendi tarafıma koydum. Kapının kolu altına bir iskemle yerleştirdik. Roscoe böyle olunca kendini daha iyi hissediyordu.

Erkenden uyanıp Joe’yu düşünmeye koyuldum. Çarşamba sabahı. Öleli beş gün olmuştu. Roscoe daha önce kalkmıştı. Odanın ortasında yoga hareketleri yapıyordu. Yeni duştan çıktığı için yarı giyinikti. Pantolonu yoktu. Yalnızca bir gömlek. Sırtı bana dönüktü. Eğildikçe gömlek yukarı çıkıyordu. Birden Joe’yu düşünmemeye başladım.

“Roscoe?” dedim.

“Ne?”

“Gezegenin en esaslı poposu seninkidir.”

Kıkırdadı. Üzerine atladım. Elimde değildi. Başka bir şey yapamazdım. Beni çıldırtıyordu bu kadın. Beni böyle yapan o kıkır kıkır gülme-siydi. Kaptığım gibi geniş otel yatağına attım. Bina yıkılsaydı fark etmeyecektik. Tükenmiş bir yığın halinde bitirdik. Bir süre öylece yattık. Roscoe kalkıp sabahın ikinci duşunu yaptı. Giyindi. Pantolonu da, diğerlerini de. Sanki beni kışkırtılmadan kurtarıyormuşçasma sıırıttı sonra.

“Demek öyle?” dedi.

“Ne?” diye gülümsedim.

“Bana esaslı popom olduğunu söylediğinde.”

“Sana esaslı popon olduğunu söylemedim. Esaslı popolar görmü-şümdür. Seninkinin bütün gezegenin en esaslısı olduğunu söyledim.”

“Gerçekten mi?”

“Elbette, gerçekten. Sakın poponun çekiciliğini küçümseme, Roscoe.”

Oda servisinden kahvaltı istedim. Tekerlekli tepsinin girmesi için iskemleyi kapının önünden çektim. Ağır perdeleri açtım. Dışarıda şahane bir sabah vardı. Masmavi bir gökyüzü, parlak bir sonbahar güneşi. Pencereyi aralayıp günün koku ve sesini içeri aldık. Manzara görkemliydi. Havaalanı ve ötesinde şehir ayaklarımızın altında uzanıyordu. Park yerlerinde güneşi yansıtan arabalar bej kadife üzerindeki mücevherleri andırıyordu. Uçaklar âdeta pençeleriyle havaya tırmanıyorlar, şişman ve önemli kuşlar gibi ağır ağır uzaklaşıyorlardı. Şehrin binaları güneşle birlikte yükselmekte ve dikilmekteydiler. Şahane bir sabahtı. Ama kardeşimin göremediği altıncı sabahtı.

Roscoe, Margrave’deki Finlay’i arayıp Hubble ile Stoller’ın deponun önünde durdukları fotoğrafı anlattı. Sonra oda numaramızı verip Molly, Was-hington’dan aradığı takdirde bize haber vermesini söyledi. Ya da Picard yanmış Pontiac hakkında bir bilgi elde edebilmişse. Picard, Molly’dan önce arayıp Joe’nun otelinin izini bulduğu takdirde Atlanta’da kalmamız doğru olur diye düşünüyordum. Joe büyük bir ihtimalle, şehirde hatta havaalanı yakınlarında kalmıştı. Margrave’e kadar gidip sonra geri dönmemizin bir anlamı yoktu. O yüzden bekledik.

Kahvaltı geldi, tepside ne varsa silip süpürdük. Sonra yine yattım. Ama çok geçmeden huzursuzlanmaya başladım. Sanki böyle beklemek hataymış gibi. Bir şey yapmıyor gibiydik. Roscoe’nun da aynı şeyleri hissettiğini görüyordum. Hubble ile Stoller’ın resmini komodinin üstüne koymuş bakıyordu. Ben de telefona bakıyordum. Çalmıyordu. Odada dolanarak bekledik. Ben eğilip yerden Çöl Kartalı’nı aldım. Elimde tarttım.

Kabzadaki kazınmış adın üzerinde parmağımı dolaştırdım. Roscoe’ya baktım. Bu kocaman otomatik tabancayı alan adamı merak ediyordum.

“Gray nasıl biriydi?” diye sordum.

“Gray mi? Çok titizdi. Joe’nun dosyalarını istiyorsun, değil mi? Gray’in yazışmalarını bir görsen. Karakolda yirmi beş yıllık dosyaları var. Hepsi gayet kapsamlı, gayet titizlikle hazırlanmış. Gray iyi bir detektifti.”

“Neden kendini astı peki?”

“Bilmiyorum. Hiç de anlamadım.”

“Depresyonda mıydı?”

“Pek sayılmaz. Yani, hep sıkıntılıydı. Asık yüzlüydü. İyi bir detektifti, Margrave’de harcanıyordu. Ama o Şubat günü diğer günlerden farklı değildi. Benim için büyük sürpriz olmuştu. Çok üzüldüm.”

“Birbirinize yakın mıydınız?”

Roscoe omuzlarımı silkti.

“Evet, bir bakıma çok yakındık. Aslında kimseye yakın değildi ya. Hiç evlenmemiști, hep yalnız yaşardı, akrabası falan yoktu. içki içmediği için bir bira falan içmek için aramıza katılmazdı. Biraz kiloluydu. Saçı dökülmüști, seyrek bir sakalı vardı. Yalnızlığı severdi. Ama bana bir insana yaklaşabileceği kadar yaklaşmıştı. Birbirimizden sakın bir biçimde hoşlanırdık.”

“Hiçbir şey söylemedi mi?” diye sordum. “Öylece bir gün kendini astı mı?”

“Evet. Tam bir şok oldu. Hiç anlayamayacağım.”

“Tabancası neden senin masandaydı?”

“Orada durabilir mi diye sormuştu. Kendi masasında yer yoktu. Tabancanın içinde olduğu kutuyu saklar mıyım diye sormuştu. Özel silahıydı. Yüksek kalibreli olduğundan müdürlükçe onaylanmıyordu. Bu büyük bir sırmış gibi davranıyordu. ”

Ölü adamın silahını yine halıya bıraktığım anda sessizlik çalan telefonla parçalandı. Komodine koşup açtım. Finlay’ın sesini duyunca soluğumu tuttum.

“Reaclar, sen misin? Picard arabanın izini bulmuş.”

Tuttuğum soluğumu bırakıp Roscoe’dan yana başımı salladım.

“Anlat bakalım.”

“Onun bürosuna git. Sana anlatacak. Buradan fazla konuşmak istemedim.”

Bir anlığına gözlerimi kapadım, içimin enerjiyle dolduğunu hissettim.

IJ39

“Teşekkür ederim, Finlay. Sonra konuşuruz.”

“Tamam. Dikkatli ol.”

Sonra telefonu kapadı.

“Hiç etmeyecek sandım” diye güldü Roscoe. “Ama on sekiz saat FBI için bile kötü sayılmaz, değil mi?”

FBI Atlanta bürosu, şehir merkezinde yeni bir federal binadaydı. Roscoe arabayı kaldırım kenarına çekti. FBI resepsiyonu yukarı telefon etti ve Özel Ajan Picard’ın aşağıya geleceğini bildirdi. Kendisini holde bekledik. Picard üç dakika sonra asansörden çıktı. Bütün holü dolduruyor gibiydi. Beni başıyla selamlayıp Roscoe ile tokalaştı.

“Finlay’dan senin hakkında iyi şeyler duydum” dedi.

Roscoe başını eğerek gülümsedi.

“Finlay’ın bulduğu araba, değil mi? Kiralık Pontiac. Atlanta havaalanında Joe Reacher’e teslim edilmiş. Perşembe gecesi sekizde.”

“Yaşa, Picard” dedim. “Hangi otelde kaldığı hakkında bir fikrin var mı?”

“Tahminden daha da iyi, dostum. Tam isabet. Önceden ayırtılmış. Araba oteline teslim edilmiş.”

Bizim otelden bir buçuk kilometre kadar uzaktaki bir otelin adını söyledi.

“Teşekkür ederim. Sana borçlandım, Picard.”

“Sorun değil, dostum. Kendine iyi bak, tamam mı?”

Sonra o asansöre yöneldi, biz de havaalanına. Roscoe çevre yoluna girip trafiğe karıştı, Karşı yönden siyah bir pikap yanımızdan hızla geçti. Yepyeni. Dönüp bakınca bir kamyon dizisinin ardında kaybolduğunu gördüm. Siyah. Yepyeni. Herhalde hiçbir şey değildi. Burada her şeyden çok kamyonet satılırdı.

Picard’ın Joe’nun Perşembe gecesi kaydını yaptırdığını söylediği otelde Roscoe armasını gösterdi. Resepsiyon memuru bilgisayarın birkaç tuşuna bastı, altıncı katta koridorun sonundaki 621 numaralı oda olduğunu söyledi. Müdürlerden biri bizi orada bulacaktı. Asansöre binip yukarı çıktık, loş koridor boyunca yürüdük. Joe’nun odası önünde bekledik.

Müdür çok geçmeden geldi, kendi anahtarıyla kapıyı açtı. İçeri girdik. Oda boştu. Temizlenmiş, derlenip toplanmıştı. Yeni müşterilere hazır görünüyordu.

“Eşyaları nerede?” diye sordum.

“Cumartesi temizledik. Perşembe gecesi geldiği için Cuma günü on bire kadar boşaltması gerekirdi. Biz fazladan bir gün tanırız ve gelmedikleri zaman eşyalarını toplar emanete götürürüz.”

“Demek eşyaları bir dolapta şimdi, öyle mi?”

“Aşağıda. Orada neler olduğunu bir görseniz.”

“Gidip bakabilir miyiz?”

“Bodrumda. Lobiden merdivenle inin.”

Müdür gitti, Roscoe ile biz yine loş koridordan geçip asansörle aşağı indik. Servis merdiveninden inince geniş bir salonla karşılaştık. Her tarafta dizi dizi havlular, çarşaf, sabun kutuları falan vardı. Kat görevlileri odalara dağıtacakları öteberiyi tekerlekli arabalarına dolduruyorlardı. Bir köşede camlı bir bölmede küçük bir masa başında bir kadın oturuyordu. O yana gidip camı tıklattık. Kadın başını kaldırıncaya Roscoe armasını gösterdi.

“Buyurun, ne istemiştiniz?” dedi kadın.

“621 numaralı oda. Cumartesi sabah içindeki şahsi eşya boşaltılmış. Burada mı acaba?”

Ben yine soluğumu tutmuştum.

“621 mi? Gelip aldı.”

Soluğumu bıraktım. Geç kalmıştık.

“Kim geldi?” diye sordum. “Ne zaman.”

“Müşteri. Bu sabah, dokuz dokuz buçukta.”

“Kimdi?” diye sordum.

Kadın raftan küçük bir defter çıkarıp açtı, tombul parmağını yalayıp bir satırı işaret etti.

“Joe Reacher. İmzalayıp eşyasını aldı.”

Defteri çevirip bize uzattı.

“Bu Reacher nasıl biriydi?” diye sordum.

Omuzlarını silkti.

“Yabancı. Latin asıllı gibi. Belki de Kübalı. Ufak tefek, esmer, hoş bir gülümsemesi vardı. Hatırladığını kadarıyla çok nazikti.”

“Eşya listesi var mı?”

Kadın parmağını satırın ilerisine kaydırđı. Sık aralıklı yazıyla yazılmış bir sütun. Elbise torbası, sekiz parça giyim eşyası, bir tuvalet çantası, dört ayakkabı. Son satırda da: Bir evrak çantası.

Oradan hemen uzaklaşıp merdiveni bulduk ve kendimizi dışarı attık. Artık hiç de öyle parlak bir gün gibi gelmiyordu.

_____ I9J

Arabaya varınca ön çamurluğa yan yana dayandık. Joe'nun yerinde olsam yapacağım şeyi yapacak kadar tedbirli ve akıllı olup olmadığını düşünüyordum. Belki de öyleydi. Tedbirli ve akıllı insanlar arasında uzun süre kalmıştı.

“Roscoe” dedim. “Joe'nun eşyalarıyla buradan çıkan sen olsaydın ne yapardın?”

Araba kapısını açacakken durdu. Düşündü.

“Evrak çantasını ahkoyar gerisini atardım.”

“Ben de öyle yapardım. Nereye atardın?”

“Gördüğüm ilk yere herhalde.”

Otel ile yanındaki otel arasında bir servis yolu vardı. Dar yol iki otelin arkasından geçtikten sonra çevre yoluna gidiyordu. Yolun yirmi metrelik kısmında büyük çöp konteynerleri vardı.

“Şuradan geçti diyelim. O zaman durup elbise torbasını şunlardan birine atar mıydı?”

“Ama evrak çantasını değil” dedi Roscoe.

“Belki de aradığımız evrak çantası değildir. Dün kilometrelerce yol kat ettim o ağaçlığa varmak için ama oraya varınca tarlaya saklandım. Şaşırtmaca taktiği. Bir alışkanlık. Belki Joe’da da aynı huy vardı. Belki evrak çantası taşıyordu ama önemli evrakını elbise torbasında tutuyordu.”

Roscoe omuzlarını silkti. İkna olmamıştı. Servis yolunda yürümeye başladık. Yaklaşınca konteynerlerin çok büyük olduğunu gördük. İçini görebilmek için ellerimle kenarına tutunup kendimi kaldırmam gerekti. Birincisi boştu, içinde yılların katılaşmış mutfak pisliğinden başka bir şey yoktu. İkincisi doluydu. Bir sopa bulup karıştırdım ama bir şey göremedim. inip üçüncüsüne yürüdüm,

Bunda en üstte bir elbise torbası vardı. Elimdeki sopayla tutup dışarı çektim, Roscoe’nun ayakları dibine attım. Ben de yanına atladım. Epey gün görmüş eski bir torbaydı. Üzerine havayolları etiketleri yapıştırılmış. Sapında minyatür bir altın kredi kartı biçiminde küçük bir ad etiket yeri vardı. Reacher yazıyordu.

“Tamam Joe” diye söylendim. “Bakalım kurnaz miydin?”

Ayakkabıları arıyordum. Torbanın dışındaki cepteydiler, iki çift. Otel defterinde yazdığı gibi dört ayakkabı. Her birinin sırayla astarını söktüm. Üçüncüsünde küçücük bir naylon zarf buldum, içinde katlanmış bir bilgisayar çıktısı vardı.

“Çok kurnazmışsın, Joe” diye söylendim ve bir kahkaha attım.

Roscoe ile servis sokağında sevinçten havaya zıpladık. Sonra arabamıza koşup bir buçuk kilometre ötedeki otelimize gittik. Lobiden koşarak asansöre bindik, yine koşarak odamıza girdik. Telefon çalıyordu. Marg-rave'den Finlay. O da bizim kadar heyecanlıydı.

“Molly Beth Gordon az önce telefon etti” dedi. “Başarmış. İsteddiğimiz dosyalar elinde. Şu anda buraya geliyor. Müthiş şeyler varmış. Çok heyecanlıydı. Atlanta geliş salonu, saat iki. Orada buluşalım. Washing-ton'dan Delta havayolları. Picard size bir şey verdi mi?”

“Verdi. Esaslı adammış. Sanırım bilgisayar çıktı kâğıdının öteki parçası elimde.”

“Sanıyor musun? Bilmiyor musun yani?”

“Şimdi geldik. Daha bakmadım.”

“Bak öyleyse, Tanrı aşkına.”

“Sonra görüşürüz Harvard'lı” dedim.

Pencere yanındaki masaya oturduk. Küçük plastik zarfı açıp kâğıdı çıkardım. Dikkatle açtım. Bilgisayar çıktısıydı. Sağ üst köşesi koparılmış, başlığın yarısı kalmıştı. “Operasyon E Unum” yazıyordu.

“E Unum Pluribus Operasyonu” dedi Roscoe.

Altında ad ve soyadının baş harflerinden oluşan ve karşılarında telefon numaraları olan bir dizi vardı. Birinci satırda P. H. yazıyordu. Telefon numarası yırtılmıştı.

“Paul Hubble” dedi Roscoe. “Kâğıdın öteki parçasını Finlay bulmuştu.”

Dört ad daha vardı: ilk ikisi W. B. ve K. K. K. K.'nin karşısındaki numaranın alan kodu New York'unkeydi. W. B.'nin alan kodunu tanımıyordum. Üçüncüsü olan J. S.'nin alan kodu 504, New Orleans bölgesiydi. Bir ay önce oradaydım. Dördüncü M. B. G'nin alan kodu 202'ydi. Numarayı Roscoe'ya gösterdim.

“Molly Beth Gordon” dedi. “Washington DC.”

Başımı salladım. Bu henim aradığım numara değildi. Belki ev telefonuydu. Son iki satır ad ve soyadı olmadığı gibi karşılarında telefon numarası da yoktu. Birincisi yalnızca iki sözcüktü: Stoller'lerin Garajı. İkincisi de üç sözcük: Gray'in Klinier Dosyası.

Paul Hubble'ı biliyorduk. Ölmüştü. Molly Beth Gordon'u biliyorduk. Saat ikide burada olacaktı. Sherman Stoller'm golf sahasının oradaki evinin garajını görmüştük. İçinde iki eski karton kutu dışında bir şey yoktu. Saate baktım. Öğleyi geçmişti. Molly Beth'i beklemek için çok er-kendi. Bir yerden başlamak iyi olacaktı.

“Önce şu başlığı düşünelim” dedim. “E Unum Pluribus.”

Roscoe omuzlarını silkti.

“O ABD’nin düsturu değil mi? Latince yazı?”

“Hayır, bu düsturun tersi” dedim. “Bu aşağı yukarı birden çok şey çıkar demek. Çokluktan bir değil.”

“Joe yanlış yazmış olabilir mi?”

Başımı salladım.

“Sanmam. Joe bence böyle bir yanlışlık yapmazdı. Bunun bir anlamı olmalı.”

Roscoe yine omuzlarını silkti.

“Bence yok” dedi. “Başka?”

“Gray’in Kliner Dosyası. Gray, Kliner için dosya mı açmıştı?”

“Herhalde. Hemen hemen her şey hakkında bir dosyası vardı. Biri yere tükürse bir dosya açardı.”

Telefonu açıp Margrave’deki Finlay’i aradım. Baker çıktığını söyledi. Bunun üzerine Joe’nun kâğıdındaki diğer numaraları aradım. W. B. numarası New Jersey’deydi. Princeton Üniversitesi. Çağdaş Tarih Fakültesi. Telefonu hemen kapadım. Arada bir bağlantı kuramamıştım. K. K. numarası New York City’deydi. Columbia Üniversitesi. Çağdaş Tarih Fakültesi. Sonra New Orleans’taki J. S.’yi aradım. Bir kere çaldıktan sonra açıldı.

“On beşinci ekip, detektifler” dedi.

“Detektifler mi? Orası New Orleans Emniyeti mi?”

“On beşinci ekip” dedi ses. “Ne istemiştiniz?”

“Orada adı soyadı J. S. olan biri var mı?”

“J. S. mi? Üç tane var. Hangisini istiyorsunuz?”

“Bilmiyorum” dedim. “Joe Reacher adının sizin için bir anlamı var mı?”

“Yirmi Soru mu oynuyoruz burada?” dedi ses.

“Lütfen bunu onlara sorar mısınız?” dedim. “Bütün J. S.’lere Joe Re-acher’ı tanıyıp tanımadıklarını sorar mısınız? Ben sizi sonra ararım.”

New Orleans’taki adam homurdanıp telefonu kapadı.

Roscoe, “Molly’yi bekleyelim mi?” dedi.

Başımı salladım. Molly ile karşılaşmaktan kaçınıyor gibiydim. Bu başka bir hayaletle ilişkili bir hayaletle karşılaşmak olacaktı sanki.

Pencere yanındaki masa başında oturduğumuz yerden güneşin öğle zirvesinden alçalmasını izledik. Joe'nun ucu yırtık kâğıdını birbirimize vererek vakit geçirdik. E Unum Pluribus. Birlikten Çokluğa. Üç sözcükte Joe Reacher'dı bu. Önemli bir şey, bir sözcük oyunu içinde gizlenmiş.

“Gidelim” dedi Roscoe.

Erkendik ama heyecanlıydık. Eşyalarımızı topladık. Asansörle aşağı inip Roscoe'nun arabasına bindik ve geliş terminaline gitmeye çalıştık. Ama bu kolay değildi. Havaalanı otelleri havaalanına geliş ya da gidiş salonlarına gidecek insanlar için düzenlenmemişti. Kimse bizim gittiğimiz yöne gidecekleri düşünmüş değildi.

“Molly'nin neye benzediğini bilmiyoruz” dedi Roscoe.

“Ama o benim neye benzediğimi biliyor. Joe'ya benzerim.”

Havaalanı çok büyüktü. Sağ tarafına giderken çoğunu gördük. Bulduğum bazı şehirlerden daha büyüktü. Kilometrelerce yol aldıktan sonra doğru terminali bulduk. Şerit değiştirmeyi kaçırdığımız için kısa süreli otoparka giremedik. Bir tur daha yapıp engelin önündeki kuyruğa girdik. Roscoe bileti aldı.

“Sola git” dedim.

Otopark doluydu. Ben başımı uzatmış yer arıyordum. O sırada belli belirsiz siyah bir arabanın sağındaki sıradan geçtiğini gördüm gözu-cuyla.

“Sağa git, sağa” dedim.

Gördüğümün siyah bir kamyonetin arkası olduğunu sanmıştım. Yepyeni. Sağımda. Roscoe direksiyonu çevirdi, yandaki sıraya geçtik. Siyah arabanın kırmızı fren ışıklarının yandığını gördüm. Bir kamyonet gözden kayboldu. Roscoe bir sonraki koridorda ilerlemeye başladı.

Bu koridor boştu. Hareket eden bir şey yoktu. Güneş altında kıpırtısız duran arabalar. Bir sonraki de öyle. Siyah kamyonet görünürlerde yoktu. Bütün otoparkı dolaşmamız epey zaman aldı. Gelen ya da giden arabalar bizi aksatıyordu ama sonunda bütün otoparkı aramıştık. Siyah bir kamyonet göremedik.

Ama Finlay'i bulduk. Boş bir yere park edip terminale doğru yürümeye başladık. Finlay başka bir köşede park etmişti ve farklı bir yönde yürüyordu. Sonunda buluştuk ve birlikte yürüdük.

Terminal çok kalabalık ve çok büyüktü. Alçak bir binaydı ama yanlara doğru göz alabildiğine uzanıyordu. Yüksekteki tabelalarda gelişler yazıyordu. Washington'dan saat ikide kalkan Delta inmişti. Kapıya yürüdük. En az sekiz yüz metre. Lastik döşemeli uzun bir koridordaydık. Koridorun ortasında iki yürüyen yol vardı. Sağda parlak renkli reklamlar. Burada ya iş vardı ya eğlence, orası kesindi. Soldaki yerden tavana kadar yükselen cam duvarda insanların camı fark edip çarpmamaları için göz hizasında upuzun beyaz bir çizgi uzanıyordu.

Camın arkasında sonsuz gibi gelen kapılar vardı. Yolcular uçaklardan inince cam duvarın arkasında yürüyorlardı. Yarısı bagaj alma alanına iniyor, sonra çıkış kapılarından ana koridora çıkıyorlardı. Diğer yarısı bagajı olmayanlardı. Onlar doğruca kapılara doğru yürüyorlardı. Bütün kapıların önü onları karşılamaya çıkmışlarla doluydu. Biz onları yara yara yürüdük.

Her otuz metrede bir yolcular kapılardan boşanıyordu. Arkadaşlar ve akrabalar kapılara yaklaşıyorlar ve iki insan akını çarpışlıyordu. Doğru kapıyı bulmadan sekiz böyle kalabalık arasından geçmek zorunda kaldık. Ben sıkıntılıydım. Otoparktaki siyah kamyonet keyfimi kaçırmıştı.

Kapıya vardık. Cam duvarın önünden geçerek uçaktan inenlerin geldikleri koridorun önünde durduk. Yolculardan kimi bagajlarını almaya, kimi kapılara yöneldi. Cam duvarın bizim yanındakiler daha ilerdeki kapılara yürüyorlar, geçerken bizi iteliyorlardı. Biz de dalgalı bir denizde yüzüyormuş gibi itilmekteydik. Olduğumuz yerde kalmak için geri gitmek zorunda kalıyorduk.

Camın ardındaki insanlar arasında Molly olabilecek birini gördüm. Otuz beş yaşlarında, iyi giyimli, elinde bir elbise torbası ve bir evrak çantası olan bir kadın. Beni tanıması için yüzüne bakıyordum ama kadının birden başka birini gördü, camın ardından sessiz bir çığlık atıp benden on metre ileride duran bir adama bir öpücük gönderdi. Adam önündeki-leri omuzlayarak kapıya yaklaştı.

O anda her kadının Molly olabileceğini düşündüm. En az yirmi aday olmalıydı. Sarışınlar ve kumrallar, uzun boylular, kısa boylular, güzeller, çirkinler. Hepsi de iş giyimleri içinde, dolu bir günün ortasındaki yorgun idarecilerin o yorgun amaçlılık adımlarını atıyorlar. Hepsine baktım. Camın arkasından geçerlerken kimi kocalarını, sevgililerini, sürücülerini, iş arkadaşlarını arıyor, kimi de dimdik ileri bakıyordu. Hepsi de kalabalığın arasına karışmışlardı.

Birinin şarap rengi deri bagajı vardı, bir elinde evrak çantası, diğerinde tekerlekli bir bavul. Ufak tefek, sarışın ve heyecanlıydı. Camın arkasını süzüyordu. Bakışları üzerimden geçti, sonra dönüp üzerimde durdu. Kadın da durdu. Millet arkasında birikti, kendisini ittiler. O çevresindekileri iteleyerek cama yaklaştı. Ben de. Bana baktı. Gülümsedi. Ölmüş sevgilisinin kardeşini gözleriyle selamladı.

“Molly?” dedim.

Elindeki ağır evrak çantasını bir ganimetmiş gibi kaldırdı. Başıyla çantayı işaret etti. Yüzü heyecanlı bir zafer gülümsemesiyle aydınlandı. Ama gerilere itildi, kalabalığa karışıp kapıya yürüdü. Kendisini izleyip izlemediğimi görmek için arkasına baktı. Roscoe, Finlay ve ben kadına yetişmeye çalıştık.

Molly'nin tarafında kalabalık, kapıya, bizim tarafta ise aksi yöne akıyordu. Hızla birbirimizden uzaklaşıyorduk. Kalabalık bir kolejli grup üzerimize geliyordu. Daha ilerideki bir kapıdan çıkmak için. iriyarı, besili, kocaman bavullu gençler. Üçümüz de beş metre kadar geri itildik. Camdan Molly'nin epeyce ileride olduğunu, sarışın başının kaybolduğunu gördüm. Kendimi yana attım ve yürüyen yola atladım. Ama yol aksi yönde gidiyordu. Öteki tarafa atlayana kadar beş metre daha gerilemişim.

Şimdi doğru yöne gidiyordum ama yürüyen yolda da hiç kıpırdamayan insanlar vardı. Yolun kaplumbağa hızı onlara yetiyordu. Üçlü sıra halindeydiler, aralarından geçmek imkânsızdı. Dar

tutunma rayına bindim ve ip cambazı gibi yürümeye çalıştım. Dengemi bulamadığım için çömelmek zorunda kalmıştım. Ama sağıma yuvarlandım. Doğrulana kadar bir beş metre öyle gittim. Panikle çevreme bakındım. Molly'nin kalabalıkla bagaj bölmesine sürüklendiğini görebiliyordum. Roscoe ile Finlay epey uzakta ve arkamdaydılar. Ben ağır ağır yanlışı yöne ilerlemekteydim.

Molly'nin bagaj bölmesine gitmesini istemiyordum. Buraya çok acele gelmişti. Verecek çok önemli haberleri vardı. Bagajı olamazdı. Oraya gitmemeliydi. Başımı eğip koşmaya başladım. İnsanları sağa sola savuruyordum. Lastik döşeme ayakkabılarıma sürtünüyordu. Her çarpışma bana vakit kaybettiriyordu. İnsanlar öfkeyle bağırıyorlardı. Onları sağa sola savurarak koştum. Yürüyen yoldan atlayıp çıkış kapılarındaki insanlar arasına daldım.

Bagaj alma yeri alçak tavanlı, geniş bir salondu. Çıkış koridoruna girmeye çalışarak Molly'yi arandım. Ama görünürlerde yoktu. Dönen bagaj bandı çevresinde en az yüz kişi vardı. Bant ağır yükü altında dönüyordu. Bir duvarda bagaj arabaları vardı. İnsanlar birer çeyrek atıp bir tane almak için kuyruk oluşturmuşlardı. Arabayı alan kalabalığa karışıyordu. Arabalar birbirine çarpıyor, insanlar itişip kakışıyorlardı.

Kalabalığa girdim. Molly'nin oraya girdiğini görmüş ama çıktığını görmemiştim. Ama orada değildi. Bütün yüzlere tek tek baktım. Koca salonu dolaştım. Kalabalığa katılıp dışarı çıktım. Roscoe çıkış kapısına sıkı sıkı tutunmuş, sürüklenmemeye çalışıyordu.

“Dışarı çıktı mı?” diye sordum.

“Hayır. Finlay koridorun ucuna gitti. O da orada bekliyor.”

İnsanlar çevremizden akıp gidiyorlardı. Birden kapıdan çıkan kalabalık hafifledi. Uçak yolcusu boşalmıştı. Sona kalanlar da ağır ağır geliyorlardı. En arkada tekerlekli sandalyede yaşlı bir kadını bir havaalanı çalışanı itmekteydi. Adam bir ara durup arabayı kapının girişinde yatan bir şeye çarpmamak için yana yöneltti. Şarap rengi bir valiz. Yan yatıyordu. Tutamağı çekilmişti. Beş metre öteden üstündeki altın rengi harfleri okuyabiliyordum: M. B. G.

Roscoe ile içeri daldık. Benim dışarda olduğum birkaç dakika içinde salon boşalmıştı. İçerde yalnızca sekiz on kişi kalmıştı. Biz girerken onlar da dönen banttın valizlerini almışlar, çıkıyorlardı. Bir dakika sonra salonda kimse kalmadı. Bant boş olarak dönüyordu. Sonra durdu. Salon sessizleşti. Roscoe ile birbirimize baktık.

Salonun dört duvarı, bir zemini, bir de tavanı vardı. Bir giriş bir de çıkış kapısı. Bant bir metrekare bir delikten giriyor ve yine bir metrekare bir delikten çıkıyordu. Her iki delik de dilim dilim lastiklerden bir perdeyle örtülüydü. Bandın ötesinde bir kargo kapısı vardı. Kapının bizim tarafında kolu yoktu. Kilitliydi.

Roscoe geri koşup Molly Beth'in valizini aldı, açtı. İçinde bir kat elbise ve bir makyaj çantası vardı. Bir de fotoğraf. Bakır çerçeveli. Joe. Bana benziyordu ama biraz daha zayıftı. Tıraş edilmiş ve güneşten yanmış bir kafatası. Buruk ama sevimli bir gülümseme.

Salon bir uyarı sireniyle çınladı. Bir an sonra bagaj bandı dönmeye başladı. O yana baktık. Geldiği

deliğe baktık. Lastik bantlar ayrıldı. Bir evrak çantası görüldü. Şarap rengi deri. Bantları kesilmişti. Açıktı. İçi boştu.

Çanta bize doğru geldi. Kesik bantlara baktık. Keskin bir bıçakla kesilmişti. Kilidini açacak zamanı olmayan biri tarafından.

Hareket eden bagaj bandına atladım. Aksi yönde koştum ve bir yüzücü gibi bir metrelik deliğe daldım. Band beni geri gönderirken bir çocuk gibi emekleyerek üzerinden atladım. Yükleme bölmesindeydim. Boştu. Dışarıda ikinci güneşi parlıyordu. Benzin ve dizel kokusu geliyordu uçaklara valizleri taşıyan arabalardan.

Çevremde unutulmuş valizler ve giysi torbaları vardı. Hepsi de üç taraflı depo bölmelerine üst üste dizilmişti. Yer eski, yırtılmış etiketlerle doluydu. Boşu boşuna Molly'yi arandım. Yüksek diziler arasında koşuşturdum. Kimse yoktu. Ayaklarım yerdeki öteberi üzerinde kayarak koşmaya devam ettim. Kadının sol ayakkabısını buldum. Karanlık bir bölmenin girişindeydi. içeri daldım. Orası da boştu. Bir sonraki bölmeyi denedim. Boş. Raflara tutunup soluğumu toparlamaya çalıştım. Kendimi toplamam gerekiyordu. Koridorun öteki ucuna koştum. Sırayla sağdaki ve soldaki bölmelere girdim.

Sağ ayakkabısını uçtan üçüncü bölmede buldum. Sonra da kanını buldum. Bir sonraki bölmede yerde yapış yapış ve yayılmakta. Bölmenin arka tarafında iki sandık dizisi arasında sırtüstü yatıyordu. Karnı yarılmış, kanlar boşanıyordu. Biri karnına bir bıçak sokmuş, bıçağı kaburgalarının altına kadar çekmişti.

Ama yaşıyordu. Solgun bir eli titriyordu. Dudaklarında kanlı köpükler vardı. Başı kıpırtısızdı ama gözleri sağa sola dönüyordu. Yanma koştum. Başını ellerim arasına aldım. Bana baktı. Konuşmaya çalıştı.

“Pazar’dan önce oraya girmek gerek” diye mırıldandı.

Sonra da kollarımın arasında öldü.

Belki yedi ayrı lisede kimya okumuştum. Fazla bir şey öğrenmiş değildim. Hatırladığım şeylerden biri de bir cam tüpe fazladan bir şey kattığında büyük bir patlama olacağıydı. Bir tutam toz gereğinden büyük bir sonuç yaratırdı.

Molly için de öyle hissediyordum. Onunla daha önce karşılaşmış değildim. Adını bile duymamıştım. Ama kıyaslanamayacak kadar büyük bir öfke duyuyordum. Onun için Joe’dan çok üzülmiştim. Joe’nun başına gelen görevi gereği idi. Joe bunu biliyordu. Bunu kabul ederdi. Joe ile ben herhangi bir şey hakkında bir bilgimiz olduğundan beri bunu biliyorduk. Ama Molly farklıydı.

Kimya laboratuvarından hatırladığım bir şey de basınçtı. Basınç kömürü elmasa dönüştürürdü. Basınç çok şey yapardı. Bana da bir şeyler yapıyordu. Öfkeliydim ve zamanım çok azdı. Beynimin gerisinde Molly’yi uçaktan çıkmış gelirken görüyordum. Joe’nun kardeşini bulmaya ve ona yardım etmeye kararlı. Yüzünde bir zafer gülümsemesi. Çok şeyi riske atmış olarak. Benim için. Joe için. Zihnimdeki bu görüntü eski bir jeolojik fay üzerindeki muazzam baskı gibiydi. Bu baskıyı nasıl

kullanacağıma karar vermeliydim. Beni ezecek miydi, yoksa bir elmasa mı dönüştürecekti?

Havaalanının kısa süreli otoparkında Roscoe'nun arabasının ön çamurluğuna dayanmış duruyorduk. Şaşkın ve sessiz. Çarşamba günü, saat üç suları. Finlay'ın kolunu tutmuştum. O içerde kalmak ve işe el koymak istiyordu. Bunun görevi olduğunu söylüyordu. Ona zamanımızın kalmadığını haykırıştım. Terminalden güç kullanarak çıkarmıştım. Doğruca arabaya getirmiştım. Bundan sonraki bir iki dakika içinde yapacağımızın kazanma ve kaybetme arasındaki fark olduğunu biliyordum.

“Gray'in dosyasını almamız gerek” dedim. “Yapılacak tek şey bu-dur. ”

Finlay omuzlarını silkti. Karşı koymayı bıraktı.

“Başka hiçbir şey yok” dedi.

“Gidelim haydi” dedi Roscoe.

Ben onunla gittim. Finlay yol boyunca önümüzdeydi. Roscoe ile tek kelime konuşmadık. Ama Finlay durmadan kendi kendine konuşuyordu. Bağırıp küfür etmekteydi. Arabasında başının sallandığını görüyordum. Ön camına küfredip bağırıyordu.

Teale karakol kapısının hemen içinde, kayıt tezgâhına yaslanmış bekliyordu. Yaşlılık lekeleriyle dolu elinde hâlâ bastonu vardı. Geldiğimizi görünce topallayarak büyük ekip odasına yürüdü, dosya odası kapısına en yakın masaya oturdu.

Yanımdan geçip büroya girdik. Oturup beklemeye başladık. Joe'nun bilgisayar çıktısını masanın karşı tarafına uzattım. Finlay sonuna kadar inceledi.

“Fazla bir şey değil, değil mi?” dedi. “Bu başlık ne demek oluyor? E Unum Pluribusl Ters yazılmış, değil mi?”

Başımı salladım.

“Birlikten çokluğa” dedim. “Önemi anlayamadım.”

Omuzlarını silkti. Bir kere daha okurken kapı vuruldu, Baker içeri girdi.

“Teale gidiyor. Kapı önünde Stevenson'la konuşuyor. Bir şeye ihtiyacınız var mı?”

Finlay yırtık kâğıdı uzattı.

“Şunun fotokopisini alabilir misin?”

Baker çıktı.

“O adlar ne?” diye sordu Finlay.

“Yalnızca ölüleri biliyoruz” dedim. “Hubble ve Molly Beth, ikisi üniversite numaraları. Princeton ve

Columbia. Sonuncusu da New Orleans'ta bir detektif.”

“Ya Stoller'ın garajı?” dedi. “Ona baktınız mı?”

“Bir şey yok” dedim. “Geçen yıl Florida'ya taşıdığı ve zaman zaman da çaldığı birkaç boş klima kutusu.”

Finlay homurdandı. Baker gelip Joe'nun kâğıdıyla kopyasını bana verdi. Orijinalini saklayıp kopyasını Finlay'e verdim.

“Teale gitti” dedi Baker.

Dışarı çıktık. Beyaz Cadillac otoparktan çıkıyordu. Dosya odasına girdik.

Margrave ıssızlığın ortasında küçük bir kasabaydı ama Gray yirmi beş yılını o odayı kâğıtla doldurmak için harcamıştı. Uzun zamandır görmediğim kadar kâğıt vardı odada. Dört duvar da yerden tavana kadar uzanan beyaz emaye kapaklı dolaplarla kaplıydı. Hepsini açtık. Her dolapta dizi dizi dosya vardı. En az bin tane mektup zarfı boyutunda kutu vardı. Sırtlarında etiketler olan karton kutular. Kapının solundaki dolabın üst rafı A bölmesiydi. Kapının sağ yanındaki dolabın en alt rafı da Z. K bölmesi kapının hemen karşısında, göz hizasındaydı.

“Kliner” etiketli bir kutu bulduk. Kutuyu çıkardım. Epey ağırdı. Fin-lay'e verdim. Tekrar büroya dönüp kutuyu masanın üstüne koyduk. Açtık. Sararmaya yüz tutmuş kâğıtlarla doluydu.

Ama yanlış kâğıtlardı bunlar. Kliner'la hiç ilgisi yoktu. On santim kalınlığında eski karakol raporları. Operasyon işlemleri. On yıllar önce çöpe atılması gereken şeyler. Sovyetler Birliği Atlanta'ya bir füze doğrultacak olursa yapılacak işler. Bir siyah, otobüsün ön tarafında oturmak isterse izlenecek süreç. Kutu doluydu ama için K harfi başlığında hiçbir şey yoktu. Kliner hakkında tek bir sözcük bile. Kâğıt destesine baktıkça içimdeki basıncın arttığını hissediyordum.

“Biri bizden önce davranmış” dedi Roscoe. “Kliner'la ilgili olanları alıp yerine bu pisliği doldurmuşlar. ”

Ben başımı salladım.

“Hayır, bunun bir anlamı yok” dedim. “O zaman kutuyu alıp çöpe atarlardı. Bunu Gray yapmış. Belgeleri saklaması gerekmiş ama odanın düzenini de bozamamış. O yüzden içindekileri alıp kutuya bu eski kâğıtları doldurtmuş. Çok düzenli ve titiz olduğunu söylemiştin, değil mi?”

Roscoe omuzlarını silkti.

“Gray mi sakladı? Olabilir. Tabancasını da benim çekmeceme koymuştu.”

Yüzüne baktım. Söylediği bir şeyi hatırlar gibiydim.

“Tabancayı sana ne zaman verdi?” diye sordum.

“Noel’den sonra. Ölmeden kısa bir süre önce.”

“Bu işte bir yanlışlık var” dedim. “Adam yirmi beş yıllık detektifti, değil mi? İyi bir detektif. Kıdemli, saygın biri. Böyle biri özel silahını neden gizlemek zorunda olsun. Bu onun için bir sorun değildi. Kutuyu sana içinde saklayacak bir şey olduğu için verdi.”

“Tabancayı saklıyordu, bunu sana söylemiştim.”

“Hayır, buna inanmıyorum. Tabanca bir taktikti, kutuyu kilitli bir çekmecede tutman için. Tabancasını saklamasına ihtiyacı yoktu. Onun gibi biri isteseydi özel olarak bir nükleer silaha bile sahip olabilirdi. Büyük sır, kutunun içindeki başka bir şeydi.”

“Ama kutuda başka bir şey yok ki” dedi Roscoe. “Hele dosya hiç yok.”

Bir an kıpırdamadan durduk. Sonra kapıya koştuk. Roscoe’nun Chevy’sinin bagajından Gray’in kutusunu çıkardık. Çöl Kartalı’nı Finlay’e verdim. Mermi kutusunu inceledim. İçinde başka bir şey yoktu. Dosya kutusunda da. Kapağını inceledim. Bir şey yoktu. Kutuyu yırttım. Zamklı yerlerini açıp düz karton haline getirdim. Yine bir şey bulamadım. Sonra kapağı yırttım. Bir köşesinin altında bantla yapıştırılmış bir anahtar vardı. Asla görülemeyecek bir yerde. Ölü bir adamın dikkatle saklamış olduğu yerde.

Bunun nerenin anahtarı olduğunu bilmiyorduk. Karakoldaki herhangi bir yer olamazdı. Gray’in evinde de. Tedbirli bir insan bu tür yerleri seçmezdi. Anahtara baktıkça içimdeki basıncın arttığını hissediyordum. Gözlerimi kapayıp Gray’in o kapağın astarını kaldırdığını ve anahtarı arasına yapıştırdığını görmeye çalıştım. Kutuyu arkadaşı Roscoe’ya verişini. Çekmecesine koymasını, çekmecenin kapandığını, kilitlendiğini görmesini. Rahatlamasını. O resmi bir filme dönüştürdüm ve iki kere aklımdan geçirdikten sonra resim bana anahtarın nereye uyacağını söyledi.

“Berberde bir şey” dedim.

Çöl Kartalı’nı Finlay’in elinden aldım ve Roscoe’yla ikisini arabaya götürdüm. Roscoe arabayı gazladı, güneye kasabaya döndü.

“Neden?” diye sordu.

“Oraya haftada üç dört kere giderdi. Yaşlı berber söyledi. Oraya giden tek beyaz Gray’di. Güvenli bölge gibi bir yer yani. Teale ve Kliner ve diğer herkesten uzak. Oraya gitmesine neden yoktu, değil mi? Kocaman bir sakalı ve saçsız bir başı olduğunu söylemişsiniz. Oraya tıraş olmak için gitmiyordu. Oraya iki yaşlı adamı sevdiği için gidiyordu. Onlara saklamaları için bir şey verdi.”

Roscoe arabayı sert bir frenle berberin önünde durdurdu. Dışarı fırlayıp koştuk. İçeride müşteri yoktu. Yalnızca iki berber kendi koltuklarında oturmuşlar, öylece duruyorlardı. Anahtarı havaya kaldırdım.

“Gray’in eşyalarını almaya geldik” dedim.

“Sana veremeyiz, dostum.”

Gelip anahtarını elimden aldı, Roscoe'nun eline sıkıştırdı.

“Şimdi verebiliriz” dedi. “Bay Gray bize arkadaşı Bayan Roscoe'dan başka kimseye vermememizi söylemişti.”

Anahtarını Roscoe'dan aldı, musluğun altındaki dar çekmeceyi çekti. Üç kalın dosya çıkardı. Birini bana, birini Roscoe'ya, üçüncüsünü de Finlay'e verdi.

Sonra ortağına işaret ederek arka tarafa çekilip bizi yalnız bıraktılar. Roscoe cam önündeki sıraya oturdu. Finlay ile ben de berber koltuklarına. Ayaklarımızı krom çubuklara dayayıp okumaya başladık.

Benim dosyam polis raporlarıydı. Hepsi de fotokopi çekilmiş ve faks-lanmıştı. Ama okuyabiliyordum. New Orleans Emniyet Müdürlüğü On Beşinci Ekip detektifi James Spirezza tarafından derlenmişti. Spirezza sekiz yıl önce bir cinayet soruşturması üstlenmişti. Sonra da yedi tane daha. Sekiz cinayetin hiçbirini çözememişti. Tam bir başarısızlık yaşamıştı.

Ama çok uğraşmıştı. Gayet titiz bir soruşturma yürütmüştü. İlk kurban bir tekstil firması sahibiydi. Pamuk üzerinde yeni bir kimyasal işlemle uğraşan bir kimyager. İkinci kurban onun ustabaşısıydı. Birinci adamın yanından ayrılmış, kendi işini kurmak için sermaye bulmaya çalışıyordu.

Ondan sonraki altı kurban devlet memuruydu. EPA çalışanları. Onlar da New Orleans bürosundan bir olayı araştırmaktaydılar. Olay Mis-sissippi Deltası'ndaki kirlenmeyle ilişkiliydi. Mississippi Eyaletinde bir tekstil fabrikası nehre sodyum hidroksit, sodyum hipoklorit ve klor boşaltıyor, bunlar da nehir suyuyla karışarak öldürücü bir karışım oluşturmuyordu.

Sekiz kurban da aynı biçimde öldürülmüştü. Susturuculu bir otomatik tabancayla kafaya iki kurşun. Temiz iş. Spirezza bunların profesyonelce işlenmiş cinayetler olduğundan emindi. Katili iki yönden araştırmıştı. Profesyonel katillerin sayısı fazla değildi. Spirezza ile meslektaşları hepsiyle konuşmuşlardı. Hiçbiri bir şey bilmiyordu.

Spirezza'nın ikinci yaklaşımı klasik yaklaşımdı. Bu işlerden kimin yararlandığını bul. Resmi tamamlaması uzun sürmemişti. Mississippi Eyaleti'ndeki tekstil fabrikası. Sahibi, ölen sekiz kişinin saldırısına uğramıştı. İki ticari açıdan saldırıyordu. Diğer altısı fabrikayı kapatmakla tehdit etmekteydi. Spirezza ırdını didik didik etmişti. Elimdeki belgelere göre bir yıl peşini bırakmamıştı. İlil VII Gelirler Vergi Dairesi'ni işin içine sokmuştu. Kiralık katile ödenen nakit parayı bulmak için bütün hesapları tek kuruşuna kadar aramışlardı.

Bir yıl araştırmışlar ve hiçbir şey bulamamışlardı. Ancak bu yıl içinde pek çok nahoş olayla karşılaşmışlardı. Spirezza, adamın karısını öldürdüğünden emindi. Döverek öldürdüğüne inanıyordu. Herif tekrar evlenmiş ve Spirezza yerel emniyete bir uyarı faksı göndermişti. Herifin tek oğlu bir psikopattı. Spirezza'ya göre babasından bin beterdi. Buz gibi bir psikopat. Adam oğlunu hep kollamış, başı derde girdiğinde parayla kurtarmıştı. Çocuk sekiz on ayrı akıl hastanesine kayıtlıydı.

Ancak hiçbir şey kanıtlanamıyordu. New Orleans FBI merkezi ilgisini kaybedince Spireza da dosyayı kapamıştı. Georgia'nın adı bilinmedik bir yerinden yaşlı bir detektif kendisine bir faks gönderip de Kliner ailesi hakkında bilgi isteyene kadar.

Finlay dosyasını kapadı. Berber koltuğunda bana döndü.

“Kliner Vakfi göstermelik bir kuruluş” dedi. “Başka bir şey için paravan. Burada hepsi yazıyor. Gray olayı açığa çıkarmış. Maliye'ye incelettirmiş. Vakıf yılda milyonlarca dolar harcıyor ama resmi geliri sıfır.”

Dosyadan bir kâğıt seçti. Uzanıp bana geçirdi. Vakfin masraflarını gösteren bir bilançoymdu.

“Gördün mü? İnanılmaz. İşte harcadıkları bu.”

Kâğıtta çok büyük bir rakam vardı. Başımı salladım.

“Belki bundan da çok” dedim. “Beş gündür buradayım, değil mi? Ondan önce altı ay bütün ülkede dolaştım. Ondan önce de bütün dünyayı. Margrave gördüğüm en temiz, en bakımlı yer. Pentagon ya da Beyaz Saray'dan bile daha iyi bakılıyor buraya. Margrave'de her şey ya yeni ya da kusursuzca yenilenmiş. Ürkütücü bir mükemmelliği var. Yalnızca bu, bir servete mal olmuştur. Margrave çok garip bir yer. Çoğunlukla boş. Hayat yok. Kasabanın tümünde hiçbir ticari faaliyet yok. Kimse para kazanmıyor.”

Finlay anlamamış gibi yüzüme baktı.

“Düşün bir” dedim. “Eno'ya bak örneğin. Yepyeni bir yer. Pırıl pırıl, modern bir lokanta. Ama hiç müşterisi yok. Bir iki kere gittim oraya. Üç beş kişiden fazla müşteri yoktu. Garsonlar müşteriden fazla. Eno masraflarını neyle ödüyor? İpoteğini? Kasabada her yer için geçerli bu. Dükkânlara girip çıkan müşteri kalabalığı gördün mü hiç?”

Finlay bir an düşündü. Sonra başını salladı.

“Bu berber için de aynı şey geçerli. Pazar günü ve Salı sabahı buradaydım. Yaşlı adam arada hiç müşteri gelmediğini söyledi. Kırk sekiz saatte bir tek müşteri gelmemiş yani.”

Birden sustum. Yaşlı adamın başka bir söylediği gelmişti aklıma. Birden onu yeni bir ışık altında düşündüm.

“Yaşlı berber bana bir şey söyledi” dedim. “Çok garip bir şey. Onun çıldırmış olduğunu sandım. Müşterisiz nasıl geçindiklerini sordum. Kliner Vakfi'ndan para aldıkları için müşteriye ihtiyaçları olmadığını söyledi. Kaç para dedim. Bin dolar dedi. Bütün esnaf alıyormuş. Ben de yılda bin dolar bir yardım aldıklarını düşündüm, tamam mı?”

Finlay başını salladı. Aklı yatmıştı.

“Yalnızca sohbet ediyordum” diye devam ettim. “Berber koltuğuna oturan herkes gibi. Yılda bin dolar iyi para ama insanı geindirmez falan dedim. O zaman ne dedi biliyor musun?”

Finlay başını sallayıp bekledi. Adamın sözlerini olduğu gibi hatırlamaya çalıştım. Bakalım o da benim kadar rahatça gözardı edecek miydi?

“Büyük bir sır açıklıyormuş gibi davrandı” dedim. “Sanki söylemekle bile kendini tehlikeye atıyormuş gibi. Fısıltıyla konuşuyordu. Söylememesi gerektiğini ama ablasını tanıdığım için bir sakınca görmediğini söyledi.”

“Ablasını tanıyor musun?” Finlay şaşırmıştı.

“Hayır. Adamın kafası karışıktı. Pazar günü kendisine gitarist Kör Blake’i sormuştum, o da ablasının altmış yıl önce adamı tanıdığını anlatmıştı. İşte orada kafası karışmış ve ablasını tanıdığımı söylediğimi sanmıştı.”

“Peki, büyük sır neymiş?”

“Yılda bin dolar değil, haftada bin dolarmış.”

“Haftada bir dolar mı? Bir haftada? Bu mümkün mü?”

“Bilemiyorum. Söylediği zaman adamı çıldırılmış sandım. Ama şimdi doğruyu söylediğini anlıyorum.”

“Haftada bin dolar” diye tekrar etti. “Bu büyük bir para. Yılda elli iki bin dolar eder. Bu çok büyük bir para, Reacher.”

Gray’ın araştırmasındaki toplamı gösterdim.

“Böyle rakamlara ihtiyaçları var. Eğer bu kadar harcıyorlarsa böyle rakamlar gerek onlara.”

Finlay düşündü.

“Kasabayı satın aldılar” dedi. “Yavaş yavaş, sessizce. Haftada bin dolarla bütün kasabayı elde ettiler.”

“Evet. Kliner Vakfı altın yumurtlayan kaz oldu. Kimse onu öldürmek istemez. Neyin görülmemesi gerekiyorsa ondan başlarını çevirirler ve çenelerini tutarlar.”

“Doğru” dedi. “Klinerlar adam bile öldürebilirler.”

Yüzüne baktım.

“Öldürdüler bile.”

“Ne yapacağız peki?”

“Önce yaptıkları neymiş onu öğreneceğiz.”

Sanki aklımı kaçırmışım gibi baktı yüzüme.”

“Ne yaptıklarını biliyoruz. O depoda sahte para basıyorlar.”

Başımı salladım.

“Hayır, basmıyorlar. Amerika’da ciddi bir kalpazanlık yok. Joe bunu önledi. Sahte para yalnızca yurtdışında basılıyor.”

“Peki, ne oluyor öyleyse?” diye sordu Finlay. “Ben kalpazanlığın söz konusu olduğunu sanıyordum. Aksi halde Joe neden bu işe karışmıştı ki?”

Roscoe oturduğu yerden bize bakıyordu.

“Kalpazanlık” dedi. “Ben her şeyi tam olarak biliyorum. En küçük ayrıntısına kadar. ”

Gray’in dosyasını kaldırdı.

“Cevabın bir kısmı burada.”

Sonra öteki eline berberlerin günlük gazetesini aldı.

“Geri kalanı da burada.”

Finlay ile gidip Roscoe’nun yanına oturduk. Okuduğu rapora baktık. Bu bir gözetleme raporuydu. Gray yonca yaprağının altına gizlenmiş ve depolara girip çıkan kamyonları izlemişti. Otuz iki gün boyunca. Sonuçlar üç bölümde listelenmişti. İlk on bir seferde her gün güneyden sabah erken gelen bir kamyon görmüştü. Gün boyunca kuzeye ve batıya kamyonlar gitmişti. Giden kamyonları plakalarına göre gittikleri yerlere ayırmıştı. Dürbün kullanmış olmalıydı. Plakalara göre kamyonlar Cali-fornia’dan Massachusetts’e kadar her yere gidebilirdi. O ilk on bir gün on bir kamyon gelmiş ve altmış yedi kamyon gitmişti. Günde bir kamyon geliyor, altı küçük kamyonet gidiyordu. Haftada yaklaşık bir ton yük gitmekteydi.

Gray’in listesinin birinci kısmı bir yılı, ikincisi ikinci yılı kapsamaktaydı. Dokuz kere saklanmış, elli üç kamyonetin gittiğini, eskisi gibi günde altı kamyonun geldiğini görmüştü. Plakalara göre gidilen yerler aynıydı. Ama gelen kamyonların listesi farklıydı. Yılın ilk yarısında günde bir kamyon gelirken ikinci yarısında günde iki kamyon geliyordu.

Gözetlemesinin son on iki günü yine farklıydı. Bunlar hayatının son beş ayındaydı. Geçen sonbahar ile Şubat arasında hâlâ aynı bölgelere giden günde altı kamyon saptamıştı. Ama gelen kamyonlara ait bir kayıt yoktu. Hiç. Sonbahardan beri sürekli mal gönderiliyordu ama gelen bir şey yoktu.

“Ne diyorsun?” diye Finlay, Roscoe’ya sordu.

Kadın arkasına yaslanıp gülümsedi. Her şeyi çözmüş gibiydi.

“Pek aşikâr, değil mi?” dedi. “Ülkeye sahte para getiriyorlar’. Vene-zuela’da bir yerde basılıyor, Kliner’in orada kurduğu yeni kimyasal fabrikasının yanında. Tekneyle geliyor ve Florida’dan Margrave’deki depoya getiriliyor. Sonra buradan büyük şehirlere, Los Angeles’e, Detroit’e, New York’a, Boston’a gönderiliyor. Büyük şehirlerde piyasaya sürülüyor. Bu uluslararası bir sahte para dağıtım ağı. Hepsi bu işte, Finlay.”

“Öyle mi dersin?”

“Elbette. Sherman Stoller’ı düşün. Florida’ya Jacksonville Beach’e gelen tekneyi karşılamaya gidiyordu. Köprü üstünde aşırı hızdan yakalandığında da oraya gidiyordu, değil mi? O yüzden o kadar telaşlıydı. O pahalı avukat o yüzden hemen yetişti.”

Finlay başını salladı.

“Hepsi birbirine uyuyor” diye Roscoe devam etti. “Amerika haritasını göz önüne getir. Para Güney Amerika’da basılıyor, buraya deniz yoluyla getiriliyor. Florida’da karaya çıkıyor. Güneydoğuya gidiyor ve sonra Margrave’den dört bir yana dallanıyor. Batıda Los Angeles’e, ortada Chicago’ya, doğuda New York ve Boston’a. Ayrı ayrı dallar, tamam mı? Bir şamdan ya da menora gibi. Menora’nın ne olduğunu biliyor musun?”

“Bilirim” dedi Finlay. “Yahudiler’in şamdanı.”

“Tamam, İşte harita üzerinde öyle görünüyor. Florida’dan Margra-ve’e kadar ana kök. Sonra kollar büyük şehirlere uzanıyor. Bu bir ithalat ağı, Finlay.”

Roscoe elleriyle havada menora şekilleri çizerek yardımcı olmaya çalışıyordu. Coğrafya bana mantıklı geldi. Florida’dan kuzeye giden kamyonlar kuzey ve batıdaki büyük şehirlere dağılmak için Atlanta çevresindeki otoyollar ağına ihtiyaç duyacaktı. Menora fikri iyiydi. Şamdanın sol kolu Los Angeles’e uzanmak için yatay duruma getirilecekti. Sanki biri şamdanı düşürmüş ve başka biri de yanlışlıkla üstüne basmış gibi. Ama fikir mantıklıydı. Margrave odaktı. O depo da dağıtım merkeziydi. Margrave gibi ıssız bir yeri dağıtım merkezi olarak kullanmak akıllı-caydı. Rllorimlo çok miktarda nakit para olacaktı. Orası kesindi. Evet, sahte paraydı ama o da gerçeğinden farksız harcanırdı. Para çoktu. Haftada bir ton gönderiyorlardı. Bu sanayi çapında bir operasyondur. Kliner Vakfi’nin büyük harcamaları artık anlaşılıyordu. Para sıkıntısı çekerlerse biraz daha basarlardı. Ancak Finlay hâlâ ikna olmuş değildi.

“Ya son on iki ay” dedi. “Hiç giriş yok. Gray’in listesine bak. Giriş yok. Tam bir yıl önce kesilmiş. Sherman Stoller de işten çıkarılmıştı, değil mi? Bir yıldır mal gelmiyor ama yine bir şey dağıtmaya devam ediyorlar. Günde hâlâ altı kamyon çıkıyor. Giren yok, çıkan var. Bu ne demek? Nasıl bir giriş akımı bu?”

Roscoe sırtarak gazeteyi gösterdi.

“Cevap burada. Cuma’dan beri gazeteler yazıyor. Sahil Güvenlik. Geçen Eylül kaçakçılığa karşı büyük operasyona başladılar, değil mi? Bunu çok önceden ilan ettiler. Kliner operasyonun başlayacağını biliyor olmalıydı. Bunun için elinde fazla miktarda mal biriktirdi Gray’in listesine

bakm. Geçen Eylül'den altı ay önce girişleri iki katma çıkarmış. Malı biriktirmiş ve bir yıl boyunca da dağıtmış. O yüzden paniğe kapılmışlardı. Bir yıldır devasa bir sahte para yığını üzerinde oturuyorlardı. Şimdi Sahil Güvenlik operasyonu kesiyor, değil mi? Yani yine eskisi gibi ithalata başlayabilirler. Pazar günü olacak olan da bu işte. Zavallı Molly o yüzden Pazar'dan önce harekete geçmemiz gerektiğini söyledi. Depo boşalmadan içeri girmeliyiz.”

Finlay başını salladı. İkna olmuştu. Sonra gülümsedi. Yerinden kalkıp Roscoe'nun elini tuttu. Ciddi bir tavırla sığıttı.

“Aferin. Mükemmel bir analiz. Senin akıllı olduğunu hep söylemişimdir, Roscoe. Öyle değil mi, Reacher? Sana onun en esasımız olduğunu söylememiş miydin?”

Gülümsedim. Roscoe'nun yüzü kızardı. Finlay hâlâ kadının elini tutuyor ve gülümsüyordu. Ama onun Roscoe'nun kuramını tarayıp bir delik aradığını görebiliyordum. Yalnızca iki tane buldu.

“Ya Hubble?” dedi. “O bu işe neresinden karışıyor? Herhalde kamyonları yüklemek için banka müdürüne ihtiyaç yoktur. ”

“Hubble nakit müdürüydü” dedim. Onun işi sahte paraları elden çıkarmaktı. Paraları sisteme o sokuyordu. Nerelerden giriş yapılabileceğini biliyordu. Nerelerde ihtiyaç olduğunu. Eski işi gibi ama aksi yönde.”

Finlay başını salladı.

“Ya klima cihazları? Sherman Stoller cihazları Florida'ya götürüyordu. O kadın söyledi bunu. Garajında iki koli gördüğümüz için doğru olduğunu biliyoruz. Jacksonville polisi aradığında kamyonu da klima cihazlarıyla doluydu. Bu ne demek oluyor?”

“Yasal bir iş sanırım” dedim. “Paravan gibi. Yasadışı tarafını perdelemek için. Florida'ya girişi açıklamak için. Yoksa güneye boş kamyon göndermek zorunda kalırlardı.”

Finlay yine başını salladı.

“O da kurnazca” dedi. “Boşuna gidip gelmek yok. Bir iki klima satın hem gidişte hem gelişte kârlı çıkarırsın. ”

Yine başım sallayarak Roscoe'nun elini bıraktı.

“O paralardan bize örnek gerek” dedi.

Gülümsedim. Aklıma bir şey gelmişti.

“Bende örnek var.” Cebimden kalın yüzlük tomarı çıkardım. Bir üstten bir alttan çekip Finlay'e verdim.

“Bunlar onların sahteleri mi?”

“Öyle olmalı. Charlie Hubble o tomarı masraflarım için verdi. Kocasından almış olmalı. Sonra Salı günü benim peşimde olan heriflerden de bir tomar almıştım.”

“Bu paranın sahte olduğu anlamına mı geliyor?” diye sordu Finlay. “Neden?”

“Düşün” dedim. “Kliner’ın kullanacak paraya ihtiyacı var, neden gerçek para kullansın ki? Hubble’a da sahte paralardan verdiğini tahmin ederim. Jacksonville’li o heriflere de bunlarla ödeme yapmıştır.”

Finlay banknotları pencereden giren parlak ışığa tuttu. Roscoe ile ben de görmek için yaklaştık.

“Emin misin?” dedi Roscoe. “Bana gerçekmiş gibi geliyor.”

“Sahte” dedim. “Öyle olması gerek. Mantıklı değil mi? Kalpazanlar yüzlük banknot basmayı sever. Daha büyüğünü dolaşıma sokmak güçtür, küçük kupür ise zahmetine değmez. Ayrıca ellerinde kamyonlar dolusu sahtesi varken neden gerçeklerini harcasınlar ki?”

Banknotları iyice inceledik, elimizde tuttuk, kokladık, parmaklarımız arasında sürttük. Finlay cüzdanını çıkarıp bir yüzlük çıkardı. Üçünü de kıyasladık. Hiçbir fark göremedik.

“Eğer bunlar sahteyse, çok esaslı yapılmış” dedi Finlay. “Ama dediğin mantıklı. Kliner Vakfi herhalde bu sahte banknotlarla dönüyordur. Yılda milyonlarca dolar.”

Kendi yüzüğünü cüzdanına, diğer ikisini cebine koydu.

“Ben dönüyorum. Siz ikiniz yarın öğleyin gelin. Teale yemeğe gitmiş olur. Ne yapacağımızı o zaman konuşuruz.”

Roscoe ile seksen kilometre güneye, Macon’a gittik. Hep hareket halinde olmak istiyordu. Bu, güvenlik için temel kuraldı. Hareketli ol. Kentin güneydoğu taraflarında rasgele bir motel seçtik. Margrave’den mümkün olduğunca uzakta sayılırdık. Belediye Başkanı Teale bana Macon’da bir motele yerleşmemi söylemişti. Bu gece için dediğini yapacaktım.

Soğuk suyla duş yapıp yattık. Huzursuz bir uykuya daldık. Oda sıcaktı. Gece boyunca dönüp durduk. Sonunda pes edip şafakla birlikte kalktık. Perşembe sabahı. Hiç uyumamış gibiydik. Yarı karanlıkta giyindik. Roscoe üniformasını, ben eski giysilerimi. Yakında yeni bir şeyler almalıydım. Kliner’ın sahte paralarıyla.

“Ne yapacağız?” diye sordu Roscoe.

Cevap vermedim. Ben başka bir şey düşünüyordum.

“Reacher? Ne yapacağız?” diye sordu.

“Gray ne yaptı?”

“Kendini astı.”

Biraz daha düşündüm.

“Acaba?”

Bir sessizlik oldu.

“Tanrım” dedi Roscoe. “Yani o iş kuşkulu mu diyorsun?”

“Olabilir. Düşün hele. Ya onlardan biriyle karşılaştıysa? Ya olmaması gereken bir yerde idiye?”

“Yani onu öldürdüler mi?” Roscoe’nun sesinde panik vardı.

“Belki” dedim. “Joe’yu, Stolle’ı, Morrisonlar’ı, Hubble’ı ve Molly Beth Gordon’u öldürdüler. Seninle beni de öldürmeye kalkıştılar. Biri kendileri için tehditse, hiç düşünmeden öldürüyorlar. Kliner’ın çalışması böyle.”

Roscoe bir süre eski meslektaşımı düşündü. Asık yüzlü, silik ve sabırlı detektifi. Yirmi beş yıllık titiz bir çalışma. Böyle biri bir tehditti. Bir kuşkuyu doğrulamak için otuz iki gün sabırla tekrar tekrar denetleyen biri bir tehditti. Roscoe başını kaldırdı.

“Yanlış bir adım atmış olmalı” dedi.

“Onu linç ettiler” dedim. “İntihar süsü verdiler.”

“İnanamıyorum,”

“Otopsi yapıldı mı?”

“Sanırım.”

“O zaman onu da kontrol ederiz. O doktorla bir daha konuşmamız gerekecek. Yellow Springs’deki o adamlar.”

“Ama o bir şeye rastlasaydı ya da bir kuşkusu olsaydı o zaman söylemez miydi?”

“Morrison’a söylerdi. Morrison da kulak arkası ederdi. Çünkü olayı yapan kendi insanlarıydı. Bunu biz kendimiz kontrol etmeliyiz.”

Roscoe ürperdi.

“Cenazesindeydim. Hepimiz oradaydık. Morrison kilisenin önünde bir konuşma yaptı. Belediye Başkanı Teale de. Çok iyi bir memur olduğunu söylediler. Margrave’in en iyisi dediler. Ama onu öldürdüler.”

Roscoe’nun sesi duygu yüklüydü. Margrave’i sevmişti. Ailesi kuşaklar boyu orada çalışmıştı. Kasabaya kök salmıştı, işini seviyordu. Bir katkıda bulunma duygusu hoşuna gidiyordu. Ama hizmet ettiği toplum çürümüşü. Kirli ve yozlaşmıştı. Bir toplum değil, kirli para ve kan içinde oynaşan bir

bataklıktı. Orada durdum ve onun dünyasının yıkılmasını izledim.

Macon'dan Margrave'e giderken yolun yarısında Roscoe sağa saptı ve bir ara yoldan Yellow Springs'e yöneldik. Hastaneye gidiyorduk. Karnım acıkmıştı. Sabah kahvaltı etmemiştik. Morga gitmek için hiç de uygun bir durum sayılmazdı. Hastane arazisine girdik, hız engellerinden yavaşça geçerek arkaya gidip büyük madeni raylı kapının biraz ötesine park ettik.

Arabadan indik. Güneş havayı ısıtmaya başlamıştı. Dışarıda dolaşmak iyi olurdu. Ama içeri girip doktoru aramaya koyulduk. Odasında, kırık dökük masası başındaydı. Hâlâ yorgun görünüyordu. Hâlâ beyaz önlüklüydü. Bizi başıyla selamladı.

“Günaydın. Bugün sizin için ne yapabilirim bakalım?”

Salı günü oturduğumuz taburelere oturduk. Ben yine faks makinesinden uzaktaydım. Konuşmayı Roscoe'ya bıraktım. Böylesi daha iyiydi. Benim resmi bir durumum yoktu.

“Bu yılın Şubat ayında Margrave'deki detektif şefim intihar etmişti. Olayı hatırlıyor musunuz?” dedi Roscoe.

“Gray adında biri miydi?”

Roscoe başını sallayınca doktor kalkıp dosya dolaplarından birini açtı. Kapağı sıkışmıştı ve gacırtılı bir ses çıkarıyordu. Doktor parmağını dosyalar üzerinde gezdirdi.

“Şubat. Gray.”

Bir dosya çekip masasına taşıdı. Oturup açtı, ince bir dosyaydı, içinde fazla bir şey yoktu.

Yine, “Gray” dedi. “Evet, hatırladım. Kendini asmıştı, değil mi? Otuz yılda Margrave'de ilk intihar. Evine çağırılmışım. Garajdaydı, değil mi? Kendini kirişe asmıştı.”

“Tamam” dedi Roscoe. Sonra sustu.

“Peki, size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Bir aksilik var mı?” diye sordu Roscoe.

Doktor dosyaya baktı, bir sayfa çevirdi.

“Bir insan kendini asınca her zaman bir aksilik vardır.”

“Özellikle bir şey var mı?” diye sordum.

Doktor yorgun bakışlarını Roscoe'dan bana çevirdi.

“Kuşkulu mu?”

Neredeyse Salı günkü gibi hafifçe gülümsüyordu.

“Kuşkulu bir Şey var mıydı?” diye sordum.

Başımı salladı.

“Hayır. Asılarak intihar. Kesin. Garajında bir tabure üzerindeydi. Bir ilmek yapmış, tabureden aşağı atlamıştı. Her Şey uyumluydu. Geri plandaki hikâyeyi oradaki insanlardan aldık. Bir sorun görmedim.”

“Geri plandaki hikâye neydi?” diye sordu Rescee.

“Depresyon içindeydi. Bir süredir yleymiş. Olay gecesi, birkaç gün önce buraya getirilen, adı Morrison olan Őefiyle ve Teale adında biri olan belediye başkanıyla içiyormuş. Gray’in başaramadığı bir İş için kederlerini içkide boğuyorlarmış. Onu evine götürüp bırakmışlar. Kendini çok kötü hissediyor olmalıydı ki, garaja gidip asmış.”

“Hikâye bu muydu?” diye sordu Roscoe.

“Morrison ifadesini imzaladı” dedi doktor. “ok üzgündü. Daha fazla bir Şeyler yapması, onun yanında kalması gerektiğini düşünüyordu. ”

“Anlatılanlar bu muydu?” diye sordu Roscoe.

“Bu size doğru gibi gelmiş miydi?”

“Gray’i tanımadım. Bu kurum on on beş karakolun işine bakar. Daha nce Margrave’den kimseyle görüşmüş değildim. Epey sakin bir yer, değil mi? En azından Şimdiye kadar yleydi. Bu adamın başına gelenler de genelde olanlarla uyumluydu, İki insanı böyle bir Şey yapmaya zorlayabilir. ”

“Fiziki bir kanıt var mıydı?” diye sordum.

Doktor önce dosyaya, sonra bana baktı.

“Ceset viski kokuyordu. Kolun st ve alt kısımlarında bereler vardı. Sarhoş bir insanı iki kolundan tutup götürmeden olabilir. Bir sorun görmedim.”

“Otopsi yapıldı mı?”

Doktor başımı salladı.

“Buna gerek yoktu. Olay açık seikti, biz de çok meşgldk. Dediğim gibi, burada Margrave’deki intiharlarla uğraşmaktan çok daha fazla işimiz vardır. Şubat’ta boğazımıza kadar doluyduk. Sizin Şef Morrison da fazla bir gürültü çıkmasını istemiyordu. Sanırım bu konuda bir de not göndermişti. Pek hassas bir vaka olduğunu söylüyordu. Gray’in ailesinin, adamın körkütük sarhoş olduğunu öğrenmesini istemiyordu. Bana göre hava hoştu. Bir sorun görmemiştim ve işimiz başımızdan aşmıştı. Hemen yakılması için cesedi verdim.”

Roscoe ile birbirimize baktık. Doktor gidip dosyayı dolaba kaldırdı. Çekmeceyi gacırdatarak kapadı.

“Tamam mı? Şimdi izin verirsiniz, çok işim var.”

Teşekkür edip odadan çıktık. Sıcak sonbahar güneşine attık kendimizi. Gözlerimizi kırpıştırarak durduk. Konuşmuyorduk. Roscoe'nun canı çok sıkılmıştı. Az önce eski dostunun öldürüldüğünü duymuştu.

“Çok üzüldüm” dedim.

“Baştan sonuna kadar yalan” dedi. “Gray hiçbir işte çuvallamamış-tı. Asla. Özel bir depresyonu yoktu. İçmezdi de. Ağzına bir damla bile koymamıştı. O nedenle körkütük sarhoş olamazdı. Asla Morrison'la da arkadaşlık etmezdi. Ne de kahrolası belediye başkanıyla. Onları sevmezdi. Bir milyon yıl yaşasa onlarla bir gece oturup konuşmazdı. Ailesi de yoktu. O yüzden yok aileymiş, duyarlılıkmiş, onurmuş hepsi palavra işte. Onu öldürdüler ve doktora da fazla kurcalamaması için bir sürü yalan söylediler.”

Otomobilde oturmuş öfkesinin boşalmasını bekliyordum. Sonra sakinleşti. Olayı nasıl gerçekleştirdiklerini düşünüyordu.

“Sence Morrison ve Teale miydi?” diye sordu.

“Biri daha” dedim. “Üç kişi vardı. Tahminim üçü birden gidip kapısını çaldılar. Gray açtı, Teale tabancasını çekti. Morrison ile üçüncü kişi kollarından yakaladılar. Bu bereleri açıklar. Teale belki boğazından aşağı bir şişe viski boşalttı ya da üzerine döktü. Sonra garaja götürüp astılar.”

Roscoe arabayı çalıştırıp hastaneden uzaklaştı, hız engellerinin üzerinden yavaşça geçti, sonra direksiyonu kırıp son hızla Margrave'e doğru yol almaya başladı.

“Onu öldürdüler” dedi. “Joe'yu öldürdükleri gibi. Sanırım senin neler hissettiğini şimdi daha iyi biliyorum.”

Başımı salladım.

“Bunun bedelini ödeyecekler. İkisinin de.”

“Hem de nasıl” dedi.

Sustuk. Bir süre kuzeye gittikten sonra ilçe yoluna girdik. Margrave'e dümdüz yirmi kilometre vardı.

“Zavallı Gray” dedi. “Hâlâ inanamıyorum. O kadar akıllı, o kadar dikkatliydi ki.”

“Yeteri kadar akıllı ya da dikkatli değilmiş” dedim. “Bunu hatırlamamız gerek. Kuralları biliyorsun, değil mi? Tek başına kalmayacaksın. Gelen birini görünce ya arkana bakmadan koşacaksın ya da herifi vuracaksın. İmkân olduğu sürece Finlay'in yanında kal, tamam mı?”

Roscoe kendini yola vermişti. Çok hızlı gidiyordu. Finlay'i düşünmekteydi.

“Finlay” dedi. “Neyi anlamıyorum, biliyor musun?”

“Neyi?”

“İki kişiydiler, değil mi? Teale ve Morrison. Kliner adına kasabayı yönetiyorlardı. Emniyet onların elindeydi. Her şey onların elindeydi. Detektif şefleri Gray’di. Yaşlı biri, akıllı, kurnaz ve inatçı. Yirmi beş yıldır, bu pisliğin başlamasından çok öncesinden beri oradaydı. O kendilerine miras kalmıştı ve kurtulmanın yolunu bulamıyorlardı. Bir gün kurnaz detektifleri bir şeylerin döndüğünü öğrendi. Onlar da onun öğrendiğini öğrendiler ve ortadan kaldırdılar. Kendilerini sağlama almak için onu öldürdüler. Sonra ne yaptılar?”

“Devam et” dedim.

“Yerine birini alıyorlar. Boston’dan Finlay’i. Gray’den daha akıllı ve daha inatçı birini. Bunu neden yaptılar? Gray onlar için tehlikeyse Finlay iki kat daha tehlikeli olacaktı. Peki, neden onu seçtiler? Neden bir öncekinden daha akıllı birini seçtiler?”

“Çok basit” dedim. “Finlay’in aslında budalanın biri olduğunu düşünüyorlardı. ”

“Budala mı? Nasıl yani?”

Finlay’in bana Pazartesi günü çörek yerken anlattıklarını anlattım. Boşanması. Ruhsal durumu. Ne demişti? Tam bir geri zekâlı, İki kelimeyi bir araya getirememişti.

“Morrison ve Teale onunla görüştüler” dedim. “Finlay bunun tarihteki en kötü iş başvuru görüşmesi olduğunu söyledi. Kendini gerizekâlı sandıklarından emindi, İşe alınmasına şaşırılmıştı. Şimdi bunu neden yaptıklarını anlıyorum. Onlar gerçekten bir gerizekâlı arıyorlardı.”

Roscoe güldü. Ben de kendimi daha iyi hissettim.

“Tanrım” dedi. “Oturup planlamış olmalılar. Gray başbelasıydı demişlerdir. Yerine budalanın biri alalım. Herhalde başvuranlardan en kötüsünü alalım demişlerdir.”

Öyle de yaptılar. Boston’lu bir aptalı aldılar. Ama Finlay işe başlayacağı zaman artık sakinleşmiş ve her zamanki soğukkanlı ve zeki insana dönüşmüştü.”

Roscoe üç kilometre kadar bunu düşünüp gülümsedi. Sonra hafif bir yokuş çıkıp Margrave’e doğru inmeye başladık, İkimiz de çok gergindik. Savaş bölgesine girmek gibi bir şeydi bu. Kendimizi iyi hissetmiyorduk. Bir süreliğine de olsa bütün bunlardan uzaklaşmıştık. Karşı taraftaki oyuncuları teşhis edince kendimi daha iyi hissedeceğimi düşünmüştüm. Ama bunu beklemiyordum. Tarafsız bir alanda karşı karşıya değildik. Çevre tarafsız değildi. Çevre rakipti. Bütün kasaba bu işin içindeydi. Kasaba satın alınmıştı. Kimse tarafsız kalamazdı. Saatte yüz on kilometre hızla tehlikeli bir pisliğe doğru yol alıyorduk. Durum beklediğimden çok daha tehlikeliydi.

Roscoe kasaba sınırında yavaşladı. Araba Margrave’ı cam gibi asfaltına girdi. Sağ ve soldaki manolya ağaçları yerlerini kadife çimenliklere ve süs kiraz ağaçlarına bıraktılar. Düz parlak gövdeli ağaçlar. Sanki elle zımparalanmış gibi. Margrave’de ona da şaşmamak gerekirdi. Kliner Vakfı

herhalde birisine bunun için esaslı bir aylık ödüyordu.

Hepsi de boş olup haftada kazanılmamış bin doların keyfini çıkararak dükkânların önünden, Caspar Teale'in heykelinin olduğu meydana, Roscoe'nun parçalanmış sokak kapısı öylece duran evinin önünden geçtik. Karakolun otoparkına girdik. Charlie Hubble'ın Bentley'i hâlâ bıraktığım yerdeydi.

Roscoe kontağı kapayınca bir dakika kadar öylece oturduk. Dışarı çıkmak istemiyorduk. Onun sağ benim sol elim buluştu. Kısa bir, şansın açık olsun jesti. Sonra arabadan indik. Savaşmaya.

Karakol, Baker dışında boş ve serindi. Finlay arkadaki odasından çıkıyordu. Bizi görünce yanımıza geldi.

“Teale on dakikaya kadar gelecek” dedi. “Küçük bir sorunumuz var.” Bizi odasına soktu, kapıyı kapadı.

“Picard aradı” dedi.

“Sorun neymiş?”

“Güvenli ev. Charlie ile çocukların saklandığı yer. O durumun gayri resmi olması gerek, değil mi?”

“Bana da öyle söylemişti” dedim. “Kendini riske atıyor.”

“Evet. Sorun da bu işte. Charlie'nin yanında biri olması gerek ve kimseyi koyamıyor. Bu işi o yüklenmiş ama daha fazla yapamayacakmış. İşinden ayrılamıyor. Charlie'nin kadın olması ve küçük kız falan durumu da var. Çocuk ondan korkuyormuş.”

Roscoe'ya baktı. Roscoe sözün nereye varacağını anlamıştı.

“Benim oraya gitmemi mi istiyor?” diye sordu.

“Yalnızca yirmi dört saatliğine. Bunu yapacak mısınız?”

Roscoe omuzlarım silkti. Gülümsedi.

“Elbette. Bir gün idare edebilirim. Eğlence başlayınca beni geri getireceğine söz verersen. Tamam mı?”

“O zaten otomatiğe bağlandı” dedi Finlay. “Bütün ayrıntıları elde edene kadar eğlence başlayamaz ve ayrıntılar elimizde olunca Picard da resmi duruma geçeceği için eve kendi ajanlarını yerleştirir, sen de buraya dönersin.”

“Tamam. Ne zaman gidiyorum?”

“Hemen şimdi. Picard her an gelebilir.”

“Demek kabul edeceğimi biliyordun?”

Finlay sırtıttı.

“Reacher’e de söylediğim gibi, sen en iyi elemanımızsın.”

Roscoe ile ben dışarı çıktık. Roscoe arabasından valizi alıp yere bıraktı.

“Yarın görüşürüz herhalde” dedi.

“Kendine iyi bak.”

“FBI güvenli evinden daha sağlam bir yerde olamam, değil mi? Ama seni özleyeceğim, Reacher. Şu anda senden ayrı kalabileceğimi düşünememiştim.”

Elini tutup sıktım. O da beni yanağımdan öptü. Finlay kapıdan başını uzattı.

“Picard’a son durumu anlat” diye seslendi.

Roscoe başını salladı. Sonra güneş altında beklemeye başladık. Beklememiz uzun sürmedi. Picard’ın mavi arabası iki dakika sonra park yerine girdi. Yanımızda durdu. İriyarı adam dışarı çıktı.

“Çok teşekkür ederim, Roscoe” dedi. “Bana gerçekten yardımcı oluyorsun.”

“Sorun değil. Sen de bize yardım ediyorsun, değil mi? Nereye gidiyoruz?”

Picard hafifçe sırtıırken başını benden yana salladı.

“Nerede olduğunu söyleyemem” dedi. “Siviller önünde olmaz. Zaten haddimi aşmış durumdayım. Senden bunu daha sonra da söylememeni rica edeceğim. Reacher, sen de onu söylemesi için zorlama, olur mu?”

“Olur” dedim. Zorlamayacaktım. Nasıl olsa söyleyecekti.

“İyi” dedi Picard.

Roscoe’nun çantasını alıp arka koltuğa attı, ikisi mavi arabaya binip uzaklaştılar. Arkalarından el salladım. Sonra da araba gözden kayboldu.

Ayrıntılar. Kanıt toplama. Gözetleme. Bunlar her şeyin temelidir, ihtiyacın olanı elde etmek için oturup uzun zaman ve ısrarla gözetlemek zorundasın. Roscoe, Charlie Hubble'a kahve yaparken ve Finlay bürosunda otururken ben depo olayını gözetmek zorundaydım. Ta ki ne yaptıklarını anlayana kadar. Bu yirmi dört saat sürebilirdi. Belki de Roscoe benim işim bitmeden dönmüş olurdu.

Bentley'e atlayıp yirmi kilometre ilerideki yonca yaprağına gittim. Depoların önünden geçerken yavaşlamıştım. Kendime iyi bir yer aramalıydım. Kuzeye giden yol güneye giden çıkış yolunun altındaydı. Üstteki yolu kısa ve geniş beton direkler taşıyordu. O direklerden birinin arkasına saklanırsam hem loş ışıkta iyice gizlenmiş olurum hem de hafif bir yükselti olduğundan bütün depo alanını görürdüm.

Bentley'i anayola çıkarıp Atlanta'ya doğru sürdüm. Tam bir saatimi aldı. Coğrafyayı kabaca görmek istiyordum. Aradığım düşük kiralı evlerin bulunduğu semti kolayca buldum. Tam aradığım türden bir sokak birden karşıma çıkıverdi: Otomobil tamircileri, bilardo masası toptancıları, elden düşme mobilya satıcıları. Arabayı park edip kamp malzemesi satan iki dükkândan soldakine girdim.

Kapıyı açarken tepesindeki çingirak çaldı. Tezgâhtaki adam başını kaldırdı. Bu tip yerlerde bulunanlardan biriydi. Beyaz, kara sakal, kamuflaj giysisi, çizmeler. Bir kulağında kocaman bir altın halka. Korsana benziyordu. Eski bir asker olabilirdi. Ya da oski bir asker olmak isteyen biri.

istediğim her şey vardı. Yeşil bir kamuflaj pantolonu ile bir gömlek aldım. Üzerime gelen bir kamuflaj ceketi buldum. Ceplerinden birinin Çöl Kartalı'nı alacak kadar büyük olmasına dikkat ettim. Sonra bir matara ile bir dürbün aldım. Hepsini tezgâhın üstüne yığıp yüzlük tomarımı çıkardım. Sakallı bana baktı.

“Bir de cop” dedim.

Adam yine bir bana bir de elimdeki tomara baktı. Sonra eğilip yerden epey ağır görünen bir kutuyu kaldırdı. Yirmi beş santimlik bir copu seçtim. Meşin bir tüptü. Bir ucuna kolayca tutulması için bant sarılmıştı. içinde tesisatçı yayı vardı. Boruları bükmeden içine koydukları yaydan. Yayın çevresi kurşun saçma doluydu. Etkili bir silahtı. Başımı salladım. Hepsinin parasını verip çıktım. Kapıyı açarken yine çingirak çalmıştı.

Bentley'i yüz metre kadar ötede, vitrininde cam boyama yaptığını ilan eden ilk otomobil tamircisinin önünde durdurdum. Komaya basmam üzerine çıkan adama, “Bana bunun camlarını koyulaştırabilir misin?” dedim.

“Bunu mu? Elbette. Her türlü camı boyayabilirim.”

“Ne kadar sürer?”

Adam arabaya yaklaştı, elini üzerinde gezdirdi.

“Bunun için birinci sınıf işçilik gerekir. İki ya da üç gün sürer.” “Kaç para?” dedim.

“İki yüz dolar” dedi. “Birinci sınıf işçilik, bu arabaya daha azı gitmez.”

“Sana iki yüz elli vereceğim, birinci sınıf işçilikten fazlasını, sen de bana bunu yaptığın iki üç gün için bir araba vereceksin, tamam mı?”

Adam elini Bentley’in kaputuna hafifçe vurdu.

“Anlaştık, dostum.”

Charlie’nin anahtarlığından Bentley’in anahtarını çıkardım, yerine pörsümüş avokado rengi sekiz yıllık bir Cadillac’ın anahtarını taktım. Sürüşü gayet iyiydi ve dikkati çekmeyecek bir arabaydı. Bentley çok hoştu ama gözetleme seyyar olacaksa işime gelmezdi. Bu iş için ondan daha dikkatleri üzerine çekecek bir şey olamazdı.

Kentin güneyinden çıktıktan sonra bir benzincide durdum, arabanın büyük deposunu doldurup şeker, fındık fıstık ve şişe şişe su aldım. Benzincinin tuvaletinde üstümü değiştirdim. Askeriye fazlasını giyip üstümde-kileri kullanılmış havlu kutusuna attım. Arabaya dönünce Çöl Kartalı’nı yeni ceketimin derin iç cebine yerleştirdim. Yedek mermileri dış göğüs cebine doldurdum. Morrison’un sustalısını sol, copu da sağ yan cebime soktum.

Şeker vo fındık fıstığı da öteki ceplerime paylaştırdım, mataraya bir şişe su doldurdum vo iyn koyuldum. Margrave’e varmak bir saatimi aldı.

Arabayı doğruca yonca yaprağına sürdüm ve iniş ve çıkış rampalarının arasındaki ölü noktada durdum. Otoyola girip çıkanlar beni burada göremezlerdi. Arabayı ancak Margrave’e sapmadan hızla geçenler görebilirlerdi ve onlar da dikkat bile etmezlerdi.

Kaputu açtım, arabayı kilitleyip öylece bıraktım. Otomobil artık görünmez olmuştu. Arızalı eski bir araba. Dikkat edilmeyecek kadar sıradan bir görüntü. Sonra sırtın kenarındaki alçak beton duvarın öte tarafına atladım. Yukarı otoyola çıkıp öteki tarafa geçtim ve geniş bir sütunun arkasına saklandım. Başımın üstünde otoyoldan çıkan kamyonlar gümbürdeyerek eski ilçe yoluna giriyorlar, sonra vites değiştirip depolara doğru yol alıyordu.

Sütunun arkasında rahat bir pozisyon aldım. iyi yerdeydim, iki yüz metre kadar uzakta on metre kadar yukarıda. Önümde her şey bir harita gibi uzanıyordu. Aldığım dürbün de epey güçlüydü. Aslında dört ayrı depo vardı. Birbirinin eşi ve bir sırada. Arazi ciddi bir çitle çevrilmişti. Çitin üzerinde jilet keskinliğinde teller vardı. Dört deponun her birinin kendi iç çiti, her çitin kendi kapısı vardı. Dış çitte de yola açılan bir kapı. Büyük bir faaliyet sürdürülmekteydi.

Birinci bölüm pek masumdu. Büyük kepenkli kapı açıktı. Yerel çiftçi kamyonları girip çıkıyordu, insanlar yük boşaltıp indirmekteydiler, içi dolu çuvallar. Belki tohumluk, belki gübre. Belki de ürün. Çiftçiler her ne kullanıyorlarsa. Hiçbir fikrim yoktu. Ama burada gizli bir şey yapılmıyordu, her şey açıktaydı. Bütün kamyonlar yereldi. Hepsinde Georgia plakaları vardı. Eyalet dışından kamyon yoktu. Ülkeyi güneyden kuzeye geçecek büyüklükte bir şey yoktu. Birinci bölüm kesinlikle temizdi.

ikinci ve üçüncü de. Çit kapıları ve kepenkli kapılar açıktı. Bütün işler önlerindeki avlularda

görülüyordu. Gizli bir şey yoktu. Her şey gözler önündeydi. Farklı tip kamyonlar ama hepsi yerel. Ne yükleyip indirdiklerini göremiyordum. Küçük kasaba dükkânları için toptan eşya herhalde. Belki de bir yerlere giden mamul eşya. Üçüncü depoda petrol varillerine benzeyen şeyler. Ama öyle heyecanlanacak bir şey yoktu.

Benim aradığım dördüncü depoydu. En sondaki. Hiç kuşku yoktu. Yeri kurnazca seçilmişti, ilk üçünün avlularındaki hareketlilik onu örtüyordu. Sıranın sonunda olduğundan yörenin çiftçi ya da esnafının önünden geçmelerine gerek yoktu. Kimse orada ne olduğunu göremezdi. Esaslı bir mekân seçimiydi. Onun yetmiş beş metre kadar ilerisindeki bir tarlada yıldırım çarpmış ağacı görüyordum. Roscoe'nun Stoller, Hubble ve sarı kamyonun fotoğrafından tanıdığı ağaç. Avludaki bir kamera deponun sağ köşesinden ağacı alabilirdi. Evet, hiç kuşku yok, aradığım yer burasıydı.

Öndeki iki yana kayan büyük kapı kapalıydı. Avluda iki kapıcı görünüyordu. İki yüz metreden bile dürbünle adamların dikkatli bakışları ve yürüyüşlerindeki gerginlik seçilebilmekteydi. Bir tür güvenlik rolü. Bir süre onları izledim. Yürüyüp dolanıyorlardı ama olup biten bir şey yoktu. Ben de bakışlarımı yola çevirerek dördüncü depoya gelecek kamyonu bekledim.

Uzun ve keyifli bir bekleyişti. Zamanın akıp gittiğine sinirlendiğim için kendi kendime şarkı söylemeye başladım. "Rambling on My Mind"ın bildiğim bütün türlerini okudum. Herkes kendine göre bir hava tutturmuştu. Şarkı hep listelere geleneksel şarkı olarak girerdi. Kimin olduğunu, nereden geldiğini bilen yoktu. Herhalde Delta'da bir yerdendi. Bir yerde kalamayanların şarkisiydi. Kalmak için iyi bir neden olsa da. Benim gibi insanlar. Yaklaşık bir haftadır Margrave'deydim. Kendi isteğimle en uzun kaldığım yer. Belki sonsuza kadar kalmalıydım. Benim için iyi olduğundan Roscoe'yla birlikte. Onunla bir geleceği düşünmeye başlamıştım. Bu kendimi iyi hissetmeme yol açıyordu.

Ama sorunlar olacaktı. Kliner'in kirli parası kalktıktan sonra kasaba çökecekti. Kalacak bir yer kalmayacaktı. Benim de yola düşmem gerekiyordu. Kafamın içindeki şarkı gibi. Geleneksel bir şarkı. Benim için yazılmış olabilecek bir şarkı. Kalbimde bunu Kör Blake'in yazdığına inanıyordum. O da yollara düşmüştü. Bu beton sütunlar yaşlı ağaçlarken buradan geçmişti. Altmış yıl önce şu gözetlediğim yoldan belki de söylediğim bu şarkıyı söyleyerek geçmişti.

Joe ile söyledik bu şarkıyı. Orduda aile hayatı ile alay ederdik bu şarkıyla. Bir yerde uçaktan iner ve havasız boş bir üs lojmanına giderdik. Taşınmamızdan yirmi dakika sonra o şarkıyı söylemeye başlardık. Sanki orada yeteri kadar kalmışız da yeniden yola çıkmaya hazırmışız gibi. Ben de şimdi beton direğe yaslandım ve şarkıyı kendim için olduğu kadar onun için de söyledim.

Şarkının bütün versiyonlarını okumam otuz beş dakika sürdü. O sürede depo yoluna beş altı kamyon girdi. Hepsi de yerel araçlardı. Küçük, tozlu Georgia kamyonları. En uçtaki binaya yönelen olmadı. Otuz beş dakika boyunca şarkı söyledim ve hiçbir bilgi elde edemedim.

Ama alkış aldım. Son şarkıdan sonra karanlıkta arkamdan alaycı bir alkış yükseldi. Beton direğin çevresini dolanıp gözlerimi kısarak baktım. Alkış kesildi, ayak sürüme sesi duydum. Bana doğru gelen bir adam. Adam doğrudu. Bir tür serseri. Uzun keçeleşmiş saçlar, kat kat giysi. Kırıksık ve kirli bir yüzde ışıltılı ışıltılı yanan parlak gözler. Adam erişemeyeceğim kadar uzakta durdu.

“Sen de kimsin?” diye sordum.

Saç perdesini yana iterek sırtıttı.

“Asıl sen kimsin?” dedi. “Hem yerimi almışsın hem de bana çatıyorsun.”

“Burası senin mi? Bu yolun altında mı yaşıyorsun?”

Adam çömeldi, omuzlarını silkti.

“Geçici olarak. Bir aydır buradayım. Bir diyeceğin mi var?”

Başımı salladım. Bir diyeceğim yoktu. Adam bir yerde yaşamak zorundaydı.

“Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim” dedim. “Bu gece gideceğim.”

Kokusu bana kadar geliyordu ve hiç de hoş bir koku değildi. Hayatını yollarda geçirmiş gibi kokuyordu.

“İstedığın kadar kalabilirsin” dedi. “Biz yola devam etmeye karar verdik.”

“Biz mi? Yani burada başkası da mı var?”

Adam bana garip garip baktı. Dönüp yanibaşındaki havayı gösterdi. Ama kimse yoktu. Gözlerim alacakaranlığa alışmıştı. Arkası da beton yola kadar boştu.

“Ailem” dedi. “Seninle tanıştığımıza memnun olduk. Ama gitmemiz gerek.”

Arkasına uzanıp branda bezinden bir torbayı çekti. Ordu malı. Üzerinde soluk bir yazı vardı. Onbaşı bilmemne. Seri numarası ve birliği. Torbayı kucaklayıp yürümeye başladı.

“Dur” dedim. “Geçen hafta burada miydin? Perşembe günü?”

“Bir aydır buradayım” dedi. “Geçen Perşembe bir şey görmedim.”

Adama ve torbasına baktım. Bir askerdi. Askerler hiçbir şeye gönüllü olmazlardı. Temel kurallarıydı bu. Ben de dayandığım sütundan ayrılıp cebimden bir şeker çıkardım. Şekerin çevresine bir yüz dolarlık sarıp adama attım. Havada yakalayıp cebine soktu. Bana sessizce baş salladı.

“Geçen Perşembe ne gördün?” diye sordum.

Omuzlarını silkti.

“Bir şey görmedim. Doğru söylüyorum. Ama karım gördü. Hem de pek çok şey gördü.”

“Pekâlâ” dedim. “Ona neler gördüğünü sorar mısınız?”

Adam döndü, yanibaşındaki havaya bir şeyler fısıldadı. Sonra bana döndü.

“Uzaylıları görmüş. Parlak siyah bir kamyonu dönüştürülmüş bir düşman uzay gemisi. İnsan kılığında iki uzaylı. Gökyüzünde ışıklar görmüş. Duman. Uzay gemisi inmiş, kocaman bir arabaya dönüşmüş, yıldız filosu komutanı polis gibi giyinmiş. Kısa boylu, şişman. Sonra otoyoldan beyaz bir araba gelmiş ama o da aslında inmekte olan bir yıldız gemisiymiş, içinde iki kişi varmış. Pilot ve yardımcı pilot. Başka bir galaksiden geldikleri için kapının orada dans etmişler. Karım çok heyecanlı olduğunu söyledi. Bu gibi şeyleri çok sever. Gittiği her yerde onları görür.”

Adam bana bakıp başını salladı. Gayet ciddiye.

“Ben her şeyi kaçırdım” dedi. Yanındaki havayı gösterdi. “Bebeğin banyo zamanı gelmişti. Ama karım hepsini gördü. Böyle şeylere bayılır.” “Bir şey duymuş mu?” diye sordum.

Adam karısına sordu. Cevabını aldı ve ben aklımı kaçırmışım gibi başını salladı.

“Uzaylılar ses çıkarmaz” dedi. “Ama yıldız gemisi yardımcı pilot yardımcısı sersemletici tabancalarla vurulmuş, sonra da buraya kadar sürünerek gelmiş. Senin oturduğun yerde kan kaybından ölmüş. Ona yardım ettik ama o silahlara karşı bir şey yapılamaz, değil mi? Sıhhiye erleri Pazar günü gelip onu almışlar.”

Başımı salladım. Adam torbasını ardında sürükleyerek uzaklaştı. O karanlıkta kaybolana kadar arkasından baktım, sonra yine sütunun ön tarafına geçtim. Yolu gözetledim. Görgü tanığı ifadesi. Adam Yüksek Mah-keme’yi ikna edemezdi ama beni etmişti. Yıldız gemisiyle gelen ve deponun kapısında dans eden Yüksek Mahkeme’nin kardeşi değildi.

Bir daha yolda bir şey görünene kadar bir saat geçti. Ben bu arada birkaç şeker yemiş ve epey su içmiştim. Orada oturup bekliyordum. Orta boy bir kamyon güneyden geldi. Depo girişinde yavaşladı. Dürbünle New York plakasını gördüm. Kamyon asfalttan geçip dördüncü deponun çit kapısı önünde bekledi. İçerideki adamlar kapıyı açıp geçmesini işaret ettiler. Sürücü kamyonu depo kapısı önünde durdurup indi. Kapıcılardan biri kamyonu bindi, diğeri küçük bir kapıdan içeri girip büyük kapıyı açtı. Kamyon geri geri karanlığa girdi, kapı yine kapandı. New Yorklu sürücü avluda geriniyordu. Hepsi bu kadar. Baştan sona kadar otuz saniye. Ortalıkta hiçbir şey yoktu.

Ben oturup bekledim. Kamyon içeride on sekiz dakika kaldı. Kapı tekrar açıldı ve kapı bekçisi kamyonu dışarı çıkardı. Kamyon çıkar çıkmaz kapı tekrar kapandı ve adam yere atladı. New Yorklu sürücü direksiyona geçerken öteki gidip çit kapılarını açtı. Kamyon ilçe yoluna çıktı. Kuzeye yöneldi ve benim durduğum yerin yirmi metre ilerisinde rampaya girerek kuzeye giden trafiğe karıştı.

Hemen o anda kuzeyden gelen başka bir kamyon çıkış rampasından iniyordu. Ötekinin eşiydi. Aynı model, aynı boy, aynı otoyol çamuru. Depolara doğru giden kamyonu dürbünümü çevirdim. Illinois plakalı. O da aynı işlemlerden geçti, sürücüyle bekçi yer değiştirdiler. Kamyon içeri girip çıktı. Otuz saniye. Gizli. Uzun mesafe sürücülerinin depoya girmelerine izin verilmiyor, dışarıda bekletiliyorlardı.

Illinois sürücüsünün işi daha çabuk tamamlanmıştı. On altı dakika. Sürücü otoyola çıktı. Yirmi metre öteden geçişini seyrettim.

Bizim kuramımıza göre her iki kamyona da depodaki stoktan mal yüklenmişti ve bunları kuzeye götürüyorlardı. Şimdiye kadar bu kuramı yanlış çıkaracak bir şeyle karşılaşmamıştım.

Sonra bir saat bir hareket olmadı. Dördüncü depo sımsıkı kapalıydı. Sıkılmaya başlamıştım. O serserinin gitmemiş olmasını istedim. Biraz çene çalardık. Tam o sırada üçüncü kamyonu gördüm. California plakası. Aynı tip kamyon, kirli kırmızı renk. Otoyoldan çıkıp sonuncu depoya vardı. Ancak bu kere rutin değişmişti. Depoya girdi ama sürücü değişmemişti. Adamın deponun içini görmeye yetkili olduğu anlaşılıyordu. Sonra yirmi iki dakika bekledim. Kapı açıldı ve kamyon dışarı çıktı, kapılardan geçip otoyola yöneldi.

Ani bir karar verdim. Gitme zamanı. O kamyonlardan birinin içini görmek istiyordum. Ayağa fırladım, dürbünü ve matarayı kapığım gibi üst yolun altından karşıya geçtim, beton duvarın üzerinden atlayıp Ca-dillac'a koştum. Kaputu indirdim, direksiyona geçtim ve marşa bastım. Trafikte bir boşluk bulup hemen araya girdim ve kuzeye doğru gitmeye başladım.

Kırmızı kamyonun üç dört dakika ileride olduğunu tahmin ediyordum. Daha fazla olamazdı. Birkaç araç dizisi geçtikten sonra hızlı bir tempoya girdim. Sürekli yaklaştığımı hesap ediyordum. Birkaç kilometre sonra kamyonu gördüm. Hız kesip üç yüz metre kadar arkasına yerleştim. Roscoe'nun menora kuramına göre Los Angeles'a gidiyorduk.

Saatte seksen kilometreyi pek aşmıyorduk. Cadillac'm deposu doluydu. Beş yüz, beş yüz elli kilometre yapardı. Bu yavaş hızda belki daha fazla. Hız öldürücüydü. Yıpranmış sekiz yıllık V-8 motoru benzini su gibi harcardı. Ama sabit düşük bir hızla kilometreyi artırabilirdim. Altı yüz elli kilometre ile Memphis'i bulurdum.

Yola devam ettik. Çamurlu kırmızı kamyon üç yüz metre uzaktan rahatça seçiliyordu. Atlanta'nın kuzeyinden dolanarak batıya yöneldi. Dağıtım kuramı işler gibiydi. Yavaşlayıp biraz geride kaldım. Sürücünün izlendiğinden kuşkulanasını istemiyordum. Ancak şerit değiştirmesine bakılırsa herif pek dikiz aynasını kullanan biri değildi. Biraz daha yaklaştım.

Şimdi sekiz araba gerisindeydim. Akşam oluyordu. Arabayı sürerken akşam yemeği olarak şeker yiyip su içtim. Radyo çalışmıyordu. Japon malı. Sahibi değiştirmiş olmalıydı. Belki de bozuktuk. Bentley'in camlarını düşündüm. Charlie arabasını siyah camlarla geri alınca ne diyecekti bakalım. Ama ona gelinceye kadar kaygılanacak çok şeyi vardı.

Yaklaşık altı yüz elli kilometre gittik. Sekiz saat. Georgia'dan çıktık, Alabama'yı geride bıraktık, Mississippi'nin kuzeydoğu köşesine girdik. Artık zifiri karanlıktı. Farlar yakılmıştı. Saatlerce öyle karanlıkta gittik. Hayatım boyunca adamı izliyormuşum gibi geliyordu. Kırmızı kamyon geceyarısına doğru yavaşladı. Sekiz yüz metre kadar ileride bir kamyon dinlenme yerine girdiğini gördüm. Myrtle diye bir yerin yakınında. Ten-nessee eyalet sınırına yüz on kilometre kala. Kamyonun ardından ben de grip ondan epey uzağa park ettim.

Kamyon sürücüsünün dışarı çıktığını gördüm. Uzun boylu, iriyarı biriydi. Kalın bir boyun, geniş ve güçlü omuzlar. Otuzlu yaşlarında. Maymun gibi uzun kollu. Kim olduğunu biliyordum. Kliner'in oğluydu. Buz gibi bir psikopat. Kamyonun yanında bir süre gerinme egzersizleri yaptı. Onu Perşembe gecesi deponun kapısı önünde dans ederken görür gibi oldum.

Kliner'ın oğlu kamyonu kilitleyip binalara doğru yürüdü. Bir süre bekledikten sonra arkasından gittim. Doğruca tuvalete gideceğini tahmin ettiğim için, neon ışıkları altındaki gazete satıcısı önünde durup kapıyı gözetledim. Dışarı çıktı, yemek bölmesine girdi. Bir masaya geçip yine gerindi. Acelesi olmayan bir insan tavrıyla mөнüyü incelemeye koyuldu. Yemeğinin en azından yirmi beş dakika süreceğini tahmin ettim. Hatta belki de yarım saat.

Yine park yerine döndüm. Kırmızı kamyonu girip içine bakmak is-

tiyordum. Ama bunu orada yapmak imkânsızdı, İnsanlar dolaşıyorlar, iki polis arabası devriye geziyordu. Ortalık parlak ışıklarla aydınlatılmıştı. O kamyonu girmek şimdilik bekleyecekti.

Tekrar binalara döndüm. Bir telefon kulübesine girip Margrave karakolunu aradım. Telefonu Finlay açtı. Telefonun yanında benden haber bekliyordu.

“Neredesin?” diye sordu.

“Memphis yakınlarında. Yüklenen bir kamyon buldum ve içine bakana kadar arkasından ayrılmayacağım. Sürücüsü Kliner'ın oğlu.”

“Tamam. Picard'dan haber geldi. Roscoe eve yerleşmiş. Aklı varsa şu anda derin bir uykudadır. Sana selam göndermiş.”

“Sen de fırsat bulursan benden ona söyle” dedim. “Dikkatli ol, Har-var'd'lı.”

“Sen de” dedi ve kapadı.

Cadillac'a döndüm, İçeri girip bekledim. Herif yarım saat sonra çıktı. Kırmızı kamyonu doğru yürüdüğünü gördüm. Elinin tersiyle ağzını siliyordu. İyi bir yemek yemişe benziyordu. Bir dakika sonra kamyon yanımdan geçip çıkış yoluna yöneldi. Ama otoyola dönmedi. Bir ara yoldan sağa saptı. Motele gidiyordu. Burada geceleyecekti.

Kamyonu doğruca motel odalarına sürdü. Sondan ikinci kabinin önünde durdu. Sokak lambasının tam altına. Çıkıp kapıyı kilitledi. Cebinden bir anahtar çıkarıp motel odasının kapısını açtı, İçeri girip kapıyı kapadı. Işığın yandığını, perdenin çekildiğini gördüm. Anahtar cebindeydi. Büroya gitmemişti. Yemek yediği sırada odayı tutmuş olmalıydı. Parasını orada ödeyip anahtarı almıştı. O yüzden içeride o kadar çok kalmıştı.

Şimdi yeni sorun vardı. Kamyonun içini görmek zorundaydım. Kanıtı ihtiyacım vardı. Haklı olduğumu öğrenmeliydim. Çok zamanım yoktu. Pazar gününe kırk sekiz saat vardı. O günden önce yapacak işlerim vardı. Hem de pek çok. Kamyonu o ışığın altında girmekten başka çare yoktu. Psikopat Kliner üç metre ötedeki odasında. Bu dünyanın en güvenli işi sayılmazdı. Yapmak için beklemek zorundaydım. Adam derin bir uykuya dalana ve benim çıkaracağım sesleri duymayana kadar.

Yarım saat bekledim. Daha fazla dayanamadım. Cadillac'ı hareket ettirdim. Motor ve pistonlar çok ses çıkarıyordu sessiz gecede. Kırmızı kamyonun yanına park ettim. Motel kapısına doğru. Yolcu kapısından çıktım. Durup dinledim. Hiç ses yoktu.

Morrison'un sustalısını cebimden çıkarıp Cadillac'ın ön çamurluğuna tırmandım. Oradan da tepesine. Yukarıda yine durup çevreye kulak verdim. Ses yoktu. Kamyonun üzerine çıktım.

Bunun gibi kapalı kasalı kamyonların tepeleri şeffaftı. Bir tür cam elyafi plaka. Oradan içeri loş bir ışık girmesi için. Yükleme boşaltmaya yardımcı olur. Belki daha da hafiftir. Ya da ucuz. Üreticilerin maliyetten bir dolar kısmak için yapmayacakları yoktur. Bu tür kamyonlara girmenin en iyi yolu da tepedendir.

Gövdemin üst kısmı fiberglasın üstündeydi, ayaklarım Cadillac'm kenarında. Mümkün olduğu kadar ileri uzanıp sustalayı açtım. Plastiği tam ortasından deldim. Bir kenarı yirmi beş santimlik bir delik açtım. Oradan içeri bakacaktım.

Motel odasındaki ışık yandı. Perde sarı bir gölge olarak düştü Cadillac'm üstüne. Bacaklarımın üzerinden. Bir küfür savurup kamyonun üstüne tırmandım, yere yapıştım. Soluğumu tuttum.

Motel kapısı açıldı. Kliner dışarı çıktı. Cadillac'a baktı. Eğilip içine baktı. Çevresinden dolanıp kamyonunu kontrol etti. Kapıları yokladı. Kolu tutup çevirdi. Kamyon altımda sallanıyordu. Arka kapıları da yoklayıp çekiştirdi. Kapının üzerindeki kilitlerin şangırtısını duydum.

Sonra dönüp Cadillac'ı bir daha kontrol etti. Sonra da odasına döndü. Kapı çarpıldı. Işık söndü. Sarı ışık kayboldu.

Beş dakika bekledim. Kamyonun üstünde yattığım yerde öylece bekledim. Sonra dirseklerim üzerinde doğruldum. Yardığım parçayı itip ellerimi geçirdim, kendimi oraya çekip içeri baktım.

Kamyon boştu. Bomboş, içinde hiçbir şey yoktu.

Margrave'e kadar altı yüz elli kilometreyi cesaret edebildiğim kadar hızlı aştım. Finlay'i görmem ve yeni bir kuram oluşturmam gerekiyordu. Cadillac'ı Teale'in yepyeni modelinin yanına çektim. İçeri gidip kayıt memuruna, "Finlay burada mı?" diye sordum.

"Arkada, belediye başkanıyla" dedi.

Tezgâhın arkasına geçip Finlay'in odasına gittim. Teale yanındaydı. Finlay'in bana kötü haberleri vardı. Omuzlarının çökmüş olmasından anladım. Teale şaşkın şaşkın bana baktı.

"Orduya geri mi döndünüz, Bay Reacher?" dedi.

Neden söz ettiğini ilk anda anlamadım. Kamufraj giysilerimden söz ediyordu. Kendisini tepeden tırnağa süzdüm. İşleme desenli parlak gri bir takım elbise giymişti. Ayakkabı bağcıklı kravat ve gümüş kravat iğnesi.

"Bana giyimden söz etme, hıyar herif" dedim.

Şaşırarak kendi üstüne baktı. Olmayan bir tozu silkeledi.

"Böyle konuştuğun için seni tutuklatabilirim" dedi.

"Ben de senin kafanı kesip o moruk kışına sokarım" dedim.

İkimiz uzun bir süre birbirimize baktık. Teale sanki kaldırıp kafama indirmek istermiş gibi ağır bastonunu kavradı. Bastonun sapını kavradığını ve bakışlarını başıma çevirdiğini görüyordum. Ama sonunda odadan çıkıp kapıyı arkasından çarptı. Ben kapıyı aralayıp arkasından baktım. Ekip odasındaki masalardan birinde telefonu açıyordu. Kliner'ı arayacaktı. Benim hakkımda ne zaman bir şeyler yapacağını soracaktı. Kapıyı kapayıp Finlay'e döndüm.

"Sorun nedir?"

"Çok ciddi. Kamyona bakabildin mi?"

"Anlatacağım. Burada ne var, önce onu söyle."

"Küçük sorunu mu istersin yoksa büyüğünü mü?"

"Önce küçüğünü" dedim.

___229

"Picard, Roscoe'yu bir gün daha tutacak. Başka çaresi yok."

"Tüh" dedim. "Onu görmek istiyordum. Roscoe memnun mu?"

“Picard’a göre memnunmuş.”

“Peki, şimdi büyüğünü anlat.”

“Biri bizden önce davranıyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Kardeşinin listesini hatırladın mı? Ad ve soyadların baş harfleri ve Sherman Stoller’ın garajı hakkındaki not? Atlanta emniyetinden bu sabah bir teleks geldi. Stoller’ın evi dün gece yanmış. Roscoe ile gittiğin golf kulübü yanındaki yer. Garajı falan tümünden yanmış. Kundaklanmış. Biri evin her yanına benzin dökmüş.”

“Ya Judy?”

“Komşusu Salı gecesi kadının evi terk ettiğini söyledi. Sen kendisiyle konuştuktan hemen sonra. Bir daha dönmemiş. Ev boşmuş.”

Başımı eğdim.

“Judy akıllı kadın” dedim. “Ama bu onların önümüze geçmesi demek değildir. Garajın içini görmüştük. Eğer bir şey saklamaya çalışıyorlarsa çok geç kalmışlar. Hem saklayacak bir şey yoktu, değil mi?”

“Ad ve soyadların baş harfleri” dedi. “Üniversiteler. Princeton’daki adamı bu sabah belirledim. W. B. Walter Bartholomew’muş. Profesör. Dün gece evi önünde öldürülmüş.”

“Vay canına” dedim. “Nasıl?”

“Bıçaklanmış. Jersey polisi kapkaççılık diyor. Ama biz doğrusunu biliyoruz, değil mi?”

“Başka iyi haberin var mı?”

Başımı salladı.

“Daha da kötüleşiyor. Bartholomew bir şey biliyordu. Bizimle konuşmadan eriştiler ona. Bizden öndeler Reacher.”

“Bir şey mi biliyordu? Ne?”

“Bilemem. Numarasını aradığımda karşıma Bartholomew’nun yanında çalışan araştırma yardımcısı çıktı. Bartholomew bir konuda gayet heyecanlıymış ve dün gece geç saatlere kadar bürosunda çalışmış. Yardımcısı ona bir sürü eski malzeme taşıyormuş. Bartholomew hepsini incelemiş. Gece geç saatte işini bitirmiş, Joe’nun bilgisayarına bir e-posta atmış ve evine gitmiş. Evin önünde de olan olmuş.”

“E-postada ne yazıyormuş?” diye sordum.

“Sabah telefonumu bekle, diyormuş. Yardımcısı Bartholomew’nun önemli bir soy bulmuş olacağım söyledi.”

“Tüh! Peki New York adresi? K. K.?”

“Henüz bilmiyorum. Onun da bir başka profesör olduğunu sanıyorum. Eğer kendisine henüz erişmemişlerse.”

“Pekâlâ, ben onu bulmak için New York’a gidiyorum” dedim.

“Paniğe ne gerek var?” diye sordu. “Kamyonda sorun mu çıktı?”

“Büyük bir sorun hem de. Kamyon boştu. ”

Odada uzun bir sessizlik oldu.”

“Boş mu dönüyordu yani?”

“Seni aradıktan sonra içine baktım. Boştu. Hiçbir şey yoktu. Hava cıva.”

“Tanrım” dedi.

Canı sıkılmış görünüyordu, inanmak istemiyordu. Roscoe’nun dağıtım kuramına inanmıştı. Onu kutlamıştı. Elini sıkmıştı. Menora biçimi. Esaslı bir kuramdı. Yanlış olduğuna inanamayacağı kadar iyiydi.

“Haklı olmamız gerek” dedi. “O kadar mantıklı ki. Roscoe’nun söylediklerini düşün. Haritayı düşün. Gray’in rakamlarını düşün. Hepsi birbirine uyuyor. O kadar açık ki. Âdeta görebiliyorum. Bu bir trafik akışı. Başka bir şey olamaz. Bunu o kadar çok düşündüm ki.”

“Roscoe haklıydı” dedim. “Söylediğin her şey de doğru. Margrave merkez. Bu bir trafik akışı. Yalnızca küçük bir ayrıntıda yanıldık. ”

“Neymiş o?”

“Yönünü yanlış düşündük. Tersine. Aslında akış tam aksi yönde. Biçim aynı ama mal buraya geliyor, buradan dağıtılmıyor.”

Anladı.

“Demek burada yüklemiyorlar. Buraya boşaltıyorlar. Depoyu boşaltacakları yerde bir depo oluşturuyorlar. Margrave’de. Ama depoladıkları ne? Bir yerde para basıp buraya getirmediyelerinden emin misin?”

Başımı salladım.

“Anlamsız. Molly, ABD’de sahte para basılmadığım söyledi. Joe o işin önünü almış.”

“Peki, öyleyse ne getiriyorlar?”

“Bunu öğrenmemiz gerek. Gelen her neyse haftada bir ton olduğunu biliyoruz. Klima kutularına sığdığını biliyoruz.”

“Biliyor muyuz?” dedi Finlay.

“Geçen yıl değişen bu işte. Geçen Eylül’den önce ülke dışına çıkarıyorlardı. Sherman Stoller’ın işi buydu. Klima sevkiyatı bir perdeleme operasyonu değildi. Gerçek operasyondur. Klima kutularında bir şey sevk ediyorlardı. Sherman Stoller her gün Florida’ya bir tekneyi karşılamaya götürüyordu. O yüzden aşırı hızdan yakalandığında o kadar sinirlendi. Sonra da avukat koşup geldi. Yüklemeye gittiği için değil. Yük indirmeye gittiği için. Jacksonville polisi elli beş dakika boyunca yüklü bir kamyonun çevresindeydi.”

“Ama ne yüklü?” diye sordu Finlay.

“Bilmiyorum. Polisler kamyonun içine bakmayı akıl edemediler. Kapağı açınca yepyeni klima kutuları gördüler, seri numaraları falan tamam. O yüzden yasadışı bir şey olacağını düşünmediler. Güneye taşınacak gayet inandırıcı bir mal, değil mi?”

“Ama bir yıl önce operasyonu bıraktılar” dedi.

“Doğru. Sahil Güvenlik işinin başlayacağını biliyorlardı, o yüzden mümkün olduğu kadar erken bıraktılar. Bizim ihraç konusunda rahatsız olduklarımızı düşündüğümüz kadar ithal konusunda da rahatsızdılar.”

Finlay başını sallarken hiç de kendisinden memnun görünmüyordu. “Bunu kaçırdık” dedi.

“Pek çok şey kaçırdık” dedim. “Sherman Stoller’ı artık ihtiyaçları olmadığı için işten çıkardılar. Malın üzerine oturup Sahil Güvenlik olayının sona ermesini beklediler. O yüzden şu anda çok tehlikeli durumdadır. Paniğe kapılmalarının nedeni de bu. Pazara kadar depoda malın son partisi değil tamamı var.”

Finlay oda kapısında nöbete geçti. Ben onun masasına oturup New York’ta Columbia Üniversitesini aradım. Konuşmanın ilk kısmı kolay oldu. İdare bürosundaki kadın yardımsever biriydi. Adının ilk harfleri K. K. olan bir profesörün olup olmadığını sordum. Kelvin Kelstein diye birinin olduğunu söyledi. Uzun yıllardan beri oradaymış. Epey önemli biri gibi geldi. Sonra işim güçleşti. Telefona gelip gelemeyeceğini sordum. Kadın gelemez dedi. Çok meşgulumuş ve bir daha rahatsız edilemezmiş.

“Bir daha mı?” diye sordum. “Daha önce bir rahatsız eden mi oldu?” “Atlanta’dan iki detektif” dedi.

“Ne zamandı bu?”

“Bu sabah. Buraya gelip kendisini aradılar ve ille de konuşmak için ısrar ettiler.”

“Bu iki adamı bana tarif edebilir misiniz?” diye sordum.

Kadın hatırlamaya çalışırken bir anlık bir sessizlik oldu.

“İspanyol asıllıydılar. Ayrıntıları hatırlamıyorum. Konuşan çok kibardı. Öylo göze çarpacak bir şeyleri yoktu.

“Onunla görüştüler mi?”

“Saat bir için randevulaştılar. Profesörü yemeğe götürecekler sanırım.”

Telefonu sıktım elimde.

“Pekâlâ” dedim. “Şimdi soracağım çok önemlidir. Onu adıyla mı aradılar, yoksa K. K. diye benim az önce sorduğum gibi mi?”

“Aynı soruyu sordular. Adı ve soyadı o harflerle başlayan birinin olup olmadığını sordular.”

“Beni çok iyi dinleyin” dediği. “Profesör Kelstein’a hemen gitmenizi istiyorum. Şu anda. Her ne yapıyorsa yarıda kesin. Bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunu söyleyin. O Atlantalı detektiflerin sahte olduğunu söyleyin. Onlar dün gece Princeton’daydılar ve Profesör Walter Bart-holomew’u öldürdüler.”

“Şaka mı ediyorsunuz?” Kadının sesi âdeta bir çığlıktı.

“Bu gerçek” dedim. “Adım Jack Reacher. Kelstein’ın Maliye Bakanlığında kardeşim Joe Reacher’le görüştüğünü sanıyorum. Ona kardeşimin de öldürüldüğünü söyleyin.”

Kadın bir daha durakladı. Yutkundu. Sonra sakinleşmiş olarak konuştu.

“Profesör Kelstein’a ne yapmasını söyleyeyim?”

“İki şey. Birincisi, o iki İspanyol asıllı adamla asla görüşmesin. Asla. Hiçbir zaman. Anladınız mı?”

“Evet.”

“Güzel. İkincisi, hemen şu anda kgmpus güvenlik bürosuna gitsin. Orada beni beklesin. Üç saate kadar geleceğim. Kelstein güvenlik bürosunda beni yanında bir güvenlik görevlisiyle beklesin. Bunu mutlaka yapmasını sağlayabilir misiniz?”

“Evet.”

“Ona Princeton güvenlik bürosunu arayıp Bartholomew’u istemesini söyleyin. Bu onu ikna edecektir.”

“Peki” dedi kadın. “Söylediklerinizi mutlaka yaptırtacağım.”

“Adımı da güvenlik bürosuna verin. Geldiğimde bir sorun olmasını istemem. Profesör Kelstein beni tanıyabilir. Ona tıpkı kardeşime benzediğimi söyleyin.”

Telefonu kapayıp Finlay'e seslendim.

"Joe'nun listesini ele geçirmişler. New York'ta iki adamları var. Biri Joe'nun evrak çantasını alan. Kibar, nazik herif. Liste ellerinde."

"Ama nasıl?" diye sordu Finlay. "Liste çantada değildi ki."

Birden bir korku düştü içime. Nasıl olduğunu biliyordum. Ta başından beri bana bakıyordu da, görmemiştim.

"Baker" dedim. "Baker de işin içinde. Fazladan bir fotokopi çıkardı. Onu Joe'nun listesinin kopyasını çıkarması için göndermiştin. İki kopya çıkardı ve birini Teale'e verdi."

"Emin misin?"

Başımı salladım.

"Başka belirtiler de vardı" dedim. "Teale blöf yaptı. Buradaki herkesin temiz olduğunu düşündük ama o adamlarını saklamıştı. Artık kimin işin içinde olduğunu kimin olmadığını bilemeyiz. Buradan hemen gitmemiz gerek. Yürü haydi."

Bürodan çıktık, ekip odasından koşarak geçtik. Doğruca Finlay'in arabasına bindik.

"Nereye?" dedi.

"Atlanta havaalanına. New York'a gitmem gerek."

Arabayı çalıştırdı, yola koyulduk.

"Baker baştan beri işin içindeydi" dedim. "Ama ben göremedim."

O arabayı sürerken ben de her şeyi ta başından beri düşündüm. Geçen Cuma karakoldaki küçük beyaz sorgulama odasında Baker'la yalnızdım. Bileklerimi ona uzatmıştım, o da kelepçeleri çıkarmıştı. Katil olduğuna inandığı birinin kelepçelerini çıkarmıştı. Öldürdüğü kişinin cesedini tekmelemiş birini: Sonra ben kendisini çağırmış, tuvalete götürmesini istemiştim. O zaman da dikkatsiz davranmıştı. Onun silahını elinden alıp kaçma fırsatım vardı. Bunu Finlay'in beni sorgulamasını izlediğinde suçsuz olduğuma karar vermiş olarak algılamıştım.

Ama o benim masum olduğumu baştan beri biliyordu. Kimin masum kimin suçlu olduğunu biliyordu. O yüzden öyle umursamaz davranmıştı. Benim oradan geçen masum biri olduğumu biliyordu. Masum birinin kelepçesini neden çıkarmasmdı ki? Masum birini tuvalete götürürken kim olağanüstü önlemler alırdı ki?

Hubble'ı da sorgulanmak üzere o getirmişti. O sırada beden diline dikkat etmiştim. Bir iç çatışmayla kıvranıp duruyordu. Hubble'm Steven-son'm dostu ve akrabası olduğu için sanmıştım o halini. Ama o değildi. Bir kapana kısırıldığı içindi. Hubble'ı getirmenin bir felaket olduğunu biliyordu. Ama Finlay'in sözünü dinlemezse onu uyarmış olurdu. Kapana sıkışmış klnınışlı. Aldığı emri yerine

getirse de kötüydü, getirmese de.

Sonra Joe'nun kimliğini saklama çabası vardı. Baker, Joe'nun teşhis edilememesi için bilgisayarda parmak izlerini karıştırmıştı. Joe'nun bir devlet müfettişi olduğunu ve parmak izlerinin bilgisayarda olacağını biliyordu. O yüzden eşleşme yapılamamasına çalışmıştı. Ancak sonuç alınmadığını erken bildirerek kendini ele vermişti. Deneyimsizlikti bu. Teknik işleri her zaman Roscoe'ya bırakırdı. O nedenle sistemi bilmiyordu. Ama ben iki ile ikinin dört ettiğini anlayamamıştım. İkinci denemede de kardeşimin adı çıkınca artık hiçbir şey düşünemez olmuştum.

O andan beri gizli araştırmamızın çevresinde dolanıp durmuştu. Bize yardımcı olmuştu. Finlay de onu gözcü olarak kullanmıştı. Baker da bizden öğrendiklerini Teale'e yetiştiriyordu.

Finlay son hızla kuzeye gitmekteydi. Chevy'yi yonca yaprağının çevresinden dolandırıp otoyola çıkardı ve gazı köklede.

“Sahil Güvenlik'i deneyebilir miyiz?” diye sordu. “Pazar günü sev-kiyat başladığında hazır olmaları için. Fazladan bir devriye falan.

“Şaka ediyorsun” dedim. “Başkan onca siyasi saldırıdan sonra sen istedin diye sözünden dönemez.”

“Ne yapacağız öyleyse?”

“Princeton'u ara” dedim. “O araştırma yardımcısını bir daha bul. Belki Bartholomew'un dün gece ne bulduğunu toparlayabilir. Güvenli bir yere sığın ve işe koyul.”

Finlay güldü.

“Güvenli neresi kaldı ki?”

Pazartesi günü kaldığımız Alabama moteline gitmesini söyledim. Issızlığın ortasındaydı. Dönüşümde onu orada bulacağımı söyledim. Bent-ley'i havaalanına getirmesini ve anahtarla park biletini gelişteki danışmaya bırakmasını söyledim. Sözlerimi tekrarlardı. Saatte yüz kırk kilometre yapıyor ama ağzını her açışında bana bakıyordu.

“Yola dikkat et, Finlay” dedim. “Araba kazasında ölürsek kimseye bir yararım olamaz.”

Güldü. Gaza biraz daha bastı. Büyük polis arabası yüz altmış kilometreyi geçti. Sonra dönüp üç yüz metre boyunca gözlerimin içine baktı.

“Korkak” dedi.

Havaalanı güvenliğinden cop, bıçak ve koca tabanca ile geçmek imkânsız olduğundan kamuflaj ceketimi Finlay'in arabasına bırakıp Bentley'e aktarmasını söyledim. O da benimle terminale girdi ve Delta ile New York'a gidiş geliş parası olan yedi yüz dolara yakın parayı kendi kredi kartıyla ödedi. Sonra ben uçağa biniş kapısına giderken o da Alabama'daki moteli bulmaya gitti.

iki saat uçak ve otuz beş dakika araba yolculuğundan sonra dört buçukta Manhattan'a vardım. Mayıs

ayında oradaydım ve Eylül'de de pek farklı görünmüyordu. Yaz sıcağı sona ermiş, şehir yine hızlı koşuşturmasına kavuşmuştu. Taksi beni Columbia Üniversitesinin ana kapısında bıraktı. İçeri girip kampus güvenlik bürosunu buldum. Camlı kapıyı tıklattım.

Bir kampus polisi elindeki kâğıda bakıp beni içeri aldı. Arka bir odaya götürüp Profesör Kelvin'i gösterdi. Çok yaşlı, ufak tefek, bembeyaz saçlı birini gördüm. Warburton'un üçüncü katında gördüğüm temizlikçiye benziyordu ama bu beyazdı.

Kampus polisine, "İspanyol asıllı o iki adam bir daha geldiler mi?" diye sordum.

Başımı salladı.

"Görmedim. Yaşlı adamın bürosu öğle randevusunun iptal edildiğini söyledi. Belki de gitmişlerdir."

"Umarım öyle olmuştur" dedim. "Bu arada bu adamı korumak zorunda kalacaksın. En az Pazar gününe kadar."

"Neden? Neler oluyor?"

"Pek emin değilim" dedim. "Bunu bana onun söyleyeceğini düşünüyorum."

Adam bizi Kelstein'm odasına götürüp bıraktı. Küçük ve dağınık oda yerden tavana kadar kitaplar ve kalın dergilerle doluydu. Kelstein eski bir koltuğa oturup bana da karşısına oturmamı işaret etti.

"Bartholomew'a tam olarak ne oldu?" diye sordu.

"Tam olarak ben de bilmiyorum. Jersey polisi evinin önünde bir kapkaç sırasında bıçaklandığını söyledi."

"Ama siz buna inanmıyorsunuz, öyle mi?"

"Kardeşim bir liste yapmıştı, o listeden yalnızca siz yaşıyorsunuz şu anda."

"Kardeşiniz Bay Joe Reacher miydi?"

Başımı eğdim.

"Geçen Perşembe öldürüldü" dedim. "Nedenini bulmaya çalışıyorum."

Kelstein kirli camlı bir pencereden dışarı baktı.

"Nedenini bildiğinizden eminim. O bir müfettişti. Bir soruşturma sırasında öldürülmüş olmalı. Sizin ihtiyacınız olan şey, onun neyi araştırdığı olmalı."

"Bunu bana söyleyebilir misiniz?"

Yaşlı profesör başımı salladı.

“Yalnızca genel olarak. Ayrıntılarda yardımcı olamam.”

“Ayrıntıları sizinle konuşmamış mıydı?”

“Birlikte varsayımlar yürütürdük. Bu pek hoşuna giderdi. Kardeşinizin çok keskin bir zekâsı vardı, kendini çok hoş bir titizlikle ifade ederdi. Onunla çalışmak bir zevkti.”

“Ama ayrıntıları konamamıştınız, öyle mi?”

Kelstein ellerini boş bir kap tutan biri gibi birleştirdi.

“Her şeyi tartıştık ama bir sonuca varmadık” dedi.

“Pekâlâ, en başından başlayabilir miyiz?” dedim. “Tartıştığınız konu sahte paraydı, değil mi?”

Kelstein koca kafasını yana eğdi. Eğleniyor gibiydi.

“Herhalde” dedi. “Bay Joe Reacher ile ben başka neyi konuşacaktık ki?”

“Neden siz?” diye açıkça sordum.

Yaşlı profesörün alçakgönüllü gülümsemesi bir kaş çatmasına dönüştü.

“Çünkü ben tarihin en büyük kalpazanıyım da ondan. Tarihin en büyük iki kalpazanından biriyim diyecektim ama dün gece Princeton’da olanlardan sonra ne yazık ki yalnızca ben kaldım.”

“Siz ve Bartholomew mu? Yani siz kalpazan mıydınız?”

Yaşlı adam yine gülümsedi.

“İsteyerek değil. İkinci Dünya Savaşı’nda Walter ve benim gibiler kendilerini çok garip yerlerde buldular, ikimizin de istihbaratta daha yararlı olacağımıza karar verdiler ve bizi CIA’nın özgün kurumu olan SIS’e aldılar. Düşmana silah ve bombayla saldırmak başkalarının işiydi. Bize düşmana ekonomik olarak saldırma görevi verilmişti. Biz de Nazi ekonomisini, kâğıt paralarının değerini düşürerek yıkmak üzere bir plan yaptık. Projenin sonunda yüzlerce milyar sahte reichmark bastık. Bunları bombardıman uçakları Almanya’nın her yerine attı, gökyüzünden konfeti yağıdır gibi.”

“İşe yaradı mı?”

“Hem evet hem hayır. Ekonomileri yıkıldı. Paraları çok kısa zamanda değersiz hale geldi. Ama üretimlerinin çoğunu köle işçi çalıştırarak yapmaktaydılar. Köleler başkasının cebine giren paranın değersiz olup olmadığıyla ilgili değillerdi. Ayrıca alternatif ‘paralar’ da bulundu. Çikolata, sigara ve daha pek çok şey. Sonunda kısmi bir başarı oldu. Ama Walter ile ben dünyanın en büyük kalpazanları olmuştuk. Yani yalnızca miktar bakımından. Olayın baskı süresi için bir iddiada bulunamam.”

“Demek Joe sizden fikir alıyordu?”

“Walter ile bende bu bir saplantı halini almıştı. Kalpazanlık tarihini araştırdık. Kâğıt banknotun ilk çıktığının ertesi gün sahtesinin basımı başlamış ve sonu gelmemişti. Konuda uzman olduk, ilgimizi savaştan sonra da devam ettirdik. Devletle uzaktan bir ilişkimiz oldu. Sonunda bundan birkaç yıl önce bir Senato alt komisyonu bizden bir rapor istedi. Alçakgönüllülüğü elden bırakmayayım ama bunun Maliye’nin kalpazanlık Incil’i olduğunu söyleyebilirim. Kardeşiniz onu biliyordu tabii. Bu yüzden Walter ve benimle konuşmaktaydı.”

“Peki sizinle ne konuşuyordu?” diye sordum.

“Joe yeni tip insanlardandı. Sorunları çözmek üzere görevlendirilmişti. Gerçekten çok yetenekliydi. İşi, kalpazanlığı ortadan kaldırmaktı. Bu imkânsız bir şeydir. Walter ile ona bunu söyledik. Ama o az daha başarıyordu. Çok düşündü ve çok basit çözümler getirdi. Birleşik Devlet-ler’de sahte para basılmasını neredeyse durdurdu.”

O tikiş tikiş odada oturup yaşlı adamı dinledim. Kelstein, Joe’yu benden iyi tanımıştı. Joe’nun umutlarını ve planlarını paylaşmıştı. Başarılarını kutlamıştı. Uzun uzun konuşup birbirlerini ateşlemişlerdi. Ben Joe ile en son annemizin cenazesinde kısa bir süre konuşmuşum. Ona ne yaptığını sormamıştım. Onu yalnızca ağabeyim olarak görmüştüm. Joe olarak. Emrinde yüzlerce kişi olan kıdemli bir ajan olarak yaşamının gerçekliğini görmemişim. Büyük sorunların çözümü için Beyaz Saray’ın güvendiği biri. Kelstein gibi bir eski tüfeği etkileyecek bir insan. Orada otururken kendimi çok kötü hissediyordum. Sahip olduğumu bilmediğim bir şeyi kaybetmişim.

“Sistemleri çok zekice, analizleri çok kesindi. Kâğıt ve mürekkebi hedef almıştı. Sonunda olay yalnızca kâğıt ve mürekkeptir, değil mi? Eğer sahte banknot yapımında kullanılacak türden kâğıt ya da mürekkep satın alan biri çıkarsa Joe’nun adamları bunu birkaç saat içinde öğreniyordu. Bir iki gün içinde adamları yakalayarak ülke içinde kalpazanlığı yüzde doksan azalttı. Kalan yüzde onu da öylesine izledi ki, çoğunu sahte paraları dağıtamadan ele geçirdi. Ondan çok etkilemişim doğrusu.”

“Peki, sorun neydi?” diye sordum.

Kelstein sanki bir senaryoyu bir kenara itip diğerini getiriyormuş gibi küçük beyaz ellerini salladı.

“Sorun ülke dışındaydı. Orada durum çok farklıdır. ABD’nin dışında içerdekenden iki kat fazla dolar olduğunu biliyor muydunuz?”

Başımı salladım. Molly’nin anlattıklarını özetledim. Güven ve inanç. Doların arzulanırlığında ani bir çöküş yaşanması korkusu. Kelstein sanki ben öğrencisiymişim de tezimi beğenmiş gibi sürekli başını sallıyordu.

“Çok doğru. Bu suçtan çok siyasettir. Bir devletin birinci görevi parasının değerini savunmaktır. Bizim yurt dışında iki yüz altmış milyar dolarımız var. Dolar onlarca ülkenin gayri resmi parasıdır. Örneğin yeni Rusya’da rubleden çok dolar vardır. Sonuçta Washington büyük bir dış kredi almış gibi oluyor. Bu kredi başka türlü elde edilmiş olsa yılda yirmi altı trilyon faiz ödeyecektik. Oysa şimdi yalnızca küçük kâğıtlara ölmüş başkanların resimlerini basmak dışında bir masrafımız yok. Olay bu işte, Bay Reacher. Yabancıların satın alması için para basmak bir devletin girebileceği en büyük sahtekârlıktır. Joe’nun işinin aslında değeri bu ülkeye yılda yirmi altı milyar dolar kazandırmaktı. O

da bunu bu ölçüğe uygun bir enerjiyle kovalıyordu. ”

“Peki, coğrafi olarak sorun neredeydi?”- diye sordum.

“Başlıca iki yerde. Birincisi, Ortadoğu. Joe, Bikaa Vadisi’nde kusursuz denilecek yüz dolarlık üreten bir matbaa olduğuna inanıyordu. Ama orası için yapacak fazla bir şeyi yoktu. Hiç orada bulundunuz mu?”

Başımı salladım. Bir süre Beyrut’ta kalmıştım. Orada Bikaa Vadi-si’ne giden birkaç kişi tanımıştım. Gidenlerin çoğu geri dönmezdi.

“Lübnan’ın Suriye kontrolündeki toprakları” diye devam etti Kelstein. “Orada her şey vardır. Dünya teröristleri eğitim kampları, uyuşturucu laboratuvarları ve bizim Darphane’nin gayet esaslı bir kopyası.”

“Kim tarafından korunuyor?” diye sordum.

Kelstein yine gülümseyip başını salladı.

“Esaslı soru. Bu çapta dev bir operasyonun bir yoldan desteklenmesi gerektiğini hemen kavradınız. Joe, Suriye hükümetinin desteği olduğuna inanıyordu. Hatta sahibi olduğuna. Bu yüzden olaya ancak marjinal olarak katılabilirdi. Vardığı sonuç, tek çözümün diplomatik olduğuydu. O olmazsa, hava baskını yapılmasını öngörüyordu.”

“Ya ikinci yer?”

Profesör parmağını kirli camının dışına uzattı. Amsterdam Cadde-si’nin aşağısını gösterdi.

“Güney Amerika. İkinci kaynak Venezuela. Joe bunu tespit etmiş, üzerinde çalışıyordu. Kusursuza yakın banknotlar geliyordu oradan. Ama özel teşebbüs kaynaklı. Devlet ilişkisi tespit edilememiştir.

Başımı salladım.

“Orasını biliyoruz. Joe’nun öldürüldüğü Georgia’da Kliner adında biri.”

“Doğru” dedi Kelstein. “Kurnaz Bay Kliner. Onun operasyonu. Olayı tümüyle o yönetiyor. Bunu kesin olarak biliyoruz. Şu sırada neler yapıyor?”

“Paniğe kapıldı. Önüne çıkanı öldürüyor.”

“Kliner’in paniğe kapılacağını düşünmüştük. Çok esaslı bir operasyonu korumakta. Bugüne kadar gördüklerimizin en iyisi.”

“En iyisi mi?”

“Müthiş. Kalpazanlık hakkında ne bilirsiniz?”

Omuzlarımı silktim.

“Geçen hafta bildiğimden daha fazla. Ama yeterli değil sanırım.”

Kelstein koltuğunda öne eğildi. Gözleri parladı. En sevdiği konuda konferans vermeye hazırlanıyordu.

“İki tür kalpazan vardır. İyiler ve kötüler. İyiler işi gerektiği gibi yaparlar. Kabartma ve litografi arasındaki farkı biliyor musunuz?”

Omuzlarımı silkip başımı salladım. Kelstein yerden bir dergi alıp bana uzattı.

“Açm” dedi. “Hangi sayfa olursa. Parmaklarınızı kâğıdın üzerinde dolaştırın. Dümdüz, değil mi? Bu litografik baskıdır. Hemen hemen her şey böyle basılır. Kitaplar, dergiler, gazeteler. Mürekkepli bir silindir boş kâğıdın üzerinden geçer. Ama kabartma farklıdır.”

Birden ellerini çırpı. Yerimden fırladım. Sessiz odada gürültü bir patlama gibiydi.

“İşte kabartma budur. Madeni bir plaka kâğıda büyük bir güçle vurur. Kâğıtta kabartma bir his bırakır. Basılı resim üç boyutlu görünür..”

Kalkar gibi davranıp pantolonunun arka cebinden cüzdanını çıkardı, aldığı on dolarlığı bana uzattı.

“Hissediyor musunuz? Metal plakalar krom kaplı nikeldir. Krom üzerine ince çizgiler kazınır ve sonra bu çizgilere mürekkep doldurulur. Plaka kâğıda çarpar ve mürekkep kâğıdın üst yüzünde kalır. Anladınız mı? Mürekkep plakanın çukurlarındadır ve kâğıdın çıkıntıları olur. O kabarık görüntü ancak bu tür baskıyla elde edilir. Sahteyi gerçek göstermenin tek yolu.”

“Ya mürekkep?” diye sordum.

“Üç renk vardır. Siyah ve iki yeşil. Önce banknotun arka yüzü daha koyu yeşille basılır. Sonra kâğıt kurumaya bırakılır ve ertesi gün ön tarafa siyah basılır. O da kuruduktan sonra yine ön tarafa açık yeşil basılır. Bu banknotun ön yüzünde gördüğün şeylerdir, seri numarası da bunların arasındadır. Ama açık yeşil farklı bir yöntemle basılır. Kabartma gibidir ama mürekkep bu kere kâğıdın çıkıntılarına değil girintilerine basılır.”

On dolarlığın iki yüzünü de inceledim. Parmaklarımı üzerinde dikkatle dolaştırdım. O güne kadar paraya böyle yakından bakmış değildim.

“Böylece dört sorun var” diye Kelstein devam etti. “Baskı, kalıplar, mürekkepler ve kâğıt. Baskı için makine dünyanın her yerinde vardır. Yüzlerce kaynak bulunur. Pek çok ülke bu makinelerde para ve hisse senedi ve tahvil basar.”

“Ya kalıplar?”

“Kalıp ikinci sorundur. Ama bu da bir yetenek işidir. Eski ustaların tablolarını kopya edenler, bir Mozart piyano konçertosunu bir kere dinleyip ezberden çalanlar vardır. Banknot yapabilen kalıpcılar

da. Bu gayet mantıklı, değil mi? Washington'da bir insan özgün kalıbı yapabiliyorsa, mutlaka başka bir yerde onu kopya edebilen bir başkası vardır. Ama sayıları azdır. Gerçekten iyi kopyacılar daha da az bulunur. Ermenistan'da birkaç tane vardır. Tayland'dakiler örneğin, kalıpları bir Malezyalı'ya yaptırtmıştı.”

“Şu halde Kliner bir matbaa makinesi aldı ve bir kalıpçı buldu. Ya mürekkepler?”

“Mürekkepler üç numaralı sorundur. Amerika'da bunlara benzeyen bir şey alamazsın. Joe bunu sağladı. Ama yurtdışında alınabilir. Dediğim gibi dünyada hemen hemen her ülkenin kendi banknot matbaası vardır.

Joe sistemlerini her ülkeye kabul ettiremezdi doğal olarak. O nedenle mürekkep bulmak kolaydır. Yeşiller yalnızca bir renk sorunudur. Onları karıştırıp tam rengi bulana kadar denerler. Siyah mürekkebin miktatsızlığı olduğunu biliyor muydunuz?”

Yine başımı salladım. Elimdeki banknota yakından baktım. Kelstein gülümsedi.

“Göremezsiniz. Siyah mürekkebe sıvı bir demir kimyasalı karıştırılır. Elektronik para sayıcılar böyle çalışır. Resmin ortasındaki kabartmayı tararlar ve makine onun verdiği sinyali okur, tıpkı bir müzik kasetinde kafanın sesleri okuduğu gibi. ”

“Bu mürekkebi bulabiliyorlar mı?”

“Dünyanın her yerinde. Mürekkebi herkes kullanır. Biz öteki ülkelerin gerisindeyiz. Sahte para konusunda kaygılandığımızı kabul etmekten hoşlanmayız.”

Molly'nin dediklerini hatırladım. Güven ve inanç. Başımı salladım. “Para istikrarlı görünmelidir” dedi Kelstein. “O yüzden onu değiştirmekte bu kadar isteksiz davrandık. Para güvenilir, sağlam ve değişmez görünmelidir. O onluğu çevirin de altına bakın.”

Onluk banknotun arkasındaki yeşil resme baktım. Issız bir sokakta Maliye Binası. Yoldan yalnızca bir tek araba geçiyordu. Bir Model-T Ford.

“1929'dan beri değişmedi” dedi Kelstein. “Psikolojik olarak bu çok önemlidir. Güvenilirlik görüntüsü bizim için güvenlikten önce gelir. Bu da Joe'nun işini güçleştiriyordu.”

“Şu halde matbaa, kalıp ve mürekkebi anladık. Peki, ya kâğıt.” Kelstein gerçekten ilginç kısma gelmişiz gibi küçük ellerini birleştirdi.

“Dört numaralı sorun kâğıttır. Aslında bir numaralı sorun dememiz gerekir. En büyük sorun odur. Kliner'in operasyonunda Joe ile anlamadığımız şey de buydu.”

“Neden?”

“Kâğıt kusursuz çünkü. Yüzde yüz kusursuz. Kâğıt, baskılarından da iyi. Bu bugüne kadar işitilmiş bir şey değildir.”

Adam kocaman beyaz başını şaşkınlıkla iki yana sallamaya başladı. Eski koltuklarda diz dize ses çıkarmadan oturduk.

“Kusursuz mu?” dedim.

“İşitilmiş bir şey değil. Bu sürecin en güç yanı kâğıttır. Unutmayın, burada amatörce bir işten söz etmiyoruz. Sanayi çapı bir işi konuşuyoruz. Yılda dört milyar dolarlık yüzlük basıyorlar.”

“O kadar çok mu?”

“Dört milyar” diye tekrarladı. “Lübnan operasyonu kadar. Bunlar Joe’nun rakamlarıydı. Bunu bilecek konumdaydı, İşin açıklanamayan yanı da bu. Dört milyar dolar yüzlük kırk milyon banknot eder. Bu çok büyük bir miktar kâğıttır, Bay Reacher, açıklanması imkânsız bir miktar. Kâğıtları da kusursuz.”

“Nasıl bir kâğıt gerek bu iş için?”

Kelstein uzandı, on dolarlığı aldı, elinde buruşturdu, çekiştirdi.

“Bu bir elyaf karışımıdır. Çok ustaca yapılmış ve benzersiz. Yüzde seksen pamuk, yüzde yirmi keten. Ağaç yoktur. Bir gazeteden çok sırtınızdaki gömleğe yakındır. O benzersiz krem rengini vermek için çok kurnazca hazırlanmış bir kimyasal renklendirici vardır. Ayrıca kâğıtta ipek kadar ince kırmızı ve mavi polimer iplikler vardır. Paranın basıldığı kâğıt harika bir şeydir. Kalıcıdır, yıllarca dayanır, sıcak ya da soğuk suda çözülmez. Çok hassas emiciliği ile kalıpçıların elde edebildikleri en ince çizgileri kabul eder.”

“Şu halde kâğıdı kopya etmek imkânsız” dedim.

“Hemen hemen. Kopya etmek o kadar güç ki, devlete resmen banknot kâğıdı üreten firma bile kopya edemiyor. Kâğıdı sürekli aynı kalitede tutmak için müthiş güçlük çekiyorlar ve bunlar bütün dünyanın en gelişmiş kâğıtçılarıdır.”

Kafamdan hepsini geçirdim. Matbaa, kalıplar, mürekkep ve kâğıt.

“Şu halde işin anahtarı kâğıt” dedim.

Kelstein esefle başını salladı.

“Biz de o sonuca varmıştık. Kâğıt çok önemliydi ve bunu nasıl temin ettiklerini bilemiyorduk. O yüzden size yardımcı olamam. Joe’ya da olamamıştım. Çok üzgünüm.”

Adama baktım.

“Depoları dolu. Bu kâğıt olabilir mi?”

Profesör koca başını bana çevirdi.

“Söylediklerimi dinlemediniz mi? Banknot kâğıdı elde etmek imkânsızdır. Değil kırk milyon sayfa

kırk sayfa banknot kâğıdı bile bulamazsınız. Bu olay tam bir esrar. Joe, Walter ve ben bir yıl bu işe kafa yorduk ve hiçbir sonuca varamadık.”

“Bartholomew bir şey bulmuştu sanırım” dedim.

Kelstein üzgün bir tavırla başım salladı. Koltuğundan kalkıp masasına gitti, telesekreterin “tekrar” düğmesine bastı. Oda önce elektronik bir bip, sonra da ölü adamın sesiyle doldu.

“Kelstein?” dedi ses. “BartbolomeWı Perşembe gecesi saat epey geç. Sabah sana telefon edip cevabı vereceğim. Senden önce bulacağımı biliyordum. İyi geceler, moruk.”

Ses heyecanlıydı. Kelstein durmuş, sanki Bartbolomew’nun ruhu havada asılıymış gibi öylece bakıyordu. Sıkılmış gibiydi. Bunun meslektaşının ölümünden mi, yoksa yanıtı kendisinden önce bulduğundan mı kaynaklandığını anlayamadım.

“Zavallı Walter” dedi. “Elli altı yıldır tanışırdık. ”

Bir süre konuşmadan oturdum. Sonra ben de ayağa kalktım.

“Ben bulurum” dedim.

Kelstein başını yana eğip yüzüme baktı.

“Joe’nun yapamadığını yapabileceğinize gerçekten inanıyor musunuz?”

Omuzlarımı silktim.

“Belki Joe da bulmuştu” dedim. “Öldürülmeden önce ne öğrendiğini bilemeyiz. Ben şimdi Georgia’ya dönüp araştırmaya devam edeceğim.” “Size şans dilerim, Bay Reacher. Kardeşinizin işini bitireceğinizi umarım. Belki de bunu yapabilirsiniz. Sizden sık sık söz ederdi. Sizi severdi.” “Benden söz mü ederdi?”

“Sık sık. Sizi çok severdi. İşinizin sizi ayrı tuttuğuna üzülürdü.” Bir an konuşmadım. Katlanamadığımı bir suçluluk hissediyordum.

Yıllar geçerken onu hiç düşünmemiştim. Ama o beni düşünmüştü.

“O sizden daha büyüktü ama siz ona kol kanat gerdiniz. Joe öyle dedi. Çok ateşliymişsiniz. Çok sertmişsiniz. Joe, Kliner işini birine bırakacak olsaydı, eminim sizi seçerdi.”

Başımı eğdim.

“Artık gitmem gerek. ”

Adamın elini sıkıp güvenlik bürosundaki polislere teslim ettim.

Kliner’ın o kusursuz kâğıdı nereden bulduğunu düşünüyor, acele edersem saat altındaki Atlanta

uçağına yetişip yetişmeyeceğimi merak ediyor, bir yandan da Kelstein'm Joe'nun benden sevgiyle söz ettiğini söylediğini unutmaya çalışıyordum. Sokaklar kalabalık ve benim gözüm de geçecek boş bir takside olduğundan yanıma gelen iki İspanyol tipini fark edemedim. Ama adamlardan birinin bana gösterdiği tabancayı gördüm. Küçük bir elin tuttuğu küçük bir otomatik, insanların Eylül ayında kollarında taşıdıkları o haki pnrdesülerden birinin altına gizlenmişti.

Adam silahı gösterdi, arkadaşı da yirmi metre ötede kaldırıma yanaşmış duran bir arabaya el etti. Araba hareket etti ve öteki adam oradaki pahalı apartmanların silindir şapkalı kapıcıları gibi kapıyı açmaya hazırlandı. Ben bir tabancaya bir arabaya bakıyor, bir seçim yapmaya çalışıyordum.

Tabancalı adam, "Arabaya bin, yoksa vururum" dedi.

Ben orada öylece dururken aklımdan geçen tek şey uçağımı kaçırdığımda Bir sonraki uçağın kaçta olduğunu hatırlamaya çalışıyordum. Saat yedideydi galiba.

"Arabaya" dedi adam.

Tabancayı sokakta ateşlemeyeceğinden emindim. Silah küçüktü ama susturucusu yoktu. Çok gürültü çıkarırdı ve sokak da epey kalabalıktı. Öteki herifin elleri boştu. Belki de silahı cebindeydi. Bir de arabanın sürücüsü vardı ki, onun tabancası da herhalde yan koltuğun üzerindeydi. Benim copum, bıçağım ve Çöl Kartalı'm bin üç yüz kilometre uzakta, Atlanta'daydı.

Arabaya girmemeye karar verdim. Sokakta durup adamın ateş etmeyeceğine hayatım pahasına kumar oynadım. Adam pardesüyü bana uzatmış duruyordu. Araba yanımızda durdu. Arkadaşı öteki yanımdaydı. Ufak tefek insanlardı. İkisinin toplamı benim kadar etmezdi. Araba motoru çalışır durumda kaldırım kenarındaydı. Kimse kıpırdamadı. Mağaza vitrinindeki mankenler gibi donmuştuk.

İki herifin büyük bir sorunları vardı. Böyle bir durumda tehdidini gerçekleştirmek için bir anlık fırsatın vardır. Eğer ateş edeceğim demişsen ateş ederdin. Aksi takdirde tehdidini boşa savurmuş olurdun. Blöfün görülmüştü. Ateş etmediğin takdirde bir hiçtin. Herif ateş etmedi. Kararsızlık içinde kıvranıp duruyordu. İnsanlar yanımızdan geçip gidiyor, arabalar kaldırım kenarında duran herife sürekli korna çalıyordu.

Bunlar akıllı insanlardı. İşlek bir New York sokağında beni vurmaya kadar akıllı. Blöflerini gördüğümü anlayacak kadar akıllı. Bir daha yerine getirmeyecekleri bir tehdidi savurmaya kadar akıllı. Ama çekip gidecek kadar akıllı değil. Orada öylece duruyorlardı.

Ben sanki bir adım atacakmış gibi geriye kaydım. Pardesiinin altındaki tabanca beni dürtükledi. Silahın hareketini izledim ve herifin bileğini sol elimle yakaladım. Tabancayı arkama aldım ve sağ kolumu herifin omzuna atıp kendime doğru çektim. Vals yapıyor gibiydik ya da tren istasyonundaki âşıklar gibi. Sonra öne abandım ve herifi arabaya çarptım. Bu arada bileğine tırnaklarımı geçirmiş sıkıyordum. Sol kolumla çalışıyordum ama canım acıtıyordum da. Üzerine abandığım için soluk almakta güçlük çekiyordu.

Arkadaşının eli hâlâ arabanın kapısında. Sağa sola bakıyordu. Sonra öteki elini cebine götürdü. Bunun üzerine ben ağırlığımı arkaya attım, benim herifin silahı tutan elinin çevresinde dönüp adamı

arabaya çarptım. Sonra da arkama bakmadan koştum. Beş adım soma kalabalıkta kaybolmuştum. İnsanların arasına dalıp çıkıyor, sokaklarda kendimi arabaların önüne atıp karşıya geçiyordum. İki adam bir süre arkamda kaldılar ama sonra trafik yüzünden vazgeçtiler. Onlar benim gibi kendilerini riske atmıyorlardı.

Koşmaya başladığım yerden sekiz blok ötede bir taksi buldum ve saat altı uçağına yetiştim. Her nedense dönüş geliştikten uzun sürdü. Uçakta iki buçuk saat uçarken hep düşündüm. Jersey, Maryland ve Virginia üzerinden geçerken Joe'yu, Carolinalar ve Georgia üzerinde de Roscoe'yu. Onu çok özlemiştim.

On beş kilometre kalınlığında fırtına bulutları arasından indik. Atlanta'nın akşamı bulutlardan zift karasına dönüşmüştü. Bir yerlerden muazzam bir hava sistemi geliyordu. Uçaktan çıkarken küçük tüneldeki hava hem benzin hem de fırtına kokuyordu.

Geliş salonundaki danışmadan Bentley'in anahtarını aldım. Anahtar park biletiyle bir zarfın içindeydi. Sonra arabayı aramaya koyuldum. Kuzeyden sıcak bir rüzgâr esiyordu. Fırtına epey büyük olacaktı. Şimşek çakması için voltajın oluştuğunu hissediyordum. Arabayı kısa süreli park bölümünde buldum. Arka camlar siyahtı. Tamirci ön ve yan camları kaplayacak vakit bulamamıştı. Araba sürücülü bir kraliyet arabasını andırıyordu. Ceketim bagajdaydı. Üstüme geçirince ceplerimdeki silahların güven verici ağırlığını hissettim. Arabaya atladığım gibi karanlıkta otoyola çıkıp güneye doğru direksiyon salladım. Cuma gecesi saat dokuzdu. Pazar günü depoyu boşaltmalarına otuz altı saat kalmış olabilirdi.

Margrave'e vardığımda saat on olmuştu. Otuz beş saat kalmıştı. Son bir saati Kurmay Akademisi'nde öğrendiklerimi hatırlayarak geçirmiştim. O gibi şeylere bayılan Almanlar'ın yazdıkları askeri felsefeleri okumuştuk. O zaman pek dikkat etmemiştim ama er geç düşmanın ana kuvvetiyle karşılaşmanın gerektiği konusunda bir şey hatırlıyordum. Bunu yapmadığım takdirde savaşı kazanamazdın. Er geç onun ana gücünü bulacak, karşılaşacak ve ortadan kaldıracaktın.

Ana kuvvetlerinin on kişiyle başladığını biliyordum. Bunu Hubble söylemişti. Morrison'u öldürdükten sonra dokuz kişi kalmışlardı. İki Kliner, Teale ve Baker'ı biliyordum. Bilmediğim beş kişi kalmıştı. Kendi kendime gülümsedim, ilçe yolundan Eno'nun mıcır kaplı parkının ucunda arabayı park ettim. Çıkıp biraz gerindim. Fırtına her an patlayacak gibiydi. Bulutlardaki elektriği hâlâ hissediyordum. Arabanın arkasına girdim. Deri döşemeye uzandım ve uyudum. Bir bir buçuk saat uyuyacaktım.

Rüyamda John Lee Hooker'i gördüm. Tekrar ünlü olmadan önceki eski günlerde. Küçük bir tabureye oturmuş eski bir çelik gitar çalıyordu. Tabure dört köşe bir tahta zemin üstündeydi. Gürültü çıkarmak için ayakkabılarının tabanına bira kapakları çivilerdi. Ev yapımı step ayakkabıları gibi. Gitarı o kendi stilinde çalarken ayaklarım da tahtaya vururdu. Onun o eski tahta üzerinde tempo tuttuğunu hayal ediyordum.

Ama gürültüyü çıkaran John Lee'nin ayakkabıları değildi. Biri Bentley'in ön camına vuruyordu. Hemen uyanıp doğruldum. Çavuş Baker bana bakıyordu. Ön tablodaki kocaman krom saat dokuz buçuğu gösteriyordu. Yarım saat uyumuştum. Görüp göreceğim de o kadardı anlaşılan.

ilk işim planımı değiştirmek oldu. Daha iyisi kucağıma düşüvermişti işte. Eski zamanın Almanlar'ı bunu onaylardı. Taktik esnekliğe bayılırlardı onlar, ikinci yaptığım elimi cebime sokup Çöl Kartalı'nın emniyetini açmak oldu. Sonra öteki kapıdan çıkıp arabanın üzerinden Ba-ker'a baktım. Yüzünde yine o altın dişli dost gülümsemesi vardı.

“Nasılsın?” dedi. “Böyle kamuya ait bir yerde uyuduğun için buralarda serserilikten tutuklanabilirsin.”

Ben de ona dostça bir gülümsemeye baktım.

“Otoyol güvenliği. Yorulduğun zaman arabayı bir kenara çek ve biraz uyu derler, değil mi?”

“Gel de sana bir kahve ısmarlayayım” dedi. “Uyanmak istiyorsan Eno'nun kahvesinden iyisi yoktur.”

Arabayı kilitledim. Elimini cebimden çıkarmadım, içeri girip en dipteki bölmeye oturduk. Gözlüklü kadın kahve getirdi. Bir şey ısmarlamış değildik. Biliyor görünüyordu.

“Nasılsın bakalım?” dedi Baker. “Kardeşin için hâlâ üzgün müsün?” Omuzlarımı silktim. Kahvemini sol elimle içiyordum. Sağ elim cebimdeki Çöl Kartalı'nın kabzasına sarılıydı.

“Pek yakın değildik” dedim.

Baker başını salladı.

“Roscoe hâlâ FBI'a yardım ediyor mu?”

“Herhalde” dedim.

“Finlay nerede bu gece?”

“Jacksonville'de” dedim. “Bir şeyi araştırmak için gitti.”

“Jacksonville mi? Jacksonville'de ne araştıracaktı ki?”

Yine omuz silkip kahvemini yudumladım.

“Bilmem” dedim. “Bana bir şey söylemiyor. Ben aylığa bağlı değilim. Yalnızca getir götür işlerine bakıyorum. Şimdi de Hubble'ın evinden bir şey almaya gönderdi.”

“Hubble'ın evinden mi? Oradan ne alacaksın ki?”

“Bazı eski kâğıtlar. Ne bulursam işte.”

“Sonra?” dedi. “Sen de Florida'ya mı gideceksin?”

Başımı salladım. Kahvemini yudumlamaya devam ettim.

“Finlay postaya atmamı söyledi. Washington'da bir adrese. Hubble'ın evinde yatacağım ve sabaha

postalayacağım.”

Baker ağır ağır başını salladı. Yine o dostça gülümsemesini gösterdi. Ama bu kere zorlamaydı. Kahvemizi bitirdik. Baker masaya bir iki dolar bıraktı. Kalktık. O devriye arabasına bindi. Gaza basarken bana el salladı. O gittikten sonra ben de Bentley'e bindim, karanlık kasabanın güney ucuna dönerek Beckham Sokağı'nda sağa saptım.

Bentley’i bırakacağım yer konusunda çok dikkatli olmalıydım. Rasgele bırakılmış gibi görünmeliydi. Ama kimse yanından geçememeliydi. Bir süre ileri geri yapıp Hubble’ın araba yolunun üst tarafında, tekerlekler yolun aksine çevrilmiş olarak bıraktım. Gören biri aceleyle gelip frene basıp durduğumu sanabilirdi.

Evin sanki ben içindeymişim gibi görünmesini istiyordum. Boş bir ev kadar göze çarpan bir şey yoktur. O sakin, terk edilmiş görünüş her şeyi ele verir. Bir kıpırtısızlık. Bir insan titreşimi eksikliği. O nedenle Char-lie’nin verdiği anahtarla kapıyı açtım, içeri girip bir iki ışık yaktım. Oturma odasında televizyonu açıp sesini kısıtım. Mutfakta radyoyu açtım. Bir iki perde çektim. Sonra dışarı çıkıp baktım. Şimdi içerde biri varmış gibi görünüyordu işte.

İlk durağım giriş holündeki dolaptı. Eldiven arıyordum. Bu yörede pek eldivene ihtiyaç yoksa da, rafların birinde Hubble’ın iki çifti vardı. Biri kayak eldiveni. Limon yeşili ve leylak. İşime yaramazdı. Bana koyu renkli bir şey lazımdı. Diğer çift tam aradığım gibiydi. İnce siyah deri. Bankacı eldiveni. Yumuşacık. İnsanın ikinci derisi gibi.

Kayak eldivenleri beni bir şapka aramaya yöneltti. Hubble’lar Colorado’ya gidiyorlarsa takımları tamam olmalıydı. Bir kutu dolusu şapka buldum. İndirildiğinde kulakları örten parçaları olan sentetik kumaştan bir tane vardı. Hem de koyu yeşil. İşime yarardı.

Ondan sonraki durağım ebeveyn yatak odasıydı. Charlie’nin tuvalet masasını buldum. Yaşadığım bazı odalardan daha büyüktü. Bir sürü kozmetiği vardı. Bir tüp su geçirmez maskara alıp banyoya gittim, yüzümü boyadım. Sonra ceketimi ilikledim, şapkayı kafama geçirip eldivenleri giydim. Yatak odasında dolap kapağındaki aynalarda görünüşüme baktım. Hiç fena değildi. Tam gece işi içindi.

Dışarı çıktım. Sokak kapısını kilitledim. Başımın üzerinden dev fırtına bulutları geçiyordu. Hava çok karanlıktı. Kapı önünde durup kendimi tepeden tırnağa kontrol ettim. Tabancayı ceketimin iç cebine yerleştirdim. Fermuarı indirip çekiş kolaylığına baktım. Tabanca dolu ve emniyeti kapalı olarak çıktı. Yedek kurşunlar sağ üst cepte. Sustalı sol yan cepte. Cop sağ yan cepte. Ayakkabılar sıkıca bağlanmış.

Evden uzaklaştım, Bentley’in yanından geçip on on beş metre ilerledim, taflanlar arasında, otomobil yolunu göreceğ biçimde bir yer buldum. Soğuk toprağa oturup beklemeye hazırlandım. Pusuda savaşı kazandıran beklemedir. Öteki herif ihtiyatlıysa erken ya da geç gelecektir. Kendisini beklemediğini sandığın anda. O yüzden o ne kadar erken gelirse sen ondan önce hazır olmalısın. Geç kalırsa da öyle. Sanki transa kapılmışsın gibi beklersin. Sonsuz sabır gerekir. Telaşa, kaygıya gerek yoktur. Yalnızca beklersin. Hiçbir şey yapmadan, hiçbir şey düşünmeden, enerji harcamadan. Soma harekete geçersin. Bir saat, beş saat, bir gün, bir hafta sonra. Beklemek de başka her şey gibi bir beceri ister.

Beklemeye başladığımda saat geceyarısına yaklaşıyordu. Başımın üstünde fırtınanın kaynadığını hissediyordum. Hava çorba gibiydi. Ortalık zifiri karanlıktı. Geceyarısında fırtına birden patlayıverdi. İri iri damlalar birkaç saniye içinde tufana dönüştü. Duş altında gibiydim. Gök gürlüyor, şimşekler art arda çakıyordu. Çevremdeki bahçe bir anda gündüz gibi aydınlanıyordu. Sağanak yağmurun altında bekledim. On dakika. On beş dakika.

Geceyarısını yirmi geçe geldiler. Yağmur hâlâ yağıyor, şimşekler çakıyordu. Kamyonetlerini yolun yarısına gelene kadar fark etmedim. On beş metre kadar ileride mıcır üzerindeki sesini duydum. Yeşil bir kamyonetti. Altın harfler. Kliner Vakfı. Sah sabahı Roscoe'nun evinin yakınlarında gördüğüm gibi. İki metre önümden geçti. Geniş lastikler. Finlay, Morrison'un evi önünde aynı izleri görmüştü.

Kamyonet Bentley'in arkasında durdu. Yanından geçememişti. Tam da istediğim gibi. Motorun sustuğunu duydum.

ilk çıkan sürücü oldu. Üzerinde beyaz bir eşofman vardı. Başlıklı. Yüzünde bir ameliyat maskesi vardı, ince lastik eldivenler. Ayaklarında lastik galoşlar. O yürüyüşü tanıyordum. O uzun ve iri yapıyı da. O uzun ve güçlü kolları. Kliner'ın oğluydu bu. Beni öldürmeye kendisi gelmişti.

Kamyonetin arka kapısına eliyle vurdu, sonra kolu çevirip açtı, içerden dört kişi indi. Hepsi de onun gibi giyinmişti. İkisinin elinde çantalar vardı. İkisi kısa tüfek taşıyordu. Beş kişi. Ben dört bekliyordum. Beş işi güçleştirecekti ama daha verimli olacaktı.

Adamların kaskatı naylon eşofmanları üzerinde yağmurun sesini duyuyordum. Bir şimşek akınca cehennem kaçkınlarına benzediklerini gördüm. Gerçekten ürkütücüydü. İlk olarak, onları Pazartesi gecesi alt edemeyebilirdim diye düşündüm. Ama bu gece canlarına okuyacaktım. Bu gece sürpriz unsuru benden yanaydı. Aralarına salıverilmiş görünmez bir kâbus olacaktım.

Kliner, adamları organize ediyordu. Kamyonetin arkasından bir levye çıkardı. Üç adamına işaret etti, hep birlikte eve doğru yürüdüler. Beşinci adam kamyonetin yanında kalacaktı. Yağmur yüzünden de kamyonete girecekti. Karanlık gökyüzüne ve sonra sürücü koltuğuna baktığını gördüm. Copu çıkarıp yürüdüm. Adam beni işitemiyordu.

Arkasına dönüp kamyonetin kapısına doğru bir adım attı. Bir an gözlerimi kapadım ve yüzü parçalanmış Joe'nun morgda yattığını gördüm. Roscoe'nun holündeki ayak izlerine bakarken dehşetten titrediğini gördüm. Herifin arkasından yaklaşp copu olanca gücümle kafasına indirdim. Adam kütük gibi devrildi yere. Boynunu sert bir tekmeyle kırdım. Biri gitmiş, dört kalmıştı.

Herifin cesedini çekip kamyonetin arkasına bıraktım. Eve doğru yürürken copu cebime sokup sustalayı sağ elime aldım. Evde tabancayı kullanmak istemiyordum. Gök gürültüsüne rağmen çok ses çıkarırdı. Kapının kilidi zorlanmış, kapı parçalanmıştı. Levye holün zeminine atılmıştı.

Ev büyüktü. Aramaları epey zaman alacaktı. Bence dördü bir arada arayacaklardı. Sonra ayrılırlardı. Yukarda ayak seslerini duyuyordum. Dışarı çıkararak birinin hole inmesini bekledim. Kırık kapının hemen yanma duvara yapıştım. Yağmur hâlâ bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Tropik bir kasırğa kadar berbattı.

Beş dakika kadar bekledikten sonra biri aşağı indi. Holde ayak seslerini işittim. Gardırobun kapağını açtığını duydum. Eve girdim. Arkası bana dönüktü. Tüfeklilerden biriydi. Benden hafifti. Arkasından uzanıp sol elimin parmaklarım gözlerine soktum. Elindeki tüfeği halının üzerine düşürdü. Adamı geriye çekip çevirdim, kapının dışına aldım. Parmaklarım hâlâ gözlerindeydi. Başını geriye atıp boğazını kestim. Bu filmlerdeki gibi bir tek zarif hareketle yapılmaz. Hiçbir bıçak o kadar keskin değildir. İnsanın boğazında epey sert kıkırdaklar vardır. Büyük güç harcayarak testere gibi ileri geri

sürtmek gerekir bıçağı. Epey uzun sürer ama işe yarar.

Kemiğe eriştiğinizde herif ölmüştür. Bu adam da istisna değildi. Fıskıran kanı yağmura karışıyordu. Varan iki.

Cesedi başlığından yakalayıp çektim. Koltukaltlarından ve omuzlarından tutup kaldırmak işe yaramazdı. Baş sallanıp düşerdi. Herifi otlar arasında bırakıp geri koştum. Tüfeği aldım. Ciddi bir silahtı. Bir Ithaca Mag-10. Bunlardan askerde görmüştüm. Kocaman mermileri vardır. Bir aracın yanından girip içerdeki insanı öldürür. Karşı karşıya geldiğinde de korkunçtur. Yalnızca üç mermi alır ama üçünü de salladığın zaman savaş da bitmiş sayılır.

Ben yine sustalıyı seçtim. Sessiz. Ancak destek gücü olarak tüfek Çöl Kartalı'ndan iyiydi. Tüfeğin iyi tarafı nişan almanın bir zevk olmasıdır. Aşağı yukarı hedefe doğru çevirdiğin sürece isabet ettirmemek imkânsızdır.

Kırılan kapıdan girip duvara yaslandım. Bekledim. Tahminimce artık evden çıkarlardı. Beni içerde bulamadıkları gibi az önce öldürdüğüm herifin de nerede olduğunu merak edeceklerdi. O nedenle dışarı çıkacaklardı. Kaçınılmazdı bu. Sonsuza kadar içerde kalamazlardı. Bekledim. On dakika, içerde tahtaların gacırdadığını duyuyordum. Ama aldırış etmedim. Er geç çıkacaklardı nasıl olsa.

Çıktılar, ikisi birlikte. Bir an durakladım. Yağmur naylon başlıkları üzerinde gümbürdüyordu. Copu çıkarıp sağ elime aldım. Birincisi hemen yere yığıldı. Ensesine öyle bir darbe indirmiştik ki, neredeyse kafası kopacaktı. Ancak ikincisi aniden kenara çekilince cop köprü kemiğini kırdı. Adam dizüstü çökünce sol elimdeki sustalıyı yüzüne sapladım. Sonra copu yine havaya kaldırdım. Boynunu kırmak için iki darbe daha gerekti. Varan dörttü.

İki cesedi yol kenarındaki çimenlerin arasına sürükleyip ötekinin üstüne attım. Dördünün işi bitmiş, bir de tüfek elde etmişim. Kamyonetin anahtarları da cebimdeydi. İçeride bir tek eli tüfekli Kliner kalmıştı.

Onu bulamadım. Nerede olduğunu bilmiyordum. Yağmurdan kurtulmak için eve girip dinledim. Hiç ses yoktu. Zaten çatıya vuran yağmurdan duymak imkânsızdı. Yağmur her şeyi beyaz gürültüden bir maske gibi örtüyordu. Eğer adam tetikteyse ve çevrede dolanıyorsa duyamayacaktım ki, bu da başlı başına bir sorundu.

Bahçe odasına girdim. Yağmur çatıyı titretiyordu. Durup kulak verdim. Adam holdeydi. Dışarı çıkmak üzere. Çıkıp da sağa dönerse çimenliğe yığıldığım üç adamının ölüsüne çarpacaktı. Ama sola döndü. Bahçe odasının pencereleri önünden geçti. Islak çimenler üzerinden kameriyeye doğru gidiyordu. Gürül gürül yağın yağmur altında iki metre ötemden geçerken baktım. Cehennemden çıkma bir hortlak gibiydi. Elinde uzun siyah bir tüfek olan bir hortlak.

Kadının verdiği anahtarlıkta bahçe odasının kapısının anahtarı da vardı. Kapıyı açıp dışarı çıktım. Yağmur itfaiyeci hortumundan fıskırıyormuş gibi çarptı yüzüme. Sessizce kameriyeye doğru yürüdüm. Kliner büyük yüzme havuzuna bakıyordu. Yağmur altında çömelip seyrettim. Yedi sekiz metre beriden beyaz naylon eşofmanına çarpan yağmurun sesini duyuyordum. Şimşekler gökyüzünü yırtıyor, gök gürültüsünün ardı arkası kesilmiyordu.

Onu elimdeki Mag-IO'la öldürmek istemedim. Cesetleri ortadan kaldırmam gerekiyordu. Yaşlı Kliner'in huzurunu kaçırmak zorundaydım. Burada neler olduğunu anlayamayacaktı. Oğlunun nereye gittiğini bilemeyecek, bu da dengesini bozacaktı. Bu durum benim güvenliğim açısından da çok önemliydi. Arkamda en küçük bir ipucu bile bırakamazdım. Tüfeği kullandığım takdirde ortalık berbat olacak, cesedi kaldırmak sorun çıkaracaktı. Parçalarının hepsini bulmak öyle kolay olacak iş değildi. Bekledim.

Kliner eğimli araziden havuza indi. Ben de ıslak çimenlerin arasından ayrılmadan çevresinden dolandım. Ağır ağır yürüyordu. Kaygılıydı. Tek başınaydı. Çevresini iyi göremiyordu. Yüzünü sıkı sıkı örten başlığı görüş alanını daraltıyordu. Mekanik bir oyuncak gibi kaskatı boynunu sağa sola çeviriyordu. Havuzun kenarında durdu. Bir metre arkasmday-dım. O başını çevirdikçe ben de sağa sola kayarak görüş alanına girmemeye çalışıyordum. Elindeki koca tüfekte havuzun üstünü tarıyordu.

Okuduğum kitaplara, gördüğüm filmlere göre onunla bir soylu gibi dövüşmeliydim. Burada kardeşim için bulunuyordum. Önümde onun cesedini bir çuval gibi tekmelemiş adam vardı. Yüzyüze çözümlenmeliydik aramızdaki sorunu. Hasmın kim olduğunu anlamalıydı. Neden ölmesi gerektiğini anlamalıydı. Erkek erkeğe. Ama gerçek hayat öyle değildi. Joe bütün o şeylere gülerdi.

Olanca gücümle copu kafasına savurdum. Eve gitmek üzere döndüğü sırada. Cop ıslak naylon üzerinde kaydı ve o içi kurşun dolu borunun ivmesi dengemi kaybetmeme neden oldu. Buzda kayan biri gibi düşüyordum. Kliner dönüp silahını kaldırdı. Ben kolumla namluyu yana ittim, yerde yuvarlanıp ateş açısının dışına çıktım. Tetiği çekince gök gürültüsünden beter müthiş bir patlama oldu. Kurşun berimizdeki ağaca çarparken yaprakların havaya uçtuklarını duydum.

Tüfeğin sert geri tepmesi adamı sarsmıştı ama ikinci mermiyi de namluya sürdü. Ben havuz kenarında çinilerin üstünde yatıyordum. Uzanıp iki elimle tüfeği yakaladım, namluyu yukarı itince yine havaya ateş etti. Korkunç bir patlama daha. Bu kere silah geri teperken ben asıldım ve tüfeği elinden aldım. Dipçiğiyle suratına vurdum. İyi bir vuruş olmamıştı. Ithaca'nın dipçiğinin ucu kalın lastik kaplıydı. Atış yapanın omzunu korumak için. Şimdi de herifin başını benim darbemden korumuştum. Adam yalnızca geriye doğru sallandı. Ben bacaklarına atılıp dengesini kaybettirdim. Kliner sırtüstü havuza düştü. Ben de üzerine atladım.

Havuzun derin tarafında birbirimizi yakalamak için çılgın bir uğraş veriyorduk. Bir yandan yağmur bütün şiddetiyle devam ediyor, diğer yandan klor gözlerimi ve burnumu yakıyordu. Sonunda naylon başlığı geri atıp ellerimi boğazına geçirdim. Boğazını olanca gücümle sıkıyordum. Warburton cezaevindeki o herif benim boğazımı sıkıldığını sanmıştı ama onunki benim Kliner'a yaptığım yanında bir âşığın okşaması gibi kalırdı. Ben herifin kafasını kopartıyordum. Sıktım sıktım ve başını suyun bir metre altında tuttum ölene kadar. Ölmesi uzun sürmedi. O durumda sürmez zaten. Suyu ilk giren suyun altında kalır. Bu ben de olabilirdim.

Suyun nerede bitip havanın nerede başladığını söylemek imkânsızdı. Herifin cesedini bırakıp kenara yüzdüm. Tutunup soluğumu toparladım. Hava bir karabasandı. Gök gürültüsü artık sürekli bir kükremeydi ve şimşekler çarşaf çarşaf çakıyordu. Havuzdan çıkmamakla insan daha kuru kalırdı bu yağmurda. Ama yapacak işlerim vardı.

Dönüp herifin cesedini kenara çektim. Dışarı çıktım, iki avuç naylon yakalayıp cesedi de çıkardım.

Bir ton çekiyordu. Havuz kenarında ayak ve kol bileklerinden sular fişkırlarak yatıyordu şimdi. Onu orada bırakıp garaja gittim.

Yürümek kolay değildi. Giysilerim ıslak ve soğuktu. Zırh giyinmiş olarak yürüyordum sanki. Ama garaja vardım ve anahtarı buldum. Kapıyı açıp ışığı yaktım. Üç arabalık bir garajdı. İçerde yalnızca öteki Bentley vardı. Charlie'ninkinin eşi. Hubble'm arabası. Koyu yeşil. Garajda dolaşırken parlak cilasında kendimi görüyordum. Bir el arabası gibi bir şey arıyordum. Bahçıvanların kullandığı her neyse ondan. Garaj bahçe aletleriyle doluydu. Büyük bir çim kesicisi, hortumlar falan. Uzak bir köşede aradığımı buldum.

El arabasını havuz kenarına götürdüm, İki tüfikle ıslak copu aldım, tüfekleri arabaya koyup copu yine cebime yerleştirdim. Cesedin ayakkabılarının ayaklarında olduğundan emin olduktan soma el arabasına yükledim. İte ite Bentley'in yanından geçirip kamyonetin arkasına geldim. Arka kapıları açıp cesedi içeri ittim. Sonra ben de kamyonete çıkıp iyice geriye çektim. Sonra ilk öldürdüğümün cesedini de onun yanına taşıdım, tüfekleri de üzerlerine attım, ikisinin işi tamamı.

Daha sonra el arabasını diğer üçünü attığım yere iteledim. Hepsini tek tek kamyonete taşıdım. El arabasını tekrar garaja götürdüm, bulduğum köşeye bıraktım. Tezgâhın üzerinden bir el feneri aldım. Kliner'in yanında getirdiği dört kişinin yüzlerini görmek istiyordum. Kamyonete dönüp feneri yaktım, cesetlere eğildim.

Kliner'm oğlunu tanıyordum. Diğer dördünün başlıklarını çekip maskelerini çıkardım. Işığı yüzlerine tuttum, ikisi depo bekçisiydi. Onları Perşembe günü dürbünle gözetlemiştim ve onlar olduğundan emindim. Belki bir askeri mahkemede yemin edemezdim ama bu gece o tür hukuki süreçlerle bir ilgim yoktu.

Diğer ikisini kesin olarak tanıyordum. Hiç kuşum yoktu, ikisi de polisti. Cuma gününün destek ekibi. Baker ve Stevenson'la lokantaya beni tutuklamaya gelmişlerdi. Daha sonra ikisini de karakolda görmüştüm. Onlar da işe karışmışlardı. Belediye Başkanı Teale'in gizli askerleriydiler.

Kamyonetten inince feneri götürüp aldığım yere bıraktım. Kapıları kilitleyip eve koştum. Heriflerin getirdikleri iki torbayı alıp Hubble'ın holüne getirdim, ışığı yaktım. Torbalarda yedek maske ve eldivenler vardı. Bir kutu mermi. Bir çekiç. Bir kutu on beş santimlik çivi. Dört de bıçak. Tıpta kullanılan türden, insan bakınca bile bir yeri kesilmiş gibi oluyordu.

Levyeyi kapıyı kırdıktan sonra attıkları yerden alıp torbaya soktum. Sonra her ikisini de yüklenip kamyonete götürdüm, cesetlerin üzerine attım. Kamyonetin arka kapılarını kapayıp kilitledim, yağmur altında bir kere daha eve koştum.

Öteki uca gidip bahçe odasının kapısını kapadım. Sonra mutfığa koştum. Fırın kapağını açıp ceplerimi boşalttım. Her şeyi yere dizdim. Yandaki dolapta iki fırın torbası buldum. Çöl Kartalı'nı söküp parçalarını tepsinin üzerine yerleştirdim. Yedek kurşunları da yanına bıraktım. İkinci tepsiye sustalıyı, copu, Bentley'in anahtarlarını, paralarını ve kâğıtlarını koydum. Tepsileri fırına yerleştirip altını en hafifte yaktım.

Sonra parçalanmış kapıyı elimden geldiğince düzeltip kapadım, Bentley'e uğramadan Kliner Vakfi

kamyonetine bindim. Arabayı çalıştırdım, geri geri giderek Beckman Sokağı'na çıktım. Yokuş aşağı kasabaya girdim. Yağmur hâlâ olanca şiddetiyle ön cama vuruyor, silecekler çalışıyordu. Kilise meydanını geçtim, sağa dönüp güneye giden yola girdim. Ortalık bomboştu. Sokaklarda benden başka kimse yoktu.

Üç yüz metre sonra Momsonlar'm araba yoluna girdim, kamyoneti Morrison'un Lincoln'ünün yanına park ettim. Kapıyı kilitledim. Morrison'un çitinin yanına koştu, anahtarları yandaki arsaya fırlattım. Sonra ceketime sıkı sıkı sarınarak yağmur altında yürümeye ve düşünmeye başladım.

Cumartesi başlayalı bir saat olmuştu. Demek ki Pazar'a bir günden az kalmıştı. Olay epey kesindi. Elimde sağlam üç gerçek vardı. Bir, Kliner'm özel kâğıda ihtiyacı vardı. İki, bunu ABD'den alması mümkün değildi. Üç, depo ağzına kadar bir şeyle doluydu.

O klima kutularının üstündeki yazı beni rahatsız ediyordu. Island Air-Conditioning, Inc yazısı değil. Baskı olanları düşünmüyordum. Öteki yazı. Seri numaraları. Benim gördüğüm kutularda, kutunun üzerindeki baskı dörtgenlerin içine elle yazılan seri numaraları. Onları görmüştüm. Stoller'm hız sınırını aşan kamyonetindeki kutular için de Jacksonville polisi aynı şeyi söylemişti. Elle yazılmış uzun seri numaraları. Neden? Kutular yeterli bir kamuflajdı. Florida'ya ve ötesine klima kutuları içinde gizli bir şey taşımak akıllıca bir hareketti. Oranın pazarları için gayet inandırıcı bir mal. Jacksonville polisi bunu yutmuştu. Üzerinde hiç durmamışlardı. Ama seri numaraları beni rahatsız ediyordu. Eğer kutularda klima cihazları yoksa neden seri numaraları yazılmıştı? Bu kamuflajı artık saçma boyutlara taşımaktı. O halde seri numaralarının anlamı neydi? O kahrolası kutuların içinde ne taşınmıştı?

Kendi kendime sorduğum soru buydu işte. Sonunda bana cevabı veren Joe oldu. Yağmur altında yürürken Kelstein'in titizlik hakkında söylediklerini düşünüyordum. Joe'nun kendini ifade ettiği çok hoş bir titizliği olduğunu söylemişti. Hazırladığı o küçük listeyi gözlerimin önüne getirdim. O gururlu büyük harfler. Telefon numaraları. Dipteki iki not. Stollerler'in garajı. Gray'in Kliner Dosyası. O listeyi bir kere daha kontrol etmem gerekiyordu. Ama birden Joe'nun bana Kliner'ın o kutulara ne koyduğunu öğrenmek istediğim takdirde Stoller'ın garajına gidip bir bakmamın iyi olacağını söylemekte olduğuna inandım.

Eve dönünce ilk işim Charlie Hubble'ın lüks mutfağında kahve aramak oldu. Makineyi çalıştırdıktan sonra fırını açıp eşyalarımı çıkardım. Bir saate yakın ısınmışlar ve kupkuru olmuşlardı. Copun lastiği biraz sertleşmişti. Onun dışında bir hasar yoktu. Tabancayı takıp doldurdum. Emniyeti kapalı olarak mutfak masası üzerine bıraktım.

Sonra Joe'nun bilgisayar çıktısında olması gerektiğine inandığım şeyi aradım. Ama bir sorun vardı. Hem de büyük bir sorun. Kâğıt kupkuruydu ama üzerindeki yazılar kaybolmuştu. Kâğıt bomboştu. Havuzun suyu mürekkebi silip götürmüştü. Çok hafif lekeler vardı ama okunmuyordu. Omuzlarımı silktim. Yüz kere okumuştum zaten. Belleğime güvenecektim.

İkinci durak bodrumdu. Kazanı çalıştırdım. Soyunup bütün giysilerimi Charlie'nin elekü'ikli kurutucusuna attım. Bir saate kurdum. Ne yaptığının pek farkında değildim. Askerdeyken çamaşırlarım bir onbaşının işiydi. Alır götürür, temiz ve katlanmış olarak getirirdi. O günlerden sonra hep ucuz şeyler almış, kullandıktan sonra atmıştım.

Yukarı çıplak çıkıp Hubble'ın banyosuna girdim, sıcak bir duş alıp yüzümdeki boyayı sildim. Suyun altında uzun uzun kaldım. Sonra bir havluya sarınıp kahvemi içmek için aşağı indim.

O gece Atlanta'ya gidemezdim. Yola çıksam bile sabahın üç buçuğundan önce varamazdım ki, o saate içeri girmem pek mümkün olmazdı. Ne gösterecek kimliğim vardı ne de geçerli bir yetkim. Gece ziyareti sorun olabilirdi. Bunu yarın sabaha bırakmalıydım.

Uyumayı düşündüm. Mutfak radyosunu kapayıp Hubble'ın çalışma odasına gittim. Televizyonu kapayıp çevreme bakındım. Ahşap duvarları ve geniş deri koltuklarıyla epey keyifli bir yere benziyordu. Televizyonun yanında bir stereo duruyordu. Bir Japon markası. Sıra sıra CD'ler ve kasetler. Bol miktarda Beatles. Hubble, John Lennon'la ilgilendiğini söylemişti. New York City'de Dakota'ya ve İngiltere'de Liverpool'a gitmişti. Aşağı yukarı her şey vardı. Bütün albümler, birkaç korsan kaset, ahşap bir kutuda satılan o CD koleksiyonu.

Masanın üzerinde bir raf vardı. Mesleki dergiler ve kalın kitaplar. Teknik bankacılık dergi ve raporları. Mesleki dergiler rafta bir metreye yakın yer tutuyordu. Banking Journal, Bank Management, Banker, Ban-ker's Magazine, Banker's Monthly, Business Journal, Business Week, Cash Management Bulletin, The Economist, the Financial Post. Alfabetik ve tarih sırasına göre dizilmiş. Son birkaç yılın rasgele sayıları. Tam takım değil. Sıranın sonunda ABD Maliye Bakanlığı raporları ve Bankacılık Dünyası diye bir şeyin bir iki sayısı, İlginç bir koleksiyon. Özenle seçilmiş gibi. Hubble belki de bunları uykusu kaçtığında okurdu.

Benim uykum kaçmayacaktı. Yatacak bir yatak aramak üzere odadan çıkarken aklıma bir şey geldi. Geri dönüp rafa bir kere daha baktım. Parmağımı dergilerin ve raporların üzerinden geçirdim. Sırtlarındaki tarihleri inceliyordum. Bazıları yeniydi. On taneden fazlası bu yılındı. Üçte birinden çoğu Hubble bankadan ayrıldıktan sonra yayınlanmıştı. Ayrılmak zorunda bırakılmasından sonra. Bunlar bankacılar için yayınlanırdı ve o sırada Hubble artık bankacı değildi. Ama bu kalın mesleki dergileri almaya devam etmişti. Bu gayet karmaşık şeyleri hâlâ okuyordu. Neden?

Dergilerden bir ikisini çekip çıkardım. Kapaklarına baktım. Kalın kapaklı, parlak renkli dergiler. Sırtlarının iki ucandan tutup sallayınca Hubble'm okuduğu sayfalar açıldı. Onlara baktım. Birkaç sayı daha çıkarıp onlara da baktım. Hubble'm havlusuna sarılı olarak deri koltuğuna oturup okudum. Raftaki bütün dergileri tek tek aynı yoldan inceledim. Bu iş tam bir saatimi aldı.

Sonra kitaplara başladım. Tek tek sırtlarını okurken tanıdık iki ada rastlayınca şaşırdığımı söyleyebilirim. Kelstein ve Barthelomew. Eski kalın bir ciltti. Kırmızı deri ciltli. Senato alt komisyonuna verdikleri rapor. Çıkarıp şöyle bir gözden geçirdim. Müthiş bir şeydi. Çok kapsamlı. Bilinen bütün kalpazanlık tekniklerinin tarihçeleri ele alınmıştı. Yakalanan her kalpazanlıktan örnekler verilmişti. Bir saat de onu okudum.

Önce kâğıt sorunları üzerinde yoğunlaştım. Kelstein, kâğıdın anahtar olduğunu söylemişti. Bartholomew ile banknot kâğıdı konusunda uzun bir ek hazırlamışlardı. Bana anlattıklarının bütün ayrıntıları buradaydı. Pamuk ve keten elyaf, kimyasal renklendirici, kırmızı ve mavi po-limer iplikleri. Kâğıt. Massachusetts'de Dalton'da Crane Şirketi tarafın-

dan üretiliyordu. Başımı salladım. Adını duymuştum. Onların ürünlerinden Noel kartı aldığımı hatırladım. Kalın bir kart ve krem rengi elyaf-lı bir zarf. Hoşuma gitmişti. Şirket 1879'dan beri Maliye Bakanlığı'na banknot kâğıdı üretiliyordu. Kâğıtlar yüz yılı aşkın bir süredir VVashing-ton'a zırlı araçlarla getirilirdi. Bugüne kadar bir tek yaprak bile çalınmış değildi.

Hubble'ın küçük kütüphanesini masası üzerine yığıp hepsini yine elden geçirdim. Bazı şeyleri iki üç kere okudum. Kontrol ediyor, karşılaştırıyor, bu dili anlamaya çalışıyordum. Sık sık da Senato raporuna dönüyordum. Tekrar tekrar okuduğum üç paragraf vardı. Birincisi Kolombiya'da Bogota'daki eski bir kalpazan çetesi hakkındaydı. İkincisi ondan daha eski bir Lübnan operasyonu. Hıristiyan Falanjistler geçmiş bir iç savaşta bazı Ermeni hakkâklarla işbirliği yapmışlardı. Üçüncüsü de kimya hakkında bazı temel bilgiler. Karmaşık formüller varsa da tanıdığım bir iki sözcük çıkıyordu. Bunları tekrar tekrar okudum. Mutfağa gittim. Joe'nun artık boş olan listesini aldım, uzun bir süre baktım. Sonra loş ve sessiz çalışma odasına dönüp masa ışığının altında saatlerce okudum.

Uykum gelmemiş, aksine canlanmışım. Heyecan ve şoktan titriyordum. Okumayı bitirdiğimde kâğıdı nasıl elde ettiklerini öğrenmişim. Kâğıdı nereden aldıklarını biliyordum. Geçen yıl o klima kutularında ne olduğunu biliyordum. Atlanta'ya gidip bakmama gerek kalmamıştı. Biliyordum. Kliner'ın deposunda ne biriktirdiğini biliyordum. O kamyonların her gün ne getirdiklerini biliyordum. Joe'nun kâğıdındaki E Unum Pluribus başlığının ne anlama geldiğini biliyordum. Neden o düsturun tersini seçmişti. Sona yirmi dört saat kala her şeyi biliyordum artık. Ta baştan sona kadar. Tepeden tırnağa. Çok kurnazca bir operasyondur. Profesör Kelstein kâğıdın temininin imkânsız olduğunu söylemişti. Ama Kliner onu haksız çıkarmıştı. Kliner kâğıdı elde etmenin bir yolunu bulmuştu. Çok basit bir yolunu.

Yerimden fırlayıp bodruma koştum. Kurutucunun kapağını koparır gibi açıp giysilerimi aldım, hemen orada giyindim. Havluyu yerden almadım bile. Mutfağa koşup ceketimi ihtiyacım olacak şeylerle doldurdum. Kırık kapıyı ardımda açık bırakarak kendimi dışarı attım. Bentley'e koştum, motoru çalıştırdım, geri geri caddeye çıktım, sessiz kasabadan geçerek kasaba dışına vurdum. Warburton yolunda bir daha sol yaparak yaşlı arabayı cesaret edebildiğim hızla sürdüm.

Bentley'in farları iyi aydınlatmıyordu. Yirmi yıllık tasarımdı ne de olsa. Şafağın sökmeye daha saatler vardı ve ay da sık sık bulutlarla örtülüyordu. Araba ıslak zemin üzerinde yalpalamaya başlayınca hızı kestim. Bir tarlaya dalmaktansa gideceğim yere on dakika geç varırdım. Joe olmak istemiyordum. Bilen ama ölmüş olan yeni bir Reacher kardeş olmak istemiyordum.

Ağaçlığı geçtim. Karanlık göğün önünde daha kara bir leke. Kilometrelerce ileride cezaevinin çevre ışıklarını görebiliyordum. Onu da geçtim. Sonra da kilometrelerce o ışığı dikiz aynamda gördüm. Sonunda köprüyü ve Franklin'i geçmiş, Georgia'dan çıkıp Alabama'ya girmiştik. Roscoe ile gittiğimiz Pond'un önünden geçtim. Kapalı ve karanlıktı. Bir buçuk kilometre sonra moteldeydim. Kantağı kapatmadan dışarı fırlayıp gece kâtibini uyandırdım.

“Burada Finlay adında biri kalıyor mu?”

Adam gözlerini ovuşturdu, kayıt defterine baktı.

“On bir numara.”

Motel tam gece havasına bürünmüştü. Yavaş, sessiz ve uykuda. Finlay'in odasını buldum. Polis arabası kapının önündeydi. Kapısını epey vurmam gerekti. Sonunda içerden sinirli bir homurdanma duyuldu. Ne dediğini anlamadım. Vurmaya devam ettim.

“Haydi, aç kapıyı, Finlay” diye seslendim.

“Kim o?”

“Reacher. Aç şu kahrolası kapıyı.”

Kapı açıldı. Finlay karşımdaydı. Onu uyandırmıştım. Üzerinde gri bir fanila ve don vardı. Çok şaşırılmıştım. Onun tüvit takımıyla uyuyor olacağını beklemiş olmalıydım. Ve de yeleğiyle.

“Ne istiyorsun?” dedi.

“Sana bir şey göstereceğim.

Esneyip gözlerini ovuşturdu.

“Saat kaç?”

“Ne bileyim ben. Beş, altı. Giyin haydi. Gidiyoruz.”

“Nereye?”

“Atlanta'ya. Sana bir şey göstereceğim.”

“Ne? Söylesen olmaz mı?”

“Giyin, Finlay. Gitmemiz gerek.”

Homurdandı ama giyinmeye de gitti, işi epey uzun sürdü. Belki on beş dakika. Banyoya girdi. Uykudan yeni uyanmış normal bir insan gibi girdi içeri. Fınlıy olarak çıktı. Tüvit takımı ve her şeyiyle.

“Tamam” dedi. “Ama beni boşuna kaldırdıysan...”

O kapıyı kilitlerden ben de arabaya gittim. Yanıma geldi.

“Sen mi sürüyorsun?”

“Beğenmiyor musun?” dedim.

Çok sinirli görünüyordu. Parıldayan Bentley’e baktı.

“Bindiğim arabayı başkalarının sürmesinden hoşlanmam. Ben kullanayım mı?”

“Benim umrumda bile değil” dedim. “Gir şu lanet arabaya.”

Sürücü koltuğuna oturdu. Ben de anahtarları büyük bir zevkle uzattım. Çok yorgundum. O sürerken arkama yaslandım. Hızlı sürüyordu. Benden hızlı. Esaslı bir sürücüydü.

“Neler oluyor?” diye sordu.

Ön tablonun ışığında gözleri parlıyordu.

“Her şeyi biliyorum artık.”

“Bana söyleyecek misin?”

“Princeton’a telefon ettin mi?” diye sordum.

“Bir saat konuştum. Herif çok şey biliyordu ama sonunda hiçbir şey bilmiyordu işte.”

“Sana ne söyledi?” diye sordum.

“Her şeyi anlattı. Akıllı biriydi. Bartholomew’un yanında çalışmış. Bartholomew ile öteki adam kalpazanlık araştırmasında önemli kişilermiş. Joe onlara damşıyormuş.”

Başımı salladım.

“Kelstein bana hepsini anlattı.”

Yüzüme baktı. Hâlâ sinirliydi.

“Öyleyse neden bana soruyorsun?” dedi.

“Senin vardığın sonuçları öğrenmek istedim. Nereye vardığınızı görmek istedim.”

“Bir yere varmadık. Bir yıl konuşmuşlar ve Kliner’in bu miktarda kalite kâğıt almasının imkânsız olduğuna karar vermişler.”

“Kelstein da aynı şeyi söyledi. Ama ben yine de püf noktasını buldum.”

Bu kez şaşkınlıkla baktı yüzüme. Uzaklarda Warburton’da cezaevinin ışıkları görünüyordu.

“Anlat bakalım” dedi.

“Uyan da sen bul, Harvardlı.”

Yine homurdandı. Hâlâ sinirliydi. Yola devam ettik. Cezaevi önündeki ışığın altından geçtik, gözleri yakan sarı ışık arkada kaldı sonra.

“Bir ipucu ver.”

“İki ipucu vereceğim” dedim. “Joe’nun kâğıdının başlığı. E Unum Pluribus. Sonra bir de Amerikan banknotlarının özelliğini düşün.”

Başını salladı. Düşündü. Parmaklarıyla direksiyonda trampet çaldı.

“E Unum Pluribus. ABD düsturunun tersi” dedi. “Birlikten çokluğa anlamında almamız gerekiyor yani.”

“Doğru. Peki, Amerikan banknotlarının diğer dünya paralarına göre özelliği nedir?”

Düşündü. Çok aşına olduğu için bulamadığı bir şeyi düşünüyordu. Yola devam ettik. Solda ağaçlığı geçtik. İleride ufuk çok hafifçe aydınlanmaya başlamıştı.

“Ne?” dedi.

“Ben dünyanın her yerinde buldum” dedim. “Antarktika’yı da sayarsan altı kıtada. Onlarca ülkede. Elimden çok çeşitli para geçti. Yen, mark, sterlin, liret, peso, won, frank, şekel, rupi. Şimdi de dolarım var. Ne görüyorsunuz?”

Finlay omuzlarını silkti.

“Ne?”

“Dolarlar hep aynı boydadır. Ellilik, yüzlük, onluk, yirmilik, beşlik ve birlik. Hepsi aynı boydadır. Bunu başka hiçbir ülkede görmedim. Her yerde yüksek değerli banknotlar düşük değerlilerden büyüktür. Bir en küçük banknottur, beş daha büyük, on ondan büyük ve öylece gider. Ama Amerikan dolarları hep aynı boydadır. Yüz dolarla bir doların farkı yoktur.”

“Eee?” dedi.

“Şimdi söyle bakalım, kâğıdı nereden alıyorlar?”

Bekledim. Camdan dışarı baktı. Bulamıyordu ve bulamadığı için de sinirleniyordu.

“Satın alıyorlar” dedim. “Tanesi bir dolara satın alıyorlar.”

İçini çekerek yüzüme baktı.

“Satın almıyorlar” dedi. “Bartholomew’nun adamı bunu açıkça belirtti. Kâğıt Dalton’da üretiliyormuş ve operasyon gayet sıkıymış. Yüz yirmi yılda bir tek tabaka bile kaybetmemişler. Öyle açıktan satış falan yapılmıyor, Reacher.”

“Yanılıyorsun, Finlay. Kâğıt açık piyasada satılıyor.”

Finlay yine homurdandı. Yola devam ettik. İlçe yolunun kavşağına geldik. Finlay yavaşlayıp sola döndü. Otoyola doğru yöneldik. Ufuk çizgisi sağımızdaydı şimdi. Giderek aydınlanıyordu.

“Ülke boyunca bir dolarlık banknot arıyorlar” dedim. “Hubble’m bir buçuk yıl önce üstlendiği rol buydu. Bankada da zaten nakit yönetiminde çalışıyordu. Nakit elde etmenin yolunu biliyordu. Bankalardan, alışveriş merkezlerinden, perakendeci zincirlerinden, süpermarketlerden, at yarışlarından, kumarhanelerden bir dolarlık banknot topluyordu. Büyük bir işti. Çok miktarda bir dolarlık gerekiyordu. Amerika’nın dört bir yanından gerçek bir dolarlık satın alıyorlardı. Haftada bir ton kadar.”

Finlay yüzüme baktı. Başını salladı. Anlamaya başlamıştı.

“Haftada bir ton, ha? Bu kaç para eder?”

“Bir milyon dolar. Yılda kırk tona ihtiyaçları vardı. Kırk milyon birer dolarlık.”

“Devam et.”

“Kamyonlar bunları Margrave’e depoya getiriyordu.”

Finlay bir daha salladı başını. Anlamıştı.

“Sonra da klima kutuları içinde gönderiliyorlardı” dedi.

“Evet. Bir yıl öncesine kadar. Sahil Güvenlik tarafından durdurulun-caya kadar. Yepyeni kutular, herhalde birkaç bin kilometre ötede bir karton kutu fabrikasından sipariş ediliyordu. Onları doldurup ağızlarını kapatıyorlar ve gönderiyorlardı. Ama göndermeden önce sayıyorlardı.”

“Haftada bir ton banknot nasıl sayılır?”

“Tartıyorlardı” dedim. “Dolu kutuyu teraziye koyuyorlardı. Bir dolarlığın onsu otuz dolar eder. Bir libresi de dört yüz seksen dolar. Bütün bunları dün gece okudum. Tartıyorlar, değerini hesaplıyorlar ve miktarı kutunun kenarına yazıyorlardı.

“Nereden biliyorsun?”

“Seri numaraları” dedim. “Kutunun içinde kaç para olduğunu gösteriyordu. ”

Finlay gülümsedi.

“Tamam. Ondan sonra kutular Jacksonville Beach’e gönderiliyordu, değil mi?”

“Evet. Bir gemiye yüklenip Venezuela’ya götürülüyordu. ”

İkimiz de sustuk. Eski ilçe yolunun başındaki depolara yaklaşıyorduk. Hemen solumuzda evrenimizin merkezi gibi yükseliyordu depolar. Metal duvarları solgun şafak ışığını yansıtıyordu. Finlay yavaşladı. Geçerken başımızı çevirip baktık. Sonra rampadan otoyola çıktık. Kuzeye Atlanta’ya doğru yol almaya başladık. Finlay gazı köklede.

“Venezuela’da ne var?” diye sordum.

Omuzlarını silkti.

“Pek çok şey, değil mi?”

“Kliner’in kimya fabrikası” dedim. “Çevre sorunlarından sonra oraya taşınmıştı.”

“Ne çıkar bundan?”

“Fabrika ne yapıyor?” diye sordum. “O kimya fabrikası ne işe yapıyor?”

“Pamukla ilgili bir şeyler” dedi.”

“Doğru. Sodyum hidroksit, sodyum hipoklorür, klor ve su. Bütün bu maddeleri birleştirirsen ne elde edersin?”

Omuzlarını silkti. Adam polisti, kimyager değil.

“Beyazlatıcı” dedim. “Özellikle pamuk elyaf için epey güçlü bir beyazlaştırıcı.”

“Eee?” dedi.

“Bartbolomew’nun adamı sana banknot kâğıdı hakkında ne söylemişti?” diye sordum.

Finlay’in soluğu tutulur gibi oldu.

“Banknot kâğıdı pamuk elyafından yapılır. Biraz da keten. Banknotları siliyorlar demek. Tanrım, Reacher, mürekkebi siliyorlar, inanamıyorum. Birlik dolarları siliyorlar ve kırk milyon gerçek banknot kâğıdı elde ediyorlar. ”

Yüzüne bakıp sıırtım, sağ elini uzattı. Arabanın içinde bir çak yaptık.

“Şimdi anladın, Harvard’lı” dedim, “işte yaptıkları bu. Bundan hiç kuşku yok. Kimyasal tarafını halletmişler ve birlikleri yüzlük olarak yeniden basıyorlar. Joe, E Unum Pluribus’la bunu kastetmişti.

Birden çokluğa. Bir dolardan yüz dolar çıkar.”

“Mürekkebi siliyorlar, ha?” diye söylendi Finlay. “Bu ne demek biliyor musun? Şu anda depo, yerden tavana kadar kırk ton gerçek bir dolarlıkla dolu demek. Kırk milyon dolar var orada. Sahil Güvenlik’in geri çekilmesini bekleyen kırk ton. Onları suçüstü yakaladık, değil mi?”

Mutlulukla güldüm ben de.

“Evet. O yüzden o kadar telaş içindeler. O yüzden paniğe kapılmış durumdalar.”

Finlay başını salladı, ön cama bakıp sırttı.

“Bütün bunları nasıl anladın?”

Hemen cevap vermedim. Yola devam ettik. Atlanta’nın güney eteklerine yaklaşıyorduk. İnşaat ve ticaret bölgenin giderek artan gücünü doğruluyordu. Vinçler kentin güneyini dışarıdaki kırsal boşluğa doğru genişletmeye hazır bekliyorlardı.

“Adım adım yürümeliyiz” dedim. “Önce olayı sana kanıtlamalıyım. Sana gerçek bir dolarlıkla dolu bir klima kutusu göstereceğim.”

“Nerede?”

“Stoller’in garajında.”

“Tanrı aşkına, Reacher. Orası yandı. İçerde bir şey yoktu. Olmuş olsaydı bile şimdiye kadar Atlanta polisleri ve itfaiyecileri paylaşmışlardır.”

“Ben yandığına dair bir bilgi almış değilim” dedim.

“Sen ne diyorsun? Telekte okuduğumu söylemişim ya.”

“Sen nerede öğrenim gördün?” dedim.

“Bunun ne ilgisi var şimdi?”

“Kesinlik” dedim. “Bu bir zihin alışkanlığıdır, İyi eğitimin de yararı vardır. Joe’nun bilgisayar çıktısını görmüştün, değil mi?”

Finlay başını salladı.

“Sondan ikinci satırı hatırlıyor musun?”

“Stoller’in garajı.”

“İyi düşün şimdi. Eğer Stoller’in garajı yazsaydı garaj bir kişiye ait olurdu. Ama Stollerler’in garajı yazıyordu. Stollerler’e ait olan garaj. Çoğul. Stoller soyadında iki kişiye ait olan garaj. Golf

sahasının oradaki evde Stoller soyadlı iki kişi yaşıyordu. Judy ve Sherman evli değillerdi. Stoller soyadında iki kişinin bulunacağı tek yer, Stoller'ın anababasının oturdukları ev olabilirdi. Orada da bir garaj vardı.”

“Yani sence anababasının evine bir kutu mu sakladı?”

“Mantık öyle diyor. Kendi garajındaki kutular boştu. Ama Sherman geçen Perşembe öleceğini bilmiyordu. O nedenle başka bir yerde de para saklamış olması mümkündü. Yıllarca hiç çalışmasına gerek kalmadan yaşayabileceğini düşünüyordu.”

Yükseltilmiş otoyoldan şehrin eteğini dolaştık, havaalanının yakınlarından geçtik. Şehrin yoksul mahallelerine girdiğimde saat de yedi buçuk olmuştu. Sabahın yumuşak ışığında semt hiç de kötü görünmüyordu. Sokağı ve evi kolayca buldum.

Arabadan inip doğruca kapıya gittik. Başımı sallayınca Finlay armasını çıkarıp kapıyı yumrukladı. Holde döşemenin gacırdadığını duyduk. Kilitler açıldı, sürgüler çekildi. Sonra kapı aralandı. Sherman Stoller'ın annesi karşımızdaydı. Uyanık görünüyordu. Yataktan kaldırmış değildik. Kadın konuşmadan bize baktı.

“Günaydın, Bayan Stoller” dedim. “Beni hatırladınız mı?”

“Polissiniz” dedi. Finlay armasını gösterdi. Kadın başını salladı.

“İçeri gelin” dedi.

Arkasından yürüyüp mutfağa girdik.

“Ne istemiştiniz?” diye sordu kadın.

“Garajınızı görmek istiyoruz, hanımefendi” dedi Finlay. “Oğlunuzun oraya çalıntı bir eşya sakladığını düşünüyoruz.”

Kadın bir an durakladı. Soma dönüp duvardaki çividen bir anahtar aldı. Bir şey söylemeden bize uzattı. Sonra dar koridordan geçip başka bir odaya girdi. Finlay bana bakıp omuzlarını silkti, ön kapıdan çıkıp yandaki garaja gittik.

Garaj tek arabanın bile güç sığabileceği harap bir yerdi. Finlay kapıyı açtı, içerde iki büyük karton kutu dışında bir şey yoktu. Arka duvarın önünde. Sherman Stoller'ın yeni evinde gördüğüm boş kutuların eşi. Is-land Air-Conditioning, Inc. Ama bunlar bantla sarılmıştı. Üzerlerinde elle yazılmış seri numaraları vardı. Dikkatle baktım. Rakamlara bakılırsa her birinde yüz bin dolardan fazla vardı.

Finlay ile durup kutulara baktık. Öylece baktık. Ben gidip birini ortaya çektim, Morrison'un sustalısıyla bandı yardım, kapağını açtım. Kutuyu ters çevirdim soma.

Yere banknotlar boşaldı. Binlerce ve binlerce birer dolarlık. Kimi yeni, kimi buruşuk kimi tek tek, kimi rulo halinde. Banknot ırmağı Finlay'in ayaklarına kadar uzandı. Finlay çömelip ollerini para gölüne soktu. İki avuç kavrayıp kaldırdı. Garaja yalnızca kirli bir tek camdan soluk bir ışık giriyordu.

Bir paraya bir birbirimize baktık.

“Ne kadar?” diye sordu.

Kutuya bir tekme atıp yazılı tarafını çevirdim. Yere biraz daha para döküldü.

“Yaklaşık yüz bin dolar.”

“Ya ötekinde?”

Öteki kutuya baktım. Uzun seri numarasını okudum.

“Bu daha iyi istif edilmiş olmalı. Yüz binden biraz fazla.”

Başımı salladı. Paraları bırakıp ellerini yığının arasında dolaştırdı. Sonra doğruldu, tekmeler savurmaya başladı. Kuru yapraklarla karşılaşmış bir çocuk gibi. Ben de ona katıldım. Artık havada banknotlar uçuşuyordu. Birbirimizin sırtına şaplaklar indiriyor, garajın zeminindeki banknotları havalandırarak dans ediyorduk.

Finlay Bentley’i geri geri garaj kapışma yanaştırdı. Banknotları klima kutusuna doldurmaya çalıştım ama hepsini sokamadım. Tomarlar dağılmıştı. Bunun üzerine ellerimle bastıra bastıra doldurmaya çalıştım. Ama umutsuzdu. Garajda en az otuz bin dolar kalmış olmalıydı.

“Kapalı kutuyu alalım, gerisi için sonra geliriz” dedi Finlay.

“Fıçıda bir damla su” dedim. “Onları da içerdeki yaşlı çiftte bırakalım. Emeklilik fonu gibi. Oğullarından kalan miras gibi.”

“Tamam” dedi.

Kapalı kutuyu dışarı çekip Bentley’in garajına soktuk. Kolay olmadı. Kutu çok ağırdı. Yüz bin dolar yüz kiloya yakındır. Bir an soluk soluğa durup dinlendik. Sonra garaj kapısını kapadık. Öteki yüz bini orada bırakmıştık.

“Picard’a telefon edeceğim” dedi Finlay.

Eve girdi. Ben de Bentley’in sıcak kaputuna dayanıp sabah güneşine bıraktım kendimi. İki dakika sonra çıktı Finlay.

“Bürosuna gitmemiz gerekiyor. Strateji toplantısı.”

Direksiyona o geçti. Şehir merkezine doğru yola çıktık

“Tamam, kanıtladın” dedi. “Şimdi bana bunu nasıl düşünebildiğini anlat.”

“Joe’nun listesini bir kere daha kontrol etmek istemiştim. Ama liste klorlu suda silinmişti.”

Finlay bana baktı.

“Yani bundan mı çıkardın?”

“Hayır, Senato’nun raporundan. İki kısa paragraf vardı. Biri Bogota’da eski bir kalpazanlık hakkında. Bir de birkaç yıl önce Lübnan’da. Onlar da boş kâğıdın üstüne baskı yapabilmek için gerçek banknotları siliyorlardı.

“Demek Kliner’ın fikri öyle pek özgün değilmiş. ”

“Hiç değilmiş. Ancak ötekiler bunu gayet küçük çaplı olarak yapmışlar. Kliner ise çok büyük çapa ulaştırmış. Âdeta bir sanayi. Kalpazanlığın Henry Ford’udur o. Ford otomobili değil, seri üretimi icat etmişti, değil mi?”

“Senato raporunda bu silme işi yazılı mıydı? Bartholomew ya da Kelstein bunu nasıl göremediler? Raporu onlar yazmışlardı, değil mi?”

“Bartholomew fark etti sanırım” dedim. “Yazdığı elektronik postanın nedeni oydu. O anda hatırlamıştı. Rapor uzun zaman önce yazılmıştı ve binlerce sayfaydı. Paraların silinmesi küçük bir dipnotuydu. Gayet küçük çaplı operasyonlara ilişkindi. Adamları suçlayamayız, ikisi de yaşlıydı. Hayal güçleri yoktu.”

Finlay omuzlarını silkip arabayı bir yangın musluğunun önüne park etti.

Picard bizi iç kapayıcı holünde karşılayıp bir yan odaya soktu. Bildiklerimizi anlattık. Başını sallarken gözleri parlıyordu. Büyük bir olayla karşı karşıyaydı.

“Mükemmel iş çıkardınız, dostlarım” dedi. “Ama şimdi karşımızda kimler var? Bu İspanyol asıllılar yabancılardır, kiralık adamlardır. Zaten saklı da değiller. Ama özgün on kişiden beşini hâlâ bilmiyoruz. Onları teşhis edemedik. Bu da işimizi güçleştirebilir. Morrison, Teale, Baker ve baba oğul Kliner’ları biliyoruz. Diğer beşi kim? Kasabadan herhangi biri olabilir, değil mi?”

Başımı salladım.

“Yalnızca bir kişiyi teşhis etmemiz gerek” dedim. “Dün gece dördünü daha saptadım. Yalnızca onuncu kaldı. ”

Picard ile Finlay oturdukları yerde doğruldular.

“Kimler?” diye sordu Picard.

“Depodaki iki bekçi ve daha iki polis. Geçen Cuma gününden destek ekibi.”

“Yine mi polis? Tüh!” diye söylendi Finlay.

Picard başını salladı. Devasa ellerini masaya dayadı.

“Siz şimdi Margrave’e dönün. Başınıza iş açmamaya çalışın ama gerektiği takdirde de tutuklamaları yapın. Bu onuncu kişi konusunda çok dikkatli olun. Herhangi biri olabilir. Ben arkanızda olacağım. Roscoe’yu almam için bana yirmi dakika tanıyın, sonra orada görüşürüz.”

Kalkıp el sıkıştık. Picard yukarı çıkarken Finlay ile ben de Bentley’e döndük.

“Nasıl?” diye sordu bana.

“Baker” dedim. “Dün gece rastladım. Hubble’m evine bazı belgeler aramak için gideceğimi söyledim. Sonra oraya gidip neler olacağını bekledim. Kliner’m oğlu ile dört adamı geldiler. Beni Hubble’m yatak odası duvarına çivilemek için. ”

“Sonra ne oldu peki?”

“Hepsini temizledim. ”

Finlay saatte yüz kırk kilometre giderken yan gözle bana baktı.

“Temizledin mi? Kliner’ın oğlunu öldürdün mü?”

Başımı eğdim. Bir süre konuşmadı. Hızını yüz otuz kilometreye indirdi.

“Nasıl?”

“Pusuya düşürdüm. Üçünün kafasına vurdum. Birinin boğazını kestim. Kliner’ı de havuzda boğdum. Joe’nun listesi o yüzden ıslanıp silindi.”

“Tanrım” dedi. “Beş kişiyi öldürdün. Bu çok korkunç bir şey, Reacher. Neler hissediyorsun?”

Omuzlarımı silktim. Kardeşim Joe’yu düşündüm. Onu on sekiz yaşında uzun boylu bir genç olarak West Point’e giderken gördüm. Molly Beth Gordon’un evrak çantasını kaldırıp bana gülümsediğini gördüm. Finlay’e bakıp sorusunu bir soruyla cevapladım.

“Böcek ilacı kullanırken neler hissedersin?”

Başımı, ıslaklığımı silkinerek temizleyen bir köpek gibi salladı.

“Yalnızca dördü kaldı” dedi. “Bu onuncu için neler hissediyorsun?”

“Kim olduğu önemli değil. Şu anda diğer üçüyle depodadır. Elemanları azaldı. Hepsi bu gece nöbet tutacaktır. Yarın yükleme işi var. Dördü de.”

Bentley’in radyosunu açtım. Kromajlı kocaman bir şeydi. Yirmi yıllık İngiliz malı. Ama çalışıyordu. Müzik dinleyerek uyanık kalmaya çalıştım.

“İnanılacak gibi değil” dedi Finlay. “Margrave gibi bir yer böyle bir işe nasıl girer?”

“Nasıl mı başladı? Eisenhower’la. Bütün kabahat onun.”

“Eisenhower mı? Onun bu işle ne ilgisi var?”

“Eyaletlerarası otoyolları o inşa etti. Margrave’i öldürdü. Eskiden yalnızca o ilçe yolu vardı. Herkes ve her şey Margrave’den geçirdi. Kasaba pansiyonlar ve barlarla doluyordu, insanlar buradan geçerken para bırakırlardı. Sonra otoyollar yapıldı, hava yolculuğu ucuzladı ve kasaba birden öldü. Otoyol yirmi kilometre ötesinden geçtiği için haritada bir noktaya dönüştü.”

“Demek suç otoyolun?”

“Belediye Başkanı Teale’in suçu” dedim. “Kasaba para kazanmak için depo arazisini sattı, değil mi? Anlaşmayı Teale yaptı. Ama yeni para kötü paraya dönüşünce itiraz edecek cesareti yoktu. Kliner kasabayı hazırladığı sahtekârlık için kullanmaya niyetlendi ve Teale de onun yatağına atlamakta bir sakınca görmedi.”

“Siyasetçi” dedi Finlay. “Siyasetçiler paraya asla hayır demezler. Para da az değildi. Teale o parayla bütün kasabayı yeniden inşa etti.”

“Parayla bütün kasabayı boğdu” dedim. “Burası bir lağımdan başka bir şey değil artık. Hepsi pisliğin içinde yüzüyor. Belediye başkanından kiraz ağaçlarını cilalayan herife kadar.”

Bir süre sustuk. Radyonun düğmesini çevirdim, Albert King'in bana eğer kötü talih de olmasaydı talih nedir bilmeyeceğini söylemesini dinledim.

“Ama neden Margrave?”

Yaşlı Albert bana kötü talihin ve belanın tek dostu olduğunu söyledi.

“Coğrafya ve fırsat” dedim. “Yeri mükemmel. Bir sürü otoyol burada buluşuyor ve Florida'ya dümdüz giden bir yolu var. Sakin bir yer ve kasabayı yönetenler de söylenileni sorgusuz yerine getirecek pislikler.”

Finlay yine sessizleşti. Güneye ve doğuya akan dolarları düşünüyordu. Sağanaktan sonra suların akması gibi. Margrave'de küçük bir işgücü suların akışına yol veriyordu. En küçük bir aksaklıkta delik tıkanacaktı. Lağım gibi. Bütün kasabayı boğacak kadar para. Yolun sonuna kadar bir daha konuşmadı.

Karakol kapısına en yakın yere park ettik. Araba kapının camında yansıyor. Yüz bin dolarlık antika bir siyah Bentley. Yüz bin dolar da bagajda vardı. Georgia Eyaletinin en değerli arabası. Bagajı açtım. Ceketimi klima kutusunun üstüne yaydım. Finlay'ı bekledim, birlikte kapıya yürüdük.

içerde nöbetçi memurdan başka kimse yoktu. Bizi başıyla selamladı. Kayıt tezgâhının önünden geçip arkadaki odaya girdik, kapıyı kapadık. Finlay, huzursuz görünüyordu.

“Onuncu kişinin kim olduğunu bilmek istiyorum” dedi. “Herkes olabilir. Kayıt memuru olabilir. Bu işte şimdiye kadar dört polis vardı.”

“O değil” dedim. “Onun bir şey yaptığı yok. O taburede bütün gün kışını şişiriyor. Stevenson olabilir ama. Hubble'la ilişkisi vardı.”

Finlay başını salladı.

“Hayır, Teale başa geçince onu devriye görevinden aldı. Hep gözünün önünde olmasını istedi. Ama herkes olabilir. Eno olabilir. O da aksi herifin biridir.”

Yüzüne baktım.

“Sen de aksi herifin birisin, Finlay. Aksilik kimseyi suçlu yapmaz.” Omuzlarını silkti.

“Ne yapacağız şimdi?”

“Roscoe ile Picard'ı bekleyeceğiz. Sonrasına bakarız.”

Ben masanın kenarına oturup ayaklarımı sallamaya koyuldum. Finlay ise pahalı halıyı arşınlayıp durdu. Yirmi dakika kadar bekledikten sonra kapı açıldı. Picard gelmişti. O kadar iriydi ki, kapının tümünü dolduruyordu. Finlay'ın bir aksilik varmış gibi ona baktığını görünce bakışlarımı o yana kaydırdım.

Picard'da ters olan iki Şey vardı. Roscoe yanında değildi. İkincisi, o kocaman elinde bir beylik ,38'lik tabanca tutuyordu. Tabanca da Finlay'e yöneltilmiŐti.

Finlay'ın soluğu kesilmişti. "Sen, ha?"

Picard buz gibi bir gülümsemeyle baktı.

"Ta kendisi. Doğrusu sizlere çok teşekkür ederim. İkiniz de bana çok yardımcı oldunuz. Çok düşünceliydiniz. Attığınız her adımı bana bildirdiniz. Bana Hubble'ları verdiniz, Roscoe'yu verdiniz. Doğrusu bundan fazlasını isteyemezdim."

Finlay olduğu yerde donup kalmıştı. Titriyordu.

"Sen, ha?" dedi bir daha.

"Bunu Çarşamba günü anlamam gerekirdi, sersem herif" dedi Picard. "Joe'nun oteline adamımı sana söylememden iki saat önce göndermiştim. Beni düşkünlüğüne uğrattın. Bu sahneyi çok daha önce yaşayacağımı sanıyordum."

Bize bakıp gülümsedi. Finlay başım çevirip bana baktı. Söyleyecek bir şey bulamıyordum. Hiçbir şey düşünemiyordum. Picard'm kapıyı dolduran cüssesine bakıyor ve bunun hayatımın son günü olacağını hissediyordum. Hayatım bugün sona erecekti.

"Finlay'ın yanına geç" dedi Picard.

Odanın içine doğru iki dev adım atmıştı ve silahı bana doğrultuyordu. Elindeki kısa namlulu yeni bir ,38'lik olduğuna dikkat ettim. Bu kadar kısa mesafeden isabet ettirmemesi imkânsızdı. Ancak bir .38'lik hedefi öldürmeye yetmeyebilirdi, iki kişiydik. Finlay'ın tabancası tüvit ceketinin altındaki omuz askısmdaydı. Bir an kurtulma şansımızı düşündüm. Ama sonra Belediye Başkanı Teale'in de Picard'ın ardından odaya girdiğini görünce düşünmeyi bıraktım. Adamın ağır bastonu sol elindeydi ama sağında da bir polis Ithaca Mag-10 vardı ki, onu doğrulttuğu yer hiç önemli değildi.

"Şu yana geç" dedi Picard.

"Roscoe nerde?" diye sordum.

Güldü. Yalnızca güldü ve tabancasıyla Finlay'ın yanına geçmemi işaret etti. Masadan inip dediğini yaptım. Ayaklarım kurşun gibi ağırdı. Yürümeye çalışan bir sakat gibiydim.

Finlay'ın yanında durdum. Teale elindeki dev tabancayla ikimizi de hedef aldı. Picard elini Finlay'ın ceketinin içine soktu. Tabancasını kılıfından çıkarıp kendi ceketinin cebine attı. Ceket tabancanın ağırlığıyla açıldı. Bir çadır boyundaydı. Yana bir adım atıp benim üstümü yokladı. Silahsızdım. Ceketim Bentley'in bagajındaydı. Sonra bir adım gerileyip Teale'in yanına geçti. Finlay, Picard'a bakarken kalbi parçalanıyormuş gibiydi.

"Bu iş ne zaman başladı?" diye sordu. "Dostluğumuz çok eskilere dayanıyor, değil mi?"

Picard omuzlarını silkti.

“Sana daha Mart’ta buraya gelmemeni söylemişim. Seni uyarmıştım. Değil mi? Ama beni dinlemedin, inatçı herif. Eh, şimdi de hak ettiğine kavuştun, dostum.”

Picard’ın homurdanmasını dinlerken Finlay’e kendimden çok acıdım. Ancak o sırada içeri Kliner girdi. Yırtıcı dişleri parlıyordu. Gözleri beni delip geçecek gibiydi. Sol elinde bir İthşca Mag-10 da o taşıyordu. Sağ elinde de Joe’yu öldüren silah vardı ve o da bana doğrultulmuştu.

Bu bir Ruger Mark H’ydi. ,22’lik bir otomatik. Susturuculu. Yakından öldürmekten zevk alan katiller için. Gözlerimi silaha diktim. Dokuz gün önce o susturucunun ucu kardeşimin şakağına değmişti. Bundan hiç kuşku yoktu. Bunu hissedebiliyordum.

Picard ile Teale masanın arkasına geçtiler. Teale koltuğa oturdu. Picard onun omzu üzerinde kule gibi yükseliyordu. Kliner tabancasıyla Finlay ile bana oturmamızı işaret etti. Tüfeği sopa gibi kullanıyordu. Bizi kıpırdatmak için kısa kesik hareketler. Oturduk. Büyük masanın önünde yan yanaydık. Teale’e bakıyorduk. Kliner kapıyı kapayıp yaslandı. Tüfeği kalçası hizasında tek eliyle tutuyordu. Başına nişan almıştı. Susturuculu tabanca yere çevriliydi.

Sırayla üçüne de baktım. Teale meşin gibi yüzünde bin bir nefretle bana bakıyordu. Sarsılmıştı. Korkunç bir stres altında gibiydi. Umutsuz görünüyordu. Sanki her an yere yığılacakmış gibi. Pazartesi rastladığımdan bu yana yirmi yıl yaşlanmıştı sanki. Picard daha iyiydi. Büyük bir atletin sakinliği vardı onda. Eski lisesini ziyarete gelmiş bir futbol yıldızı ya da Olimpiyat şampiyonu gibi. Başparmağını bacağına vurup duruyordu. Onda da bir stres vardı.

Yan gözle Kliner’a baktım. Dikkatle baktım. Onda görececek bir şey yoktu. Katı ve kuruydu. Kıpırdamıyordu. Yüzünden ve bedeninden hiçbir şey belli olmuyordu. Tik ağacından yontulmuş bir heykel gibiydi. Ancak gözleri bir tür zalim enerjiyle yanıyordu. Kemik gibi sert yüzünde bana alayla bakmaktaydılar.

Teale masanın çekmecesinden Finlay’in sesimi kaydettiği kasetçaları çıkardı. Arkasındaki Picard’a verdi. Picard tabancasını masaya bıraktı, kordonları açıp fişi prize soktu. Mikrofonu bir yana bıraktı. Bir şey kaydedecek değillerdi. Bize bir şey dinleteceklerdi. Teale uzanıp masa üstündeki interkomun düğmesine bastı. Sessizlikte ekip odasındaki zilin sesini duydum.

“Baker, buraya gelir misin?” dedi Teale.

Kliner kapının önünden çekildi, Baker içeri girdi. Üniformalıydı. .28’liği kılıfındaydı. Bana baktı. Sırtımadı. Elinde iki kaset vardı. Teale kasetleri aldı, ikincisini seçti.

“Bu kaseti dinleyin, ilginç bulacaksınız” dedi.

Kaseti taktı, düğmeye bastı. Motor çalıştı, hoparlörden bir cızırtı geldi, sonra Roscoe’nun sesini duyduk. Panik içindeydi. Odayı doldurmuştu.

“Reacher?” dedi Roscoe’nun sesi. “Bu sana mesaj, tamam mı? Sana dediklerini yap yoksa başım belaya girecek. Eğer bunun nasıl bir bela olduğu hakkında kuşkun varsa morga gidip Bayan Morrison’un otopsi raporunu okumanı söylediler. İşte öyle bir bela içindeyim. Bana yardım et, tamam

mi? Mesajım bu kadar, Reacher. ”

Kadının sesi cızırtılar arasında kayboldu. Sanki mikrofonun önünden kabaca tutulup çekilmiş gibi soluğunun kesildiğini duydum. Teale aleti kapadı. Öylece baktım yüzüne. Vücut ısım düşmüştü. Artık kendimi bir insan olarak hissetmiyordum.

Picard ile Baker bana bakıyorlardı. Keyifle sırıtarak. Sanki koz ellerindeymiş gibi. Teale kaseti çıkardı, diğerini kaldırıp bana gösterdikten sonra alete taktı. Düğmeye bastı.

“Bir tane daha” dedi. “Dinle.”

Aynı cızırtı duyuldu. Sonra Charlie Hubble’ın sesini duyduk. İsteri içindeydi. Pazartesi sabahı evinin önünde olduğu gibi.

“Hub?” dedi Charlie’nin sesi. “Charlie. Çocuklar yanımda. Evde değilim. Eğer bunun ne demek olduğunu anlıyorsan. Sana bir mesaj iletmem söylendi. Eğer geri gelmezsen çocuklara bir şey olacak. Bana senin ne olacağını bildiğini söylediler. Sana ve bana yapılacak şey bu kere çocuklara yapılacaktı. Onun için hemen gel, tamam mı?”

Ses bir panik hıçkırığı ile kesildi. Teale düğmeye bastı, kaseti çıkarıp masanın üstüne bıraktı. Tam benim önüme. Sonra Kliner görüş alanıma girdi.

“Bunu yanma alacaksın” dedi. “Hubble’ı her nereye sakladıysan oraya götüreceksin ve ona dinleteceksin.”

Finlay ile birbirimize şaşkınlıkla baktık. Sonra kendime gelip Kli-ner’a döndüm.

“Siz Hubble’ı öldürdünüz” dedim.

“Bana palavra sıkma” dedi. “Öldürecektik ama sen onu kaçırdın. Charlie söyledi, bir yerde saklıymuşsun. ”

“Charlie mi söyledi bunu?”

“Kocasının nerede olduğunu sorduk. Onu ancak senin bulabileceğini söyledi. Bunda ısrar etti. O sırada küçük kızının bacakları arasında bir bıçak tutuyorduk. Kocasının erişemeyeceğimiz bir yerde olmadığına bizi inandırmaya çalıştı. Senin ona yardım edip yol gösterdiğini söyledi. Onu ancak sen bulabilirmişsin. Kadının yalan söylemediğini umarım herkesin iyiliği için. ”

“Onu siz öldürdünüz” dedim. “Benim hiçbir bilgim yok.”

Kliner başını sallayıp içini çekti.

“Palavrayı bırakalım” dedi çok alçak bir sesle. “Sen saklıyorsun ve bizim de ona ihtiyacımız var. Hem de hemen. Bizim için çok acil. İşimizi yürütmek için birkaç seçeneğimiz var. Seni döverek istediğimiz bilgiyi senden alırız. Bunu konuştuk. Bu bir taktik sorun, değil mi? Ama bizi yanlış yöne göndereceğini düşündük. İşimiz de çok sıkışık. Bunun en iyi seçeneğin olacağını düşünürdün, değil

mi?”

Benden bir cevap bekledi. Ama alamadı.

“Onun için şu karara vardık” diye devam etti. “Onu almaya giderken Picard da yanında olacak. Hubble’ın olduğu yere vardığınızda Pi-card beni arayacak. Cep telefonumdan. Numarayı biliyor. Sonra üçünüz buraya geleceksiniz, tamam mı?”

Cevap vermedim.

“Hubble nerede?” diye Kliner birden sordu.

Konuşmak için ağzımı açarken elini kaldırıp susturdu.

“Dediğim gibi, palavrayı keselim. Sen orada oturmuş düşünüyorsun şimdi. Hiç kuşkusuz Picard’ı nasıl saf dışı bırakacağını hesaplamaya çalışıyorsun. Ama bunu yapamayacaksın.”

Omuzlarımı silktim. Konuşmadım.

“İki sorun var” dedi Kliner. “Picard’ı alt edebileceğini sanmam. Kini-se de edemez sanırım. Bugüne kadar bunu yapabilen çıkmadı. Cep telefonumun numarası yazılı değil. Picard’ın kafasmdadır.”

Yine omuz silktim. Kliner kurnazdı. Hem de en berbat türünden.

“Bir iki şey daha ekleyeyim” dedi. “Hubble’ın buradan ne kadar uzakta olduğunu bilmiyoruz. Sen de bu konuda doğru konuşmayacaksın. Bak sana ne yapacağımızı söyleyeyim. Sana bir süre tanıyacağız.”

Sonra sözünü kesti, Finlay’ın oturduğu yere gitti, tabancasını kaldırıp susturucuyu kulağına dayadı. Finlay’i iskemlesinde yana kayacak kadar iteledi.

“Detektifi hücreye kapatacağım” dedi. “Parmaklıklara kelepçelenecek. Picard sabah şafak sökmeden bir saat öncesine kadar beni aramadığı takdirde onu öldüreceğim. Sonra o sevimli Roscoe’ya duvardan bar-saklarını bir süngerle temizleteceğim. Sana bir saat daha tanıyacağım. Güneş doğduğunda Picard beni aramamışsa o sevimli kadının üzerinde çalışacağım. Çok acı çekecek, Reacher. Ama önce pek çok cinsel müdahale olacak. Pek çok. Bana inanabilirsin, Reacher. Çok pis bir iş olacak. Teale ile ben ona ne yapacağımız hakkında konuşarak çok keyifli bir saat geçirdik.”

Kliner kulağına bastırıldığı silahla neredeyse Finlay’i yere devirecekti. Finlay’ın dudakları sımsıkı kapalıydı. Kliner bana bakıp sırıtıyordu. Ben de ona gülümsedim. Kliner artık bir ölüydü. Yüksek bir binanın tepesinden atlamış biri kadar kötü. Henüz yere düşmemişti. Ama atlamıştı.

“Anladın mı?” dedi bana. “Bay Finlay’ın hayatını kurtarmak için saat altıya, Bayan Roscoe için de yediye kadar beni arayacaksın. Picard’a bir şey yapmaya kalkışma. Telefon numaramı ondan başka bilen yoktur.” Yine omuz silktim.

“Anladın mı?” diye tekrarlardı.

“Anladım” dedim. “Hubble kaçtı ve siz de onu bulamıyorsunuz, öyle değil mi? Bana bunu söylemeye çalışıyorsun, değil mi?”

Kimseden ses çıkmadı.

“Onu bulamıyorsunuz” diye devam ettim. “Sen bir işe yaramazsın, Kliner. Hiçbir işe yaramayan bokun tekisin. Kendini akıllı sanıyorsun ama Hubble’ı bulamıyorsun. Sana bir sopanın ucunda bir ayna versem kırım bile bulamazsın.”

Finlay’ın soluk almadığını duyabiliyordum. Hayatıyla oynadığını sanıyordu. Ama Kliner onun yanından uzaklaşmış, yine benim görüş alanıma girmişti. Yüzü solmuştu. Stresinin kokusunu alabiliyordum. Hubble’ın yaşıyor olduğu fikrine alışmaya çalışıyordum. Bütün hafta boyunca öliiy-dü ve şimdi yine yaşıyordu. Kaçıp bir yere saklanmıştı. Pazartesi sabahı evinden alınmış değildi. Kendi başına çıkmıştı evden. O “evde bekle” telefonundan işkillenmiş ve kaçmıştı. Onu bulamıyorlardı. Paul Hubble, bana ihtiyacım olacak o küçücük üstünlüğü sağlamıştı.

“Hubble’da bu kadar istediğiniz ne var?” diye sordum.

Kliner omuzlarını silkti.

“Bu işin tek açık ucu o” dedi. “Geri kalan her şey tamam. Hubble gibi serseminki bir yerlerde serbest dolaşıp konuşuyor diye işimin elimden alınmasına göz yumamam. Onun burada olmasını istiyorum. Ait olduğu yerde. Onu sen bulup getireceksin.”

Öne eğilip gözlerinin içine baktım.

“Oğlun onu sana getiremez mi?” dedim gayet sakin bir sesle.

Kimse konuşmadı. Biraz daha öne eğildim.

“Oğluna gidip onu getirmesini söyle” dedim.

Kliner’dan ses çıkmadı.

“Oğlun nerede Kliner?” diye sordum.

Yine bir şey söylemedi.

“Ona ne oldu?” dedim. “Biliyor musun?”

Hem biliyordu hem de bilmiyordu. Bunu görebiliyordum. Kabul edememişti. Oğlunu beni öldürmesi için göndermişti ve oğlu geri gelmemişti. Bu yüzden biliyordu ama bildiğini kendi kendine itiraf etmiyordu. Sert yüzü gevşedi. Bilmek istiyordu. Ama bana soramazdı. Oğlunu öldürdüğüm için benden nefret etmek istiyordu. Ama onu da yapamazdı. Bunu yapmak oğlunun öldüğünü kabullenmek demektir.

Yüzüne baktım. O tüfeği kaldırıp beni parçalamak istiyordu. Ama yapamazdı. Hubble’ı bulmak için

bana ihtiyaçı vardı. Beni öldürmek istiyordu ama kırk ton para oğlundan daha değerliydi.

Onun o ölü gözlerinin içine baktım. Dimdik.

“Oğlun nerede, Kliner?”

Odada uzun bir sessizlik oldu.

“Götürün şunu karşımdan” dedi Kliner. “Reacher, bir dakika içinde buradan çıkmış olmazsan detektifi hemen şimdi vururum.”

Ayağa kalktım. Dönüp beşine de baktım. Finlay’e başımı sallayıp dışarı yürüdüm. Picard da arkamdan yürüdü, kapıyı sessizce kapadı.

Picard ile birlikte ekip odasından geçtik. Oda boş ve sessizdi. Kayıt memuru da görünürlerde yoktu. Teale onu göndermiş olmalıydı. Kokudan kahve makinesinin çalıştığını anladım. Roscoe'nun masasını gördüm. Büyük rapor tahtasını da. Morrison soruşturması. Hâlâ boştu. Herhangi bir ilerleme yoktu. Kalın cam kapıyı itip güneşli öğleden sonrasına çıktım.

Picard tabancasının küt namlusuyla Bentley'e binmemi ve direksiyona geçmemi işaret etti. Herifle tartışmadan yürüdüm arabaya doğru. Hayatımda hiç olmadığı kadar yakındım paniğe. Kalbim küt küt atıyor, sık soluklar alıyordum. Ayağımı ötekinin önüne koyarak yürüyor, denetimimi kaybetmemek için olan bütün enerjimi kullanıyordum. Sürücü kapısına yaklaşırken bundan sonra ne yapacağım konusunda bir fikrim olursa iyi olur diye düşündüm.

Eno'nun lokantası önünde durduk. Araba kapısının cebinden haritayı çıkardım. Parlak güneş altında lokantaya girdim. Boş bir bölmeye oturup kahve ve omlet ısmarladım.

Sert geçen on üç yılda öğrendiklerime kulak vermem için kendi kendime bağıryordum. Zaman ne kadar azsa o kadar sakin olmalısın. Yalnızca bir atış şansın varsa onu iyi kullanman gerekir. Planlamayı yapamadın diye ıskalama fırsatın olamaz. Ya da kan şekerin düştü ve sabahın erken saatlerinde başın döndü diye. Omleti zorla yiyip kahveyi içtim. Sonra boş fincanı ve tabağı bir yana itip haritayı önüme yaydım. Huhble'ı aramaya başladım. Her yerde olabilirdi. Ama onu bulmam gerekiyordu. Bir tek tahminde bulunabilirdim. Oradan oraya gidemezdim. Onu kafamın içinde bulmalıydım. Bunun bir düşünce süreci olması gerekiyordu. Onu önce kafamın içinde bulmalı ve sonra doğruca ona gitmeliydim. O yüzden Eno'nun masası üzerine eğildim ve haritaya baktım. Uzun uzun baktım.

Harita başında bir saate yakın kaldım. Sonra katlayıp masanın ortasına koydum. Tabaktan çatalla bıçağı alıp pantolon cebime indirdim. Başımı kaldırıp çevreme bakındım. Garson kadın yanıma geldi. Gözlüklü olanı.

“Seyahate mı çıkıyorsun?” dedi.

Kadına baktım. Gözlük camlarında kendimi görüyordum. Arkamdaki bölmede oturan Picard'm iri gövdesini de. Tabancasının kabzasını sıkkan elini hissedebiliyordum. Kadına başımı salladım.

“Öyle bir niyetim var” dedim. “Esaslı bir yolculuk. Hayatta bir kere yapılan bir yolculuk.”

Kadın buna ne diyeceğini bilemedi.

“Kendine dikkat et, tamam mı?” dedi.

Kalkarken masaya Charlie'nin yüzlüklerinden birini bıraktım. Para belki gerçektir, belki değildi. Yine de harcanırdı. Büyük bir bahşış bırakmak istemiştim. Eno haftada kirli bir binlik alıyordu ama onun ne kadarını çalışanlarına aktardığını bilemezdim. Herifin görünüşüne bakılırsa hiçbir şey bıraktığı yoktu ya.

“Yine görüşürüz” dedi gözlüklü.

“Belki” dedim.

Picard beni kapıdan dışarı itti. Saat dörttü. Ben Bentley’e doğru yürürken Picard da eli cebinde olarak beni izliyordu. Arabayı çalıştırıp gazı kökledim. Yirmi kilometreyi on iki dakikada arkamızda bırakmıştık.

Picard bana Bentley’i kullandırmıştı. Kendi arabasını değil. Bunun bir nedeni olmalıydı. Daha geniş bir araba istediği için olamazdı. Belirgin olduğu için olmalıydı. Bu da arkada bir sigortası olması demekti. Dikiz aynasına bakınca yüz metre kadar geride içinde iki kişi olan sıradan bir araba gördüm. Öyle olsun diyerek yavaşladım, yolun solundaki depolara baktım, rampadan yonca yaprağına girdim. Otoyola gelince yine hızlandım. Zaman çok önemliydi.

Yol bizi Atlanta’nın güneydoğu köşesine çıkardı. I-20’ye geçip doğuya doğru devam ettim. Öteki araba hâlâ yüz metre arkamızdaydı.

“Hubble nerede?” diye sordu Picard.

Karakoldan çıktığımızdan bu yana ilk kez ağzını açmıştı. Yüzüne bakıp omuzlarımı silktim.

“Hiçbir fikrim yok. Augusta’daki arkadaşımı bulmaya gidiyorum. ”

“Kimmiş bu arkadaşı?”

“Lennon adında biri.”

“Augusta’da mı?”

“Augusta’da” dedim. “Oraya gidiyoruz.”

Picard homurdandı. Yola devam ettik. İki herif arkamızda kaldılar. “Augusta’daki hu Lennon da kimmiş?” diye sordu Picard. “Hubble’m arkadaşı.”

“Hubble’m Augusta’da arkadaşı yok. Bu gibi şeyleri kontrol etmediğimizi mi sanıyorsun?”

Omuzlarımı silktim. Cevap vermedim.

“Dalga geçmesen iyi edersin” dedi. “Kliner bundan hoşlanmayacaktır. Kadının durumunu kötüleştirirsin. Kliner’in çok kötü bir yanı var. İnan bana, onu işbaşında gördüm.”

“Ne zaman?” diye sordum.

“Pek çok kere. Çarşamba günü havaalanında. Molly Beth adındaki o kadınla. Pazar günü Merrisen’un evinde.”

“Kliner Pazar günü orada mıydı?”

“Hem de bayıldı. O ve kahrolası oğlu. O oğlanı geberterek dünyaya bir iyilik yaptın. Onu Pazar günü görecektin, İki polise o gün izin verdik. Kendi şeflerini öldürmeleri hoş olmazdı. Klinerlar’la ben onların yerini aldık. Kliner her dakikasından zevk aldı. Tam saatinde onu aramazsam kadın arkadaşının başı gerçekten belada demektir.”

Bir an düşündüm. Oğul Kliner’ı Pazar günü görmüştüm. Üvey annesini kafeden almıştı. Saat on buçukta. Bana dik dik bakmıştı. O sırada Mor-risonlar’ı parçalamaktan dönüyordu.

“Kardeşimi Kliner mı öldürdü?” diye sordum.

“Perşembe gecesi mi? Elbette. Susturuculu ,22’lik onun silahıdır.”

“Sonra da oğlu tekmeledi, öyle mi?”

Picard omuzlarını silkti.

“Çocuk deliydi” dedi.

“Morrison da temizlik yapacaktı?”

“Öyle gerekiyordu” dedi Picard. “Cesetleri arabada yakacaktı. Ama Stoller’ın cesedini bulamayınca ikisini de orada bıraktı.”

“Kliner Lomsiana’da sekiz kişiyi öldürdü, öyle mi?”

Picard güldü.

“Bildikleri sekiz” dedi. “O Spirenza serserisi bir yıl peşinden ayrılmadı. Kiralık katile verilen parayı arıyordu. Ama kiralık katil yoktu. Hepsini Kliner temizlemişti. Hobisi buymuş gibi”

“O sırada Kliner’ı tanıyor muydun?”

“Ben Kliner’ı en baştan beri tanıdım. Spirenza’nın Büro irtibatıydım.”

Bir iki kilometre hiç konuşmadık. İki herif hâlâ yüz metre gerideydiler. Picard hana döndü.

“Bu Lennon, kardeşin için çalışan Maliye casusu olmasın” dedi.

“Hubble’ın arkadaşı” dedim.

“Arkadaşymış, hah! Biz kontrol ettik, Hubble’ın Augusta’da arkadaşı yok. Hiçbir yerde yok. Kliner’ı kendisine iş verdiği için arkadaşı sanıyordu.”

Picard oturduğu yerde kıs kıs gülmeye başladı. Dev cüssesi neşeyle sarsılıyordu.

“Finlay’ın seni arkadaşı sandığı gibi mi?” dedim.

Omuzlarını silkti.

“Onu buradan uzak tutmaya çalıştım. Uyarmaya çalıştım. Başka ne yapabilirdim ki? Onun için öldürülse miydim?”

Buna cevap vermedim. Yola devam ettik. Öteki araba da yüz metre arkamızdaydı.

“Benzin almamız gerek” dedim.

Picard eğilip ibreye baktı. Kırmızıya yaklaşmıştı.

“ilk benzin istasyonunda dur” dedi.

Madison diye bir yerin yakınında bir istasyon görüp Bentley’i soktum, en dipteki pompanın yanına çektim.

“Sen mi dolduracaksın?” diye sordum Picard’a.

Şaşırılmış gibi baktı yüzüme.

“Hayır. Sen beni ne sandın? Pompacı mı? Kendin doldur.”

Duymak istediğim de buydu. Arabadan indim. Picard da öteki yandan indi. Öteki araba da yakınımda durdu, iki adam indi. Dikkatle baktım heriflere. Newyork’ta, Kelstein’ın üniversitesinin önünde dalaştığım iki kişiydi. Ufak tefek olanı haki yağmurluğunu giymişti, ikisini de dostça selamladım. Bu hayatta daha ancak bir saatleri vardı. Picard’ın yanına gittiler. Ben pompayı alıp Bentley’in deposuna soktum.

Epey büyük bir depoydu. Çabuk dolmaması için parmağımın hortumun ucundaki tetiğin altına parmağımı soktum. Benzin dolarken arabaya yaslanmışım. Islık çalsam mı diye düşündüm bir an. Picard’la iki herifin dikkatleri dağılmıştı. Akşam serinliğinde dolaşmaya başladılar.

Eno’dan aldığım bıçağı cebimden çıkarıp sağ dizimin dayandığı lastiğe bastırdım. Picard’ın olduğu yerden bacağımı kaşıyormuşum gibi görünüyor olmalıydı. Sonra çatalı aldım, uçlarından birini dışarı kıvrırıp açtığım yarığa sokup kopardım, iki santim kadar lastiğe girmişti. Depo dolunca hortumu yerine taktım.

“Parayı sen mi ödeyeceksin?” diye seslendim Picard’a.

Picard cebindeki tomardan bir banknot çıkarıp yağmurluklu herifi ödemeye gönderdi. Sonra arabaya bindik.

“Dur” dedi Picard.

Arkadaki araba motorunu çalıştırıp ışıklarını iki kere yakıp söndürene kadar bekledim. Sonra tekrar otoyola çıktık. Yol işaretleri yanımızdan hızla geçmeye başlamıştı. Augusta, yüz on kilometre. Augusta, doksan beş kilometre. Augusta, altmış beş kilometre. Güneş artık dikiz aynamda kırmızı bir toptu. Önümüzdeki ufuk ise simsiyah. Atlas Okyanusu’nda gece olmuştu bile. Yola devam ettik.

Arka lastik Augusta'ya otuz kilometre kala patladı. Saat yedi buçuktu ve hava kararıyordu. Sarsıntıyı ikimiz de hissettik. Araba savruldu.

“Lastik patladı” dedim.

“Kenara çek” dedi Picard.

Arabayı kenara çekince öteki araba da gelip arkamızda durdu. Dördümüz de dışarı çıktık. Esinti doğudan gelen sert bir rüzgâra dönüşmüştü. Ürpererek bagajı açtım. Isınacağıma sevinmiş gibi ceketini giydim.

“Yedek lastik bagajın altında” dedim. “Şu kutuyu indirmeme yardım eder misin?”

Picard yanıma gelip dolar kutusuna baktı.

“Yanlış evi yakmışız” dedi.

Ağır kutuyu indirip yol kenarına bıraktık. Picard tabancasını çıkarıp bana çevirdi. Rüzgârda ceketini savruluyordu.

“Lastiği bizimkiler değiştirsin” dedi. “Sen orada, kutunun yanında dur.”

İki herife işe koyulmalarını söyledi. Adamlar krikoyu takıp arabayı kaldırdılar, tekerleği çıkardılar. Yedeği getirip yerine kaldırdılar. Vidaları sıkıştırdılar. Ben kutunun yanında duruyordum, rüzgârda titredikçe ceketime sıkı sıkı sarınıyordum. Ellerimi ceplerime sokuyor hiçbir şey yapmadan durduğu için üşüyen biri gibi görünmeye çalışarak ayaklarımı yere vuruyordum.

Picard'ın lastiği kontrol için gitmesini bekledim. Ağırlığım levyeye verdi, metal gacırtısı duyuldu. Morrison'un açık sustalısını cebimden çıkarıp klima kutusunun bir yanını yardım. Sonra da üstünü. Sonra diğer yanını. Picard tabancasını kaldıramadan kutu açıldı ve rüzgâr yüz bin dolarlık banknotu yola saçtı.

Ben yolun kenarındaki beton setin üstünden kendimi şarampole attım. Çöl Kartalı'nı çıkardım. Yağmurluklu adam arkamdan geldi ama ben iyi nişan alamadığımdan yalnızca bacağını parçaladım. Herifin arkasında, ön camına dolarlar yapışmış bir kamyonun yoldan çıkıp Bentley'in ardındaki arabaya çarptığını gördüm. Picard dolar yağmurunu elleriyle savuşturmaya çalışarak sete doğru geliyordu. Kamyona çarpmamak için fren yapan arabaların gürültüsünü duyuyordum. Olduğum yerde döndüm, şarampolün yukarısına nişan alıp ikinci herifi vurdum. Kurşunu göğsünden yiyen herif Üzerime doğru kaymaya başladı. Yağmurluklu olanı şarampolün başında çığlıklar atıyor, parçalanmış bacağını tutarken New York'ta bana gösterdiği küçük otomatiği çıkarmaya çalışıyordu. Üçüncü el ateş ettim ve herifi başından vurdum. Picard ise ,38'liğini bana çevirmeye çalışıyordu. Bu arada rüzgâr fırtına gibi esiyor, yolda arabalar duruyordu. Sürücüler dışarı fırlayıp havada uçuşan dolarları kapmaya çalışıyorlardı.

“Ateş etme, Picard, yoksa Hubble'ı bulamazsın!” diye bağırdım.

Bunu biliyordu. Hubble'ı getirmediği takdirde öleceğini de biliyordu. Klinier başarısızlığı

hazmedemezdi. Silahını başıma doğrultmuş öylece duruyordu orada. Ama ateş etmedi. Ben yukarı koşup arabanın çevresini dolandım, Çöl Kartalı'yla onu trafik tarafına geçmeye zorladım.

“Sen de bana ateş etme” diye bağırdı. “O kadını ancak benim telefonumla kurtarabilirsin. inan bana.”

“Onu biliyorum, Picard” diye bağırdım ben de. “Sana inanıyorum. Seni vurmuyacağım. Sen beni vuracak mısın?”

Başım salladı.

“Seni vurmuyacağım, Reacher.”

Berabere kalmış gibiydik. Tetiklerdeki parmaklarımız bembeyaz kesilmiş, arabanın çevresinde dolanırken birbirimize ateş etmeyeceğimizi söylüyorduk.

O doğruyu söylüyordu. Ama ben yalan söylemekteydim. Picard'ın kamyonun önüne geçmesini bekledim. Ben de Bentley'in önüne geçtim. Sonra tetiğe bastım. Mermi göğsüne isabet edip kendisini kamyonun parçalanmış burnuna yapıştırdı, ikinci el ateş etmek için beklemedim. Bagajı kapayıp direksiyona geçtim, lastikleri parçalarcasına arabayı hareket ettirdim. Hâlâ dolar peşinde koşanların yanından geçtim ve doğruya doğru yol almaya başladım.

Otuz kilometre kalmıştı. Yirmi dakika sonra oradaydım. Adrenalin salgısından titriyordum. Kalp atışlarımın yavaşlamasını bekledim. Sonra büyük bir zafer çığılığı koptu boğazımdan. Picard'dan kurtulmuştum.

Augusta'nın varoşlarına vardığımda hava kararmıştı. Yüksek binalar çoğalmaya başladığında otoyoldan çıkıp kent sokaklarına girdim ve önüme çıkan ilk motelde durdum. Bentley'i kilitleyip ofise daldım.

“Oda var mı?” diye sordum başını kaldırıp bakan katibe.

“Otuz altı dolar” dedi.

“Telefonlu mu?” diye sordum.

“Elbette” dedi. “Klima ve kablolu televizyon da var.”

“Odada rehber var mı?”

Başımı salladı.

“Augusta'nın haritası bulunur mu?”

Parmağıyla sigara otomatının yanındaki rafı gösterdi. Harita ve broşürler. Cebimdeki tomardan otuz altı dolar çıkarıp tezgâha attım. Kayıt defterine adımlı Roscoe Finlay olarak yazdım.

“On iki numara” diye adam bir anahtar uzattı.

Bir harita kapıp dışarı çıktım, on iki numaralı odayı buldum, İçeri girip kapıyı kapadım. Odaya bakmadım bile. Yalnızca telefonu ve rehberi görene kadar çevreme bakındım. Yatağa oturup haritayı açtım. Rehberde de oteller kısmını.

Kocaman bir liste vardı. Augusta'da gece parasını verip kalmak için yüzlerce yer. Sayfalar dolusu. Haritaya baktım. Batıdan gelen ana yolun iki tarafında sekiz yüz kilometre uzunluğunda ve dört blok derinliğinde lıir bölge seçtim. Hedef bölgemdi bu. Harita ile rehberi yan yana koyup bir liste çıkardım.

On sekiz otel. Biri benim kaldığımda Telefonu açıp resepsiyon için sıfırı çevirdim. Kâtip açtı.

“Motelde Paul Lennon diye biri kalıyor mu?” diye sordum.

Bir duraklama oldu. Deftere bakıyordu.

“Lennon mu? Hayır, efendim.”

Pekâlâ. ” Telefonu kapadım.

Derin bir soluk alıp listemi taramaya başladım. İlk numarayı çevirdim.

“Paul Lennon adında bir müşteriniz var mı?”

Bekledim.

“Hayır, efendim.”

Sırayla hepsini çevirdim.

Her birine, “Paul Lennon adında bir müşteriniz var mı?” diye sordum.

Kayıtlarını ararken hep bir duraklama oluyordu. Ya sayfaların çevrildiğini duyuyordum ya da bilgisayar klavyesinin tuşlarını.

Birbiri ardından hepsi, “Hayır, efendim” dediler.

Telefonu göğsümün Üzerine koymuş, yatağa uzanmıştım. Listemdeki on sekiz otelin on üçüncüsüne gelmişim.

“Paul Lennon adında bir müşteriniz var mı?” diye sordum.

Sayfalar çevrilirken bekledim.

“Hayır, efendim.”

“Peki.” Telefonu kapadım.

Sonra bir daha açıp on dördüncü numarayı çevirdim. Meşgul çaldı. Kapatıp bir sonrakini çevirdim.

“Paul Lennon adında bir müşteriniz var mı?”

Bekledim.

“Yüz yirmi numaralı oda” dedi on beşinci.

“Teşekkür ederim.” Telefonu kapadım.

Orada öylece yatıp gözlerimi yumdum. Soluğumun düzelmesini bekledim. Telefonu komodinin üstüne bırakıp haritaya baktım. On beşinci otel üç blok ötedeydi. Ana yolun hemen kuzeyinde. Oda anahtarını yatağın üstüne bırakıp arabaya gittim. Motor hâlâ sıcaktı. Motelde yalnızca yirmi beş dakika kalmıştım.

Sola dönmek için üç blok doğuya gittim, sonra üç blok kuzeye. On beşinci oteli bulup kapısı önünde bıraktım arabayı. Lobiye girdim. Pek temiz olmayan, kötü aydınlatılmış ikinci sınıf bir yerdi. Mağaraya benziyordu.

“Size yardım edebilir miyim?” diye sordu resepsiyondaki adam.

“Hayır” dedim.

Koridorlardaki okları izleyerek yüz yirmi numaralı odayı buldum. Kapıyı vurdum. Zincir sesi

duydum. Kapı aralandı.

“Merhaba, Reacher” dedi.

“Merhaba, Hubble” dedim ben de.

Bana soracak bir sürü sorusu vardı ama ben onu doğruca arabaya tıktım. Konuşacak dört saatlik yolumuz vardı nasıl olsa. Bir an önce yola koyulmalıydık. Programın iki saat ilerisindeydim ve öyle kalmasını istiyordum. O iki saate daha sonra çok ihtiyacım olabilirdi.

Hubble öyle yıkılmış falan görünmüyordu. Altı gündür kaçıyordu ve kaçmak kendisine iyi gelmişti. Yüzündeki o uysal parıltı sönmüştü. Biraz daha sert görünüyordu şimdi. Benim tipime daha yakın. Üzerinde ucuz giysiler vardı. Paslanmaz çelik çerçeveli bir gözlük. Rolex’in yerini yedi dolarlık dijital bir saat almıştı. Bir tesisatçıya ya da oto tamircisine benziyordu.

Çantası yoktu. Odada çevresine bir bakındıktan sonra arkamdan yürüdü. Sanki kaçak hayatının bittiğine inanmıyormuş gibi. Sanki onu bir dereceye kadar özleyecekmiş gibi. Loş lobiden geçip geceye çıktık. Arabayı görünce durdu.

“Charlie’nin arabasıyla mı geldin?”

“Senin için kaygılanıyordu. Beni seni bulmakla görevlendirdi.”

Başımı salladı.

“Bu boyalı camlar ne?” dedi.

Sırıtarak omuzlarımı silkdim.

“Şimdi sorma. Uzun hikâye.”

Arabayı hareket ettirdim. Bana ilk sorması gereken şey Charlie’nin nasıl olduğu olmalıydı ama onu rahatsız eden bir şey vardı. Otel kapısını araladığında yüzüne nasıl bir rahatlama geldiğini görmüştüm. Ama bir çekincesi vardı. Gurur. Kaçıp saklanıyordu. Bu işi iyi becerdiğini düşünüyordu. Ama ben kendisini bulduğuma göre hiç de iyi yapamamıştı. Onu düşünüyordu. Hem rahatlamıştı hem de hayal kırıklığına uğramıştı.

“Beni nasıl buldun?” diye sordu.

“Kolay” dedim. “Bu konuda çok deneyimliyim. Pek çok kimseyi bulmuşumdur. Yıllarca asker kaçağı kovaladım.”

“Ama nasıl yaptın bunu? Her yerde olabilirdim.”

“Olamazdın” dedim. “Püf noktası da bu işte. İş kolaylaştırıcı buydu. Kredi kartın, sürücü ehliyetin, kimliğin yoktu. Yalnızca nakit paran vardı, O nedenle kiralık araba ya da uçak söz konusu değildi. Yalnızca otobüse binebilirdin.”

Çıkış rampasını buldum. Dikkatimi şerit değiştirmeye verdim, Atlanta'ya giden trafiğin arasına karıştım.

“Psikolojik olarak kendimi senin yerine koydum” dedim. “Ailen için korkuyordun. Bu nedenle Margrave'e yakın bir daire içinde kalacağım düşünüyordum. Hâlâ bilinçli ya da bilinçsiz oraya bağlı kalmak isteyecektin. Bir taksiyle Atlanta otobüs terminaline gittin, değil mi?”

“Evet. İlk otobüs Memphis'eydi ama bir sonrakini bekledim. Memp-his çok uzaktı. O kadar uzaklaşmak istemedim.”

“İşte işimi kolaylaştıran da bu oldu. Margrave çevresinde dolanıyordun. Ne çok yakın ne çok uzak. Saat yönünün aksine. İnsanlara seçim hakkı verirsen hep saat yönünün aksine giderler. Bu evrensel bir gerçektir, Hubble. Benim yapmam gereken tek şey günleri saymak, haritaya bakmak ve her gün nereye geçeceğini tahmin etmektir. Pazartesi Birmingham'da, Salı Montgomery'de, Çarşamba Columbus'ta olacağım tahmin ettim. Perşembe sorunluymuştu. Macon dedim ama belki de orası Margrave'e fazla yakındı.”

Başımı salladı.

“Perşembe tam bir karabasandı. Macon'da berbat bir yerdeydim, gece gözümeye uyku girmedim.”

“Cuma sabahı Augusta'ya geldin” diye devam ettim. “Öteki kumarım burada iki gece kalacağın oldu. Macon'dan sonra çok sarsıldığımı, belki de enerjinin azaldığını düşündüm. Ama emin değildim. Bu gece az daha Güney Carolina'da Greenville'e gidecektim. Ama doğru tahmin etmişim.”

Hubble suskunlaştı. Kendini görünmez sanıyordu ama Margrave çevresinde gece göğünde parıldaayan bir fener gibi dönmekteydi.

“Ama takma bir ad kullandım” dedi.

“Beş ayrı ad kullandın. Beş gece, beş otel, beş ad. Beşinci ad birincisinin aynısıydı, değil mi?”

Çok şaşırmıştı. Düşünerek başını salladı.

“Onu nasıl bildin?”

“Çok adam kovaladım dedim sana. Seni de biraz tanıyorum.”

“Neremi tanıyorsun?”

“Beatles hayranısın. Dakota binasını ziyaret ettiğini ve İngiltere'de Liverpool'a gittiğini söyledin. Odanda Beatles'larm bütün plakları var. Bu nedenle ilk gecende Paul Lennon adını kullandın, doğru mu?”

“Doğru” dedi.

“John Lennon değil. İnsanlar genelde kendi adlarını kullanırlar. Nedenini bilmiyorum ama hep

öyledir. Paul Lennon'dun. Salı Paul McCart-ney, Çarşamba Paul Harrison, Perşembe Paul Star. Cuma Augusta'da yine Paul Lennon'la başladın, değil mi?"

"Evet. Ama Augusta'da bir milyon otel var. Toplantılar, golf turnuvaları falan. Nereye bakacağım nasıl bildin?"

"Düşündüm" dedim. "Augusta'ya Cuma günü öğleye doğru batı yönünden geldin. Senin gibiler daha önce gördükleri yere dönerler. Böyle-ce kendilerini daha güvende hissederler. Dört saattir otobüsteydin, sıkılmıştın ve biraz hava almak istiyordum: O nedenle biraz yürüdün, sonra paniğe kapılıp ana caddeden birkaç blok arkaya geçtin. Kısacası, hedef alanım küçüktü. On sekiz otel. Sen on beşincisindeydin."

Başımı salladı. Karmaşık duygular içindeydi. Karanlıkta gidiyorduk. Yaşlı Bentley hız limitinin az bir şey üstündeydi.

"Margrave'de işler nasıl?" diye sordu.

Büyük bir soruydu bu. Çekinerek sormuştu. Ben de cevap vermekte onun kadar zorlandım. Hızı biraz düşürdüm. Heyecanlanıp üzerime atlamaya kalkar diye. Arabayı çarpmak istemiyordum. Bunun için zamanım yoktu.

"Boğazımıza kadar boka battık" dedim, "İşleri düzeltmek için yalnızca yedi saatimiz var."

En kötü haberleri en sona sakladım. Charlie ile çocukların Pazartesi günü bir FBI ajanıyla gittiklerini söyledim. Tehlike nedeniyle. Sonra da FBI ajanının Picard olduğunu söyledim.

Arabanın içinde tam bir sessizlik oldu, İki üç kilometre öyle gittik. Bu sessizlikten öte bir şeydi. Sanki gezegenin havası boşaltılmış gibi. Kulaklarımda kükreyen bir sessizlik.

Ellerini yumruk yapıp açmaya başladı. Yanıbaşımdaya öne arkaya sallandı. Sonra sessizleşti. Beyni kapanmış, daha fazla bir şey almayı reddediyordu. Elektrik devresi gibi. Bir tepki gösteremeyecek kadar büyük ve feci bir şeydi bu. Bana öylece baktı.

"Tamam" dedi. "Onları geri alacaksın, değil mi?"

"Alacağım. Ama senin yardımın gerek. O yüzden ilk önce gelip seni aldım."

Yine başımı salladı. Engeli aşmıştı. Kaygıyı bırakıp gevşemeye başlamıştı. Yalnızca gerekeni yaptığın o düzlemdeydi şimdi. O yeri bilirdim. Ben orada yaşırdım.

..... 289

Augusta'dan otuz kilometre ilerde yanıp sönen ışıklar ve tehlike fenerleri taşıyan insanlar gördük. Yolun öteki tarafında bir kaza vardı. Bir kamyon bir binek arabasına çarpmıştı. Bir sürü araba da birbirine girmişti. Yerlerde kâğıt parçaları vardı, insanlar o kâğıtları topluyorlardı. Hubble camdan baktı.

“Kardeşin için çok üzgünüm” dedi. “Hiçbir fikrim yoktu. Onun ölümüne ben neden oldum, değil mi?”

Koltuğa büzüldü sonra. Ama ben onun konuşmasını istiyordum, içine kapanmamalıydı. Bir haftadır sormayı istediğim soruyu sordum.

“Sen bu işe nasıl bulaştın?”

Omuzlarını silkti. Tuttuğu soluğunu bıraktı.

“İşimi kaybettim” dedi. “Yıkılmıştım. Çok öfkeliydim. Korkuyordum, Reacher. Bir rüya âleminde yaşıyorduk. Altın bir rüya. Kusursuz hayat. Bir servet kazanıyor ve bir servet harcıyordum. İnanılmaz bir şeydi. Sonra kulağıma bir şeyler çalınmaya başladı. Operasyon tehlikede idi. Bölümüm teftiş edilecekti. Birden felaketin çok yakın olduğunu hissettim. Sonra bölüm kapatıldı. Beni sepetlediler. Para musluğu da kapandı.”

“Ve?”

“Çılgına dönmüştüm. Çok kızmıştım, işimde iyiydim ve patronlarıma para kazandırmak için çok çalışmıştım. Beni ayakkabılarına bulaşan bokmuşum gibi alıvermişlerdi. Korkuyordum. Her şeyimi kaybedecek miydim? Çok da yorgundum. Başka bir işe en alttan başlayamazdım. Bunun için çok yaşlıydım ve enerjim yoktu. Ne yapacağımı bilemiyordum.”

“Sonra önüne Kliner çıktı?”

Başını salladı. Yüzü sararmıştı.

“Olayı duymuştu. Teale söylemişti sanırım. Teale herkes hakkında her şeyi bilir. O sırada ben işimden atıldığımı Charlie’ye bile söylememiştim. Kliner bana telefon edip havaalanında buluşmamızı istedi. Özel bir jetle Venezuela’dan dönüyordu. Beni öğle yemeğine Bahamalar’a götürdü, konuştuk. Beni çok etkilediğini itiraf etmeliyim.”

“Ve?”

“Bana bunu kurtulmak için bir fırsat olarak görmemi söyledi. Gelip onunla gerçek bir işte çalışmalı, gerçek para kazanmalıydım. Hakkında fazla bir şey bilmiyordum. Aile servetini ve Vakfi biliyordum tabii ama onunla tanışmış değildim. Çok zengin ve çok başarılı olduğu anlaşılıyordu. Çok da akıllı. Özel jette karşımda oturmuş, kendisiyle çalışmayı teklif ediyordu. Yanında değil, kendisiyle birlikte. Evet dedim.”

“Sonra?”

“Ertesi gün beni yine aradı. Uçağı gönderiyorum, dedi. Onunla görüşmek için Venezuela’daki fabrikaya gidecektim. Gittim. Orada yalnızca bir gün kaldım. Bir şey görmedim. Sonra beni Jacksonville’e götürdü. Bir hafta avukat bürosunda kaldım. Ondan sonra artık çok geçti. Bir daha kurtulamazdım.”

“Neden?”

“Müthiş bir haftaydı. Kısa bir zaman gibi geliyor, değil mi? Bir haf-tacık. Ama benim Üzerimde esaslı çalıştı doğrusu. Birinci gün bana büyük bir ücret anlaşması yaptı. İkramiyeler falan, ben ne istersem. Kulüplere, otellere gittik, musluktan boşanırcasına para harcıyordu. Salı güne işe başladım. İş bankada yaptıklarımın yanında çok güç geldi. Çok özel, uzmanlık isteyen bir işti. Nakit istiyordu tabii ama yalnızca birer dolarlık istiyordu. Nedenini bilmiyordum. Kayıt istiyordu. Muhasebe çok sıkı tutulacaktı. Ancak yapamayacağını bir şey değildi. Çok da iyi bir patrondu. Baskı, sıkıştırma, sorun yoktu. Sorunlar Çarşamba başladı.”

“Nasıl?” diye sordum.

“Çarşamba günü kendisine ne olup bittiğini sordum. O da anlattı. Yaptığı işi tek tek anlattı. Artık benim de aynı işi yapmakta olduğumu söyledi. Ben de olaya karışmıştım. Konuşmamam gerekirdi. Perşembe günü gerçekten mutsuzdum. Yaptığım işe inanamıyordum. Çekilmek istediğimi söyledim. Beni berbat bir yere götürdü. Oğlu iki İspanyol asıllıyla oradaydı. Arkada bir odada bir adam zincirlerle bağlıydı. Kliner onun söz dinlemeyen biri olduğunu söyledi. Dikkatle izlememi istedi. Oğlu adamı gözlerimin önünde tekmeleyerek öldürdü. Öteki ikisi bıçaklarını çıkarıp zavallıyı doğradılar. Ortalık kana bulanmıştı. Korkunçtu. Gözlerime inanamıyordum. Orada kustum.”

“Devam et” dedim.

“Tam bir karabasandı. O gece uyuyamadım. Bir daha hiç uyuyama-yacağım sandım. Cuma günü uçakla eve döndük. Yolda bana neler olacağını anlattı. Yalnızca beni değil Charlie’yi de doğrayacaklardı. Bunu benimle konuşuyordu. Önce hangi memesini kessindi? Sol mu sağ mı? Biz öldükten sonra çocukların hangisiyle başlayacaktı? Ben’le mi, Lucy ile mi? Tam bir karabasandı. Beni duvara çivileyeceklerini söyledi. Donuma yapıyordum. Havaalanına inince Charlie’ye telefon edip bizi yemeğe çağırdı. Charlie’ye birlikte çalıştığımızı söyledi. Kliner kasabanın önemli kişisi olduğundan Charlie çok sevinmişti. Ben hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya çalışıyordum. Charlie’ye işimi kaybettiğimi söylememiştim henüz. Hâlâ bankadaymışım gibi davrandım. O namussuz, bütün gece Charlie’ye çocukların nasıl olduğunu soruyor ve bana gülümsüyordu.”

Bir süre konuşmadık. Atlanta’nın güneydoğu köşesinin çevresini dolanıp güneye giden otoyolu buldum. Büyük şehir sağda parıldıyordu. Solda kırsal güneydoğunun karanlığı vardı. Otoyolda o karanlığın içindeki bir tek noktaya doğru hızlandım.

“Sonra ne oldu?” diye sordum.

“Depoda çalışmaya başladım. Orada olmamı istiyordu. ”

“Ne yapıyordun?”

“Gelip giden paralan yönetiyordum. Küçük bir odam vardı, dolarları temin edip getiriyor, sonra yükleyip gönderiyordum.”

“Sürücü Sherman Stoller mıydı?”

“Evet. Florida yolunun güvenli adamı oydu. Onu haftada bir milyon bir dolarlık banknotla

gönderiyordum. Sherman'ın izinli olduğu günlerde bekçilerden biri götürüyordu. Ama genellikle giden oydu. Kutularla ve yükleme işinde bana yardım ederdi. Deliler gibi çalışırdık. Bir milyon tek dolarlık müthiş bir manzaradır. Yüzme havuzunu kürekle boşaltmak gibi bir işti yaptığımız.”

“Ama Sherman para çalıyordu, değil mi?”

Başımı salladı. Ön tablonun ışığında çelik çerçeveli gözlüğünün parladığını gördüm.

“Para Venezuela’da sayılıyordu. Bir ay kadar sonra rakamlar bana gelirdi. Ben de onlarla benim tartıda elde ettiğim rakamları karşılaştırdım. Pek çok kere yüz bin dolar açık çıkardı. Benim o kadar büyük bir yanlış yapmama imkân yoktu. Öteki uçta kırk milyar dolarlık sahte para ürettiğimiz için bu büyük bir miktar sayılmazdı,. Ama her seferinde bir kutu dolusu ediyordu. Bu büyük bir hata olacağı için Sherman’ın arada sırada bir kutu çaldığını anladım.”

“Ve?”

“Onu uyardım. Kimseye söyleyecek değildim. Ona dikkat etmesini, öğrendiği takdirde Kliner’in kendisini öldüreceğini söyledim. Benim de başım derde girerdi. Zaten yaptığım işten hiç rahat değildim. Çılgınlıktı yapılanlar. Kliner çok miktarda sahte banknot ithal ediyordu. Bunu yapmamak elinde değildi. Bense bu durumun her şeyi çok aşikâr yaptığını düşünüyordum. Teale parayı konfeti gibi harcıyor, kasabayı güzelleştiriyordu. ”

“Peki, son on iki ay?” diye sordum.

Başımı salladı.

“Nakliyeyi durdurduk. Sahil Güvenlik işi yüzünden. Kliner onun yerine depolamaya karar verdi. Bu durumun fazla uzun sürmeyeceğini düşünüyordu. Sahil Güvenlik bütçesinin bu işe uzun süre dayanmayacağını söylüyordu. Ama beklediği çıkmadı ve kötü bir yıl geçirdik. Gerilim korkunçtu. Sahil Güvenlik’in şimdi birdenbire geri adım atması bizi gafil avladı. Kliner olayın bu kadar uzun sürmesine bakılırsa Kasım’daki seçimden sonrasına kalacağım hesaplıyordu. Nakliyeye hazır değildik. Para orada birikmiş duruyordu. Daha kutulanmamıştı bile.”

“Joe ile ne zaman ilişki kurdun?” diye sordum.

“Joe mu? Kardeşinin adı Joe muydu? Ben onu Polo olarak biliyordum.”

Başımı salladım.

“Palo” dedim. “Doğum yeri. Leyte’de bir kasaba. Filipinlerde. Hastane eski bir katedralden bozmaydı. Yedi yaşımıdayken orada sıtma aşısı olmuşum.”

Hubble sanki saygı duruşundaymış gibi bir süre hiç konuşmadı.

“Bir yıl kadar önce Maliye Bakanlığı’nı aradım. Morrison nedeniyle polisi, Picard yüzünden de FBI’yı arayamazdım. Washington’u aradım ve artının Polo olduğunu söyleyen adama durumu anlattım. Akıllı biriydi. Depolar doluyken, kanıtlar ortadayken baskın yapması iyi olacaktı.”

Bir benzinci gördüm ve ani bir kararla arabayı çektim. Hubble depoyu doldururken bir çöp kutusunda plastik bir şişe buldum, onu da doldurttum.

“O ne olacak?” diye sordu.

“Acil durum için” dedim.

Daha fazla üstelemedi. Paramızı ödeyip otoyola çıktık. Margrave’e yarım saat kalmıştı. Saat geceyarısına yaklaşıyordu.

“Pazartesi günü neden işe gitmedin?” diye sordum.

“Kliner telefon etti. Bana evde beklememi söyledi. İki kişi gelecek dedi. Neden diye sorunca da, Florida’da bir sorun olduğunu, oraya gidip onu düzeltmem gerektiğini söyledi.”

“Ama?”

“Ona inanmadım. İki kişi deyince o ilk hafta Jacksonville’de olanları hatırladım. Paniğe kapıldım. Taksi çağırıp kaçtım.”

“İyi yapmışsın, Hubble. Canını kurtardın.”

“Biliyor musun, eğer bir kişi deseydi dikkat bile etmeyecektim. Evde bekle, sana birini yolladım deseydi hiçbir şeyden kuşkulananmayacak-tım. Ama iki kişi dedi.”

“Hata yapmış” dedim.

“Biliyorum. İnanamıyorum aslında. O asla hata yapmaz.”

Başımı salladım. Karanlıkta gülümsedim.

“Geçen Perşembe bir hata yaptı” dedim.

Bentley’in saati geceyarısını gösteriyordu. Bu işin sabah saat beşe kadar bitmesi gerekiyordu. Önümde beş saat vardı. Her şey yolunda giderse yeter de artardı bile. Eğer yüzüme gözüme bulaştırırsam beş saatim mi, beş günüm mü, yoksa beş yılım mı olduğu hiç fark etmezdi. Bu bir kerede yapılacak işti. Askerde, bir kere yap doğru yap, derdik. Bu gece buna bir şey ekleyecektim. Ve çabuk yap.

“Hubble, yardımına ihtiyacım var” dedim.

Uyanıp bana baktı.

“Nasıl?”

Son on dakikadır planımı düşünmüştüm. Tekrar tekrar, sağlamlaştı-rana kadar. İlçe yoluna gelince otoyoldan çıktım. Depoların önünden geçip kasabaya vardım. Karakolun önünden geçerken

yavaşladım. Ortalık sakin, ışıklar sönüktü. Otoparkta hiç araba yoktu. Yanındaki itfaiye binası da sessizdi. Kasaba boşalmıştı sanki. Tek ışık berber dükkânındaydı.

Sağa dönüp Beckman Sokağı'na girdim, Hubble'ın kapısı önünde durdum.

“Araba anahtarlarım evde” dedi Hubble.

“Kapı açık” dedim.

Gitti, kırık kapıyı dikkatle, sanki bubi tuzağı varmış gibi tek parmağıyla itti. İçeri girdiğini gördüm. Bir dakika sonra çıktı. Anahtarlar elindeydi ama garaja gideceğine bana doğru geldi, arabanın içine uzandı.

“İçerisi berbat. Neler oldu?”

“Evini pusu yeri olarak kullandım. Dört kişi bütün evde beni aradılar. O gün hava da yağmurluydu.

Bana baktı.

“Onlar mıydı? Eğer konuşsaydım Kliner'in bana gönderecekleri miydiler?”

Başımı eğdim.

“Bütün alet edevatları yanlarındaydı.”

Gösterge tablosunun soluk ışığında yüzünü görebiliyordum. Gözleri irileşmişti ama beni görmüyordu. Karabasanlarındaki o şeyi görüyordu. Ağır ağır başını salladı. Sonra uzanıp elini koluma koydu. Sıktı. Konuşmadı. Sonra da başını çekip gitti. Ben orada otururken bir hafta önce bu adamdan nasıl nefret edebildiğimi düşündüm.

O arabayı çıkartırken ben de Çöl Kartalı'nı yeniden doldurdum. Au-gusta yolunda kullandığım dört merminin yerine yenilerini yerleştirdim. Hubble yeşil Bentley'ini garajdan çıkardı. Motor soğuk olduğundan arabanın arkasında beyaz bir buhar yükseliyordu. Yanımdan geçerken baş parmağını kaldırıp işaret etti, ben de o beyaz bulutu izleyerek caddeye çıktım. Arka arkaya kasaba meydanından geçip sola saptık, iki yaşlı ve esaslı araba uykudaki kasabadan geçerek savaşa gidiyordu.

Hubble arabasını karakola kırk metre kala durdurdu. Dediğim gibi kaldırım kenarına çekti, ışıklarım söndürüp motoru kapamadan beklemeye başladı. Ben onun yanından geçtim, karakolun otoparkına girdim, arabayı en uçtaki yere park edip indim. Dört kapıyı da kilitlememiştim. İri tabancayı elime aldım. Gece soğuk, sessizlik eziciydi. Kırk metre beride Hubble'm arabasının boşta çalışan motorunun sesi duyuluyordu.

Karakolun duvarına koşup yere attım kendimi. Kalın camlı kapıdan içerisini görene kadar yerde süründüm. Soluğumu tuttum. Emin olana kadar gözetleyip dinledim.

Sonra kalkıp tabancamın emniyetini kapadım, silahı cebime soktum. Orada durup bir hesap yaptım, İtfaiye binası ve karakol kasabanın ana caddesinin kuzey ucundan üç yüz metre uzaktaydı. Yolun sekiz

yüz metre ilerisinde Eno'nun lokantası vardı. Birinin bize kadar gelmesi üç dakika sürerdi, iki dakika tepki gösterme zamanı, bir dakika da ana caddeden buraya kadar koşma. Demek üç dakikamız vardı. Güvenlik payı olarak ikiye bölersek, baştan sona kadar, yalnızca doksan saniye.

Caddenin ortasına koşup Hubble'a el salladım. Arabasının kaldırımdan ayrıldığını görünce itfaiye binasının kapısına koştum. Büyük kırmızı kapının kenarında durup bekledim.

Hubble arabayı binanın karşısına getirip döndürdü, arkasını kapıya verdi. Vitesi geriye taktı ve gazı kökledi. Koca araba geri geri üzerime doğru gelmeye başladı.

Geldikçe hızlanan arabanın arkası itfaiye binasının kapısına çarptı. O yaşlı Bentley en az iki tondu ve metal kapıyı yuvasından söküp parçalaması işten bile değildi. Müthiş bir gürültü duyuldu, arabanın arka lambaları parçalandı, tamponu kopup yere düştü. Hubble vitese geçirip parçalanmış kapıdan kurtulmadan önce ben açılan gedikten içeri dalmıştım bile, içerisi karanlık olmasına rağmen aradığımı hemen buldum, itfaiye arabasının yanına tutturulmuştu. En az bir buçuk metre boyunda devasa bir demir kesici. Kaptığım gibi kapıya koştum.

Hubble beni görünce yolda geniş bir daire çizdi. Bentley'in arkası mahvolmuştu. Bagaj kapağı yaylanıyor, parçalanmış metalden kulakları yırtan bir cayırtı geliyordu. Ama Hubble istediğini yapmıştı. Araba dönmüş ve karakol kapısının önüne gelmişti. Bir an durakladı, sonra gazı yine kökledi. Araba bu kere önden cam kapılara yöneldi.

Bentley kapıdan kırık cam yağmuru altında geçip kayıt masasını parçaladı, ekip odasının ortasında durdu. Ben hemen arkasından içeri daldım. Finlay orta hücredeydi. Donup kalmıştı. Sol bileğinden kendisini sondaki hücreden ayıran parmaklığın demirine bağlıydı.

Ben kayıt masası parçalarını kenara iterek arkamdaki Hubble'a bir yol açtım. Sonra geri gitmesini işaret ettim. Direksiyonu çevirip benim açtığım yere geri geri girdi. Önünü açmak için ekip odasının masalarını kenara ittim. Dönüp bir işaret daha verdim.

Arabanın önü de arkası kadar berbattı. Kaput içeri göçmüş, radyatör parçalanmıştı. Altan yeşil sular akıyor, üstten buhar çıkıyordu. Farlar parçalanmış, ön çamurluk lastiğe sürtünüyordu. Ama Hubble işini iyi yapıyordu doğrusu. Arabayı frende tutuyor ve motoru hızlandırıyor. Tam da kendisine söylediğim gibi.

Arabanın freni, patlatacak gibi sarsıldığını görebiliyordum. Sonra birden öne fırladı ve orta hücredeki Finlay'a doğru uçtu. Titanyum parmaklıklar eğildi ve parçalandı. Bentley'in kaputu havaya uçtu, ön camı patladı. Hubble, Finlay'ı bir metre kala arabayı durdurdu. Arabadan buharlar yükseliyordu. Ortalık toz duman olmuştu.

Gedikten hücreye daldım, Finlay'ın kelepçesinin halkasını kestim. Kesiciyi Finlay'a verip onun hücreden çıkmasına yardım ettim. Arabanın kapısı sıkıştığından Hubble camdan çıkıyordu. Onu da oradan çektim ve arabanın anahtarlarını aldım. Üçümüz ekip odasından geçip dışarıdaki arabaya koştuk, içeri atladık. Motoru çalıştırdım, uçar gibi otoparktan çıktım, kasabaya doğru yöneldim.

Finlay kurtulmuştu ve olay baştan sona doksan saniye sürmüştü.

Uyuyan kasabadan geçerken kimse konuşmuyordu. Hubble arka koltukta tükenmiş bir halde yatıyor, yanımda oturan Finlay ise dimdik ön camdan ileri bakıyordu. Hepimiz soluk soluğaydık.

Saat sabahın birini gösteriyordu. Saat dörde kadar saklanmak istiyordum. Sabahın dördü konusunda bir batıl inancım vardı. Biz o saate KGB saati derdik. KGB'nin kapıları vurmak için sabahın dördünü bekledikleri söylenirdi. Kurbanlar o saatte dirençsiz olurlardı. İşleri kolaylaştırdı. Biz de bunu zaman zaman denemiştik. Benim hep işime yaramıştı. Onun için son bir kez dörde kadar beklemek istiyordum.

Arabayı berberin arka sokağındaki karanlık bir köşeye çektim. Motoru kapadım. Finlay çevresine bakıp omuzlarını silkti. Sabahın birinde berbere gitmek yüz bin dolarlık Bentley'yi bir binaya çarptırmaktan daha çılgınca değildi. Bir deli tarafından on saat boyunca bir hücreye kapatılmaktan daha çılgınca değildi. Boston'da yirmi yıl ve Margrave'de altı aydan sonra Finlay'ın dünyada şaşacağı fazla bir şey kalmamıştı.

Hubble arkadan öne eğildi. Harap bir haldeydi. Arabayı bilerek üç kere çarpmış ve epey sarsılmıştı. Tükenmişti. Ayağını gaz pedalından ayırmamak, birbiri ardından duvarlara kapılara toslamak yürek isterdi. Ama yapmıştı işte. Bunu pek çok kişi yapamazdı. Şimdi de bedelini ödüyordu. Arabadan inip Hubble'a da inmesini işaret etti. Sallanarak yanıma geldi.

“İyi misin?” dedim.

Omuzlarını silkti.

“İyiyim sanırım. Dizimi fena çarptım, boynum da çok ağrıyor. ”

“Biraz yürü. Kendini kasma.”

Onu karanlık sokakta yürüttüm. On adım ileri on adım geri, birkaç kere. Sol bacağı üzerinde topallıyordu. Belki de kapı içeri çökmüş ve dizini zedelemişti.

Bir yandan boynunu oynatıyor, kaslarını gevşetmeye çalışıyordu.

Finlay de arabadan inip yanımıza geldi. Sanki yeni uyanmış gibi geriniyor, kendine geliyordu. Heyecanlanmıştı. Karanlıkta gülümsedi,

“İyi iş başardın, Reacher. Beni nasıl çıkaracağını düşünüp duruyordum. Picard'a ne oldu?”

Çocuklar gibi elimle tabanca işareti yaptım. Ortağımmış gibi başını salladı. Daha fazlasına gerek yoktu. Elini sıktım. Bilmem neden öyle yapmam doğru olur diye düşünmüştüm. Sonra dönüp berber dükkânının kapısını hafifçe tıklattım. Hemen açıldı. Berberlerden daha yaşlı olanı sanki kapıyı çalmamızı beklemiş gibi duruyordu karşımızda. Yaşlı bir uşak gibi kapıyı açıp girmemizi bekledi. Tek sıra halinde dar bir koridordan bir depo odasına girdik. Raflarda berber öteberisi vardı.

“Yardıma ihtiyacımız var” dedim.

Adam omuzlarım silkti. Kara elini bekleyin der gibi kaldırdı. Ön tarafa gitti, az sonra ortağıyla döndü, İsteğimi yüksek fısıltılarla tartışılar.

Daha genç olanı, “Yukarı” dedi.

Dar bir merdivenden yukarı çıktık. Berberin üstündeki daireye, İki berber bizi bir oturma odasına soktular, perdeleri kapayıp bir iki solgun ışık yaktılar, oturmamızı işaret ettiler. Oda küçük ve eski eşyalarla doluydu ama temizdi, İnsanı rahatlatan bir havası vardı. Bir odam olsaydı böyle olmasını isterdim. Oturduk. Daha genç olanı bizimle otururken öteki yine ayaklarını sürüyerek dışarı çıktı. Kapıyı kapadı. Dördümüz birbirimize baktık. Berber öne eğildi.

“Bizim burada ilk saklanan sizler değilsiniz” dedi.

Finlay çevresine bakındı, sözcümüz olmaya karar verdi.

“Değil miyiz?”

“Hayır, efendim. Burada çok kişi saklandı. Kızlar da.”

“Nasıl insanlar?”

“Her türlü vardı. Fıstık bahçelerinden sendikacılar. Şeftali bahçelerinden sendikacılar. Oy hakkı savunucuları. Vietnam’a gönderilmek istemeyenler. Hepsi buradan geçmişlerdir.”

Finlay başını salladı.

“Şimdi de biz geldik.”

“Yerel olaylar mı?”

Finlay yine başını salladı.

“Büyük olaylar. Burada büyük değişiklikler olacak.” “Bekliyordum” dedi yaşlı adam. “Yıllardır bekliliyordum.” “Öyle mi?”

Berber başını sallayıp ayağa kalktı. Büyük bir dolabın kapağını açtı, içine bakmamız için bize el etti. Derin rafları olan bir dolaptı. Raflar para doluydu. Lastik bantlarla tutturulmuş desteler, tomarlar. Yerden tavana kadar. En iki yüz bin dolar olmalıydı.

“Kliner Vakfı’nın parası” dedi yaşlı adam. “Bize verip duruyorlar. Yanlış bir iş olmalı. Yetmiş dört yaşındayım. Yetmiş yıldır insanlar üstüme pisledi. Şimdi de beni paraya boğuyorlar. Bu işin içinde bir şeyler olmalı, değil mi?”

Dolabın kapağını kapadı.

“Parayı harcamıyoruz” dedi. “Kazanmadığımız paranın bir sentini bile harcamayız. Geldiği gibi dolaba koyarız. Sizle Kliner Vakfi’nin peşinde misiniz?”

“Yarın Kliner Vakfi diye bir şey kalmayacak” dedim.

Yaşlı adam başını salladı. Önünden geçerken kapalı dolaba baktı, bir daha salladı. Sonra kapıyı kapayıp bizi yalnız bıraktı.

“Kolay olmayacak” dedi Finlay. “Biz üç kişiyiz, onlar da üç. Ellerinde dört rehine var. İki çocuk. Onları nerede tuttuklarını bile bilmiyoruz.”

“Mutlaka depodadırlar” dedim. “Başka nerede olabilirler ki? Onları başka bir yerde tutacak adamları yok. Kaseti dinledin. Bir çınlama vardı. Depo olduğuna eminim.”

“Ne kaseti?” diye sordu Hubble.

Finlay, Hubble’a baktı.

“Roscoe’ya Reacher için bir kaset doldurtmuşlar. Bir mesaj. Ellerinde olduğunu kanıtlamak için.”

“Roscoe mu?” dedi Hubble. “Ya Charlie?”

Finlay başını salladı.

“Yalnızca Roscoe” diye yalan söyledi. “Charlie’den ses yok.”

Akıllı bir iş yaptın, Harvard’lı, diye düşündüm. Boğazına bir bıçak tutulan Charlie’nin mikrofona konuşuyor olması Hubble’ı çıldırttı. Panikten hiçbir işe yaramazdı ondan sonra.

“Depodalar” dedim. “Hiç kuşku yok.”

Hubble depoyu iyi biliyordu. Bir buçuk yıldır orada çalışıyordu. Ona yerin planını tekrar tekrar anlattırdık. Kâğıt kalem bulup planlar çizdirdik. Planları tekrar tekrar inceleyip kapıları, merdivenleri, mesafeleri ve diğer ayrıntıları yerleştirdik. Sonunda bir mimarın gurur duyacağı bir çizim çıkmıştı.

Depo dörtlü sıranın sonunda, kendi avlusu içindeydi. Üçüncü depo ile arasında yalnızca bir patika genişliğinde bir aralık ve bir çit vardı. Diğer üç yanının çevresinde ayrıca bütün araziye çevreleyen ana çit bulunuyordu.

Büyük kayar kapı ön duvarın hemen hemen tamamını kaplamaktaydı. Uzak köşedeki küçük personel kapısı binanın ana katma açılıyordu. Personel kapısının hemen yanında büyük kapıyı açan mekanizma vardı. Personel kapısından girip sola saparsan açık bir metal merdivenden bir ofise çıkardın. Ofis kocaman depoya on metre yukarıdan bakıyordu. Büyük pencereleri ve önünde aşağısını kontrol için bir balkon vardı. Ofisin arkasındaki kapı dışarıdaki yangın merdivenine açılıyordu.

“Anlaşıldı mı?” dedim.

Finlay omuzlarını silkti.

“Beni dışarıdaki bekçiler kaygılandırıyor” dedi.

“Bekçi falan olmayacak” dedim. “Ben tüfeklerden kaygılanıyorum. Geniş bir alan, İçeride iki çocuk var.”

Finlay neden söz ettiğimi iyi biliyordu. Tüfekler geniş bir açıyla çevreye saçma yağırdı. Sessizleştik. Saat sabahın ikisi olmuştu. Daha bir buçuk saat bekleyecek, üç buçukta çıkacaktık. Dörtte orada olurduk. Benim en sevdiğim saldırı saatim.

Bekleme dönemi. Siperdeki askerler gibi. Bir baskından önce pilotlar gibi. Sessizlik. Finlay kestiriyordu. Bu işi daha önce de yapmıştı. Herhalde pek çok. Koltuğunda yayılmıştı. Sol kolu yere sarkıyor, parçalanmış kelepçenin yarısı bileğinde sallanıyordu. Gümüş bir bilezik gibi.

Hubble dimdik oturmaktaydı. Daha önce bu işi yapmış değildi. Kıpırdanıp duruyordu. Onu suçlayamazdım. Sürekli bana bakıyordu. Soru dolu bakışlar. Ben ona omzumu silkiyordum.

Saat iki buçukta kapı vuruldu. Hafifçe. Bir karış aralandı. Berberlerden yaşlısı titreyen parmağını bana uzattı.

“Seni biri görmek istiyor, evlat” dedi.

Finlay ile Hubble korkmuşlardı, İkisine de yerlerinde kalmalarını işaret ettim. Ayağa kalkıp tabancamı çıkardım. Emniyeti açtım. Yaşlı adam elini salladı.

“Ona ihtiyacın yok, evlat. Hiç yok.”

Sabırsızca dışarı çıkmamı işaret ediyordu. Tabancayı yine cebime soktum, diğerlerine bakıp adamın ardından yürüdüm. Beni soktuğu mutfakta çok yaşlı bir kadın vardı. Yaşlı berber kadar siyah ve kupkuru. Bir kış ağacına benziyordu.

“Bu benim ablam” dedi yaşlı berber. “Sizin sesinizden uyandı.

Sonra kadının yanına gidip kulağına eğildi.

“Sana söylediğim çocuk bu işte.”

Bir taburede oturan kadın başını kaldırıp bana gülümsedi. Bu güneş doğması gibi bir şeydi. Onun çok uzun zamanlar önceki güzelliğinden bir şeyler yakalar gibi oldum. Uzattığı elini tuttum. Elimde ince kupkuru bir eldiven içinde ince teller vardı sanki. Yaşlı berber bizi yalnız bıraktı. Yanımdan geçerken, “Ona onu sor” dedi.

Yaşlı kadının eli hâlâ elimdeydi. Yanına çömeldim. Elini çekmedi. Kuru bir dal parçası gibi bıraktı iri avucumda.

“İyi işitmem, yaklaşman gerek” dedi.

Kulağına eğildim. Kuru bir çiçek gibi kokuyordu.

“Şimdi iyi mi?” diye sordum.

“Tamam, duyabiliyorum” dedi.

“Kardeşinize Kör Blake’i soruyordum.”

“Biliyorum, bana anlattı” dedi.

“Onu tamyormuşsunuz.”

“Hem de iyi tanırdım.”

“Bana ondan söz eder misiniz?” dedim.

Başımı çevirip üzgün bir tavırla yüzüme baktı.

“Söz edecek ne var ki? Çok uzun zaman önce gitti” dedi.

“Nasıl biriydi?”

Hâlâ bana bakıyordu. Altmış yetmiş yıl geriye giderken gözleri bu-lutlanmıştı.

“Kördü” dedi.

Bir süre konuşmadı. Kemikli bileğinde nabzının hızlandığını hissettim. Sanki uzaklardan bir ses duymaya çalışıyormuş gibi başını çevirdi.

“Kördü” dedi. “Çok da tatlı bir çocuktü.”

Kadın doksan yaşından fazlaydı. Yirminci yüzyıl kadar yaşlıydı. Demek yirmili otuzlu yaşlarını hatırlıyordu. Çocukluğunu ya da ilkenç-liğini değil. Kadınlığını. Kör Blake’e de tatlı çocuk diyordu.

“Ben şarkıcıydım” dedi. “O da gitar çalardı. O eski gitarını eline aldı mı notalar söyleyebileceğinden daha çabuk dökülürdü. Ama her nota havada uçuşan gümüş bir çingıraktı sanki. Bütün gece çalar okurduk, sonra sabah çayıra çıkar, bir ağacın gölgesine oturur ve yine çalıp okurduk. Keyfimiz için. Ben okuyabildiğim, o da çaldığı için.”

“Ona ne oldu?” diye sordum. “Biliyor musunuz?”

Başım salladı.

“Yeryüzünde bunu iki kişi biliyor” dedi. “Biri benim.”

“Bana anlatır mısınız? Buraya bunu öğrenmeye geldim sayılır.”

“Altmış iki yıl” dedi. “Altmış iki yılda bir tek kişiye bile söylemedim.”

“Bana söyler misiniz?”

Başımı salladı. Üzgündü. Gözleri yaşarmıştı.

“Altmış iki yıl” dedi. “Bunu benden isteyen ilk kişisin sen.” Soluğumu tuttum.

“Kördü” dedi. “Ama neşeli bir insandı. Hep gülümserdi. Çok canlı, ele avuca sığmaz biriydi. Hızlı yürür hızlı konuşurdu, hep hareket halindeydi, hep gülerdi. Bir gün burada bir mekândan çıkıp kaldırımında güle oynaya yürümeye başladık. Çevrede kimse yoktu ama karşıdan iki beyaz geliyordu. Bir adam ve bir çocuk. Ben onları görünce hemen yapmamız gerektiği gibi kaldırımdan indim. Onların geçmesi için sokakta bekledim. Ama zavallı Blake kördü. Onları görmemişti. Beyaz çocuğa çarptı. On on iki yaşlarında beyaz bir çocuk. Blake çarpınca çocuk toz toprağın arasına düştü, başını da bir taşa çarpınca ağlayarak kıyameti kopardı. Yanındaki babasıydı. Onu tanırdım. Bu kasabanın önemli kişisiydi. Oğlu tepinerek ağlıyor, babasına zenciye cezalandırmasını söylüyordu. Babası da kendini kaybedip bastonuyla Blake’i dövmeğe başladı. Bastonun ucunda kocaman gümüş bir topuz vardı. Blake’in kafasına karpuz gibi yarılanaya kadar vurdu. Blake orada düşüp öldü. Adam çocuğu yerden kaldırıp bana döndü. Bastonunun ucundan zavallı Blake’in kanını ve beynini yıkamam için beni atların su içtiği yalağa gönderdi. Kimseye bir şey söylemememi, yoksa beni de öldüreceğini söyledi. Ben de gidip saklandım, zavallı Blake’i biri bulana kadar bekledim, sonra da herkesle birlikte ağlayıp bağıarak oraya koştum. Bu güne kadar da bundan hiç kimseye söz etmedim.”

Kadının gözlerinden iri damlalar buruşuk yanaklarından aşağı yuvarlanıyordu. Uzanıp parmağımın ucuyla sildim gözyaşlarını. Öteki elini de elimin içine aldım.

“Çocuk kimdi?” diye sordum.

“O zamandan beri buralarda gördüğüm biri. Hemen hemen her gün sırtışını görünce kafası yarılmış zavallı Blake’i hatırladığım biri.

“Kimdi o?”

“Olan şey bir kazaydı. Bunu herkes kabul ederdi. Zavallı Blake kördü. Çocuğun öyle kıyamet koparması gerekmezdi. O kadar da canı yanmamıştı. Yaşı büyüktü. Öyle bağırdığı için oldu bu.”

“Çocuk kimdi?” diye bir daha sordum.

Dönüp gözlerimin içine baktı. Altmış iki yıllık sırrımı söyledi.

“Grover Teale. Sonra büyüyünce babası gibi belediye başkanı oldu. Kendini lanet dünyanın kralı sanıyor ama yalnızca siyah ve kör olduğu için zavallı Blake’imi öldürten o çocuktan başka bir şey değildir.”

Berber dükkânının arkasındaki Charlie’nin siyah Bentley’ine doluştuk. Kimse konuşmuyordu. Motoru çalıştırdım, arabayı ana yola çıkarıp kuzeye doğru yol almaya başladım. Işıklar sönüktü, çok ağır sürüyordum. Kocaman siyah araba gece karanlığında ininden çıkan sinsi bir hayvan gibi ilerliyordu. Buz gibi sulara dalan kocaman kara bir denizaltı gibi. Kasabadan geçip karakola gelmeden önce durdum. Ortalık mezar kadar sessizdi.

“Bir silah almak istiyorum” dedi Finlay.

Girişteki cam kırıkları arasından geçtik. Hubble’ın Bentley’i ekip odasının ortasındaydı. Ön lastikler patlamış, burnu hücrelerin yıkıntısı arasına gömülmüştü. Ortalık benzin kokuyordu. Deposu da parçalanmış olmalıydı. Bagaj kapağı arkası parçalandığı için açık kalmıştı. Hubble arabaya bakmadı bile.

Finlay arabanın yanından arkadaki odaya gitti. Hubble ile ben kırık camlar arasında bekledik. Finlay döndüğünde elinde paslanmaz çelikten bir tabanca ve bir kutu kibrit vardı. Yüzünde de bir sırıtma. Bizim arabaya dönmemizi işaret edip bir kibrit çaktı. Parçalanmış yeşil Bentley’in altına attı kibriti ve camları ayağının altında ezerek dışarı çıktı.

“Oyalama istemiştiniz, değil mi?” dedi.

Park yerinden çıkarken yangının başladığını gördük. Parlak mavi alevler halının üzerinde kumsaldaki dalgalar gibi ilerliyordu. Alevler parçalanmış tahtaları tutuşturdu, dökülen benzinle beslendi, renkleri sarı ve turuncuya dönüştü. Hava kapının olduğu boşluktan içeri emildi. Bir dakika geçmeden bina yanmaya başlamıştı. Ben gülümseyerek arabayı ilçe yoluna sürdüm.

Yirmi kilometrenin çoğu boyunca farları açık tuttum. Hızlı gidiyordum. On iki dakika sonra depolara varmıştık bile. Işıkları söndürüp hedefin dört yüz metre gerisinde durdum. Yolda bir dönüş yapıp bir süre geri geri gittim. Arabayı burnu güneye dönük bıraktım. Kapılara doğru. Araba kapılarını kilitlemedim. Anahtarı da kontağın üzerinde bıraktım.

Kocaman demir makası Hubble’ın elindeydi. Finlay karakoldan aldığı tabancayı kontrol etti. Ben koltuğun altından benzin doldurduğum plastik şişeyi çıkarıp cebime, copun yanına koydum. Şişe epey ağırdı. Ceketimi sağ taraftan aşağı çekmiş, Çöl Kartalı göğsüme kadar çıkmıştı. Finlay’ın verdiği kibrit kutusunu öteki cebime soktum.

Karanlıkta yolun karşı kıyısında durduk. Birbirimize bakıp başımızı salladıktan sonra yıldırım çarpmış ağaca doğru yürüdük. Ağacın silueti ayışığımda görünüyordu. Yumuşak toprağın üzerinde iki üç dakikada vardık oraya. Makası Hubble’ın elinden aldım, çitin deponun arkasına yakın olduğu yere yürüdük. Saat dörde on vardı. Yanan karakoldan çıktığımızdan bu yana kimse konuşmamıştı.

Ağaçla çitin arası yetmiş beş metre kadardı. Yangın merdiveninin karşısına gelinceye kadar yürüdük. Finlay ile Hubble çiti tuttular, ben baklaları tek tek kestim. Jilet keskinliğindeki telin başladığı yere kadar yerden iki metre yüksekliğinde ve iki metre genişliğinde bir parça çıkardım.

Gedikten geçip merdivenin altına gelip bekledik. İçerden sesler geliyordu. Geniş mekânda yankılanan hareket ve sürtünme sesleri. Derin bir soluk aldım. Diğerlerine metal duvara yaslanmalarını işaret ettim. Depo dışında bekçi olmadığından emin degildim, İçimden bir ses fazla adamları olmadığını söylüyordu ama Finlay’ın içi rahat değildi. Ben de Finlay gibi insanların kaygılarını ciddiye almayı uzun zaman önce öğrenmişim.

Diğerlerine kıpırdamalarını işaret edip büyük binanın köşesine gittim, yere çömeldim ve demir

makasını iki karış kadar yüksekten beton zemine attım. Tam da beklediğim kadar ses çıktı. Sanki biri içeriye girmeye çalışıyormuş gibi. Duvara yaslanıp copu sağ elime aldım.

Finlay haklıydı. Dışarıda bir bekçi vardı. Ben de haklıydım. Başka kimse yoktu. Dışarıdaki Çavuş Baker'dı. Deponun dışında nöbet tutuyordu. Onu görmeden sesini duydum. Gergin soluklarını ve beton üzerindeki ayakseslerini. Köşeyi döndü ve benden bir metre uzakta durdu. Yerdeki demir makasına baktı. .38'liği elindeydi. Bakışları makastan teli kestiğim yere yöneldi. Sonra o yana koşmaya başladı.

Sonra öldü. Copu savurup indirdim. Ama yere yığılmadı. Tabancasını düşürdü. Bacakları lastiktenmiş gibi dönmeye başladı. Finlay arkamdan yetişti. Boğazından yakaladı. Bir tavuğun boynunu koparan bir

köylü gibiydi. İşini iyi yaptı. Baker'ın üniformasının göğüs cebinde adı yazılı asetat plaka vardı. Dokuz gün önce ilk dikkat ettiğim şey. Cesedini yere bıraktık. Beş dakika bekledik. Başka gelen olmadı.

Hubble'm beklediği yere döndük. Derin bir soluk daha alıp yangın merdivenine tırmanmaya başladım. Merdiven madeniydi. Dikkatli olmadığımız takdirde çan gibi ötecekti. Finlay arkamdaydı. Sağ eliyle kenara tutunuyordu. Sol elinde tabancası vardı. Arkasından soluk almaya cesaret edemeyen Hubble geliyordu.

On beş metreyi çıkmamız dakikalarca sürdü. Çok dikkatliydik. Tepedeki küçük sahanlıkta durduk. Hubble anahtarlarını çıkardı. Doğru anahtarı seçip dikkatle, ağır ağır kilide soktu. Soluklarımızı kesmiştik. Kilit döndü. Kapı aralandı. Soluğumuzu tuttuk. Ses yoktu. Tepki de. Sessizlik. Hubble kapıyı yavaşça geriye itti. Ofisten dışarı ışık taşıyor, sahanlığı ve onun ötesinde çiti aydınlatıyordu. Deponun içinde yanan ark lambaları ofisin geniş pencerelerinden içeri dolmaktaydı. Ofisteki her şeyi görebiliyordum. Gördüğüm şey az daha kalbimi durduracaktı.

Şansa hiç inanmış değildim. Buna bir nedenim de olmamıştı. Şansa hiç güvenmemiştim de. Ama şimdi çok şanslıydım. Otuz iki yıllık kötü şans ve sıkıntı bir anda kaybolup gitmişti. Melekler omuzlarımda oturuyor, beni cesaretlendiriyorlardı. O tek anda kazandığımı anlamıştım.

Çünkü çocuklar yere uzanmış uyuyordu. Hubble'm çocukları. Ben ve Lucy. Boş çuvallar üzerinde. Yalnızca uyuyan çocukların olabileceği gibi masum ve dünyaya açık. Pistiler. Üzerlerinde hâlâ Pazartesi okula giydikleri okul giysileri vardı. New York'un eski sepya fotoğraflarındaki sokak çocuklarına benziyorlardı. Sabahın dördü. Benim şanslı saatim.

Çocuklar beni çok kaygılandırıyor. Operasyonu neredeyse imkânsız kılacaklardı. Bunu defalarca düşünmüştüm. Kafamın içinde bir sürü plan yapmış, işe yarayacak bir tane bulmaya çalışmıştım. Ama bulamamıştım. Sonuç hep kötü oluyordu. Kurmay akademilerinde tatmin edici olmayan sonuçlar dediklerinden. Gözümün önünde hep tüfek kurşunlarıyla delik deşik edilmiş çocuklar vardı. Dört rehine ile tüfekleri hep aynı yerde düşünmüştüm. Çocukların paniğe kapıldığını, Char-lie'nin haykırdığını ve kocaman Ithaca'ların patladığını hayal etmişim. Hepsi aynı mekânda. Bir çözüm bulamamıştım. Elimde verecek bir şey olsaydı, çocukların ayrı bir yerde uyuyor olmaları için gözümü kırpmadan verirdim. İsteddiğim şey olmuştu. Olmuştu işte.

Diğer ikisine döndüm. Başlarını tutup yakına çektim.

“Hubble, sen kızı al” diye fısıldadım. “Finlay, sen de oğlanı. Ellerinizle ağızlarım örtün. Hiç ses çıkmasın. Ağacın oraya taşıyın. Hubble, sen oradan arabaya götür ve yanlarında kal. Finlay, sen buraya dön. Haydi. Sessiz olun.”

Çöl Kartalı'm çıkarıp emniyetini açtım. İç kapıya nişan alıp bekledim. Hubble ile Finlay sessizce içeri girdiler. Ellerini çocukların ağızlarına kapadılar. Çocukları kucakladılar. Sessizce dışarı çıktılar. Çocuklar uyanıp çırpınmaya başladılar. iri gözlerle bana bakıyorlardı. Hubble ve Finlay ağır ağır indiler merdivenlerden. Ben kapıdan sahanlığın uzak köşesine çekilip onları korudum. Yere indiklerini, çitten geçtiklerini gördüm. Yukarıdan dökülen ışığın altından geçtiler ve gece karanlığında kayboldular.

Rahatlamıştım. Tabancayı indirdim. İçeri kulak verdim. Ama depodan gelen hafif sesler dışında bir şey yoktu. Ofise girdim. Yerde sürünerek pencerelere gittim. Ağır ağır başımı kaldırıp aşağı baktım. Asla unutamayacağım bir manzarayla karşılaştım.

Depoda tavana tutturulmuş yüz tane projektör vardı. İçerisi gündüzden daha aydınlıktı. Büyük bir depoydu. Yaklaşık otuz metre uzunluğunda, altmış metre eninde ve otuz metre yüksekliğinde. Tepeleme bir dolarlıkla doluydu, içerde kocaman bir dolar dağı vardı. Neredeyse yirmi metre yüksekliğinde ve ta geriye kadar. Devasa yeşil bir buzdağı.

Teale deponun öteki uçundaydı. Dağın eteklerinde, yerden üç metre kadar yüksek bir yere oturmuştu. Tüfeği dizlerinin üstündeydi. Arkasında yükselen yeşil tepenin önünde küçücük kalmıştı. Bana daha yakın mesafede oturan Kliner'ı gördüm. O daha yüksekteydi. Kırk ton paranın üstünde oturuyordu. Tüfek dizlerinin üstündeydi.

İki silah Roscoe ve Charlie Hubble'a çevriliydi, ikisi on beş metre aşağıda küçücük görünüyorlardı. Çalıştırılıyorlardı. Roscoe'nun elinde bir kar küreği vardı. Dolar yığınlarını Charlie'ye doğru itiyordu. Charlie de onları klima kutularına dolduruyor ve bir bahçıvan beliyle bastırıyordu. İki kadının arkasında kapalı kutular uzanıyordu. Önlerinde kocaman bir yığın vardı. Dolarlardan bir dağın altında çalışan karıncalar gibiydiler.

Soluğumu tuttum, inanılmaz bir manzaraydı bu. Kliner'in siyah kamyoneti kapının önüne burnu kapıya dönük olarak park edilmişti. Yanında Teale'in beyaz Cadillac'ı vardı, ikisi de büyük arabalardı ama onlar bile banknot dağına kıyasla küçük kalıyordu. Bir plajdaki oyuncaklar gibi. Bir

peri masalından bir sahne vardı karşımda. Bir masalın yeraltı mağarası. Yüz lamba tarafından aydınlatılmış. Aşağıda küçücük insanlar. Gözlerime inanamıyordum. Hubble birer dolarlık bir milyon doların korkunç bir manzara oluşturduğunu söylemişti. Bense kırk milyon dolara bakıyordum. Tavana kadar yükselen bir yığın. Aşağıda çalışan iki kişinin on katından daha yüksek. Bir evden daha yüksek. İki evden daha yüksek. İnanılmaz bir şeydi bu. Depo çok büyüktü. Ve silme parayla doluydu. Birer dolarlık kırk milyon adet gerçek banknot.

İki kadın yorgunluktan bitkin bir haldeydi. Tıpkı öldürücü bir manevradan dönen askerler gibi. Ayakta uyuyorlar, zihinleri dinlenmek için çılgınlık atarken robotlar gibi hareket ediyorlardı. Dev yığından kucak kucak dolar taşıyorlardı kutulara. Durum umutsuzdu. Sahil Güvenlik'in geri adım atması Klinier'ı gafil avlamıştı. Hazır değildi. Depo doluydu. Roscoe ile Charlie köle gibi çalıştırılıyordu. Teale ile Klinier sanki yolun sonuna gelmişler gibi cansız bir halde başlarında nöbet tutmaktaydılar. Dev para yığını altında kalacaklardı. Boğulacaklardı.

Finlay'ın yangın merdiveninde ayakseslerini duydum.

“Arabaya girdiler” diye fısıldadı. “Burada ne var?”

“İki tüfek meydanda ve hazır. Roscoe ile Charlie iyi görünüyorlar.” Parlak ışıklara ve hafif seslere döndü.

“Orada ne yapıyorlar?”

“Gel bak” dedim. “Ama soluğunu tut.”

Birlikte pencereye süründük. Yavaşça başlarımızı kaldırdık. Finlay aşağıdaki sahneye uzun bir süre baktı. Gözleriyle bütün depoyu taradı. Sonra bana döndü,

“Tanrım” dedi.

Başımı sallayarak gerilemesini işaret ettim. Yangın merdiveni sahanlığına döndük.

“İnanamıyorum” dedi.

“Ben de.”

“Ne yapacağız?” diye sordu.

Elimi kaldırıp sahanlıkta kalmasını işaret ettim. Yine sürünerek içeri girip pencereden baktım. Teale'in oturduğu yere, ofisin iç kapısına baktım, Klinier'ın ateş alanını kontrol ettim, Roscoe ile Charlie'nin nerede olacaklarını, açılarını ve uzaklıklarını hesapladım. Bir tek sonuca vardım. Çok güç bir durumdu.

Bize en yakın olan Klinier'dı. Roscoe ile Charlie onunla Teale arasında çalışıyorlardı. Deponun uzak ucunda olduğu için Teale daha tehlike-

liydi. Ben iç merdivene çıktığımda dördü de bana bakacaktı. Klinier silahını kaldıracaktı. Teale silahını kaldıracaktı. İkisi de bana ateş edecekti.

Klinier altmış dereceden dümdüz ateş edecekti. Ördek avlar gibi. Ama Teale ile aramda Roscoe ile Charlie vardı. Teale'in açısı daha dar olacaktı. Zaten iki üç metre yukarıdaydı. Otuz metre mesafeden on metre yukarı bakacaktı. Dar bir açı. On beş yirmi derece. Elindeki Ithaca bundan çok daha geniş açıda etkiliydi. Kadınlar saçmalara hedefti. Bana ateş ederken onları öldürecekti. Teale başını kaldırıp bana ateş ettiği anda Roscoe ile Charlie öleceklerdi.

Yine sürünerek yangın merdivenine çıktım. Yerden plastik benzin şişesini aldım, kibrit kutusuyla Finlay'e verdim. Kulağına eğilip ne yapması gerektiğini fısıldadım. Biraz fısıldaştıktan sonra o yangın merdiveninden aşağı indi. Ben tekrar ofise döndüm, Çöl Kartalı'nı iç kapının yanına bıraktım, pencerenin altına süründüm. Başımı kaldırıp bekledim.

Üç dakika geçti. Büyük depo kapısına bakıyor ve bekliyordum. Kapının altıyla beton zemin arasındaki aralığı gözetliyordum. Dört dakika geçmişti. Aşağıda kadınlar çalışıyordu. Kliner dolar dağına tırmanıp aşağı yeni dolar nehri tekmeledi. Beş dakika geçti. Kliner tüfeğini bırakmıştı. Şimdi tüfekten on metre kadar uzakta paraları eşeliyordu. Altı dakika geçti. Yedi.

Sonra kapının altından benzin lekesinin yayıldığını gördüm. Leke Teale'in oturduğu yerin üç metre altındaki dolarlara kadar genişledi, daha da genişlemeye devam ediyordu. Beton üzerinde koyu bir leke. Kliner hâlâ Teale'den on beş metre ötede çalışıyordu. Silahıyla arasında hâlâ on metre vardı.

İç kapıya süründüm. Kolu yavaşça aşağı ittim. Kapı aralandı. Tabancamı aldım. Kapıyı biraz daha araladım. Pencereye döndüm. Benzin lekesinin genişlemesine baktım.

Teale'in kokuyu alacağından korkuyordum. Planın zayıf noktası oydu. Ama alamadı. Deponun içinde çok güçlü bir koku olduğu için. Kapıyı açar açmaz balyoz gibi çarpmıştı yüzüme. Ağır, ekşimsi, yağlı bir koku. Para kokusu. Milyonlarca ve milyonlarca buruşuk ve yağlı dolar kokusu. Terli ellerin ve kirli ceplerin kokusu. Havada asılıydı koku. Sherman Stoller'in garajındaki klima kutuları da öyle kokuyordu. Elden ele geçmiş paranın ekşimsi kokusu.

Soma kapının altında alevin parladığını gördüm. Finlay kibriti çak-

309 mıştı. Hafif mavi bir alev. Kapının ardından gelip lekenin üzerinde bir çiçek gibi açtı. Yeşil dağın eteğine erişti. Teale'in başını çevirdiğini, dehşetten donup kaldığını gördüm.

Kapıdan dışarı süzuldüm. Nişan aldım. Bileğimi balkonun küpeştesine yasladım. Tetiğe bastım ve otuz metre ilerideki Teale'in kafasını uçurdum. İri kurşun şakağına isabet etmiş, beynini arkasındaki metal duvara dağıtmıştı.

Sonra her şey aksi gitti. İnsanın zihninin elinden hızlı hareket ettiği o korkunç ağır çekim anında gördüm bunu. Silahı tutan elim Kliner'm silahına atılmasını bekleyerek yana kayıyordu. Ama Kliner sağa atladı. Teale'in elinden düşen silahının olduğu yere. Kendi silahına gitmiyordu. Teale'in silahını kullanacaktı. Teale'in kullandığı aynı öldürücü geometriyi kullanacaktı. Tam o anda personel kapısının parçalanır gibi açıldığını duydum. Picard sallanarak depoya girdi.

Ceketsizdi, geniş gömleği kanlar içindeydi. Kadınlara doğru dev adımlarla ilerliyordu. Başını çeviriyor, sağ kolu bana doğru kalkıyordu. .38'liği elinde oyuncak gibi kalmıştı. Ondan otuz metre ilerde Kliner'm Teale'in tüfeğini paraların arasında gömüldüğü yerden almak için eğildiğini gördüm.

Dolar tepesinin altından mavi dumanlar yükseliyordu. Roscoe'nun ağır ağır dönüp bana baktığını gördüm. Charlie Hubble da Teale'e bakmak için öteki yana dönüyordu. Bağırmağa başladığını gördüm. Elleri yüzüne kalkıyor, ağzı açılıyor, gözleri kapanıyordu. Onun çığılığı Çöl Kartalı'nın artık

sona ermek üzere olan yankısını ve kapının kırılmasını örter gibiydi.

Önümdeki balkon küpeştesini bir elimle tuttum ve öne eğildim. Elimi aşağı indirdim, Picard'ın .38'liği üzerime doğrulmadan bir an önce onu sağ omzundan vurdum. Tabancamı Kliner'a çevirirken onun kanlar içinde yere devrildiğini gördüm.

Beynim benden ayrı çalışıyordu sanki. Olaya saf bir mekanik sorun olarak bakıyordu. Elimdeki büyük otomatığın geri tepmesinin kolumu yukarı kaldırması için omzumu kasmıştım. Bu bana silahı deponun öteki ucuna çevirirken bir saniye kazandırdı. Yanmış gazlar mermi çekirdeğini fırlatırken tabancanın avcumu vurduğunu hissettim. Kliner havadan yağın dolarlar arasında tüfeğini kaldırmış, mermiyi namluya sürüyordu. Picard'ı durduran kurşunun gürültüsü sona ermeden onun mekanizmasının sesini duydum.

Beynim Kliner'm beni vurmak için silahını yataydan yukarı kaldıracağını ve aşağı yayılacak saçmaların Roscoe ile Charlie'nin kafalarını

uçuracağım hesap ediyordu. Benim kurşunum deponun öteki ucuna bir saniyenin yedi yüzde biri kadar bir zamanda gideceği için onun silahını kadınlardan uzaklaştırmak için adamın sağına ve yukarı ateş etmeliydim. Bütün bunları beynim benden ayrı hesaplıyor gibiydi.

Beynim ondan soma kapandı. Ağır çekimde bir yarıştı sanki. Ben balkondan aşağı eğilmiş çok ağır bir şey taşıyormuşum gibi kolumu yavaş yavaş kaldırıyordum. Kliner de öyle. Silahlar santim santim, derece derece kalktılar. Yukarı, daha yukarı. Sonsuza kadar sürdü sanki. Para dağının altında alevler çatırdıyordu. Para yığınının içinde yukarı ve dışarı yayılıyorlardı. Kliner'ın sarı dişleri kurt gibi bir sırtımayla aralanmıştı. Charlie haykırıyordu. Roscoe ipekli bir kumaş parçası gibi beton zemine doğru uçuyordu. Benim kolum ve Kliner'ın tüfeği birlikte yukarı kalkmaktaydı.

İsteddiği yere ilk yükselen benim kolum oldu. Ateş ettim. Kliner'ı göğsünün sağ üstünden vurdum. Tetiği çekerken Ithaca yana kaydı. Tüfek patladı ve para yığınınına ateş etti. Hava bir anda konfeti gibi kâğıt parçalarıyla doldu. Parçalar alevlere değdikçe tutuşup yanmaya başladı.

Sonra zaman yine işlemeye başladı ve ben merdivenlere atılıp depoya indim. Alevler yağlı yığında insanın koşacağından daha çabuk yayılıyordu. Dumanlarla boğuşarak Roscoe'yu bir kolumun, Charlie'yi öteki kolumun altına aldım. İkisini de kaldırıp merdivene taşıdım. Büyük kapının altından emilen oksijenin ateşi beslediğini hissediyordum. Deponun tümü alev almaya başlamıştı. Devasa para yığını patlıyordu. Ben iki kadını çekiştirerek merdivenlere koşuyordum.

Birden Picard'a tosladım. Yerden kalkmıştı. Çarpışmanın şiddetiyle yere savruldu. Yaralı bir dev gibi ayakta idi. Parçalanan sağ omzundan kanlar fişkırıyordu. Yerden doğrulduğum anda sol eliyle vurdu bana. Geri savruldu. Vurduğu ikinci sol yumruğu koluma indi ve Çöl Kartalı elimden yere uçtu. Alevlerden ciğerlerim yanıyor, Charlie Hubble'm isterik çığlıklarını duyuyordum.

Picard tabancasını düşürmüştü. Önümde iki yana sallanıyor, sol kolunu yeni bir yumruk indirmek için kaldırıyordu. Onun kalkan kolu altına girip dirseğimle boğazına vurdum. Hayatımda vurduğum en sert darbeydi bu. Ama o yalnızca şöyle bir silkinip bana yaklaştı. Dev sol yumruğunu savurduğu gibi beni alevlerin arasına gönderdi.

Yerde yuvarlanırken duman soluyordum. Picard biraz daha yaklaştı. Yanan paraların arasında duruyordu. Öne eğilip göğsüme bir tekme savurdu. Kamyon çarpmış gibi oldum. Ceketim alev almıştı. Çıkarıp yüzüne fırlattım. Ama o ceketini eliyle savurdu, beni öldürecek olan ikinci tekmeyle atmak üzere bacağımı geri attı. Tam o anda arkasından biri bir balyoz indirmiş gibi sarsıldı. Finlay'ın, elinde karakoldan aldığı tabancayla ateş etmekte olduğunu gördüm. Picard'ın sırtına altı el ateş etti. Pi-card dönüp Finlay'e baktı. Ona doğru bir adım attı. Finlay'ın tabancasından bir çıt sesi geldi. Boşalmıştı.

Ben büyük otomatik silahımı sıcak betondan kaptığım gibi Picard'ın ensesine ateş ettim. Kafatası patladı. Dizleri büküldü, yere düşmeye başladı. Yere varmadan son dört kurşunumu da sıktım.

Finlay, Charlie'yi kapıp alevlerden uzaklaştı. Ben Roscoe'yu yerden kaldırdım, merdivenlere koşup yukarı ofise çıktım. Alevler arkamızdan yetiştiği anda dış kapıdan yangın merdiveni sahanlığına çıkmıştım bile. Oradan aşağı indik, çitteki aralıktan dışarı fırladık. Roscoe'yu kucakladığım gibi ağaca doğru koşmaya başladım.

Arkamızda ısınmış hava deponun çatısını patlatmış, alevler gece göğüne yükseliyordu. Başımıza yanık dolar parçaları yağmaktaydı. Depo bir kazana dönüşmüştü artık. Sırtımda sıcaklığı hissediyordum. Roscoe üzerimize yağın yanık kâğıt parçalarını elleriyle savuruyordu. Ağaca varmıştık. Orada durmadık. İki yüz metre ilerdeki yola koştuk. Arkamda metal deponun parçalanıp patladığını duyuyordum. Önümüzde Hubble, Bentley'in yanında duruyordu. Arka kapıları açtı ve kendisi de direksiyona koştı.

Dördümüz arkaya sıkıştığımız anda Hubble gaz pedalına bastı. Araba öne fırladı, kapılar kapandı. Çocuklar öndeydiler. İkisi de ağlıyorlardı. Charlie haykırıyordu. Roscoe haykırıyordu. Ben kendimi âdeta uzaktan seyrederken benim de haykırmakta olduğumu gördüm.

Hubble bir buçuk kilometre kadar gittikten sonra durdu. Hepimiz arabadan indik. Birbirimize sarılıp kucaklaştık öpüştük. Dört Hubble birbirlerine sarıldı. Roscoe, Finlay ile ben de birbirimize. Finlay sonra çıldırması gibi yolun ortasında bağırıp çağırıp dans etmeye başladı. O Boston ciddiyeti uçup gitmişti. Roscoe kollarımın arasındaydı. Ben bir buçuk kilometre uzaktaki yangını seyrediyordum. Giderek kötüleşmekte, giderek büyümekteydi. Yandaki çiftçilerin deposuna yayılıyordu. Azotlu gübre torbaları ve traktör yakıtı varilleri bomba gibi patlıyorlardı.

Hepimiz bu cehennemi seyre döndük. Yolda yedi kişi. Alevler üç yüz metre havaya fişkırıyordu. Patlayan variller havanın mermilerinden farksızdı. Gece göğünde yanık paralar bir milyon turuncu yıldızdı sanki.

“Bunu biz mi yaptık?” dedi Finlay.

“Sen yaptın, Finlay” dedim. “Kibriti sen çıktın.”

Kahkahalarla gülerek kucaklaştık. Birbirimizin sırtına şaplaklar indirdik. Çocukları havaya atıp tuttuk, öptük. Hubble beni öpüp sırtımı sıvazladı. Charlie sarılıp öptü. Roscoe'yu kaptığım gibi havaya kaldırdım, uzun uzun öptüm. Bacaklarını belime sardı, ellerini enseme kavuşturdu. Sanki durursak ölecekmişiz gibi öpüştük.

Sonra direksiyona geçip kasabaya döndüm. Finlay ile Roscoe önde yanımdaydılar. Dört Hubble arkaya sıkışmışlardı. Depoyu arkamızda bırakınca karşımıza karakoldaki yangın çıktı. Önünden geçerken yavaşladım. Tümüyü yanacaktı. Yüzlerce insan çevresinde durmuş bakıyor, hiçbiri bir şey yapmıyordu.

Hızlanarak sessiz kasabadan geçtim. Beckman Sokağı'na girip yirmi beş numaranın önünden araba yoluna saptım. Evin önünde ancak Hubb-lelar'ı indirecek kadar durdum. Dönüp sokağa çıkınca bir kere daha durdum.

“Buraya kadar, Finlay” dedim.

Sırtarak dışarı çıktı. Yürüyüp gece karanlığında kayboldu. Bu kere Roscoe'nun evine kadar sürdüm arabayı. Orada kaldırım kenarına park ettim. Eve girdik. Konsolu, kırık kapının arkasına çekip dayadık. Kendimizi dünyadan uzaklaştırdık.

Roscoe ile yıldızımız uyuşmadı. Zaten buna hiç imkân yoktu. Pek çok sorun vardı. Yirmi dört saatten biraz uzun sürdü ve sonra sona erdi. Yeniden yollara düştüm.

Konsolu kapının arkasına ittiğimizde Pazar sabahı saat beşti. İkimiz de tükenmiştik. Ama içimizdeki adrenalin hâlâ gürleyerek akıyordu. Uyuyamadığımız için oturup konuştuk. Konuştukça daha beter oldu.

Roscoe altmış dört saate yakın tutsak kalmıştı. Kendisine kötü davranılmış değildi. Hiç el sürmediklerini söyledi. Ödü patlamıştı ama onu yalnızca köle gibi çalıştırmışlardı. Picard Perşembe günü onu arabasıyla götürmüştü. Onların gidişini görmüş, arkalarından el sallamıştım. Pi-card'a kaydettiğimiz ilerlemeyi anlatmıştı. İlçe yolunda bir buçuk kilometre kadar sonra Picard tabancasını çekmiş, Roscoe'nun silahını alıp ellerini kelepçelemiş ve depoya götürmüştü. Orada olan Charlie Hubble'la hemen çalışmaya başlamışlardı. Ben depoyu gözetlerken onlar hep içerde çalışıyorlardı. Kliner'in oğlunun getirdiği kırmızı kamyoneti Roscoe boşaltmıştı. Sonra ben o kamyoneti Memphis yakınlarına kadar izlemiştim ve neden boş olduğunu merak etmiştim.

Charlie Hubble orada beş buçuk gün çalışmıştı. Pazartesi akşamından beri. Kliner daha o zaman başlamıştı paniğe kapılmaya. Sahil Güvenlik'in bu kadar çabuk geri adım atmasını beklemiyordu. Depoyu boşaltmak için çok acele etmesi gerektiğini biliyordu. O yüzden Picard rehineri depoya getirmiş, Kliner da çalıştırmaya başlamıştı. Geceleri elleri merdivenin alt basamağına kelepçeli olarak yalnızca birkaç saat uyu-yabilmişlerdi.

Cumartesi sabahı oğlu ve iki bekçi dönmediğinde Kliner çıldırmıştı. Artık adamı yoktu. O yüzden rehineri yirmi dört saat çalıştırmaya başlamıştı. Cumartesi gecesi hiç uyumamışlardı. O banknot dağıtı eritmek için boşuna çabalıyorlardı. Her yeni gelen kamyonet depoyu biraz daha dolduruyor, Kliner biraz daha çıldırıyordu.

Böylece Roscoe üç gün tam bir köle hayatı yaşamıştı. Hayatı için korkarak, tehlikede, tükenmiş ve aşağılanmış. Kabahat benim, dedim. Ben anlattıkça o beni suçlamadığını söyledi. Ben yine kabahat benim diyordum. O ise, değil diyordu. Özür dilerim, diyordum. Özür dileme, diyordu.

Birbirimizi dinledik. Söylenenleri kabul ettik. Ama ben yine de kendimi suçlu görüyordum. Onun da aynı şeyi düşünmediğinden yüzde yüz emin değildim. Bütün söylediklerine rağmen. Tartışmadık. Ama bu aramızdaki bir sorunun ilk işaretiydi.

Roscoe'nun küçük banyosunda birlikte duş yaptık. Suyun altında bir saate yakın kaldık. Para, ter ve yangın kokusunu üzerimizden çıkardık. Hâlâ konuşuyorduk. Ona Cuma gecesini anlatıyordum. Fırtınada Hubble'ın evinde kurduğum pusu. Her şeyi anlattım. Bıçaklar, çiviler ve çekiçle dolu torbaları. Beşine de ne yaptığımı. Buna sevineceğini sanıyordum.

İşte ikinci sorun da buydu. Orada sıcak suyun altındayken bunlar hiç önemli değildi. Ama sesinde bir şey duydum. Küçük bir titreme. Öyle şoka uğramışlık ya da onaylamama değil. Yalnızca bir soru iması. Sanki çok ileri gitmişim gibi. Bunu sesinde duyabiliyordum.

Ben bütün bunları Joe ve onun için yapmış olduğumu hissediyordum. Yapmak istediğim için yapmış değildim. Bu Joe'nun işiydi, onun kasabasıydı ve onun insanlarıydı. Onu mutfak duvarı içinde erimeye çalışırken gördüğüm için, sanki kalbi parçalanıyormuş gibi ağladığını gördüğüm için yapmıştım. Joe ve Molly için yapmıştım. Ama aynı zamanda bunun için bir mazeret bulmayı da aramıyordum. Kendi kendimi öyle haklı göstermişim.

O sırada bu bir sorun olarak görünmemişti. Duş bizi gevşetmişti. İçimize bir parıltı düşürmüştü. Yattık. Mavi perdeleri açık bıraktık. Dışarıda şahane bir gün vardı. Masmavi gökyüzünde yükselmişti güneş, hava taptaze ve tertemizdi. Olması gerektiği gibi. Yeni bir günmüş gibi.

Büyük bir enerjiyle, sevinçle seviştik. Biri bana ertesi sabah yeniden yollara düşeceğimi söyleseydi aklını kaçırdığını düşünürdüm. Kendi kendime hiçbir sorun olmadığını söylüyordum. Sorunlar benim kurun-tularımdı. Sorun varsa bile herhalde geçerli nedenleri de vardı. Stresin ve adrenalini etkisi. Duyduğumuz büyük yorgunluk. Belki Roscoe'nun rehine alınması. Belki de rehinelerin çoğu gibi davranıyordu. Rehinelikten kurtulanlar, kendileriyle rehine alınmayanlara bir tür bir kıskançlık duyarlar. Belki de bu benim onun ele geçirilmesine fırsat verdiğim için

duyduğum suçluluğu körüklüyordu. Belki bir sürü şey vardı. Mutlu uyanacağımızı ve sonsuza kadar orada kalacağımızı düşünerek uyudum.

Uyandığımızda mutluyduk. İkinci zamanına kadar uyumuştuk. Sonra uyuklayarak, gerinerek, öpüşerek ve gülerken iki mutlu saat geçirdik yatakta. Tekrar seviştik. Bu o güne kadar en esaslı sevişmemizdi. Aynı zamanda sonuncusuydu. Ama bunu o sırada bilmiyorduk.

Roscoe Bentley'le yiyecek bir şeyler almak için Eno'ya gitti. Bir saat sonra haberlerle döndü. Finlay'ı görmüştü. Bundan sonra ne olacağını konuşuyordu. Büyük sorun buydu. Diğer küçük sorunlar onun yanında hiçti.

“Karakolu görmelisin” dedi. “Bir karıştan yüksek hiçbir şey kalmamış.”

Yiyecekleri tepsiyle getirdi, yatakta yedik. Kızarmış tavuk.

“Dört depo da yanmış” dedi. “Eyalet polisi işe karışmış: Ta Atlanta ve Macon'dan itfaiye arabaları

gelmiş.”

“Eyalet polisi de mi işe karışmış?” diye sordum.

Güldü.

“Herkes karışmış. Patlamalar nedeniyle Atlanta itfaiyesi bomba ekibini çağırmiş.' Bomba ekibi terörizm olabileceği nedeniyle FBI'a haber vermek zorunda. Bu sabah da Milli Muhafızlar gelmiş.”

“Milli Muhafızlar mı? Neden?”

“En esaslı yanı da bu” dedi. “Finlay’ın dediğine göre dün gece deponun çatısı uçunca hava cereyanından çevreye dolar yağmaya başlamış. Dün üzerimize yağın o yanan parçaları hatırlıyor musun? Şimdi her tarafta milyonlarca dolar var. Caddelerde, sokaklarda, tarlalarda. Çoğu kısmen yanık ama yanmamış olanlar da az değil. Güneş doğar doğmaz binlerce insan para toplamaya çıkmış. Milli Muhafızlar da kalabalıkları dağıtma emri almışlar. ”

Yemek yerken düşündüm.

“Vali Muhafızları çağırdı, öyle mi?”

Ağzı tavuk kanatlarıyla dolu olduğundan başını salladı.

“Vali de şu an kasabada. Finlay de Joe nedeniyle Maliye Bakanlığı’na haber verdi. Onlar da bir ekip gönderiyorlar. İş çığ gibi büyüdü yani.”

“Başka?” diye sordum.

“Burada da büyük sorunlar var. Her kafadan bir ses çıkıyor. Vakfın sonunun geldiğini herkes anlamış tabii. Finlay kasabanın yarısının sanki ne olup bittiğini bilmiyormuş gibi davrandığını söylüyor. Diğer yarısı da haftada bin dolarlarının sona ereceği için çılgına dönmüş. Bunları aldığımında Eno’yu görecektin. Öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.”

“Finlay kaygılı mı?” diye sordum

“O iyi. Ama işi başından aşmış tabii. Karakolda dört kişi kaldık. Finlay, ben, Stevenson ve kayıt memuru. Finlay kriz nedeniyle bunun iki katı adama ihtiyacımız olduğunu, ancak vakfın yardımı kesileceğinden eldekinin de ancak yarısını besleyebileceğimizi söylüyor. Ama kimse belediye başkanının onayı olmadan personel alıp çıkaramaz ve şu anda da belediye başkanımız yok. ”

Yemeğe devam ettim. Sorunlar üzerime çökmeye başlamıştı. Onları şimdiye kadar açık seçik görememişim. Ama şimdi görebiliyordum. Kafamda kocaman bir soru işareti oluşmaktaydı. Roscoe’ya sorulacak bir soruydu bu. Hemen sorup onun dürüst cevabını almak istiyordum. Cevabı düşünmesine zaman tanımak istiyordum.

“Roscoe?” dedim.

Başımı kaldırdı. Bekledi.

“Sen ne yapacaksın?”

Garip bir şey sormuşum gibi yüzüme baktı.

“Çok çalışacağım herhalde. Yapacak çok iş olacak. Bu kasabayı yeniden inşa edeceğiz. Belki daha iyi bir şey yaratabiliriz. Ben de bunda büyük bir rol oynayabilirim. Çok heyecanlıyım. Burası benim kasabam ve gerçekten taşın altına elimi sokacağım artık. Belki belediye meclisine girerim. Belki belediye başkanlığına adaylığımı koyarım. Çok esaslı olur, değil mi? Bunca yıl sonra belediye başkanı olarak Teale yerine bir Ros— — —” coe.

Yüzüne baktım. Bu doğru değil yanlış cevaptı. Benim için yanlış. Onun fikrini değiştirmeye çalışmak istemiyordum. Ona hiçbir baskı yapmak istemiyordum. O yüzden ne yapmam gerektiğini söylemeden önce ona sormuştum. Onun doğal ve dürüst cevabını istiyordum. Almıştım da. Onun için doğru olanı buydu. Burası onun kasabasıydı. Burasını düzeltebilecek varsa o da oydu.

Ama bu benim için yanlış cevaptı. Çünkü ben oradan gitmek zorunda olduğumu anlamıştım. Hem de hemen. Sorun bundan sonra ne olacığıydı. Olaylar çığırından çıkmıştı. Daha önce yalnızca Joe hakkındaydı. Özel bir şeydi. Şimdi ise artık kamu malı olmuştu. O yarısı yanmış banknotlar gibi. Olay çok dağılmıştı.

Roscoe validen, Maliye Bakanlığı’ndan, Milli Muhafızlar’dan, eya-

_____317 let polisinden, FBI’dan, Atlanta itfaiye müfettişlerinden söz etmişti. Yarım düzine gayet becerikli makam Margrave’de neler olduğunu inceleyecekti. Kliner’a yüzyılın kalpazanı diyeceklerdi. Belediye başkanının kaybolduğunu öğreneceklerdi. İşin içine dört polisin karıştığını öğreneceklerdi. FBI, Picard’ı arayacaktı. Venezuela bağlantısı nedeniyle İnterpol işe karışacaktı. Büyük baskı olacaktı. Kurumlar bir sonuç almak için birbir-leriyle yarışacaklar, kasabayı altüst edeceklerdi.

Biri beni bulacaktı. Ben yanlış zamanda yanlış yerde olan bir yabancıydım. Olayı başlatan bakanlık müfettişinin kardeşi olduğumu öğrenmeleri iki dakika sürmezdi. Benim gündemime bakacaklardı. Biri intikam diye düşünecekti. İçeri alınacaktım ve üzerimde çalışacaklardı.

Mahkûm olacak değildim. O tehlike yoktu. Çevrede hiçbir kanıt bulunamazdı. Attığım her adımda çok dikkatli davranmıştım. Palavra sıkmayı da iyi bilirdim. Bembeyaz bir sakal uzatana kadar benimle konuşabilirler ama ağızımdan tek bir şey alamazlardı. Orası kesindi. Ama deneyeceklerdi. Hem de çıldırılmışçasına deneyeceklerdi. Beni iki yıl Warbur-ton’da tutarlardı. Gözaltı katında. Hayatımın iki yılı. Sorun buydu işte. Ona dayanamazdım. Hayatımı daha yeni geri almıştım. Otuz altı yılda altı aylık özgürlüğüm olmuştu. O altı ay bütün hayatımın en mutlu aylarıydı.

O nedenle gidecektim. Kimse benim orada olduğumu öğrenmeden. Kararımı vermiştim. Tekrar görünmez olmalıydım. Bu da Roscoe ile geleceğimin başlamadan bitmesi demektir. Roscoe’ya kendisinin hayatımın iki yılı üzerinde kumar oynamaya değmediğini söylemeliydim. Ona bunu söylemeliydim.

Bütün gece bunu konuştuk. Kavga falan etmedik, yalnızca konuştuk. Roscoe yaptığının benim için doğru olduğunu biliyordu. Ben de onun yaptığının kendisi için doğru olduğunu biliyordum. Bana kalmamı söyledi. Çok düşündüm ve olmaz dedim. Ona benimle gelmesini söyledim. Çok düşündü ama olmaz dedi. Söyleyecek başka şey kalmamıştı.

Sonra başka şeylerden söz ettik. Benim ne yapacağımı, onun ne yapacağını konuştuk. Orada kalmamın, gitmek kadar beni parçalayacağını anladım. Onun konuştuğu şeyleri istemiyordum. Seçimler ve belediye başkanları ve komisyonlar ve yönetim kurulları istemiyordum. Emlak vergileri, ticaret odaları ve stratejiler istemiyordum. Ben sözünü ettiğim şeyi istiyordum. Açık yolları ve her gün yeni bir yeri. Kilometrelerce yol almak ve gittiğim yeri bilmemek istiyordum.

Sabaha kadar konuştuk. Ondan benim için son bir şey yapmasını istedim. Joe için bir cenaze töreni düzenlemesini. Finlay'ın, Hubblelar'm, iki yaşlı berberin ve kendisinin orada olmalarını istiyordum. Yaşlı berberin kızkardeşinin Joe için hüznü bir şarkı söylemesini. Yaşlı kadına altmış iki yıl önce Kör Blake'in gitarı eşliğinde şarkı söylediği çayırı sormasını söyledim. Joe'nun küllerini oraya serpmeliydi.

Roscoe beni Benlley'le Macon'a götürdü. Sabahın yedisinde. Hiç uyuma-ınıştık. Yol bir saat sürdü. Ben arkada, siyah camların arkasında otuyordum. Kimsenin beni görmesini istememiştim. Kasabada trafik başlamıştı. Her tarafta park etmiş arabalar vardı. Televizyon kanallarından ve CNN'den televizyon kamyonetleri. Ben arabanın arkasında oturduğum yerde büzüldüm. Sabahın yedisi olmasına rağmen kalabalıklar toplanıyordu. Her tarafta resmi lacivert arabalar vardı. Kafenin önünde millet kahvaltı için kuyruk oluşturmuştu.

Güneşler içindeki kasabadan geçtik. Ana Cadde tıklım tıklımdı. Arabalar kaldırımlara park etmişti, İtfaiye şeflerinin arabalarını, polis devriye arabalarını gördüm. Geçerken berbere baktım ama iki adamı göremedim. Onları özleyecektim. Finlay'i özleyecektim. Ne olduğunu hep merak edecektim. Talihin açık olsun, HarvarClı, diye düşündüm. Sizin de, Hubble ailesi. Bu sabah onlar için de uzun bir yolun başlangıcıydı. Şansa ihtiyaçları olacaktı. Sana da iyi şanslar, Roscoe. Onun için her şeyin iyi olmasını diledim. Bunu hak etmişti. Gerçekten hak etmişti.

Roscoe beni Macon'a kadar götürdü. Otobüs terminalini buldu. Arabayı park etti. Bana küçük bir zarf verdi. Hemen açmamamı söyledi. Cebime soktum. Onu öptim. Arabadan indim. Arkama bakmadım. Büyük lastiklerin dönüşünü duydum ve gittiğini anladım. Terminale girdim. Bir bilet aldım. Soma karşı kaldırımdaki ucuzcu giyim mağazasına girdim, yeni giysiler alıp orada giydim, kirlilerimi çöp kutusuna attım. Sonra da gidip California otobüsüne bindim.

Yüz elli kilometreden uzun bir süre gözlerim yaşlıydı. Sonra otobüs eyalet sınırını geçti. Alabama'nın güneydoğu köşesine baktım. Roscoe'nun verdiği zarfı açtım, İçinde Joe'nun fotoğrafı vardı. Molly Beth'in valizinden almıştı. Çerçevesinden çıkarmış, cebime sığması için kenarlarını makasla kesmişti. Arkasına telefon numarasını yazmıştı. Ama buna hiç gerek yoktu. Numarası belleğime kazanmıştı zaten.

MACERAPEREST KİTAPLAR

Hazırlayan Lawrence Block Ustaların Seçtikleri • Terry Good-kind Büyücünün İlk Kuralı • lan

Fleming Royale Kumarhanesi • Ray-mond Benson Başka Bir Gün Öl • Lawrence Block Tetikçinin Listesi • Lawrence Block'tan "Matthew Scudder _Polisiyeleri" Ölmeyi Bekle • Herkes Ölür • Kötüler Bile • Bir Dizi Ölü Adam • Şeytan Biliyor ki Ölüsün • Mezartaşları Arasında Gezinti • Mezbahada Dans • Tahtalıköye Bir Bilet • Bıçak Sırtı • Kutsal Bar Kapandığında • Ölmenin Sekiz Milyon Yolu • Buzkıracağı Cinayetleri • Ölümün Ortasında • Cinayet ve Yaratma Zamanı • Babaların Günahları Lawrence Block'tan "Bernie Rhodenbarr Hırsızlamaları" Av Peşindeki Hırsız • "Gönülçelen" Hırsız • Kütüphanedeki Hırsız • Kendini Humphrey Bogart Sanan Hırsız • Polisiye Roman Okuyan Hırsız • Mondrian Gibi Resim Yapan Hırsız • Spinoza Felsefesi Öğrenen Hırsız • Kipling'den Alıntı Yapmayı Seven Hırsız • Dolaptaki Hırsız • Umduğunu Değil Bulduğunu Yiyen Hırsız Sue Grafton'dan "Kinsey Millhone Polisiyeleri" La-netli'nin 'L'si • Katil'in 'K'si • Jest'in 'J'si • İftira'nın 'i'si • Hesaplaşma'nın 'H'si • Gerilim'in 'G'si • Fırar'ın 'F'si • Esrarengiz'in 'E'si • Delikanlı'nın 'D'si • Cinayet'in 'C'si • Baskın'ın 'B'si • Ateş'in 'A'sı John Harvey'in "Charlie Resnick Polisiyeeri" Çocuk Cinayetleri • Neşter Darbeleri • Kötü Muamele 'Yalnız Kalpler Cinayetleri Richard North Pat-terson'un "Mahkeme Polisiyeleri" Birinci Dereceden Cinayet • Bir Çocuğun Gözleri • Son Karar • Suskun Şahit Jeremiah Healy'nin "John Cuddy Polisiyeleri" Tıpkı Uyku Gibi • Kurbanlık Koyun • Kör Atış Lilian Jackson Braun'dan "Jim Qwilleran Maceraları" Brahms Dinleyen Kedi • Kırmızı Gören Kedi • Çenesini Tutamayan Kedi • Kanepe Atıştıran Kedi 'Tersten Okuyan Kedi Val McDermid'den "Kate Brannigan Polisiyeleri" Kadın Genleri • Temiz İş • Öldürücü Darbe • Ters Tepki • Kırık Çete Val McDermid'den "Carol Jordan I Tony Hill" Polisiyeleri Deniz Kızları Şarkı Söylüyor • Kandaki Tel Türkiye Polisiyeleri / Çağan Dikenelli Kör Fahişe Bıçağı • Armağan Tunaboşlu Yıldız Cinayetleri • Resim Cinayetleri Barbara Nadel Haliç'te Cinayet • Arabesk • Uyuşturucu Kafesi • Belşazzar'ın Kızı Julian . Rathbone Tuzak • Sonuncu El • Bıçak Atmada Üstüme Yoktur • Ölüm İlacı • Elmas Pazarı Haşan Doğan Kayıp Adada Cinayet Nihan Taştekin Kertenkelenin Uykusu Birol Oğuz Siyah Beyaz "Clive Barker" Kitapları Kan Kitapları (Birinci Kitap) • Kan Kitapları (İkinci Kitap) • Kan Kitapları (Üçüncü Kitap) • Lanetlenme Oyunu • Galilee • Kabal • Kutsanma Ayini Tami Hoag Gece Günahları • Günah Kadar Suçlu

Öldüren Kumpas

Jack Reacher, sabahın erken saatlerinde, Georgia'da ıssız bir yol kavşağında otobüsten iner. Yalnızca eski bir plağın anısıyla yapılmış bir seçimdir bu. Yağmur altında kimsesiz bir köy yolunda yirmi kilometre yürüdüktan sonra küçük "örnek" bir kasabaya, Malgrave'e varır. Varır varmaz da tutuklanıp hapse atılır. Bölgede son otuz yıldır işlenen ilk cinayet kasabadaki tek yabancıya yüklenmiştir.

Ancak Jack Reacher görüldüğü gibi bir serseri değildir. Orduda büyümüş, askeri polis olarak eğitilmiş, hızlı düşünmeyi, daha da hızlı hareket etmeyi öğrenmiştir.

Hain bir kumpasın pis sırları açığa çıktıkça ve ölü sayısı arttıkça kasabanın ileri gelenlerinin,

cinayetle suçlamak için yanlış adam seçtikleri de ortaya çıkar.

Öldüren Kumpas, Jack Reacher gerilim dizisinin, acımasız ve sarsıcı olaylarla örölmüş, dokunaklı bir aşk hikâyesi anlatan ilk kitabı.

Jack Reacher sert bireyselliği ve keskin zekâsıyla gerçek bir çağdaş kahraman.

ISBN «W5-3eH-533-2